

การสร้างตัวละครและการเล่าเรื่องในละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง

นางสาวอรอุษา อิงศรีวงศ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต

สาขาวิชานิติศาสตร์

คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2555

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)

are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

CHARACTERIZATION AND NARRATION IN JAPANESE T.V. DRAMA WITH CAREER
THEME

Miss Orn-u-sa Ungsriwong

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts (Communication Arts) Program in Communication Arts
Faculty of Communication Arts
Chulalongkorn University
Academic Year 2012
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การสร้างตัวละครและการเล่าเรื่องในละครโทรทัศน์
ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง

โดย

นางสาวอรอุษา อึ้งศิริวงศ์

สาขาวิชา

นิเทศศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ ธิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

.....คณบดีคณะนิเทศศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ดวงกมล ชาติประเสริฐ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(อาจารย์ ดร. จิรยุทธ์ สิ้นธุพันธุ์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์ ธิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(อาจารย์ กิตติศักดิ์ สุวรรณโกสิน)

อรอุษา อิงศรีวงศ์ : การสร้างตัวละครและการเล่าเรื่องในละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง. (CHARACTERIZATION AND NARRATION IN JAPANESE TV DRAMA WITH CAREER THEME) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : รศ.ถิรนนท์ อนวัชศรีวงศ์, 317 หน้า.

ละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่มักจะกำหนดให้ตัวละครหลักมีอาชีพใดอาชีพหนึ่ง และใช้อาชีพของตัวละครหลักเป็นแก่นเรื่อง การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการสร้างตัวละครและกลวิธีการเล่าเรื่องของละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง และเพื่อวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ของละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องกับบริบททางสังคม รวมถึงศึกษาทิศทางของละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา (ปีพ.ศ. 2545 – 2554) งานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพโดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา ละครโทรทัศน์ประกอบกับการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องได้รับความนิยมและนำมาศึกษาทั้งหมด 9 เรื่อง เป็นละครเรื่องยาวเป็นตอนๆ จำนวน 6 เรื่อง และละครชุดจบในตอนจำนวน 3 เรื่อง สามารถจำแนกแนวเรื่องออกได้เป็น 3 ประเภท คือ ละครแนวสืบสวนสอบสวน ได้แก่เรื่อง *Mr.Brain* และเรื่อง *Galileo* ละครที่มีแก่นเรื่องความรักมาเกี่ยวข้อง ได้แก่เรื่อง *Change*, *Haken no Hinkaku*, *Dr. Koto no Shinryajo*, *Engine*, *Pride* และ *Good Luck!!* และละครที่เน้นเรื่องตลกและแอ็คชั่น ได้แก่เรื่อง *Gokusen* โดยมีการเล่าเรื่องอาชีพของตัวละครหลักผ่านความมุ่งมั่นและมานะบากบั่นเพื่อให้ประสบความสำเร็จ

ในการสร้างตัวละครจะมีการเอาอาชีพของตัวละครมาช่วยกำหนดคุณลักษณะนิสัยของตัวละคร ความรู้ความสามารถ รวมถึงสภาพแวดล้อมและตัวละครอื่นที่เกี่ยวข้อง พบว่าส่วนใหญ่ได้สร้างตัวละครเอกเป็นชายได้แก่ ตัวเอกที่มีอาชีพนักประสาทวิทยา, นักการเมือง, นักฟิสิกส์, ศัลยแพทย์, นักแข่งรถ, นักฮอกกี และนักบิน ส่วนที่ตัวละครเอกเป็นหญิงได้แก่ตัวเอกที่มีอาชีพครูและพนักงานชั่วคราวในบริษัท อย่างไรก็ตามในการเล่าเรื่อง จะเห็นถึงความสัมพันธ์ของตัวละครเอกกับตัวละครรองซึ่งมักจะเป็นเพศตรงข้ามดำเนินไปด้วยกันอย่างมีนัยสำคัญในการพัฒนาเนื้อเรื่อง

ในส่วนของทฤษฎีทิศทางของละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นในรอบ 10 ปีที่ผ่านมา พบว่าอาชีพที่ได้รับความนิยมในการนำมาสร้างเป็นตัวละครมากที่สุด คือ ตำรวจหรือนักสืบ และโดยภาพรวมแล้วมีการสร้างละครที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 40 ของทั้งหมด โดยผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความเห็นว่า เป็นเพราะสังคมของญี่ปุ่นนั้นเป็นสังคมที่มุ่งเน้นการทำงาน และมีการปลูกฝังวัฒนธรรมการทำงานเป็นกลุ่ม และส่งเสริมความมานะบากบั่นในสังคมอย่างชัดเจน

สาขาวิชา.....นิเทศศาสตร์.....ลายมือชื่อนิสิต.....
ปีการศึกษา.....2555.....ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

5384703028: MAJOR COMMUNICATION ARTS

KEYWORDS: TV DRAMA / JAPANESE DRAMA / CAREER THEME / NARRATION / CHARACTERIZATION

ORN-U-SA UNGSRIWONG: CHARACTERIZATION AND NARRATION IN JAPANESE T.V. DRAMA WITH CAREER THEME. ADVISOR: ASSOC. PROF. THIRANAN ANAWAJSIRIWONGS, 317 pp.

Japanese Trendy TV Drama always assigns the main characters with career and most of the dramas in Japanese employing career theme. The research purpose is to study Japanese TV Drama characterization and narration in the dramas with career theme, Japanese social that relate to Japanese Drama, and Japanese Drama trend in the past 10 years (2002 – 2011). The research is qualitative research by textual analysis and in-depth interview with experts.

The research found that 9 popular Japanese TV dramas with career theme are consisted of 6 serials and 3 series, can be categorized into 3 types. First, Investigative approach :- *Mr. Brain* and *Galileo*. Second, Love approach:- *Change*, *Haken no Hinkaku*, *Dr. Koto no Shinryajo*, *Engine*, *Pride*, and *Good Luck!!*. Third, Comedy Action approach:- *Gokusen*.

The dramas use the characters attempted to succeed in the career or in life to narrate the story, and employ the career of the characters to define characters' behavior, knowledge, ability, environment and people surrounding. Most of the shows have male protagonists, they are Neuroscientist, Politician, Physician, Surgeon, Racer, Hockey, and Pilot. Only two are female protagonists, they are teacher and temporary employee. All of them, main character and minor character (with opposite sex) always support each other in highly significant.

The trend of Japanese TV drama in the past 10 years shows that the most popular career is detective-police. More than 40 percent employ Career Theme. According to working – based society in Japan, the experts remark that people tend to work hard and be effective in team working as well as encouraging endeavor.

Field of Study : Communication Arts.....Student's Signature.....

Academic Year : 2012.....Advisor's Signature.....

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณ รศ. ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ ที่ช่วยดูแลและให้คำปรึกษาที่ดีมาตลอด ขอขอบคุณ อาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาจนวิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วง และขอขอบคุณ รศ. วรินทร์ ววงศ์ และคุณธีรดาที่ให้ความรู้และเสียสละเวลามาให้สัมภาษณ์ โดยเฉพาะคุณธีรดา ขอขอบคุณสำหรับข้อมูลที่มีประโยชน์ และน้ำใจที่มอบให้เสมอมา

ขอบคุณคุณพ่อคุณแม่และครอบครัวที่คอยเป็นกำลังใจให้ คอยสนับสนุนส่งเสริมในทุกเรื่องมาตลอด ขอขอบคุณคุณพัชรีสำหรับคำพูดในเวลาที่ท้อแท้ ขอขอบคุณสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่มอบให้ เป็นพลังใจสำคัญให้ก้าวเดินมาได้ไกล และขอบคุณเพื่อนๆ ทุกคนที่ช่วยเหลือและฝ่าฟันกันมาถึงวันนี้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 ปัญหานำวิจัย.....	6
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	6
1.4 ขอบเขตการศึกษา.....	7
1.5 ข้อจำกัดของการวิจัย.....	7
1.6 นิยามศัพท์.....	7
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องการเล่าเรื่อง.....	10
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับละครโทรทัศน์และแนวเรื่อง.....	19
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับสังคมวิทยาอาชีพและสถานภาพ.....	22
2.4 แนวคิดการสร้างตัวละคร.....	27
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	30
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	34
3.1 แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา.....	34
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	35
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	37
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	37
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	37

บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	39
4.1 การวิเคราะห์การสร้างตัวละครและการเล่าเรื่อง.....	40
4.1.1 ละครเรื่อง Mr.Brain.....	40
4.1.2 ละครเรื่อง Change.....	68
4.1.3 ละครเรื่อง Gokusen.....	96
4.1.4 ละครเรื่อง Galileo.....	121
4.1.5 ละครเรื่อง Haken no Hinkaku.....	139
4.1.6 ละครเรื่อง Dr. Koto Shinryojo (Season 2).....	161
4.1.7 ละครเรื่อง Engine.....	186
4.1.8 ละครเรื่อง Pride.....	212
4.1.9 ละครเรื่อง Good Luck!!.....	229
4.2 การวิเคราะห์ละครโทรทัศน์ที่นำมาศึกษาในภาพรวม.....	252
4.3 การวิเคราะห์แนวโน้มละครโทรทัศน์ญี่ปุ่น.....	260
4.3 สังคมและวัฒนธรรมของญี่ปุ่นกับการสร้างละครโทรทัศน์.....	265
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	269
5.1 ด้านการเล่าเรื่องและการสร้างตัวละคร.....	269
5.2 ด้านความสัมพันธ์ของละครกับบริบททางสังคม.....	284
5.3 อภิปรายผลการวิจัย.....	286
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	288
รายการอ้างอิง.....	289
ภาคผนวก.....	292
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	317

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่	
3.1 แสดงจำนวนประชากรที่ใช้ในการศึกษา.....	35
4.1 แสดงการใช้เกมเพื่อทดลองด้านสมองในแต่ละตอน.....	62
4.2 แสดงความสามารถพิเศษของโอมาระที่ช่วยแก้ไขสถานการณ์.....	157
4.3 แสดงละครที่มีตัวละครเอกเป็นเพศชาย.....	258
4.4 แสดงละครที่มีตัวละครเอกเป็นเพศหญิง.....	258
4.5 แสดงจำนวนละครโทรทัศน์ที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องระหว่างปี 2545 – 2554.....	261
4.6 แสดงอาชีพที่ได้รับความนิยม 5 อันดับแรกที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง ในละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นประจำปี 2545 – 2554.....	262

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่	
4.1.1 ทลีสึคุโมะย้อมผมสีทองและแต่งตัวจัดตอนที่เป็นโฮสต์.....	41
4.1.2 ทลีสึคุโมะประสบอุบัติเหตุ.....	41
4.1.3 แพทย์ชี้แจงความเปลี่ยนแปลงทางด้านสมองของทลีสึคุโมะ.....	42
4.1.4 หน่วยงาน IPS ร่วมกับทางตำรวจ.....	42
4.1.5 ทลีสึคุโมะเยี่ยมชมแผนกต่างๆ ในหน่วยงาน IPS.....	43
4.1.6 ทันบาระแสดงความไม่พอใจ.....	44
4.1.7 ทันบาระขอร้องให้ทลีสึคุโมะช่วยสืบสวนคดี.....	44
4.1.8 นักวิทยาศาสตร์ในหน่วยงาน IPS.....	45
4.1.9 การอธิบายสมองส่วนเวอรินิค.....	46
4.1.10 คนร้ายเรียกตำรวจมาฟังการให้ปากคำ.....	46
4.1.11 ตัวหนังสือที่เขียนว่าสีแดงบนพื้นหลังสีฟ้า.....	47
4.1.12 ป้ายหน้าประตูที่ถูกสลบ.....	47
4.1.13 ทลีสึคุโมะเข้าไปตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ.....	48
4.1.14 ทลีสึคุโมะถูกคนร้ายจับตัวไป.....	48
4.1.15 สัญลักษณ์กากบาทที่เขียนไว้ในที่เกิดเหตุฆาตกรรม.....	49
4.1.16 ชื่อที่ผู้ตายเขียนไว้ที่ไม่สมบูรณ์.....	49
4.1.17 เครื่องสแกนสมองและกราฟฟิคแสดงปฏิกิริยาของสมอง.....	50
4.1.18 ทลีสึคุโมะจงใจวางไฟไว้บนกระดานโน้ตเพลง.....	51
4.1.19 ทลีสึคุโมะพูดกับทาเคอิเกี่ยวกับการพัฒนาของนิติวิทยาศาสตร์.....	51
4.1.20 ทลีสึคุโมะและนักวิทยาศาสตร์กินกล้วย.....	52
4.1.21 ทาคาคะตำรวจที่ก่อเหตุฆาตกรรม.....	53
4.1.22 ตำรวจที่เป็นผู้ร้ายก่อเหตุวางระเบิด.....	54
4.1.23 ทลีสึคุโมะ ริวสึเกะ.....	54
4.1.23 ยูริ คาสึเนะ.....	55
4.1.24 ทันบาระ โทโมมิ.....	55

4.1.26	ฮายาซิดะ ทาราโนะสึเกะ.....	56
4.1.27	ทาเคอิ โคเฮย์.....	56
4.1.28	ภายในห้องทำงานของทสึคุโมะที่หน่วยงาน IPS.....	57
4.1.29	ภายในอาคารหน่วยงาน IPS.....	57
4.1.30	ภายในห้องสืบสวนของตำรวจ.....	58
4.1.31	การใช้กราฟฟิกและภาพวาดเพื่อช่วยอธิบายเกี่ยวกับสมอง.....	59
4.1.32	การอธิบายโดยการยกตัวอย่างให้เห็นภาพและใช้การ์ตูน.....	59
4.1.33	ภาพกราฟฟิกหรือเครื่องมือที่ทันสมัยที่ใช้ในการอธิบายเกี่ยวกับสมอง.....	60
4.1.34	ทสึคุโมะบอกให้ทาเคอิทานของหวาน.....	61
4.1.35	ทสึคุโมะชวนผู้ช่วยและเพื่อนร่วมงานเล่นเกมไพ่จับคู่.....	61
4.1.36	ทสึคุโมะสแกนสมอง.....	63
4.1.37	ทสึคุโมะใส่เสื้อน้ำเงินแตกต่างจากนักวิทยาศาสตร์คนอื่นๆ.....	64
4.1.38	ทสึคุโมะนำเลเซอร์มาส่องเล่น.....	64
4.1.39	ทสึคุโมะยื่นหน้าเข้าไปใกล้เวลาพูดกับคนอื่น.....	65
4.1.40	อุปกรณ์ช่วยในการฝึกสมองซีกขวาของทสึคุโมะ.....	66
4.2.1	มিয়ามะเลขานุการของคัมบายาชิ.....	68
4.2.2	เคตะในตอนที่ยังเป็นครูประถม.....	69
4.2.3	เคตะยอมรับผิดชอบแทนพ่อของเขา.....	69
4.2.4	เคตะได้รับความสนใจจากทั้งนักข่าวและนักการเมือง.....	70
4.2.5	เคตะขอให้มিয়ามะช่วยอธิบายเหมือนกับเขาเป็นเด็ก.....	70
4.2.6	ข่าวการล่องละเมิดทางเพศทำให้คะแนนนิยมรัฐบาลตกต่ำ.....	71
4.2.7	การเตรียมตัวของเคตะ.....	72
4.2.8	เคตะกล่าวว่าเขาใกล้เคียงกับประชาชนมากกว่า.....	73
4.2.9	เคตะต้องการเปลี่ยนแปลงร่างบประมาณ.....	74
4.2.10	เคตะขอร้องคัมบายาชิ.....	75
4.2.11	เคตะตัดสินใจจะลาออก.....	75
4.2.12	เคตะถ่ายทอดสดคุยกับประชาชน.....	76
4.2.13	คัมบายาชิกล่าวว่าหมดหน้าที่ของเคตะ.....	77
4.2.14	อาซากุระ เคตะ.....	78

4.2.15 มียามะ ริกะ.....	80
4.2.16 คัมบายาชิ โซอิจิ.....	81
4.2.17 อาคารรัฐสภาของญี่ปุ่น.....	82
4.2.18 ภายในบ้านของพ่อเคตะและห้องทำงานตอนเป็นนายกรัฐมนตรี้.....	82
4.2.19 เคตะขณะที่ยังเป็นครูสอนเด็กประถม.....	84
4.2.20 แผ่นป้ายหาเสียงของเคตะ.....	84
4.2.21 เคตะขอโทษประชาชน.....	85
4.2.22 เคตะสัมภาษณ์เกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว.....	86
4.2.23 การดีเบตของเคตะ.....	87
4.2.24 เคตะรับฟังประชาชนที่มาร้องเรียน.....	89
4.2.25 ข้าราชการนำเอกสารที่เกี่ยวข้องจำนวนมากมาให้เคตะ.....	89
4.2.26 เคตะเดินทางไปหาชาวบ้าน.....	90
4.2.27 อุบัติเหตุสมาชิกสภาที่มีอายุน้อย.....	92
4.2.28 เคตะตอนที่ยังเป็นครูประถม.....	93
4.2.29 เคตะเป็นที่นิยมในหมู่ผู้หญิง.....	94
4.3.1 นักเรียนห้อง 3D.....	96
4.3.2 ยามากุจิเป็นหลานของยากุซ่า.....	97
4.3.3 เรนถูกตำรวจตั้งข้อสงสัยว่าเป็นคนร้าย.....	97
4.3.4 ยามากุจิพยายามพูดคุยกับเรนและยามาโตะ.....	97
4.3.5 เรนเข้าไปช่วยเหลือยามาโตะ.....	98
4.3.6 โกตะมีเรื่องกับพวกยามาโตะ.....	99
4.3.7 โกตะยกพวกมารุมทำร้าย.....	100
4.3.8 ผู้ปกครองแสดงความไม่พอใจ.....	100
4.3.9 ผู้อำนวยการลงโทษนักเรียนห้อง 3D.....	101
4.3.10 นักเรียนห้อง 3D ที่มีภาพลักษณ์เป็นเด็กเกเร.....	102
4.3.11 นักเรียนห้อง 3D มักจะถูกตราหน้าจากสังคม.....	102
4.3.12 เรนถูกตำรวจและบรรดาครูสงสัย.....	103
4.3.13 นักเรียนห้อง 3D มักจะมีเรื่องทะเลาะวิวาท.....	103
4.3.14 ยามากุจิ คุมิโกะ.....	104

4.3.15	โองาตตะ ยามาโตะ.....	105
4.3.16	คาซามะ เรน.....	106
4.3.17	ซาวาตาริ โโกโร่.....	107
4.3.18	อะคากิ เรียวโกะ.....	108
4.3.19	ฉากห้องพักครู.....	108
4.3.20	ฉากห้องเรียน 3D.....	109
4.3.21	ฉากโกดังร้าง.....	109
4.3.22	ยามากุจิพยายามแจกใบปลิว.....	111
4.3.23	ยามากุจิชักชวนนักเรียนห้อง 3D ให้เข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน.....	112
4.3.24	นักเรียนห้อง 3D ร่วมกันเตรียมงานประจำปีของโรงเรียน.....	112
4.3.25	ซาดาวาริหัวหน้าครูกล่าวหานักเรียนห้อง 3D.....	114
4.3.26	ยามากุจิต่อสู้กับคนร้าย.....	115
4.3.27	นักเรียนห้อง 3D ทะเลาะวิวาทกันเอง.....	115
4.3.28	นักเรียนห้อง 3D ช่วยกันทำงานพิเศษ.....	115
4.3.29	นักเรียนห้อง 3D ช่วยเหลือเพื่อน.....	116
4.3.30	ตาของยามากุจิ.....	116
4.3.31	ยามากุจิในชุดวอร์ม.....	117
4.3.32	ยามากุจิเผลอพูดคำศัพท์ของพวกยาคุซ่าและแสดงท่าทางร้าวร้าว.....	118
4.3.33	ยามากุจิเฝ้าเรือนที่ประสบอุบัติเหตุ.....	119
4.3.34	ยามากุจิโมโห.....	119
4.4.1	อุทสึมิเจอคดีที่แปลกประหลาด.....	121
4.4.2	“น่าสนใจ” เป็นคำติดปากของยูคาวา.....	122
4.4.3	ยูคาวาตามอุทสึมิไปตรวจสอบที่เกิดเหตุ.....	122
4.4.4	อุทสึมิสืบสวนคดีจนตัวเองตกอยู่ในอันตราย.....	122
4.4.5	อุทสึมิถูกจับตัวไปและผูกติดไว้กับระเบิด.....	123
4.4.6	ยูคาวาปลดล็อกระเบิดและช่วยเหลืออุทสึมิ.....	123
4.4.7	ตัวหนังสือที่ลอยในน้ำ.....	124
4.4.8	ยูคาวา มานาบุ.....	125
4.4.9	อุทสึมิ คาโอรุ.....	126

4.4.10 ฉากในห้องทดลองของยูคาว่า.....	127
4.4.11 ฉากสถานที่เกิดเหตุภายนอกอาคาร.....	128
4.4.12 คดีที่วัยรุ่นถูกไฟลวกจนเสียชีวิต.....	128
4.4.13 ผู้ตายที่หัวใจวาย.....	129
4.4.14 หน้าต่างห้องที่เกิดเหตุ.....	129
4.4.15 เหตุการณ์การผูกคอตาย.....	130
4.4.16 หน้ากากที่เป็นหน้าของผู้ตาย.....	131
4.4.17 อุทสึมิทำการสืบสวนในที่เกิดเหตุ.....	131
4.4.18 อุทสึมิเข้าฟังผลการชันสูตรศพจากโจโนจิ.....	131
4.4.19 ยูคาว่าเข้าไปสืบสวนที่เกิดเหตุ.....	132
4.4.20 ยูคาว่าเข้าไปสำรวจภายในโรงงาน.....	132
4.4.21 ยูคาว่าอ่านหนังสือจำนวนมาก.....	133
4.4.22 นักศึกษาที่เรียนกับยูคาว่า.....	133
4.4.23 ยูคาว่าก้มหน้าก้มตาเขียนสูตร.....	134
4.4.24 ทำประจำที่ยูคาว่าทำ.....	134
4.4.25 ยูคาว่าทำการทดลอง.....	135
4.4.26 อุทสึมิกลับมาหายูคาว่าที่มหาวิทยาลัย.....	135
4.4.27 ยูคาว่ายิงธนูและซ้อมปืนเขาจำลอง.....	136
4.4.28 ยูคาว่าในชุดกาวนและสูท.....	136
4.4.29 คนมาขอฉายเซ็นยูคาว่า.....	138
4.5.1 โมริสมีโครงการที่ฮาเคนไลฟ์.....	139
4.5.2 โอมาเอะนั่งนิ่งไม่พูดจา.....	140
4.5.3 ไชจิและโอมาเอะมีปากเสียงกัน.....	140
4.5.4 ไชจิตกหลุมรักโอมาเอะ.....	141
4.5.5 ซาโตนาเกะตัดสินใจใส่ชื่อโมริ.....	141
4.5.6 โอมาเอะไปพินดาบกับหัวหน้าคิริชิม่า.....	142
4.5.7 ไชจิปรึกษาโอมาเอะ.....	142
4.5.8 ซาโตนาเกะยอมรับกับไชจิ.....	143
4.5.9 ซาโตนาเกะขอรับรองโอมาเอะ.....	143

4.5.10	โอบมาเอะในตอนเด็ก.....	144
4.5.11	โอบมาเอะกลับมาช่วยซาโตนากะ.....	144
4.5.12	โอบมาเอะ ฮารุกะ.....	147
4.5.13	ซาโตนากะ เคนสุเกะ.....	148
4.5.14	ไซจิ ทาเคชิ.....	149
4.5.15	ฉากห้องทำงานในแผนกการตลาด.....	150
4.5.16	ฉากบาร์ที่เป็นบ้านของโอบมาเอะ.....	150
4.5.17	พนักงานชั่วคราว.....	151
4.5.18	ไซจิไม่ให้โอบมาเอะยุ่งเกี่ยวกับงานของบริษัท.....	152
4.5.19	พ่อแม่ของเจ้าบ่าวไม่พอใจที่เจ้าสาวเป็นพนักงานชั่วคราว.....	153
4.5.20	โองาซาวาระพนักงานอาวุโส.....	155
4.5.21	โอบมาเอะใส่เสื้อคอเต่าและกระโปรงยาว.....	159
4.5.22	การแล่ปลาของโอบมาเอะ.....	160
4.6.1	โกโต้ออกตรวจชาวบ้าน.....	161
4.6.2	มินะนั่งดูอย่างหวาดกลัว.....	162
4.6.3	นารุมิโทรศัพท์ปรึกษากับโกโต้.....	162
4.6.4	ทาเคชิโระสอบติดโรงเรียนเอกชน.....	163
4.6.5	ชาวบ้านต่อคิวเพื่อทำการเจาะเลือด.....	164
4.6.6	ทาเคชิโระออกตรวจคนไข้กับโกโต้.....	164
4.6.7	ทาเคโทชิกลับมาทำงานประมง.....	165
4.6.8	นาคาอิสามีของมินะ.....	165
4.6.9	ไซอิจิพ่อของอายากะ.....	166
4.6.10	โกโต้ขอเป็นคนรักษาอายากะเอง.....	166
4.6.11	นารุมิเตือนโกโต้.....	167
4.6.12	คนในเกาะมักจะมารวมตัวกัน.....	168
4.6.13	โกโต้ เคนสุเกะ.....	170
4.6.14	ไซชิโนะ อายากะ.....	171
4.6.15	นาคาอิ มินะ.....	171
4.6.16	นารุมิ ซาโตรุ.....	172

4.6.17 ฮาระ ทาเคฮิโระ.....	173
4.6.18 ฉากภายนอกคลินิกของโกโต้.....	173
4.6.19 ฉากภายในอาคารคลินิกโกโต้.....	174
4.6.20 ฉากวิวทิวทัศน์ภายในเกาะ.....	175
4.6.21 ฉากห้องผ่าตัดในโรงพยาบาล.....	175
4.6.22 ผู้ใหญ่บ้านประสบอุบัติเหตุ.....	176
4.6.23 ซาจิถูกไฟคลอก.....	177
4.6.24 ทาเคโทชิช่วยเหลือมาซาโตะ.....	177
4.6.25 มินะพยายามช่วยชีวิตของนาคาคิ.....	178
4.6.26 โกโต้ระหว่างการผ่าตัดอายุากะ.....	179
4.6.27 โกโต้ที่เป็นห่วงอายุากะ.....	180
4.6.28 โกโต้มอบหนังสือให้ทาเคฮิโระ.....	182
4.6.29 การแต่งกายของโกโต้.....	183
4.6.30 โกโต้ดื่มเซรั้า.....	184
4.7.1 คันซากิมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับนักแข่งอีกคน.....	187
4.7.2 คันซากิขับรถบัสไปส่งเด็กๆ.....	187
4.7.3 ฮิโรโตะนักแข่งใหม่ประจำทีม.....	188
4.7.4 เอ็นโซประกาศว่าจำเป็นจะต้องปิดบ้านเลี้ยงเด็ก.....	189
4.7.5 คันซากิขอโค้ชเข้าแข่งขัน.....	189
4.7.6 คันซากิประสบอุบัติเหตุระหว่างการแข่งขัน.....	190
4.7.7 คันซากิเปลี่ยนไปลงแข่งขันออฟโรด.....	190
4.7.8 เด็กๆ บ้านคาเซะโนโอะมารวมตัวกัน.....	191
4.7.9 คันซากิ จิโร่.....	193
4.7.10 มิซึโกชิ โทโมมิ.....	194
4.7.11 โฮชิโนะ มิซาเอะ.....	194
4.7.12 ฮิดะ ฮารุมิ.....	195
4.7.13 นิโนมียะ ยูกิเอะ.....	195
4.7.14 ไคสุเกะ ชูยะ.....	196
4.7.15 ทากุจิ นาโอะ.....	196

4.7.16 ไชโนเบะ โทรุ.....	197
4.7.17 ไชโนเบะ อาโอบิ.....	197
4.7.18 คุซามะ ชูเฮย์.....	198
4.7.19 ฮิรายามะ โมริโอะ.....	198
4.7.20 โทเนะ อากิระ.....	199
4.7.21 คาเนะมูระ ชุนตะ.....	199
4.7.22 โคโมริ นานาเอะ.....	200
4.7.23 ฉากห้องโถงขนาดใหญ่.....	200
4.7.24 คันซากิและเด็กๆ มักจะใช้เวลาด้วยกันบนรถบัสน.....	201
4.7.25 ฉากสนามแข่งรถ.....	201
4.7.26 ชูเฮย์ที่เพิ่งย้ายเข้ามา.....	203
4.7.27 มิซาเอะกังวล.....	204
4.7.28 คันซากิสอนมิซาเอะ.....	204
4.7.29 โมริโอะที่ไม่กล้าไปเจอพ่อตัวเอง.....	205
4.7.30 โทรุถูกกดดันจากเด็กคนอื่นในบ้าน.....	206
4.7.31 คันซากิพบกับโทชิ.....	206
4.7.32 ชูยะไปหาพ่อของเขา.....	207
4.7.33 นาโอะขอร้องคนในชุมชน.....	207
4.7.34 โทโมมิให้กำลังใจคันซากิ.....	208
4.7.35 การแต่งกายของคันซากิ.....	209
4.7.36 คันซากิใช้เท้าตันเด็กๆ.....	210
4.8.1 ฮารุที่เล่นโดยไม่กลัวว่าจะต้องบาดเจ็บ.....	213
4.8.2 อากิมักจะอยู่เคียงข้างฮารุเสมอ.....	213
4.8.3 อากิยังคงไปรอฟานเก่าที่สะพาน.....	214
4.8.4 อากิถูกนัทสี่คาวะทำร้าย.....	214
4.8.5 อากิยอมตกลงแต่งงาน.....	215
4.8.6 ฮารุกลับมาจากแคนาดา.....	215
4.8.7 ซาโตนากะ ฮารุ.....	217
4.8.8 มุราเซะ อากิ.....	218

4.8.9 ฉากสนามแข่งฮ็อกกี้.....	219
4.8.10 ฮาร์และอากิมักจะพบกันลำพังในสนามแข่งฮ็อกกี้.....	219
4.8.11 ฉากภายในห้องแต่งตัวและบาร์.....	220
4.8.12 ฉากลานสเก็ต.....	220
4.8.13 ฉากสะพานที่อากิไปรอนท์สี่คาวะ.....	220
4.8.14 โค้ชอินไซ.....	221
4.8.15 อากิตกลงคบกับฮารุ.....	222
4.8.16 ฮารุยอมให้อากิไปหาที่บ้าน.....	222
4.8.17 โค้ชเฮียวโด.....	224
4.8.18 สมาชิกในทีมไม่พอใจฮารุ.....	224
4.8.19 โทโมะแก้ปัญหาทำผู้หญิงท้อง.....	225
4.8.20 สามีกรรยาที่ยามาโตะเคยขับรถชนลูกชาย.....	225
4.8.21 ยามาโตะถูกหัวหน้าทีมฝ่ายตรงข้ามผลักตกบันได.....	226
4.9.1 กัปตันเกิดอาการเจ็บหลัง.....	229
4.9.2 ผู้โดยสารไม่พอใจ.....	230
4.9.3 กัปตันยามากามีเล้าให้ชินไคฟังถึงอุบัติเหตุ.....	231
4.9.4 อุบัติเหตุที่ชินไคเอาตัวไปกันโคตะ.....	232
4.9.5 ชินไคพยายามทำกายภาพบำบัด.....	232
4.9.6 นักบินเข้ารับการตรวจร่างกาย.....	233
4.9.7 ช่างเครื่องสอบเพื่อวัดความสามารถและเลื่อนระดับ.....	233
4.9.8 ชินไคหาว่าโคตะเหมือนกับหุ่นยนต์.....	234
4.9.9 ชินไค ฮาจิเมะ.....	236
4.9.10 อายุมิ โอทาวะ.....	237
4.9.11 คาซูกิ โคตะ.....	238
4.9.12 ฉากในห้องนักบิน.....	239
4.9.13 ฉากในห้องโดยสารของเครื่องบิน.....	239
4.9.14 ฉากส่วนของสำนักงาน.....	240
4.9.15 ฉากภายในโรงเก็บเครื่องบิน.....	240
4.9.16 ฉากภายในสนามบิน.....	241

4.9.17	กัปตันมิซุชิม่าเกิดเจ็บหลัง.....	241
4.9.18	ผู้โดยสารที่ไม่พอใจ.....	242
4.9.19	การประชุมสำหรับเที่ยวบินที่ว่าจ้างเป็นพิเศษ.....	243
4.9.20	โนริโกะพนักงานต้อนรับ.....	243
4.9.21	พุดาถูกระถูกโคดะตำหนิ.....	244
4.9.22	ผู้โดยสารไม่พอใจและแย่งโทรศัพท์ไปคุยกับนักบิน.....	244
4.9.23	โคดะแวะมาถามไถ่โอการะ.....	245
4.9.24	โอการะที่กลัวการขึ้นเครื่องบิน.....	247
4.9.25	โอการะขึ้นเครื่องบินครั้งแรก.....	247
4.9.26	ชินโกะและโอการะกลายเป็นคู่รักกัน.....	248
4.9.27	ชินโกะถูกสาว ๆ พนักงานต้อนรับรุ่มล่อม.....	249
4.9.28	ชินโกะโมโหโคดะ.....	250
4.10	ตัวละครหลักจากละครเรื่อง <i>Mr. Brain</i> และ <i>Galileo</i>	253
4.11	ภาพในจินตนาการของยามากุจิ.....	255

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

สื่อมวลชน เป็นสื่อที่เผยแพร่ในวงกว้างและเข้าถึงประชาชนจำนวนมาก สื่อมวลชนมีหลายประเภท สิ่งที่สื่อมวลชนทำได้ดีที่สุดคือ ทำให้คนรู้สึกสนุกสนาน (Stephenson, 1968) โดยเฉพาะสื่อมวลชนประเภทโทรทัศน์ นอกจากการให้ความเพลิดเพลินแล้ว ยังมีบทบาทสำคัญในการเสนอข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม ตลอดจนชี้นำความคิดของคนในสังคม เพื่อให้ผู้คนเกิดการเปลี่ยนแปลงพัฒนาคุณภาพชีวิตไปในทางที่ดีขึ้น

โทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลและได้รับความนิยมจากประชาชนมากที่สุดสื่อหนึ่ง และรายการโทรทัศน์ส่วนใหญ่ที่บรรจุอยู่ในแผนผังรายการสำหรับออกอากาศล้วนแต่เป็นรายการเพื่อความบันเทิงทั้งสิ้น และละครโทรทัศน์ก็เป็นหนึ่งในรายการบันเทิงที่เรียกว่า “ขาดไม่ได้” ของสถานีโทรทัศน์แทบทุกช่องในบ้านเรา (อภิญาญา ศรีรัตนสมบูรณ์, 2534: 1)

ละครโทรทัศน์ เป็นสื่อบันเทิงที่มีบทบาทและอิทธิพลต่อประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาที่ต้องการผ่อนคลายความตึงเครียด แต่นอกจากละครโทรทัศน์จะช่วยสร้างความเพลิดเพลินแล้ว ยังทำหน้าที่สื่อสารกับประชาชน โดยถ่ายทอดความคิด ค่านิยม และทัศนคติต่างๆ แก่ประชาชน ผ่านทางเนื้อหาของละครโทรทัศน์ด้วย นอกจากนี้ ละครโทรทัศน์ในฐานะที่เป็นสื่อมวลชนจะสะท้อนสิ่งที่มีอยู่ และเป็นอยู่ในสังคมให้คนในสังคมได้รับรู้ และในทางกลับกันยังสร้างภาพแห่งความเป็นจริงในสังคมขึ้นใหม่ (วรภากรณ์ ศรีกาญจนเพริศ, 2544: 1) เนื้อหาของละครโทรทัศน์นั้น เป็นผลจากการคัดเลือกสิ่งที่คิดว่าน่าสนใจมานำเสนอ และมีที่มาของเนื้อหา เช่นเดียวกับในสื่อมวลชนส่วนใหญ่ กล่าวคือ จะนำมาจากชีวิตจริง (Real Life) โดยอาจจะหยิบยกเอามาเพียงส่วนหนึ่งส่วนใดของประสบการณ์ชีวิตทั้งหมด อย่างไรก็ตามประสบการณ์ชีวิตนี้จะถูกนำมาสร้างให้เห็นเป็นจริงเป็นจังสอดคล้องกับลักษณะของสื่อโทรทัศน์ที่มุ่งให้ความบันเทิง ทำให้ประสบการณ์ชีวิตที่ถ่ายทอดออกมา มีความเข้มข้นกว่าที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง (Whethermore, 1982 อ้างถึงใน ชื่นฤดี วัชรเดชะ, 2539: 4)

แม้ละครโทรทัศน์ของไทยจะยังมีบทบาทสำคัญต่อผู้ชมชาวไทย แต่ในขณะเดียวกันสื่อบันเทิงจากต่างชาติก็เข้ามามีอิทธิพลต่อผู้ชมชาวไทยเช่นกัน ญี่ปุ่นเป็นประเทศหนึ่งในเอเชียที่ผลิตสื่อบันเทิงมาแล้วได้รับความนิยมจากคนไทย โดยญี่ปุ่นถือเป็นมหาอำนาจในการผลิตสินค้าทางวัฒนธรรมประเภทต่างๆ ทั้ง หนังสือการ์ตูน แอนิเมชัน การ์ตูน เกมส์คอมพิวเตอร์ แฟชั่น เพลง ป๊อปปูล่า รวมทั้งละครโทรทัศน์ด้วย

ละครโทรทัศน์เรื่องแรกของญี่ปุ่นคือ *Sanro no Fue* ออกอากาศวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 1953 ซึ่งเป็นระยะเวลาเพียง 3 วันหลังจากที่สถานี NHK เริ่มแพร่ภาพออกอากาศ และต่อมาในเดือนสิงหาคม NTV ก็ออกอากาศละคร *Watashi wa Yakusoku wo Mamotta* จากนั้นก็มีหลายสถานีโทรทัศน์ที่ทำการเปิดกิจการ และเข้ามาแข่งขันในการผลิตละครโทรทัศน์

ละครโทรทัศน์ของญี่ปุ่นในยุค 1955 – 1964 เรียกว่ายุค *Angry Young Men* เพราะเนื้อหาละครแฉสังคมอยู่โดยรอบปัญหาสังคมที่ยังไม่ลงตัวทั้งทางเศรษฐกิจและการเมืองหลังสงคราม โดยเฉพาะอย่างยิ่งความปั่นป่วนทางการเมือง อันเนื่องมาจากปัญหาเรื่องสนธิสัญญาความมั่นคงระหว่างญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา (วิภา อุดมจันทร์, 2541: 357-358)

ต่อมาในปลายทศวรรษที่ 1960 เมื่อโทรทัศน์ได้แพร่กระจายไปถึงประชาชนในวงกว้าง ละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นได้กลายเป็นลักษณะของละครแนวครอบครัว (Home Drama) ซึ่งเป็นภาพของชนชั้นกลางในเมืองใหญ่ นอกจากละครแนวครอบครัวแล้ว ละครโทรทัศน์อีกประเภทหนึ่งที่มีความนิยมคือ ละครแนวประวัติศาสตร์ (Historical Drama) ซึ่งสืบทอดมาจากการเล่นละครคาบูกิ นำไปทำเป็นภาพยนตร์ประวัติศาสตร์ จนกระทั่งมาเป็นละครโทรทัศน์ในที่สุด

แต่หลังจากปี 1980 ซึ่งเป็นยุคที่เศรษฐกิจตกต่ำเป็นต้นมา ญี่ปุ่นได้มีการพัฒนาสูตรของละครโทรทัศน์แบบใหม่ที่เรียกว่า *Trendy Drama* โดยเป็นการผสมผสานของ *Youth Drama* ที่มีเป้าหมายคือผู้ชมอายุน้อยหรือผู้ชมที่อยู่ในวัยเรียน และ *Home Drama* ซึ่งเป็นเรื่องราวในครอบครัว ซึ่งมีกลุ่มเป้าหมายคือผู้ชมวัยกลางคนหรือผู้สูงอายุ

ละครญี่ปุ่นสมัยใหม่ หรือ *Trendy Drama* ไม่ได้พุ่งเป้าหมายไปที่ผู้ชมอายุน้อยหรือผู้ชมอายุมากโดยเฉพาะ แต่เป็นเรื่องราวของคนหนุ่มสาวที่ใช้ชีวิตอยู่ในเมือง โดยมีภาพของความทันสมัย สถานที่ที่ทันสมัย การแต่งตัวทันสมัย สะท้อนให้เห็นถึงชีวิตประจำวันของคนญี่ปุ่นทั่วไป ปัญหาและชีวิตความเป็นอยู่ของคนในสังคม

เริ่มแรกละครแนว *Trendy Drama* ไม่ได้สนใจการเล่าเรื่องแบบ Sophistication และแก่นเรื่องของละคร แต่จะให้ความสนใจการนำเสนอที่จะมุ่งดึงดูดความสนใจของเยาวชนเป็นหลัก เนื่องจากวัยรุ่นจะไม่สนใจดูละครถ้าไม่มีจุดเน้นความสนใจที่ตนชอบ (Ota, 2003 อ้างถึงใน ฉัตรวีคุณาวิชานันท์, 2552: 4) ครั้งต่อมาในช่วงปี 1991 ละครโทรทัศน์แนวนี้ ได้เปลี่ยนรูปแบบการผลิตใหม่จากเป้าหมายที่มุ่งกลุ่มวัยรุ่นเป็นหลัก เปลี่ยนเป็นเนื้อเรื่องที่เน้นการนำเสนอภาพของชีวิตความเป็นอยู่ของคนหนุ่มสาวที่ต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความรัก มิตรภาพ การทำงานและความฝัน (Iwabuchi, 2002 อ้างถึงใน ฉัตรวีคุณาวิชานันท์, 2552: 4)

เนื่องจากละครญี่ปุ่นสมัยใหม่ (*Trendy Drama*) มักนำเสนอภาพการใช้ชีวิตประจำวันของคนญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในเมือง และต้องการสะท้อนภาพของการต่อสู้ดิ้นรนในการใช้ชีวิตอยู่ในสังคมตัวละครในเรื่องมักมีการประกอบอาชีพใดอาชีพหนึ่ง และถ่ายทอดความรู้ รูปแบบการใช้ชีวิต ความคิด ทัศนคติ และค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของตัวละครและนำเสนอออกมาในละคร ซึ่งเป็นสิ่งที่ละครโทรทัศน์ไทย มักไม่นิยมทำ ทั้งนี้ ละครญี่ปุ่นสมัยใหม่ยังสามารถนำเสนอภาพของตัวละครที่ประกอบอาชีพ แม้ว่าจะมีแก่นเรื่องความรัก (Love Theme) มาเกี่ยวข้องก็ตาม โดยตัวละครในละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่เกือบทั้งหมด จะมีอาชีพรองรับ ทั้งที่เป็นแบบสุจริต และไม่สุจริต นอกจากละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความรักแล้วนั้น ยังมีละครโทรทัศน์ที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับอาชีพ (Career Theme) โดยตรงอีกด้วย ซึ่งเป็นละครโทรทัศน์ในแบบที่ประเทศไทยยังไม่นิยมทำให้เห็นออกมาเท่าไรนัก หากจะมีละครโทรทัศน์ที่ตัวละครหลักมีอาชีพใดอาชีพหนึ่ง ก็มักจะมีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความรักเป็นหลักอยู่ดี เช่น ละครเรื่อง “สูตรเสน่หา” ที่ออกอากาศเมื่อเดือนตุลาคม 2551 ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 ที่พระเอกมีอาชีพเป็นพ่อครัวหรือก๊ก ส่วนนางเอกมีอาชีพเป็นดารานักแสดง ซึ่งในการดำเนินเนื้อเรื่องนั้น มีการนำเสนอภาพของการประกอบอาชีพของแต่ละอาชีพอยู่บ้างจำนวนหนึ่ง แต่อย่างไรก็ดีแก่นเรื่องของละครก็ยังเน้นเกี่ยวกับเรื่องของความรักระหว่างพระเอกนางเอกอยู่ดี

โทรทัศน์แต่ละสถานีของญี่ปุ่น จะมีจุดเด่นหลักที่แตกต่างกันออกไป โดยสถานีโทรทัศน์แรกของญี่ปุ่น คือ NHK (Nippon Hoso Kyokai) ซึ่งองค์กรที่มีลักษณะพิเศษ คือ เป็นนิติบุคคลเอกชน แต่ไม่หวังผลกำไรทางธุรกิจ เป็นองค์กรกระจายเสียงเพื่อสาธารณะ โดยกำหนดให้ NHK “เผยแพร่รายการกระจายเสียงที่มีคุณภาพยอดเยี่ยมประเภทรายการข่าว การศึกษา วัฒนธรรม และรายการบันเทิง เพื่อตอบสนองความต้องการอันหลากหลายของประชาชนและยกระดับ

วัฒนธรรมของชาติ” (Ministry of Post and Telecommunication 1989: 28 อ้างถึงใน วิชา
อุดมพันธ์, 2541: 142)

NHK ทำการผลิตละครโทรทัศน์เรื่องยาวแบ่งฉายเป็นตอน (Drama Series) ตั้งแต่เริ่ม
ก่อตั้งสถานี โดยมีละครแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ช่วงเวลา 20.00 น. วันอาทิตย์จะเป็นละคร
ประวัติศาสตร์ยุคโบราณ (Samurai Drama) ออกอากาศติดต่อกัน 45 นาที โดยดำเนินการผลิต
ละครโทรทัศน์แนวนี้มาเป็นประจำต่อเนื่องกว่า 30 ปี และอีกช่วงหนึ่งที่คนติดตามมากคือ 8.15 น.
หลังข่าวภาคเช้าทุกวันจันทร์ – วันเสาร์วันละ 15 นาที เป็นละครสะท้อนชีวิตของคนญี่ปุ่นในยุค
ใกล้จนถึงยุคสมัยใหม่ เช่น *โอชิน* ที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก

ต่อจาก NHK ซึ่งเป็นสถานีของภาครัฐแล้วก็มี สถานี NTV ที่ได้รับใบอนุญาต
ประกอบการสำหรับโทรทัศน์เอกชนรายแรกในเดือนกรกฎาคม 1952 และเริ่มออกอากาศในปีถัด
มา สถานีโทรทัศน์เอกชนรายใหม่ๆ ก็ยื่นขอใบอนุญาตและจัดตั้งสถานีขึ้นตามเมืองต่างๆ จนทั่ว
ประเทศนับได้ 34 สถานีในปี 1957

ในโตเกียว สถานีโทรทัศน์เอกชน 5 แห่ง ได้ทยอยกันออกอากาศ ได้แก่ สถานีโทรทัศน์
NTV, TBS, Fuji TV, TV Asahi และ TV Tokyo โดยกฎหมายของญี่ปุ่นต้องการให้สถานีเอกชนเป็น
สถานีท้องถิ่น (Local Station) ดำเนินกิจการเฉพาะในท้องที่ที่ได้รับสัมปทาน ยกเว้น NHK เท่านั้น
ที่ได้รับอนุญาตให้แพร่กระจายเสียงไปได้ทั่วประเทศ อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติ การรวมกลุ่ม
อย่างไม่เป็นทางการระหว่างสถานีท้องถิ่นกับสถานีใหญ่ในโตเกียวเกิดขึ้นอย่างซ้ำๆ และค่อยเป็น
ค่อยไป โดยมีสถานีโทรทัศน์เอกชน 5 แห่งในโตเกียวเป็นแกนกลางทำหน้าที่เป็นแม่ข่าย เรียกว่า
สถานีเรือธง (Flagship Station) ป้อนรายการส่วนใหญ่ให้กับสถานีในท้องถิ่น (Affiliate)

สถานีโทรทัศน์เอกชนในโตเกียว 5 แห่งที่ได้กล่าวข้างต้นนี้ ก็มีจุดเด่นที่แตกต่างกันออกไป
ดังนี้ สถานี NTV (Nippon Television) คือ สถานีโทรทัศน์ช่อง 4 ในโตเกียว เป็นเครือข่ายโทรทัศน์
เอกชนใหญ่ที่สุด จุดเด่นของ NTV อยู่ที่รายการประเภทเกมโชว์และวาไรตี้โชว์

สถานี TBS (Tokyo Broadcasting System) คือ สถานีโทรทัศน์ช่อง 6 ในโตเกียว
เครือข่ายมากพอกๆ กับ NTV ซึ่ง TBS เป็นบริษัทเอกชนแห่งเดียวในโตเกียวที่ดำเนินธุรกิจทั้งวิทยุ
และโทรทัศน์ภายใต้ชื่อบริษัทเดียวกัน สถานีโทรทัศน์ โดย TBS กำเนิดขึ้นจากสถานีวิทยุก่อน ทั้งนี้
TBS วางจุดเด่นของตนไว้ที่รายการข่าว สัดส่วนของรายการข่าวคิดเป็น 23.5%

สถานี Fuji TV (Fuji Television Network) คือ สถานีโทรทัศน์ช่อง 8 ในโตเกียว เป็นสถานีที่ได้ชื่อว่ามีเรตติ้งสูงสุดตั้งแต่ปี 1982 เป็นเวลา 10 ปีติดต่อกัน Fuji TV เปิดสถานีเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 1959 เป็นบริษัทหนึ่งของกลุ่มบริษัทขนาดใหญ่ทางด้านสื่อมวลชนของญี่ปุ่นที่ทรงอิทธิพลมากที่สุด คือ กลุ่ม FCG (Fujisankei Communications Group) ซึ่งมีบริษัทในกลุ่มประกอบธุรกิจสื่อสารมวลชนทุกด้าน ทั้งวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์รายวัน นิตยสาร หนังสือสำนักพิมพ์ ดนตรี วิดีโอ ภาพยนตร์ บริษัทโฆษณา ภัตตาคารธุรกิจอสังหาริมทรัพย์

นโยบายของสถานี Fuji TV เข้าถึงผู้ชมวัยแรกรุ่ง ได้แก่ ผู้ชมอายุ 10 ปีเศษถึง 20 ปีต้นๆ ละครโทรทัศน์หลายๆ เรื่องของ Fuji TV ประสบความสำเร็จเป็นอย่างสูง เพราะเลือกเนื้อหาได้ถูกใจวัยรุ่น ซึ่งเป็นสถานีที่กำเนิดสูตรละครแนว *Trendy Drama* ดังที่กล่าวไปข้างต้น และมีอิทธิพลต่อแนวโน้มทางด้านแฟชั่น ความคิดอ่าน และวัฒนธรรมของวัยรุ่นญี่ปุ่น และวัยรุ่นในหมู่ประเทศเอเชีย

สถานี TV Asahi คือ สถานีโทรทัศน์ช่อง 10 ในโตเกียว เริ่มต้นออกอากาศครั้งแรกในปี 1957 ใช้ชื่อว่า NET (Nippon Educational Television) เป็นสถานีโทรทัศน์เพื่อการศึกษา ต่อมาปี 1977 NET จึงได้รับอนุญาตเป็นทางการจากรัฐบาลให้ออกอากาศรายการทั่วไปได้ และได้เปลี่ยนชื่อเป็น Asahi National Broadcasting เรียกกันทั่วไปว่า TV Asahi

TV Asahi เป็นสถานีในกลุ่มของหนังสือพิมพ์อาซาฮี (Asahi Shimbun) และถูกกำหนดให้ต้องทำรายการประเภทข่าวและสาระความรู้ถึง 70% ภาพยนตร์การ์ตูนก็เป็นจุดแข็งอย่างหนึ่งของ TV Asahi เช่น การ์ตูนสำหรับเด็กชุด *โดราเอมอน* (Doraemon) และ *เซเลอร์มูน* (Sailor Moon)

สถานีสุดท้าย คือ สถานี TV Tokyo เป็นสถานีโทรทัศน์ช่อง 12 ของโตเกียว เป็นสถานีขนาดเล็กกว่าเมื่อเทียบกับสถานีโทรทัศน์เอกชนอีก 4 แห่งที่ได้กล่าวมา และเพิ่งก่อตั้งเมื่อ ปี 1963 มีสถานะเป็นสถานีโทรทัศน์เพื่อสาธารณะ ภายใต้การดำเนินงานของมูลนิธิเพื่อการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Japan Science Technology Promotion Foundation) มีรายการเศรษฐกิจเป็นจุดเด่น และออกอากาศรายการแปลกใหม่ ที่มีจุดเด่นเป็นของตนเอง เช่น *รายการทีวีแชมเปียน* (TV Champion)

สำหรับสถานีโทรทัศน์ที่ละครได้รับความนิยมสูง ได้แก่ Fuji TV และ TBS ส่วน NTV เองก็มีละครที่ได้รับความนิยมบ้างเช่นกัน โดย Fuji TV มีช่วงเวลายอดนิยมในการถ่ายทอดละครของสถานีอยู่ที่ 21.00 น. ของวันจันทร์ เรียกว่า เก็ทซุกุ (Getsuku) สำหรับ TV Asahi มักจะมีละครที่

เน้นไปในเรื่องเกี่ยวกับอาชญากรรม หรือไม่ก็เป็นละครย้อนยุค สำหรับ NHK จะเป็นละครเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ เรียกว่า *Taiga Drama*

ดังเป็นทราบกันโดยทั่วไปว่า ละครโทรทัศน์ของไทยส่วนใหญ่มักมีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความรัก และเนื้อหาก็มักนำเสนอแต่เรื่องราวของความรักและการแย่งชิงรักหักสวาทระหว่างพระเอกนางเอก และตัวร้ายตัวอิจฉา ทำให้คนดูจำนวนหนึ่งรู้สึกซ้ำซากจำเจ จึงมักมีคำกล่าวว่ละครโทรทัศน์ไทยนั้น เป็น *ละครน้ำเน่า* ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการศึกษาละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นซึ่งนำอาชีพมาเป็นหลักในการสร้างตัวละครและผสมผสานลงในการเล่าเรื่อง จะทำให้ได้องค์ความรู้อันจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาสื่อบันเทิงคดีทั้งในแง่ของสื่อศึกษาและสามารถนำมาประยุกต์ในการสร้างสรรค์บันเทิงคดีของไทยได้

นอกจากนี้ ผู้วิจัยสนใจจะศึกษาทิศทางของการสร้างละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องในระยะยาว ว่าเกี่ยวกับอาชีพในลักษณะใด มีมากน้อยแค่ไหน และได้รับความนิยมมากน้อยเพียงใดอีกด้วย รวมถึงศึกษาในแง่ของสังคมและวัฒนธรรมของญี่ปุ่น เพื่อให้เข้าใจปัจจัยแวดล้อมในการสร้างละครโทรทัศน์ที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องได้ดียิ่งขึ้น

1.2 ปัญหาคำวิจัย

1. การสร้างตัวละครของละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องมีลักษณะเป็นอย่างไร
2. ละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องมีลักษณะการดำเนินเรื่องเป็นอย่างไร
3. ทิศทางการนำเสนอละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องในภาพรวมมีลักษณะอย่างไร และเกี่ยวข้องกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมหรือไม่ อย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการสร้างตัวละครในละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง
2. เพื่อศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องของละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง
3. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องกับบริบททางสังคม

1.4 ขอบเขตการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้จะทำการศึกษาเกี่ยวกับทิศทางของละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง ในละครที่ออกอากาศในสถานีโทรทัศน์หลัก 6 สถานีของญี่ปุ่น ได้แก่ NHK, Fuji TV, TBS, NTV, TV Asahi, TV Tokyo ตั้งแต่ปี 2545 – 2554 โดยจะศึกษาเฉพาะละครที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องและมีลักษณะเป็นละครสมัยใหม่ (Trendy Drama) เท่านั้น

สำหรับการวิเคราะห์เนื้อหา จะศึกษาเฉพาะละครโทรทัศน์ช่วงต้น ที่มีเรตติ้งที่ประเทศญี่ปุ่นในแถบ Kanto (ซึ่งคือเรตติ้งที่วัดที่โตเกียวและจังหวัดที่ใกล้เคียง) เกิน 20.0 เท่านั้น ซึ่งรวมแล้วเป็นจำนวน 9 เรื่อง (พ.ศ. 2546 – 2552)

1.5 ข้อยกเว้นของการวิจัย

1. เนื่องจากเป็นการศึกษาละครโทรทัศน์ที่มีการผลิตและการออกอากาศที่ประเทศญี่ปุ่น การรวบรวมข้อมูลอาจไม่ครบถ้วน เช่น ในเรื่องของเรตติ้ง หรือข้อมูลเกี่ยวกับละครโทรทัศน์ที่ฉายในแต่ละปีหรืออื่นๆ ที่เกี่ยวข้องอาจไม่สมบูรณ์

2. ผู้วิจัยมีความเข้าใจภาษาญี่ปุ่นเพียงระดับหนึ่ง ทำให้ต้องอาศัยการอ่านคำบรรยายจากภาษาไทยและภาษาอังกฤษในการศึกษาละครโทรทัศน์แต่ละเรื่อง และอาจทำให้เข้าใจความหมายหรือรายละเอียดบางอย่างผิดพลาดได้

1.6 นิยามศัพท์

ละครโทรทัศน์ญี่ปุ่น	หมายถึง	รายการทางโทรทัศน์ที่มีบทละครและเรื่องราวที่ผลิตขึ้นในประเทศญี่ปุ่น และออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์หลักของญี่ปุ่น ได้แก่ NHK, Fuji TV, TBS, NTV, TV-Asahi, TV Tokyo โดยนำเสนอเรื่องราวที่ดำเนินต่อกันไปด้วยผู้แสดงชุดเดิม ออกอากาศเป็นประจำทุกสัปดาห์ ตอนละประมาณ
---------------------	---------	--

ละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ (Trendy Drama)	หมายถึง	30-60 นาที ความยาวทั้งเรื่อง ประมาณ 7-13 ตอน ละครโทรทัศน์ที่ผลิตขึ้นในประเทศ ญี่ปุ่นหลังจากปี 1980 ที่มีเรื่องราว เกี่ยวข้องกับคนหนุ่มสาวที่ใช้ชีวิตอยู่ใน เมืองที่ต้องต่อสู้ดิ้นรน มานะบากัน เพื่อความรัก มิตรภาพ การทำงาน และความฝัน โดยนำเสนอภาพออกมา ในแบบของความทันสมัย
อาชีวะ	หมายถึง	การทำมาหากินจากการทำงานหรือ กิจกรรมใดๆ ที่จะได้มาซึ่งค่าตอบแทน หรือ รายได้ เพื่อใช้จ่ายในการ ดำรงชีวิต
ละครที่ใช้อาชีวะเป็นแก่นเรื่อง	หมายถึง	ละครโทรทัศน์ที่ดำเนินเรื่องหลัก เกี่ยวกับการประกอบอาชีพใดอาชีพ หนึ่ง ซึ่งมีภาพฉากของการดำเนิน กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการประกอบ อาชีพเป็นประจำตลอดทุกตอน และมี ปมปัญหาที่เกิดจากการประกอบ อาชีพ จนเกิดเป็นเรื่องราวต่างๆ
เรตติ้ง	หมายถึง	การวัดเรตติ้งละครโทรทัศน์ที่ญี่ปุ่นโดย บริษัท Video Research ที่วัดในแถบ คันโต (Kanto) ซึ่งเป็นที่ตั้งของโตเกียว และจังหวัดอื่นๆ ใกล้เคียง

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้องค์ความรู้ในด้านปฏิบัติการสื่อบันเทิงคดี ได้แก่ การสร้างสรรค์เรื่อง การเขียนบท ละครโทรทัศน์ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาเรื่องหรือกลวิธีในการเล่าเรื่อง

2. ได้องค์ความรู้ในด้านบันเทิงคดีศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือความสัมพันธ์ของสื่อบันเทิงกับบริบทของสังคม พัฒนาการของสื่อบันเทิงเพื่อการสร้างสรรค์สังคม

3. ได้แนวทางในการสร้างสรรค์สื่อบันเทิงเพื่อการเรียนรู้ของประชาชนที่เรียกว่า การสื่อสารสาระบันเทิง (Edutainment Communication)

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิด ทฤษฎี ที่นำมาเป็นกรอบในการศึกษาและอธิบายการนำเสนอของละครโทรทัศน์
ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง มีดังต่อไปนี้

แนวคิดและทฤษฎี

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเล่าและการเล่าเรื่อง (Narrative and Narration)
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับละครโทรทัศน์และแนวเรื่อง
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับสังคมวิทยาอาชีพและสถานภาพ
- 2.4 แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างตัวละคร (Characterization)

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเล่าและการเล่าเรื่อง (Narrative and Narration)

กระบวนทัศน์ของการเล่าเรื่อง (Narrative Paradigm) เป็นแนวคิดสำคัญในการสื่อสารที่
ได้รับความสนใจภายใต้หลักคิดที่ว่า การสื่อสารทั้งหลายก็คือการเล่าเรื่อง มนุษย์เป็นสัตว์เล่าเรื่อง
การเล่าเรื่องคือการเสนอชุดของเหตุการณ์ที่มีความเชื่อมโยงกัน ในการเล่าเรื่องจะประกอบไปด้วย
ความขัดแย้งตัวละคร การเริ่มเรื่อง กลางเรื่องและการจบเรื่อง Walter Fisher นักนิเทศศาสตร์ผู้
บุกเบิกความคิดเรื่องกระบวนทัศน์การเล่าเรื่องได้กล่าวว่ารูปแบบของการสื่อสารที่มีเหตุผลดีดัง
ที่เราได้มากที่สุด คือเรื่องราวที่ตกแต่งโดยอาศัยประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และตัวละคร และทุก
รูปแบบการสื่อสารของมนุษย์จะเห็นได้ว่ามีพื้นฐานในลักษณะที่เป็นเรื่องราวหรือการเล่าเรื่อง
(Fisher, 1978 อ้างถึงใน อิรินันท์ อนุวัชศิริวงศ์, 2556)

เรื่องเล่า (Narrative (or Story) คือการนำเสนอชุดของเหตุการณ์ที่เชื่อมโยงกัน ซึ่งอาจจะ
เรียบเรียงออกมาเป็นประเภทต่างๆ กันออกไป ได้แก่ ประเภทสารคดี ซึ่งได้แก่ ข่าวหรือข่าวสาร
ต่างๆ หรือประเภทบันเทิงคดี ซึ่งได้แก่ วรรณกรรมประเภทเรื่องสั้น นวนิยาย ละครเวที ภาพยนตร์
ละครโทรทัศน์ เราจะพบเรื่องเล่าในทุกรูปแบบของการสร้างสรรค์ของมนุษย์และงานศิลปะต่างๆ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อบันเทิงคดีต่างๆ ซึ่งมีการสร้างสรรค์การลำดับเหตุการณ์ และมีองค์ประกอบต่างๆ ของเรื่องเล่าอันได้แก่ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉาก และมุมมองในการเล่าเรื่อง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า การเล่าเรื่องในสื่อบันเทิงคดีต่างๆ จะยึดโยงการเล่าเรื่อง (Narrative) ด้วยการสื่อทางอารมณ์ (Emotional) และสร้างความตื่นตาตื่นใจ (Spectacle) เพื่อเสนอหรือกระตุ้นความคิดบางประการ (Intellectual) โดยจะมีองค์ประกอบพื้นฐานของเรื่องเล่าอย่างครบถ้วน (ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ และคณะ, 2543: 24)

เรื่องเล่ามีทั้งส่วนที่เป็นเหตุผลของเรื่องเล่า (Narrative Rationality) และส่วนที่เป็นอารมณ์ของเรื่องเล่า (Narrative Emotion) ทั้งสองส่วนนี้จะต้องประกอบเข้าด้วยกันอย่างเหมาะสมภายใต้ทฤษฎีเรื่องเล่า (Narrative Theory) แนวของเหตุผลในงานเรื่องเล่าจะมุ่งเน้นที่ประสิทธิผลการนำเสนอเรื่องราวไปพร้อมๆ กับการแสดงนัยยะทางสังคม ส่วนแนวของอารมณ์ในเรื่องเล่าย่อมต้องการความพิถีพิถันการผสมผสานเข้าไปในเรื่องเพื่อมุ่งผลต่อปฏิกิริยาต่างๆ ในบันเทิงคดีนั้นๆ และด้วยเหตุนี้ในการวิเคราะห์เป้าประสงค์ของเรื่องเล่า หรือในการศึกษาเรื่องเล่าจึงต้องศึกษาว่ามีการใช้อารมณ์อย่างไร การใช้อารมณ์ในเรื่องเล่านั้นสามารถเป็นตัวแทนเป็นตัวกำหนดประสบการณ์ในการให้ความสนใจต่อเรื่องเล่านั้นๆ ของผู้รับสารอย่างไร แนวโน้มในการศึกษาทฤษฎีเรื่องเล่าในปัจจุบันคือการศึกษารวมของเรื่องเล่า และนิยมศึกษาในบันเทิงคดีร่วมสมัย หรือกระแสที่เกิดขึ้นใหม่ต่างๆ และเป็นที่ยอมรับกันในวงวิชาการว่าในแง่ของการทำความเข้าใจกับสุนทรียศาสตร์ในปัจจุบันนั้น อารมณ์มีคุณค่าในฐานะสิ่งสำคัญในการศึกษา (ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์, 2556)

การศึกษาเกี่ยวกับการเล่าเรื่อง เป็นการ “ก้าวข้ามจากการศึกษาเนื้อหาไปสู่ความสนใจในโครงสร้างของการเล่าเรื่อง (Structure) และวิธีการเล่าเรื่อง (Process) ของสื่อแต่ละชนิด (Adrian Tillye, 1991 อ้างถึงใน ฉลองรัตน์ ทิพย์พิมาน, 2539: 9)

องค์ประกอบการเล่าเรื่อง

การเล่าเรื่องในละครโทรทัศน์ สามารถวิเคราะห์องค์ประกอบพื้นฐานต่างๆ ได้ดังนี้

1. โครงเรื่อง (Plot) หมายถึง การลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในละครอย่างมีเหตุผลและมีจุดหมายปลายทาง โครงเรื่องส่วนใหญ่มีองค์ประกอบ 2 ส่วน คือ ความต้องการหรือความปรารถนาของตัวละครอย่างหนึ่ง กับ ปัญหาหรืออุปสรรคที่ขัดขวางไม่ให้ตัวละครบรรลุจุดหมาย

อย่างหนึ่ง โดยมีขั้นตอนการลำดับเหตุการณ์ 5 ขั้นตอน ดังนี้ (กาญจนา แก้วเทพ, 2541: 158-160, ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์, 2551: 90-91)

1.1 การเริ่มเรื่อง (Exposition) เป็นการชักจูงความสนใจของผู้ชมให้ติดตามเรื่องราว โดยเป็นการแนะนำเบื้องต้น เช่น แนะนำตัวละคร แนะนำฉากหรือสถานที่ หรือเพื่อให้เกิดความน่าสนใจและน่าติดตาม อาจเปิด ประเด็นปัญหาหรือเผยปมขัดแย้ง โดยไม่จำเป็นต้องเรียงลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากตอนท้าย หรือตอนกลางเลยก็ได้

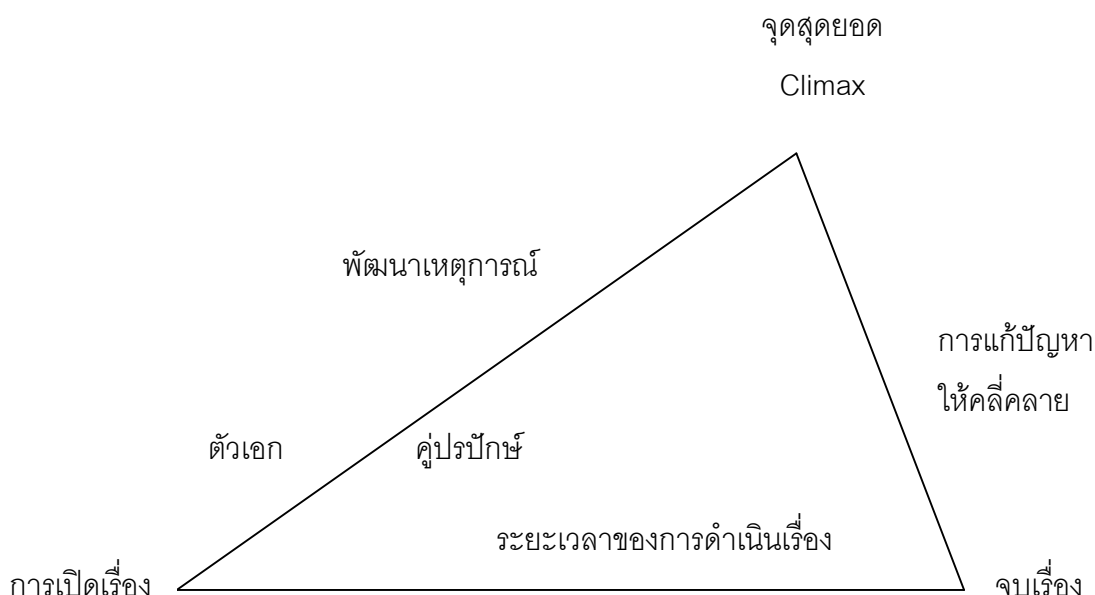
1.2 การพัฒนาเหตุการณ์ไปสู่ปมปัญหา (Rising Action) เป็นขั้นตอนที่เรื่องราวดำเนินไปมากขึ้น ปมปัญหาที่สร้างความขัดแย้งเริ่มทวีความรุนแรงหรือความเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ ส่งผลให้ตัวละครเริ่มอยู่ในสถานการณ์ที่ยุ่งยากมากยิ่งขึ้น (Complication)

1.3 ขั้นภาวะวิกฤติสูงสุด (Climax) เป็นขั้นตอนที่ความขัดแย้งได้พุ่งขึ้นสูงสุดกระทั่งถึงจุดแตกหัก และตัวละครตกอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องตัดสินใจเลือก หรือหาทางออกด้วยวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่ง

1.4 ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action) เป็นขั้นตอนภายหลังจากจุดวิกฤตได้ผ่านพ้นไปแล้ว เงื่อนไขต่างๆ ปัญหาความยุ่งยาก ข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นก่อนหน้าถูกเปิดเผยให้กระจ่างหรือแก้ไขเสร็จสิ้นไปด้วยดี

1.5 ขั้นตอนยุติเรื่องราว (Ending/Resolution) เป็นขั้นตอนที่เรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดตั้งแต่ต้นได้จบสิ้นลง โดยจะจบได้หลายแบบ เช่น จบแบบมีความสุข (Happy Ending) หรือจบแบบเป็นปริศนาให้คิดต่อไป เป็นต้น

Gustav Freytag ได้เสนอโครงสร้างในการเล่าเรื่องรูปตัววี สำหรับเรื่องบันเทิงคดี (Fiction) ไว้ดังนี้ (Louis Giannetti, 2008: 376)

จากแผนภาพนี้ อธิบายถึงโครงสร้างในการเล่าเรื่องได้ว่า เรื่องเล่าเริ่มต้น (Exposition) จากความขัดแย้งระหว่างตัวละครหลัก มีการพัฒนาเรื่องเป็นลำดับไปสู่จุดสุดยอด (Climax) แล้วจบเรื่องราวลงภายหลังจากปมปัญหาความขัดแย้งได้รับการแก้ไข (Resolution)

2. แก่นเรื่อง (Theme) หรือแก่นความคิดที่เรื่องได้นำเสนอต่อผู้ชม อาจเป็นสาระหรือข้อคิดเห็นที่สอดแทรกอยู่ภายใต้องค์ประกอบต่างๆ ของละคร

แก่นเรื่อง หมายถึง ความคิดรวบยอดที่ดำรงอยู่ในเรื่องราวที่ผู้เขียนสร้างสรรค์ขึ้น เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการเล่าเรื่อง เป็นส่วนที่บรรจุความหมายสำคัญของเรื่องและผู้เขียนต้องการจะสื่อไปยังผู้รับสาร การทำความเข้าใจถึงแก่นเรื่องสามารถสังเกตได้จากองค์ประกอบต่างๆ ในการเล่าเรื่อง เช่น ชื่อเรื่อง ลักษณะตัวละคร ค่านิยม คำพูด หรือสัญลักษณ์พิเศษที่ปรากฏในเรื่องที่นำมาเล่า แก่นเรื่องถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการเล่าเรื่อง ทั้งนี้แก่นเรื่องสามารถใช้ได้ในสองความหมาย คือ ความคิดที่เป็นศูนย์กลางของเรื่อง และจุดมุ่งหมายอันเป็นศูนย์กลางของเรื่อง

แก่นเรื่องของละคร สามารถจำแนกได้เป็น 6 ประเภท ได้แก่ (J.S.R Goodlad, 1971 อ้างถึงใน มนทกานติ ธีรนนท์วัฒน์, 2550: 18-19)

2.1 *Love Theme* คือ ละครที่มีแนวเรื่องเกี่ยวกับความรัก เนื้อเรื่องจะเกี่ยวกับความรัก ไม่ว่าจะเป็นความรักระหว่างหนุ่ม-สาว หรือความรักภายในครอบครัว หรือความรักประเภทอื่นๆ ก็ได้ โดยอาจเล่าถึงการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ความสัมพันธ์ระหว่างกัน การเริ่มต้นของความรัก อุปสรรคที่เกิดขึ้น และจบลงอย่างไร

2.2 *Morality Theme* คือ ละครที่มีแนวเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา เนื้อเรื่องเกี่ยวข้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากหลักศีลธรรมของสังคม ละครจะแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่จำเป็นและเป็นสิ่งที่สังคมปรารถนา คือการกระทำความดี ซึ่งเป็นสิ่งที่มีคุณค่า หรือแสดงให้เห็นถึงการที่บุคคลเลือกที่จะกระทำ ระหว่างความดีกับความชั่ว และผลที่ได้รับจากการทำความดีและทำชั่วนี้

2.3 *Idealism Theme* คือ แนวเรื่อง que แสดงให้เห็นถึงบุคคลที่มีความพยายามจะกระทำสิ่งต่างๆ ให้บรรลุผลในสิ่งที่สังคมปรารถนา ซึ่งอาจจะเป็ นนักปฏิวัติ นักบวช หรือศิลปิน หรือผู้ที่มีอุดมการณ์ชาตินิยม เสรีนิยม ซึ่งมีความคิดแตกต่างไปจากบุคคลทั่วไปในสังคม

2.4 *Power Theme* เป็นแนวเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอำนาจ ความขัดแย้งระหว่างบุคคล 2 คน หรือ 2 กลุ่ม ที่มีความต้องการในสิ่งเดียวกัน เช่น ตำแหน่งหน้าที่ การมีอำนาจในการควบคุมสถานการณ์ ความขัดแย้งส่วนบุคคล ความขัดแย้งระหว่างชนชั้น รวมถึง การแสวงหาอำนาจด้วยการต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ

2.5 *Career Theme* คือ แก่นเรื่อง que แสดงให้เห็นถึงความพยายามของบุคคลที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ โดยมีเป้าหมายหลักคือ เพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จส่วนตัว ไม่ใช่เพื่อสถาบันหรือประเทศชาติ โดยจะต้องฝ่าฝืนอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

2.6 *Outcast Theme* คือ แก่นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคนที่ดำเนินชีวิตในสังคมที่แตกต่างจากคนทั่วไป เนื่องมาจากสาเหตุต่างๆ เช่น เป็นคนพิการ เป็นนักโทษ เป็นโสเภณี เป็นเด็กกำพร้า ฯลฯ โดยเนื้อเรื่องจะแสดงให้เห็นถึงการใช้ชีวิตของบุคคลเหล่านี้ในสังคม รวมถึงการแสดงออกของพวกเขา และสิ่งที่สังคมปฏิบัติต่อเขา ซึ่งละครแนวนี้อาจมีเนื้อหามุ่งไปเพื่อเป็นละครสร้างสรรค์สังคม หรือสะท้อนสังคมก็ได้

3. ความขัดแย้ง (Conflict) หมายถึง ความขัดแย้งที่ปรากฏในการเล่าเรื่องนั้น มักจะเป็น ความขัดแย้งระหว่างตัวละคร หรือความต้องการและการกระทำที่มีความเป็นปรปักษ์ต่อกัน ความไม่ลงรอยในพฤติกรรม การกระทำ ความคิด ความปรารถนา หรือความตั้งใจของตัวละครในเรื่อง ซึ่งความขัดแย้งจะสามารถแบ่งออกได้ ดังนี้

3.1 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกัน หมายถึง การที่ตัวละครสองฝ่ายไม่ลงรอยกัน แต่ฝ่ายต่อต้านหรือพยายามทำลายล้างกัน เช่น ความขัดแย้งระหว่างนางเอกและนางร้าย การแข่งขันกันระหว่างสองตระกูล เป็นต้น

3.2 ความขัดแย้งภายในจิตใจของมนุษย์เอง หมายถึง ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละครเอง ซึ่งตัวละครจะมีความสับสนหรือความลำบากใจในการตัดสินใจเพื่อจะกระทำบางสิ่งบางอย่าง เช่น ความขัดแย้งสำนึกรับผิดชอบ หรือความรู้สึกขัดแย้งกับกฎเกณฑ์ทางสังคม

3.3 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคมหรือกลุ่มคน หมายถึง ความขัดแย้งกับสิ่งแวดล้อม เช่น ตัวละครเกิดอยู่ในสภาพครอบครัวที่ยากจน ทำให้ต้องต่อสู้ดิ้นรนให้ชีวิตตนเองดีขึ้น แม้จะด้วยวิธีการใดๆ ก็ตาม ซึ่งความขัดแย้งดังกล่าว จะช่วยสร้างให้เรื่องราวมีสีสัน น่าติดตามว่าตัวละครจะทำอย่างไรต่อไป เพื่อให้ชีวิตตนเองดีขึ้น

4. ตัวละคร (Character) หมายถึง ผู้กระทำเรื่องราวดังกล่าว และเป็นผู้ที่ได้รับผลจากการกระทำนั้นๆ ด้วย ตัวละครที่ดีจะต้องมีพัฒนาการ หรือการเปลี่ยนแปลงทางความคิด อุดมนิสัยใจคอ ตลอดจนมีทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงต่อเรื่องราวต่างๆ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้ต้องเป็นไปอย่างสมเหตุสมผล ไม่ขัดต่อหลักความเป็นจริง

ประเภทของตัวละคร (Type of Character) สามารถจำแนกได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่

4.1 จำแนกประเภทตัวละครตามลักษณะนิสัยของตัวละคร แบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ

4.1.1 ตัวละครด้านเดียว หรือตัวละครที่ไม่ซับซ้อน (Flat Character or Simple Character) หมายถึง ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยในด้านใดด้านหนึ่งเพียงด้านเดียว จนคล้ายกับเป็นลักษณะประจำตัว หรือเป็นตัวละครแบบฉบับ (Types) ของคนประเภทนั้นๆ จนถือว่าเป็นสูตรสำเร็จ (Formula) เช่น ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายต้องมีจิตใจโหดเหี้ยม ซึ่งลักษณะเช่นนี้ เรียกว่าเป็นลักษณะแบบ *Stereotypes*

4.1.2 ตัวละครรอบด้าน หรือตัวละครที่ซับซ้อน (Round Character or Complex Character) หมายถึง ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยหลายๆ ด้านอยู่ในตัวเอง เป็นตัวละครที่มีชีวิต ความคิด อารมณ์ และความรู้สึกเหมือนกับมนุษย์ในโลกแห่งความเป็นจริง อาจมีทั้ง รัก โกรธ หลง ดี หรือ เลว อยู่ในตัวเองได้ จะเป็นลักษณะของตัวละครที่เราสามารถพบเจอได้ในชีวิตประจำวัน

4.2 การจำแนกตัวละครตามบุคลิกภาพและพฤติกรรม โดยแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

4.2.1 ตัวละครประเภทสถิต (Static Character) หมายถึง ตัวละครที่มีบุคลิกภาพ และพฤติกรรมคงที่ ไม่เปลี่ยนแปลง ตั้งแต่ต้นเรื่องจนจบเรื่อง ไม่ว่าจะประสบการณ์ สถานการณ์ เวลา ฯลฯ จะเปลี่ยนแปลงไปก็ตาม

4.2.2 ตัวละครประเภทพลวัต (Dynamic Character) หมายถึง ตัวละครที่มีบุคลิกภาพและพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปตามประสบการณ์ เหตุการณ์หรือสภาพแวดล้อม ซึ่งตัวละครประเภทนี้จะมีลักษณะสมจริง และมีความเป็นมนุษย์ในโลกแห่งความเป็นจริงมากกว่าประเภทแรก

4.3 การจำแนกตัวละครตามความสำคัญของบทบาทที่ปรากฏในเรื่อง แบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะ ได้แก่

4.3.1 ตัวละครเอก หรือตัวละครสำคัญ (Protagonist or Main Character) เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญต่อทั้งเรื่อง และเป็นตัวละครที่มีความสัมพันธ์กับโครงเรื่อง (Plot) มากที่สุดด้วย ซึ่งตัวละครเอกสามารถเป็นตัวละครใดก็ได้ที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง แต่โดยรวมแล้วมักจะเป็นตัวละครพระเอกหรือนางเอก

4.3.2 ตัวละครประกอบ (Minor Character) เป็นตัวละครที่มีบทบาทในเรื่องไม่มากนัก แต่มักมีบทบาทที่เน้นไปในทางใดทางหนึ่ง เช่น อาจเป็นผู้ช่วยพระเอก นางเอก และช่วยเสริมให้ตัวละครเอกโดดเด่นขึ้นมาได้

4.3.3 ตัวละครฝ่ายตรงข้าม (Antagonist) จะปรากฏในเรื่องที่มีความขัดแย้ง อาจจะไม่ใช่ตัวละครที่เป็นบุคคลก็ได้ อาจเป็นปัญหาหรืออุปสรรคย่อยอย่างใดอย่างหนึ่งที่ตัวละครเอกจะต้องเอาชนะหรือฝ่าฟันไปให้ได้ก็ได้

การเล่าเรื่องเป็นวิธีการสื่อสารอย่างหนึ่งที่มีโครงสร้างและองค์ประกอบที่แน่นอน เรียกว่า ต้องมี “ตรรกะของการเล่าเรื่อง” ซึ่งองค์ประกอบดังกล่าว ได้แก่ ฝ่ายพระเอกและฝ่ายนางเอก, ฝ่ายผู้ร้าย, ความขัดแย้งระหว่างทั้งสองฝ่าย และมีผู้ช่วยซึ่งเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และวิธีการในการไปสู่เป้าหมาย (เช่น ของวิเศษ, แผนลับ, ความสามารถเหนือมนุษย์ ในเรื่องเล่าแต่ละประเภท)

5. ฉาก (Setting) หมายถึง สถานที่เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ภายในเวลาที่กำหนดไว้ และฉากจะทำหน้าที่ถ่ายทอดเหตุการณ์ในการเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ ฉากยังมีหน้าที่สนับสนุนองค์ประกอบอื่นๆ ในการเล่าเรื่อง เช่น การสร้างความขัดแย้งในการเล่าเรื่อง การสร้างอิทธิพลต่อจิตใจและการกระทำของตัวละคร นอกจากนี้ ยังสามารถสะท้อนให้เห็นถึงบริบททางสังคมในแต่ละช่วงเวลาด้วย

ฉากในเรื่องเล่าสามารถแบ่งได้เป็น 5 ประเภท ดังนี้ (ธัญญา สังขพันธานนท์, 2539: 191-193)

- ฉากที่เป็นธรรมชาติ ได้แก่ สภาพแวดล้อมธรรมชาติที่แวดล้อมตัวละคร เช่น ป่าไม้ ทุ่งหญ้า ลำธาร หรือบรรยากาศเข้าค่าในแต่ละวัน
- ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ได้แก่ อาคารบ้านช่อง เครื่องใช้ในครัว หรือสิ่งประดิษฐ์ที่มนุษย์มีไว้ใช้สอยต่างๆ
- ฉากที่เป็นช่วงเวลาหรือยุคสมัย ได้แก่ ยุคสมัย หรือช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ตามท้องเรื่อง
- ฉากที่เป็นการดำเนินชีวิตของตัวละคร หมายถึง สภาพแบบแผนหรือกิจวัตรประจำวันของตัวละคร ของชุมชน หรือท้องถิ่นที่ตัวละครอาศัยอยู่
- ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม คือ สภาพแวดล้อมที่จับต้องไม่ได้แต่มีลักษณะเป็นความเชื่อ หรือความคิดของคน เช่น ค่านิยม ธรรมเนียม ประเพณี เป็นต้น

นอกจากนี้ ฉากในเรื่องยังสามารถแบ่งออกได้เป็น ฉากนอกบ้าน และฉากในบ้าน ซึ่งฉากทั้ง 2 ประเภทนี้จะปรากฏในเรื่องเล่าโดยมีความสอดคล้องกับลักษณะของเรื่องเล่า เช่น ถ้าเป็นเรื่องผจญภัย ฉากส่วนใหญ่ก็จะเป็นฉากนอกบ้าน หากเป็นเรื่องความรักของหนุ่มสาว ฉากของเรื่องก็จะเป็นฉากในบ้าน และฉากทั้ง 2 ประเภทนี้ยังมีความสัมพันธ์กับเพศและอาชีพของตัวละครอีกด้วย เช่น เพศชายอาจมีความสัมพันธ์กับฉากนอกบ้าน และบางอาชีพก็มีความสัมพันธ์กับฉากในบ้าน เป็นต้น

6. บทสนทนา (Dialogue) หมายถึง ศิลปะของการถ่ายทอดเรื่องราวและความคิดของผู้ประพันธ์ออกมาทางคำพูดของตัวละคร

7. มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of View) หมายถึง การมองเหตุการณ์ การเข้าใจพฤติกรรมของตัวละครในเรื่อง เนื่องจากผู้รับสารเองก็ต้องเดินตามหลัง หรือยืนอยู่ ณ จุดเดียวกับผู้เล่าเรื่องด้วย ดังนั้น มุมมองของผู้รับสารจึงถูกกำหนดจากจุดยืนของผู้เล่าเรื่องนั่นเอง

มุมมองที่เกิดจากจุดยืนของผู้เล่าเรื่องแบ่งเป็น 4 ประเภท ได้แก่ (Giannetti, 1988 อ้างถึงในกาญจนา แก้วเทพ, 2552: 150)

7.1 ผู้เล่าเรื่องมองไปจากมุมมองของบุรุษที่หนึ่ง (The First Person Narrator) กล่าวคือ ตัวเอกของเรื่องเป็นผู้เล่าเรื่อง การเล่าเรื่องแบบนี้มักจะได้ยินคำว่า “ผม” หรือ “ฉัน” ปรากฏอยู่ตลอด เนื่องจากผู้เล่าเรื่องเป็นเจ้าของเรื่อง ดังนั้น จึงมีข้อเด่นตรงที่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ แต่ข้อด้อยคืออาจจะมึนคตใจเอิบอยู่ด้วย

7.2 ผู้เล่าเรื่องมองไปจากมุมมองของบุรุษที่สาม (The Third Person Narrator) คือ การที่ผู้เล่าเรื่องมีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงอยู่กับตัวละครเอก ผู้เล่าจึงเล่าเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเอก (ไม่ใช่เรื่องของตัวเองโดยตรง)

7.3 การเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นตัวกลาง (The Objective) เป็นการเล่าเรื่องที่ไม่ปรากฏตัวผู้เล่าในลักษณะของตัวบุคคล แต่จะเป็นการเล่าจากมุมมองของคนวงนอกที่สังเกตและรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างเป็นกลางตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง และปล่อยให้ผู้ชมตัดสินใจเอง ตัวอย่างเช่น วิธีการเล่าเรื่องของภาพยนตร์สารคดี ข้อเด่นของวิธีการเล่าเรื่องแบบนี้ก็คือ มีความเป็นกลาง แต่มีข้อด้อยคือ การเล่าแบบนี้ไม่สามารถจะช่วยให้ผู้ชมเข้าใจอารมณ์ ความคิด และจิตใจของตัวละครได้อย่างลึกซึ้ง

7.4 การเล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง (The Omniscient) วิธีการเล่าเรื่องแบบนี้ อาจจะมีจุดร่วมกับทั้ง 3 แบบที่กล่าวมาคือ อาจจะเป็นบุรุษที่หนึ่ง บุรุษที่สาม หรือมุมมองที่เป็นกลาง หากทว่าวิธีการเล่าเรื่องแบบสุดท้ายนี้ ผู้เล่าจะมีลักษณะพิเศษคือ ผู้เล่าจะมีลักษณะหยั่งรู้ไปหมดทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นความคิดหรือจิตใจของตัวละคร สามารถล่วงรู้ข้ามกาลเวลาข้ามสถานที่ได้หมด และผู้เล่าเรื่องจะอธิบายทุกอย่างให้ผู้ชมได้รับรู้ตาม

8. ตอนจบ (Ending) หรือ การปิดเรื่อง บทสรุปเรื่องราวทั้งหมดในเรื่อง ที่ดำเนินมาตั้งแต่ต้นจนจบ ซึ่งอาจจบแบบผิดหวัง (Tragic Ending) หรือจบแบบสมหวัง (Happy Ending) ก็ได้

ผู้วิจัยนำแนวคิดเกี่ยวกับการเล่าเรื่อง โดยนำองค์ประกอบของการเล่าเรื่อง คือ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ความขัดแย้ง ตัวละคร และฉาก มาเป็นกรอบในการพิจารณาวิเคราะห์ถึงการกลวิธีการเล่าเรื่องผ่านมุมมองด้านอาชีพในละครโทรทัศน์

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับละครโทรทัศน์และแนวเรื่อง

โทรทัศน์สื่อด้วยภาพเป็นหลัก โดยจะต้องส่งสารไปให้ผู้ชมให้เข้าใจและพึงพอใจเนื้อหาสาระหรือเรื่องราวที่ผู้ส่งสื่อต้องการ พร้อมกับรู้สึกชื่นชมในสุนทรียภาพที่ได้รับ ซึ่งแบ่งองค์ประกอบของภาษาของภาพยนตร์และโทรทัศน์ได้ ดังนี้ (Vale, 1998: 13-21 อ้างถึงใน ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ , 2551: 33)

1. ขนาดและช่องว่างของภาพ (Space)
2. ภาพ (Picture) ซึ่งเกิดจากการใช้กล้องถ่ายองค์ประกอบต่างๆ ได้แก่
  - ฉากหรือจุดที่กำหนดขึ้นเพื่อถ่ายภาพ (The Set)
  - สิ่งของประกอบในฉาก (The Prop)
  - สิ่งที่จะถ่าย (The Object)
  - ผู้แสดงหรือบุคคลในภาพ (The Actor)
  - การจัดแสง (The Lighting)
3. เสียง (Sound) ได้แก่ เสียงประเภทต่างๆ

- เสียงพูดต่างๆ (Dialogue)
- เสียงประกอบอื่นๆ (Noise)
- เสียงดนตรีประกอบ (Background Music)

ประเภทของละครโทรทัศน์ (Genre)

ประเภทของละครหรือแนวอาจจำแนกได้ ดังนี้ (ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์, 2551: 90)

- ละครชีวิต (Drama), ละครชีวิตสังคม (Social Drama)
- ละครเรีงมย์ (Melodrama or Soap Opera)
- ละครตลก, ละครตลกสถานการณ์หรือซิทคอม (Situation Comedy)
- ละครบู๊ หรือแอ็คชั่น
- ละครลึกลับ ฆาตผี, ละครสยองขวัญ (Suspense, Thriller)
- ละครย้อนยุค หรือละครพีเรียด (Period Drama)
- ละครอิงประวัติศาสตร์
- ละครในโอกาสพิเศษ

สำหรับละครญี่ปุ่นเองนั้น ก็มีการแบ่งประเภทของละครของญี่ปุ่นไว้ได้ ดังนี้ (Clement and Tamamuro, 2003 อ้างถึงใน สุภาวรรณ วรรณนะศุภกุล, 2550: 26)

1. *Period Drama* เป็นการนำเนื้อเรื่องจากละครคาบูกิ ซึ่งจะเป็นเนื้อเรื่องเกี่ยวกับซามูไร มาดัดแปลงเป็นละคร

2. *Home Drama* สร้างขึ้นเพื่อให้สัมผัสถึงความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัว โดยมีเรื่องแรกคือ *Waga ya no Nichiyō Nikki* (1953) โดยกลุ่มเป้าหมายคือแม่บ้านที่สามีออกไปทำงานนอกบ้าน ด้วยแนวเรื่องที่เน้นเกี่ยวกับผู้หญิง ซึ่งญี่ปุ่นได้รับอิทธิพลมาจากต่างชาติอีกที

3. *Taiga Drama* เป็นละครที่ฉายทุกอาทิตย์ตลอดทั้งปี มีเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์หรือเรื่องราวในสมัยก่อน

4. *Seishun Drama* หรือ *Youth Drama* เป็นละครที่มีเรื่องเกี่ยวกับกีฬาและเน้นเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตในวัยเรียน กลุ่มเป้าหมายคือคนอายุน้อย เพราะรวมเอากีฬาและวัยรุ่นเข้าด้วยกัน โดยจุดเริ่มต้นน่าจะมาจากการที่ญี่ปุ่นได้เป็นเจ้าภาพโอลิมปิกในปี 1964 ทำให้การถ่ายทอดสดกีฬาได้รับความนิยมมากในสมัยนั้น

5. *Trendy Drama* เป็นละครที่ผสมความเป็น *Home Drama* และ *Youth Drama* เข้าไว้ด้วยกัน ไม่ได้เน้นเฉพาะเรื่องราวเกี่ยวกับครอบครัว ที่คนดูส่วนใหญ่จะเป็นคนดูอายุมาก หรือเรื่องราวเกี่ยวกับวัยเรียนเพื่อให้ผู้ชมอายุน้อยเท่านั้น แต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของคนญี่ปุ่นทั่วไป ทั้งเรื่องชีวิตความเป็นอยู่ เรื่องปัญหาต่างๆ ซึ่งพบว่าละครโทรทัศน์ส่วนใหญ่ของญี่ปุ่นในปัจจุบันจะเป็นแบบ *Trendy Drama* นี้ ซึ่งเป็นต้นแบบให้ละครประเทศอื่นๆ ในเอเชียตามมา

คุณลักษณะละครโทรทัศน์แนว *Trendy Drama*

หลังจากปี 1980 ซึ่งเป็นยุคที่เศรษฐกิจตกต่ำเป็นต้นมา ญี่ปุ่นได้มีการพัฒนาสูตรของละครโทรทัศน์แบบใหม่ที่เรียกว่า *Trendy Drama* โดยเป็นการผสมผสานของ *Youth Drama* ที่มีเป้าหมายคือผู้ชมอายุน้อยหรือผู้ชมที่อยู่ในวัยเรียน และ *Home Drama* ซึ่งเป็นเรื่องราวในครอบครัว ซึ่งมีกลุ่มเป้าหมายคือผู้ชมวัยกลางคนหรือผู้สูงอายุ

ละครแนว *Trendy Drama* ไม่ได้พุ่งเป้าหมายไปที่ผู้ชมอายุน้อยหรือผู้ชมอายุมาก โดยเฉพาะแต่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับคนหนุ่มสาวที่ใช้ชีวิตอยู่ในเมือง โดยมีภาพของความทันสมัย สถานที่ที่ทันสมัย การแต่งตัวทันสมัย โดยเรื่องราวจะสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตประจำวันของคนญี่ปุ่นทั่วไป ปัญหาและชีวิตความเป็นอยู่ของคนในสังคมที่เกิดขึ้นจริง

ในตอนแรกนั้นละครแนว *Trendy Drama* ไม่ได้มุ่งเน้นการเล่าเรื่องแบบ *Sophistication* และแก่นเรื่องของละคร แต่จะให้ความสนใจการนำเสนอที่จะมุ่งดึงดูดความสนใจของวัยรุ่น (*Youth*) เป็นหลัก เนื่องจากวัยรุ่นจะไม่สนใจดูละครถ้าไม่มีจุดเน้นความสนใจที่ตนชอบ (Ota, 2003 อ้างถึงใน ฉัตรวี คุหาวิชานันท์, 2552: 4)

ต่อมาในช่วงปี 1991 ละครแนว *Trendy Drama* ได้เปลี่ยนรูปแบบการผลิตใหม่จากเดิมที่มีเป้าหมายมุ่งเน้นกลุ่มวัยรุ่นเป็นหลัก ก็เปลี่ยนเป็นเนื้อเรื่องที่เน้นการนำเสนอภาพของชีวิตความเป็นอยู่ของคนหนุ่มสาวที่ต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความรัก มิตรภาพ การทำงานและความฝันขึ้นมาแทน (Iwabuchi, 2002 อ้างถึงใน จัตุรวิ คุหาวิชานันท์, 2552: 4)

ในการวิจัยนี้ จะเลือกเฉพาะละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่เป็นแนว *Trendy Drama* เท่านั้น เพื่อให้การศึกษาละครมีรูปแบบไปในแนวทางเดียวกัน และศึกษาว่าละครโทรทัศน์ญี่ปุ่น แต่ละครเรื่องนั้นนำเสนอออกมาในรูปแบบไหนบ้าง

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับสังคมวิทยาอาชีพและสถานภาพ

ความหมายของอาชีพ (Occupation) นั้น ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์และเป้าหมายของการนำไปใช้ของคน กลุ่มคน หรือสถาบันแต่ละแห่ง เช่น นักเศรษฐศาสตร์ กล่าวว่า อาชีพคือกิจกรรมที่ก่อให้เกิดรายได้และเป็นรากฐานที่สำคัญของโครงสร้างทางเศรษฐกิจของสังคม

ด้านสำนักงานสถิติแห่งชาติ (2552 อ้างถึงใน ยรรยง สิ้นธุ์, 2552) ให้ความหมายไว้ว่า ชนิดของงานที่บุคคลนั้นกระทำอยู่ เป็นงานที่ทำแล้วได้รับค่าจ้าง เงินเดือน หรือสิ่งตอบแทนโดยไม่คำนึงถึงว่าจะได้รับในรูปของเงินสดหรือสิ่งของ หรืองานที่ทำโดยไม่ได้รับค่าจ้างหรือผลกำไรให้ธุรกิจของหัวหน้าครัวเรือนหรือสมาชิกในครัวเรือนที่มีความสัมพันธ์เป็นเครือญาติหรือโดยการสมรส หรือโดยการอุปถัมภ์เลี้ยงดูในฐานะบุตรธิดา

องค์ประกอบหลักของอาชีพแบ่งเป็น 3 ประการ คือ (Arther Salz, 1965: 424-434 อ้างถึงใน ดำรงค์ ฐานดี, 2535: 3)

1. ด้านเทคนิค เป็นกิจกรรมที่ใช้กำลังกาย และ/หรือ สมอง เพื่อการผลิตอย่างมีระบบ รวมทั้งมีการจัดการ (Management) รวมอยู่ด้วย
2. ด้านเศรษฐกิจ เป็นกิจกรรมที่ทำแล้วได้รับผลตอบแทนซึ่งเป็นรายได้เพื่อใช้จ่ายในการดำรงชีพ
3. ด้านสังคม เป็นงานที่คนในสังคมยอมรับว่าเป็นงานสุจริตและไม่ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อขนบธรรมเนียมของศีลธรรมอันดีงาม

อาชีวะเป็นรากฐานที่แท้จริงของสังคมมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสังคมสมัยใหม่ที่คนใช้ อาชีวะเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวให้เกิดความสัมพันธ์ต่อกันขึ้น (Georg Simmel, 1965 อ้างถึงใน ดำรงค์ สุานดี, 2535: 1) คนเรามีความเกี่ยวข้องกับคนที่เรารู้จักและคนที่เราไม่รู้จักหรือไม่เคยเห็น หน้าค่าตามาก่อน ความเกี่ยวข้องนี้มีส่วนทำให้คนรวมตัวกันเป็นสังคมขึ้นโดยมีรากฐานจาก ความสัมพันธ์ทางการประกอบอาชีพของสมาชิกในสังคมนั้นเอง

อาชีวะมีส่วนเกี่ยวพันกับสังคมวัฒนธรรมอย่างใกล้ชิด เพราะอาชีวะก่อให้เกิดผล ดังนี้ (ดำรงค์ สุานดี, 2535: 3)

1. แยกคนในสังคมเดียวกันออกเป็นส่วนเล็กส่วนน้อยตามสาขาอาชีพ
2. ทำให้คนเกิดความรู้สึกเป็นอิสระ สามารถคิดและทำงานตามที่ตนถนัดและเหมาะสม กับอุปนิสัยของแต่ละบุคคล
3. ในอาชีวะแต่ละประเภทนั้นจะเป็นแหล่งรวมคนที่อยู่ต่างถิ่นและต่างพื้นเพเข้าด้วยกัน เสมือนเป็นกลุ่มคนที่มีลักษณะเดียวกัน
4. อาชีวะมีผลต่อบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล เพราะอาชีวะมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตทั้ง ในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตของบุคคลผู้นั้น
5. อาชีวะมีส่วนช่วยเชื่อมโยงแต่ละบุคคลให้รวมกันเป็นสังคมขึ้นมา
6. อาชีวะก่อให้เกิดความชำนาญพิเศษด้านเทคนิคแก่ผู้ที่ประกอบอาชีวะนั้นๆ ซึ่งก่อให้เกิด เป็นรูปแบบเฉพาะในสังคม

การมีอาชีวะเป็นสิ่งสำคัญในวิถีชีวิตและการดำรงชีพในปัจจุบัน เพราะอาชีวะเป็นการ สร้างรายได้เพื่อเลี้ยงชีพตัวเองและครอบครัว อาชีวะก่อให้เกิดผลผลิตและการบริการ ซึ่งตอบสนอง ต่อความต้องการของผู้บริโภค และที่สำคัญคือ อาชีวะมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศชาติ ความสำคัญของอาชีวะจึงเป็นพื้นฐานเพื่อสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจชุมชน ส่งผลถึง ความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติ

การจำแนกอาชีวะสามารถแบ่งตามลักษณะการทำงานได้เป็น 2 ประเภท คือ (ศูนย์ส่งเสริม การศึกษาตามอัธยาศัย, 2542)

1. อาชีพอิสระ หมายถึง อาชีพทุกประเภทที่ผู้ประกอบการดำเนินการด้วยตนเองแต่เพียงผู้เดียวหรือเป็นกลุ่ม อาชีพอิสระเป็นอาชีพที่ไม่ต้องใช้คนจำนวนมาก แต่หากมีความจำเป็นอาจมีการจ้างคนอื่นมาช่วยงานได้ เจ้าของกิจการเป็นผู้ลงทุนและจำหน่ายเอง คิดและตัดสินใจด้วยตนเองทุกเรื่อง ซึ่งช่วยให้การพัฒนางานอาชีพเป็นไปอย่างรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์

2. อาชีพรับจ้าง หมายถึง อาชีพที่มีผู้อื่นเป็นเจ้าของกิจการ โดยตัวเองเป็นผู้รับจ้างทำงานให้ และได้รับค่าตอบแทนเป็นค่าจ้าง หรือเงินเดือน อาชีพรับจ้างประกอบด้วยบุคคล 2 ฝ่าย ซึ่งได้ตกลงว่าจ้างกัน บุคคลฝ่ายแรกเรียกว่า "นายจ้าง" หรือผู้ว่าจ้าง บุคคลฝ่ายหลังเรียกว่า "ลูกจ้าง" หรือผู้รับจ้าง มีค่าตอบแทนที่ผู้ว่าจ้างจะต้องจ่ายให้แก่ผู้รับจ้างเรียกว่า "ค่าจ้าง"

ในการเลือกอาชีพของบุคคลแต่ละบุคคลมักมีแนวทางที่เกิดจากการพิจารณาปัจจัยต่างๆ ได้แก่ (ศูนย์ส่งเสริมการศึกษาตามอัธยาศัย, 2542) ความสนใจ ความถนัด ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ, วิสัยทัศน์ในการมองอนาคต, แนวโน้มด้านอาชีพ อาชีพนั้นเจริญก้าวหน้าและเป็นที่ต้องการของสังคม, ทักษะหรือความชำนาญในวิชาชีพสาขานั้นๆ

ในด้านประโยชน์ของอาชีพมีตั้งแต่ระดับจุลภาคไปถึงระดับมหภาค ดังนี้

1. ประโยชน์ต่อตนเอง เป็นคนที่มีคุณค่าของเงิน ใช้จ่ายเงินอย่างประหยัด วางแผนการใช้จ่ายเงิน การเก็บออมเงินเพื่อความมั่นคงของชีวิต

2. ประโยชน์ต่อครอบครัว การมีอาชีพจะสร้างคุณค่าให้กับตนเองและสมาชิกในครอบครัว เป็นตัวอย่างแก่คนในครอบครัวและบุคคลอื่นๆ

3. ประโยชน์ต่อชุมชน เป็นการสร้างรายได้ให้ชุมชน ทำให้เศรษฐกิจชุมชนดีขึ้น ทำให้ชุมชนเข้มแข็ง พึ่งพาตนเองได้

4. ประโยชน์ต่อประเทศชาติ เมื่อประชาชนมีอาชีพ มีรายได้ รัฐสามารถเก็บภาษีจากประชาชนได้ สามารถนำรายได้จากการเก็บภาษีไปพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ ได้

อาชีพมีความสัมพันธ์กับสถานภาพของบุคคลหรือกลุ่ม ดังนั้นจึงเห็นความสำคัญของการทำความเข้าใจในเรื่องสถานภาพ ซึ่งจะเป็นกรอบความคิดในการศึกษาอาชีพในละครโทรทัศน์ในครั้งนี้นี้

สถานภาพ หมายถึง ยศ (Rank) หรือ ตำแหน่ง (Position) ของบุคคลในสังคม (Horton and Hunt, 1972: 103) อาจหมายถึง ตำแหน่งของบุคคลซึ่งมีความสัมพันธ์กับตำแหน่งอื่นๆ ที่บุคคลอื่นดำรงอยู่ในสังคมเดียวกัน หรือกลุ่มคนเดียวกัน (A. Green, 1972: 45)

จากการประมวลความหมาย สรุปได้ว่าสถานภาพ (Status) คือ ตำแหน่งของบุคคลในสังคม หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งบุคคลเดียวอาจดำรงตำแหน่งหลายตำแหน่ง ในสังคมเชิงซ้อน หรือสังคมที่มีกลุ่มคนใหญ่ๆ หลายกลุ่ม คนเหล่านั้นแตกต่างกันในด้านชีวิตความเป็นอยู่และอาชีพ จะมาเกี่ยวข้องกันก็ด้วยตำแหน่งที่ตนเป็นอยู่ ไม่ใช่ทางส่วนตัว เมื่อบุคคลดำรงตำแหน่งในสังคมหรือกลุ่มคน บุคคลนั้นย่อมแสดงบทบาท (Role) ตามตำแหน่งนั้นๆ ดั่งนั้นแล้ว สถานภาพและบทบาทจึงเป็น สิ่งที่ควบคู่กันไป (รพีพรรณ สุวรรณรัฐโชติ, 2530: 66)

สถานภาพอาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ (Ralph Linton, 1963: 113-119)

1. สถานภาพโดยกำเนิด (Ascribed status) เป็นสถานภาพที่บุคคลนั้นได้รับมาโดยเงื่อนไขทางชีวภาพ เมื่อถือกำเนิดมาก็ได้รับสถานภาพนั้นเลย ซึ่งแบ่งออกได้ เช่น

1.1 สถานภาพทางวงศ์ญาติ (Kinship status) คือ บุคคลย่อมมีความเกี่ยวข้องกับครอบครัว

1.2 สถานภาพทางเพศ (Sex status) คือ มีสถานภาพเป็นชายหรือหญิง บุคคลนั้นก็จะย่อมได้รับสถานภาพทางเพศ ซึ่งย่อมมีบทบาทที่ต่างกัน

1.3 สถานภาพทางอายุ (Age status) คือ บุคคลได้รับสถานภาพตามเกณฑ์อายุของตน เช่น กฎหมายไทยบัญญัติไว้ว่า ชายและหญิงจะบรรลุนิติภาวะเมื่ออายุครบ 20 ปีบริบูรณ์ เพราะฉะนั้นสิทธิและหน้าที่ของบุคคลที่บรรลุนิติภาวะแล้ว กับบุคคลที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะย่อมแตกต่างกัน

1.4 สถานภาพทางเชื้อชาติ (Race status) คือ บุคคลเกิดมาจากชาติใดก็มีสถานภาพตามบรรทัดฐานของเชื้อชาตินั้น

1.5 สถานภาพทางท้องถิ่น (Regional status) คือ บุคคลเกิดมาในถิ่นฐานใด

1.6 สถานภาพทางชนชั้น (Class status) บุคคลที่เกิดมาจากครอบครัวของชนชั้นใดก็จะได้รับสถานภาพทางชนชั้นนั้น

2. สถานภาพโดยการกระทำ (Achieved status) สถานภาพที่ได้มาภายหลัง อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากความสำเร็จของการกระทำของตน ดังเช่น

2.1 สถานภาพทางสมรส (Marital status)

2.2 สถานภาพทางบิดามารดา (Parental status)

2.3 สถานภาพทางการศึกษา (Educational status)

2.4 สถานภาพทางอาชีพ (Occupational status)

2.5 สถานภาพทางการเมือง (Political status)

หน้าที่ของสถานภาพและบทบาท

1. ทำให้เกิดการแบ่งหน้าที่ระหว่างสมาชิกตามความถนัดและความสามารถ
2. ทำให้สมาชิกในสังคมรู้ถึงฐานะและความรับผิดชอบของตนเอง
3. ทำให้สังคมมีความเป็นระเบียบ สมาชิกในสังคมปฏิบัติตามหน้าที่ของตน ไม่ก้าวก่ายกัน
4. ทำให้สมาชิกแต่ละคนรู้จักหน้าที่และความรับผิดชอบของตนตามสถานภาพ และบทบาท

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้อาจมีความสนใจศึกษาเกี่ยวกับอาชีพซึ่งเป็นแก่นเรื่องของละครโทรทัศน์ในด้านสถานภาพ ไม่เพียงแต่สถานภาพทางอาชีพเท่านั้นที่จะนำมาวิเคราะห์ แต่ยังมี ความเกี่ยวข้องกับสถานภาพอื่นๆ เช่น ทางการศึกษา, ทางบิดามารดา, ทางการเมือง, ทางชนชั้น ฯลฯ

2.4 แนวคิดการสร้างตัวละคร (Characterization)

ในบันเทิงคดีประเภทต่างๆ การสร้างตัวละครมีความสำคัญมาก หลักทั่วไปในการสร้างตัวละครจึงเป็นสิ่งที่นักวิชาการและนักสร้างสรรค์ให้ความสนใจเพื่อเล่าเรื่องให้น่าติดตาม น่าเชื่อถือ และมีชั้นเชิงทางศิลปะ

วิธีการสร้างตัวละครวิธีการต่างๆ (Joseph Boggs, 1978: 43-50)

1. การสร้างตัวละครโดยปรากฏตัวให้เห็นลักษณะภายนอก (Characterization by appearance) เช่น ลักษณะท่าทาง รูปร่าง หน้าตา เครื่องแต่งกาย ลักษณะการเคลื่อนไหวของตัวละคร ฯลฯ
2. การสร้างตัวละครผ่านทางบทพูด/บทสนทนา (Characterization through dialogue) เป็นการให้ตัวละครเปิดเผยความเป็นตัวตนของเขาจากสิ่งที่เขาพูด
3. การสร้างตัวละครผ่านผู้เล่าเรื่อง (Characterization through narrator) เช่น นวนิยายหรือละครที่มีผู้เล่าเรื่อง ซึ่งจะพรรณนาคุณลักษณะของตัวละครให้ผู้อ่าน/ผู้ชมทราบ
4. การสร้างตัวละครผ่านการกระทำภายนอก (Characterization through external action) ตัวอย่างเช่น เมื่อเปิดฉากแรกผู้ชมก็จะพบว่า ตัวละครนางเอกเดินเตะโต๊ะเก้าอี้ ทำสิ่งของตกหล่นอยู่ตลอดเวลา การกระทำดังกล่าวเป็นการแนะนำให้รู้จักคุณลักษณะของนางเอก
5. การสร้างตัวละครผ่านการกระทำภายใน (Characterization through internal action) การกระทำภายในของมนุษย์ที่ถูกนำมาใช้สร้างตัวละคร เช่น ความลับ ความคิด จินตนาการ ความฝัน ความปรารถนา ความทรงจำ ความกลัว เป็นต้น
6. การสร้างตัวละครผ่านปฏิกิริยาของตัวละครอื่นๆ (Characterization through reaction of other characters) เป็นวิธีการที่ทำให้ตัวละครอื่นๆ พูดถึงตัวละครที่ต้องการแนะนำ ซึ่งเป็นวิธีที่จะทำให้ผู้อ่าน/ผู้ชม ได้รู้จักกับตัวละครก่อนที่จะมีการปรากฏตัวเสียอีก
7. การสร้างตัวละครโดยใช้ลักษณะตรงกันข้ามด้วยการสร้างตัวละครอื่นๆ เทียบเคียง (Characterization through contrast) ตามหลักทฤษฎีสัญญาวิทยา ความหมายของสัญญาะหนึ่งๆ จะเด่นชัดมากขึ้น เมื่อมีการวางเทียบกับสัญญาะที่เป็นคู่ตรงข้าม (Binary opposition) ดังนั้น

วิธีการสร้างตัวละครอื่นๆ ที่มีลักษณะตรงข้ามแบบขาวดำ เช่น ฝาแฝดที่หน้าตาเหมือนกัน แต่ลักษณะนิสัยต่างกัน ก็เป็นอีกวิธีหนึ่งของการสร้างตัวละคร

8. การสร้างตัวละครโดยใช้ความเกินเลยหรือการทำซ้ำๆ (Characterization through caricature and leitmotif) เพื่อให้คนดูเข้าใจคุณลักษณะของตัวละครได้ดีขึ้น ก็จะมีวิธีการนำเสนอโดยใช้การวาดภาพล้อเลียนแบบการ์ตูนที่เรียกว่า *Caricature* ซึ่งจะวาดคุณลักษณะบางอย่างให้ “มากเกินไปจริง” (เช่น จมูกที่มีขนาดใหญ่มาๆ) วิธีการสร้างตัวละครแบบนี้จะใช้มากในการเล่าเรื่องตลก หรือละครประเภท Sit-com

อีกวิธีการหนึ่งเรียกว่า *Leitmotif* คือ การสร้างประโยค วลี การกระทำบางอย่าง หรือความคิดบางอย่างของตัวละครขึ้นมาแล้วให้ตัวละครพูดหรือทำซ้ำๆ จนกลายเป็นคุณลักษณะของตัวละคร เช่น พระเอกในภาพยนตร์เรื่อง *Forest Gump* จะมีประโยคติดปากว่า “แต่ว่าในเรื่องนี้ก็มีแง่ดีอยู่แง่หนึ่ง” เป็นต้น

9. การสร้างตัวละครผ่านการเลือกชื่อ (Characterization through choice of name)

ส่วนประกอบของตัวละครไว้ว่า ตัวละครแต่ละตัวจะต้องมีองค์ประกอบ 2 ส่วนเสมอ นั่นคือ ส่วนที่เป็นความคิด (Conception) และส่วนที่เป็นพฤติกรรม (Presentation) (Dwight V. Swain, 1982: 95-114 อ้างถึงใน ฉลองรัตน์ ทิพย์พิมาน, 2539: 15)

ความคิดของตัวละคร โดยปกติจะเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงยากจนกว่าจะมีเหตุผลสำคัญเพียงพอสำหรับการเปลี่ยนแปลง ตัวละครที่ดีจะมีความคิดเป็นของตัวเอง ซึ่งสิ่งที่จะมากำหนดความคิดและจิตใจของตัวละครนั้นอยู่ที่ภูมิหลังของตัวละคร เช่น ชีวิตวัยเด็ก การศึกษา และฐานะความเป็นอยู่ เป็นต้น

ส่วนพฤติกรรมของตัวละคร จะเป็นผลอันเกิดขึ้นโดยตรงจากความคิดและทัศนคติของตัวละคร เช่น ตัวละครที่มีความคิดว่าเงินคือพระเจ้า จะแสดงพฤติกรรมที่มีเล่ห์เหลี่ยม และทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะได้มาซึ่งทรัพย์สินเงินทองนั่นเอง

หากจำแนกตัวละครโดยแบ่งตามคุณสมบัติของตัวละคร จะแบ่งได้เป็น 2 ชนิด (ฉลองรัตน์ ทิพย์พิมาน, 2539: 16)

1. ตัวละครผู้กระทำ คือ ตัวละครที่มีลักษณะเข้มแข็ง พึ่งพาตนเองได้ ไม่ถูกคุกคามหรือครอบงำจากผู้อื่นได้ง่าย ส่วนใหญ่มีเป้าหมายและมีการตัดสินใจเป็นของตนเอง ตัวละครชนิดนี้โดยมากมักเป็นตัวละครที่มีการศึกษาดี และมักเป็นเพศชาย

2. ตัวละครผู้ถูกกระทำ คือ ตัวละครที่มีลักษณะอ่อนแอ ต้องพึ่งพาผู้อื่นหรือต้องอยู่ภายใต้การดูแลหรือควบคุมของตัวละครอื่น ตัวละครผู้ถูกกระทำส่วนใหญ่มักเป็นผู้ด้อยการศึกษา มีฐานะหรือสถานะด้อยต่ำ โดยมากเป็นผู้หญิงมากกว่าชาย

การสร้างตัวละครควรสร้างให้มีความเสมือนจริง เป็นเหมือนกับภาพลวงของความจริง (Illusion of Reality) คือ ต้องสร้างตัวละครให้มีความเหมือนจริง แต่ไม่สามารถนำคนจริงๆ มาสร้างเป็นตัวละครได้ เพราะคนจริงๆ นั้นจะมีความซับซ้อนและอาจทำอะไรโดยไม่มีเหตุผลที่สมควร แต่การสร้างตัวละครเสมือนจริง คือ ทำให้คนดูเชื่อว่าตัวละครแบบนี้มีจริง และเมื่อสามารถทำให้เชื่อว่าตัวละครมีจริง ก็จะทำให้เกิดอารมณ์ร่วมกับตัวละครที่สร้างขึ้นตามมา (Maren Elwood, 1959: 10)

การสร้างตัวละครผ่านลักษณะภายนอก (Appearance) สามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้ (Maren Elwood, 1959: 32-40)

1. ชื่อ โดยชื่อที่ตั้งควรสอดคล้องกับบุคลิกลักษณะ (Traits) อารมณ์หลัก อายุ เชื้อชาติ ภูมิภาค และอาชีพของตัวละคร

2. ลักษณะหน้าตาและรูปร่าง (Lineaments)

3. ท่าทางประจำ (Habitual Posture) เช่น การยืนตัวตรง การขีดหน้า เป็นต้น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงบุคลิกลักษณะของตัวละคร

4. การแสดงออกประจำ (Habitual Expression) ลักษณะที่แสดงออกเวลาเกิดอารมณ์ต่างๆ ของตัวละคร

5. การแต่งกาย (Clothing) ช่วยบ่งบอกว่าคนนั้นเป็นคนแบบไหน นิัยเป็นอย่างไร ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการสร้างตัวละคร

6. สิ่งแวดล้อม (Surroundings) สิ่งแวดล้อมรอบตัวละครจะช่วยบอกถึงอุปนิสัย บุคลิกลักษณะของตัวละครได้

7. อาชีพและภูมิหลัง (Occupation and Background) แม้ว่าอาชีพเดียวกันอาจจะมี ลักษณะนิสัยไม่เหมือนกัน แต่แต่ละอาชีพก็จะมีการแสดงออกและลักษณะนิสัยที่ไม่เหมือนกันด้วย โดยจะมองเห็นปัญหาคนละแบบ และแก้ปัญหาคนละวิธี

การกำหนดอาชีพให้ตัวละครช่วยบ่งบ่งลักษณะของตัวละครให้แคบลง และทำให้ผู้ชมเห็น ภาพคร่าวๆ เกี่ยวกับตัวละครล่วงหน้าก่อนที่จะลงรายละเอียด นอกจากนี้ การที่ตัวละครมี อาชีพจะช่วยกำหนดฉากของเรื่อง (Setting) รวมถึงภูมิหลังของตัวละครได้ด้วย

การสร้างตัวละครให้มีรายละเอียดที่ชัดเจน ช่วยให้เห็นภาพของตัวละครชัดขึ้น ทำให้รู้สึก เหมือนมีตัวละครนั้นอยู่จริงๆ ช่วยให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกร่วมไปกับตัวละคร ไม่ว่าตัวละครจะทำ อะไร และนั่นเป็นจุดที่ทำให้ละครน่าสนใจและน่าติดตาม

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาว่าการสร้างตัวละครที่มีเรื่องของอาชีพเข้ามาเกี่ยวข้องนั้น ใช้ ลักษณะการสร้างตัวละครแบบไหนบ้าง ที่ทำให้ผู้ชมเห็นว่าตัวละครมีการประกอบอาชีพอะไร และ ภาพรวมของตัวละครในแต่ละอาชีพเป็นอย่างไร รวมถึงศึกษามุมมองของแต่ละอาชีพผ่านการ สร้างตัวละคร

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เมลวิน เดอเฟลอร์ (Melvin DeFleur, 1964: 57-74) ศึกษาการนำเสนออาชีพ ในรายการ โทรทัศน์ (Occupational Roles as Portrayed on Television) โดยทำการศึกษารายการโทรทัศน์ ที่มีช่วงเวลาออกอากาศที่เยาวชนนิยมดู คือ ในวันหยุดสุดสัปดาห์เวลา 10.00 - 23.00 น. และวัน ธรรมดาเวลา 15.30 - 21.00 น. เป็นระยะเวลาติดต่อกัน 6 เดือน โดยศึกษารายการที่ออกอากาศ ทางสถานีโทรทัศน์ท้องถิ่นของรัฐอินเดียนาในปี 1960 ยกเว้นรายการข่าว เกมโชว์ และการ์ตูน ใน การวิเคราะห์การประกอบอาชีพ ผู้วิจัยศึกษาจากในการทำงานว่าอยู่ในลักษณะใด เช่น เป็นฉาก เรียบง่าย ฉากธรรมดา หรือฉากประเภทสวยงาม ใ่อ่า สำหรับระดับของอาชีพ เดอเฟลอร์ แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับที่มีอำนาจออกคำสั่ง และระดับที่ต้องรับคำสั่ง โดยจะดูจากการแสดง ความเคารพ หรือฟังจากคำพูดของตัวละครว่าอยู่ในเชิงออกคำสั่งหรือน้อมรับคำสั่ง

ผลจากการวิจัย พบว่ารายการโทรทัศน์มักนำเสนออาชีพชั้นสูงมากกว่าเสนออาชีพทั่วไป ฉากที่ใช้มักเป็นฉากประเภทสวยงามโอ่อ่า ส่วนการนำเสนอระดับอาชีพของตัวละคร ตัวละครมักมีอำนาจสั่งการมากกว่าการรับคำสั่ง สำหรับลักษณะของตัวละครจะมีลักษณะแบบฉบับตายตัว คือ ตัวละครที่ประกอบอาชีพชั้นสูงจะแต่งกายดี หน้าตาดี การนำเสนอการประกอบอาชีพจะมีลักษณะเร้าความสนใจ เช่น แพทย์จะไม่รักษาโรคต่างๆ ไป แต่จะทำการผ่าตัดใหญ่ที่มีภาพน่าสนใจชวนติดตาม ผู้วิจัยสรุปและให้ความเห็นว่ารายการโทรทัศน์ไม่ได้นำเสนอด้านอาชีพที่สมจริง แต่เป็นการเสนอเพียงฉาบฉวยเพื่อช่วยให้เรื่องดำเนินไปอย่างสนุกสนานเท่านั้น

จรินทร์ เลิศจิระประเสริฐ (2535) ศึกษาเรื่องอาชีพของสตรีในละครโทรทัศน์ โดยทำการศึกษาละครโทรทัศน์ที่ออกอากาศช่วงหลังข่าว 20.00น. ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 3, 5 และ 7 ในช่วงเดือนมกราคม – เมษายน 2532 จำนวน 10 เรื่อง เพื่อทราบประเภทอาชีพ การนำเสนอ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในการกำหนดประเภทอาชีพ และลักษณะการนำเสนอ

ผลการศึกษาสรุปได้ว่า อาชีพของตัวละครหญิงในละครโทรทัศน์ ส่วนใหญ่เป็นอาชีพให้บริการ มีประเภทอาชีพที่จำกัด (Limited) และตายตัว (Stereotyped) ถูกนำเสนอในลักษณะที่เป็นเพียงองค์ประกอบเล็กๆ ของตัวละคร ส่วนการนำเสนอสถานที่ทำงาน ฉากที่ปรากฏจะมีลักษณะเป็นฉากตัวแทน (Represented) มากกว่าเป็นฉากที่เหมือนจริง (Presented) นอกจากนี้ระบบธุรกิจเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในการกำหนดประเภทอาชีพและลักษณะการนำเสนออาชีพของสตรีในละครโทรทัศน์

ดวงรัตน์ กมลโบล (2535) ศึกษาเรื่องลักษณะการสร้างอารมณ์โดยสังคมในการ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ชุด *โดเรมอน* เพื่อให้เข้าใจถึงประเภทและลักษณะของอารมณ์ที่สร้างโดยสังคมที่ได้รับอิทธิพลมาจากบริบทแวดล้อมทางสังคม ค่านิยม และวัฒนธรรมต่างๆ ตลอดจนเข้าใจกระบวนการในการสร้างและถ่ายทอดความหมายของอารมณ์ที่สร้างโดยสังคมนั้น ลักษณะของอารมณ์ที่สร้างโดยสังคมที่ปรากฏในการ์ตูนชุดนี้ แบ่งออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ อารมณ์มีความสุข อารมณ์โกรธ อารมณ์รัก อารมณ์เศร้า อารมณ์กลัว และอารมณ์ริษยา ซึ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อลักษณะการสร้างอารมณ์โดยสังคมในการ์ตูนชุดนี้มี 4 ประการ คือ ค่านิยมทางศาสนา เพื่อน และกลุ่มสังคม ค่านิยมด้านการศึกษา และบรรทัดฐานการดำเนินชีวิตของชาวญี่ปุ่น สำหรับการถ่ายทอดความหมายของอารมณ์ที่สร้างโดยสังคมที่ปรากฏอยู่ในการ์ตูนพบว่าใช้วิธีทางสัญลักษณ์วิทยาในการถ่ายทอดความหมายตลอดจนลักษณะของอารมณ์ที่สร้างโดยสังคม

ธิดารัตน์ รักประยูร (2545) ศึกษาเรื่อง การเผยแพร่วัฒนธรรมวัยรุ่นผ่านสื่อในประเทศไทย ผลการศึกษาสรุปได้ว่า การเผยแพร่วัฒนธรรมวัยรุ่นผ่านสื่อในประเทศไทยได้รับแรงผลักดันจากองค์ประกอบทั้งภายใน และองค์ประกอบแวดล้อมขององค์กรสื่อ ระบบธุรกิจเป็นปัจจัยภายในองค์กรที่มีอิทธิพลต่อการเผยแพร่วัฒนธรรมวัยรุ่นผ่านสื่อมากที่สุด องค์ประกอบภายนอกที่มีอิทธิพล เช่น องค์ประกอบด้านความต้องการของตลาด ผู้สนับสนุนรายการ เหตุการณ์ในสังคม และคู่แข่งชั้น และดนตรีถือเป็นรูปแบบวัฒนธรรมวัยรุ่นที่ถูกเผยแพร่ผ่านสื่อมวลชนในประเทศไทยมากที่สุด

สุภาวรรณ วรรณนะศุภกุล (2550) ศึกษาเรื่อง คุณลักษณะของละครเอเชียยอดนิยม ศึกษากรณีละครญี่ปุ่น ได้หวั่นและเกาหลีในโทรทัศน์ไทย เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลให้ละครเอเชียได้รับความนิยมในประเทศไทย ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ละครญี่ปุ่นมีลักษณะเด่น คือ การเล่าเรื่องมีจังหวะกระชับ รวดเร็ว บทสนทนาสะท้อนแนวคิดเนื้อหาที่ทำทนายค่านิยมเดิมมุ่งส่งเสริมกำลังใจ โดยสื่อความหมายผ่านภาพความสัมพันธ์ของครอบครัวเป็นส่วนใหญ่ แม้จะมีเนื้อหาที่ทำทนายค่านิยมเดิมของสังคม แต่ก็มีความขัดแย้งที่ลงเอยอย่างประนีประนอม โดยใช้โทนการเล่าเรื่องแบบสนุกสนานเพื่อผ่อนคลาย ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้ละครเอเชียได้รับความนิยม คือ เนื้อหาพูดถึงปัญหาแบบเอเชียร่วมกัน การกำหนดทิศทางการเผยแพร่และกิจกรรมส่งเสริมการตลาดของสถานีโทรทัศน์ในประเทศไทย และวงจร Tie-in ในอุตสาหกรรมสื่ออื่นที่เกี่ยวข้อง

ฉัตรวี คุหาวิชานันท์ (2552) ศึกษาเรื่อง ค่านิยมในละครญี่ปุ่นสมัยใหม่ที่นำเสนอผ่านทางโทรทัศน์ เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการถ่ายทอดค่านิยมผ่านวิธีการเล่าเรื่องในละครญี่ปุ่นสมัยใหม่ และศึกษาถึงการรับรู้และการตีความค่านิยมในละครญี่ปุ่นสมัยใหม่ของผู้ที่มีภูมิหลังเกี่ยวกับญี่ปุ่นและผู้รับสารที่ไม่มีภูมิหลังเกี่ยวกับญี่ปุ่น

ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ค่านิยมในละครญี่ปุ่นสมัยใหม่ทางโทรทัศน์ มี 4 ด้าน ได้แก่ ค่านิยมด้านการทำงาน ค่านิยมด้านความสัมพันธ์ในสังคม ค่านิยมด้านครอบครัว และค่านิยมด้านการศึกษา โดยพบว่าค่านิยมด้านการทำงานมีมากที่สุด โดยมีทั้งค่านิยมเดิมและค่านิยมที่เปลี่ยนแปลงไปจากค่านิยมเดิม โดยค่านิยมที่เปลี่ยนแปลงไปมากที่สุด คือค่านิยมเรื่องบทบาทของผู้หญิงในการทำงานและค่านิยมในเรื่องการให้ความสำคัญกับความสามารถมากกว่าอายุ โดยลักษณะการถ่ายทอดนำเสนอผ่านทางตัวละครและบทสนทนาเป็นหลัก ส่วนในด้านารรับรู้

นั้น ผู้ที่มีภูมิหลังเกี่ยวกับญี่ปุ่น รับรู้และตีความค่านิยมในละครญี่ปุ่นสมัยใหม่ทางโทรทัศน์ได้มากกว่าผู้รับสารที่ไม่มีภูมิหลังเกี่ยวกับญี่ปุ่น

สำหรับงานวิจัยที่ผ่านมา นั้น ในเรื่องของอาชีพในละครโทรทัศน์แบ่งเป็นของไทยกับของต่างชาติ โดยของไทยจะศึกษาถึงอาชีพของผู้หญิง ว่ามีลักษณะการนำเสนอเพียงผิวเผิน มีประเภทจำกัดและตายตัว และของต่างประเทศพบว่าจะมีการนำเสนอภาพของอาชีพชั้นสูงเป็นหลัก และเป็นอาชีพที่มีความน่าสนใจเท่านั้น และในเรื่องของการศึกษาละครโทรทัศน์ญี่ปุ่น มีการศึกษาเกี่ยวกับค่านิยมที่ถ่ายทอดออกมาในละคร โดยถ่ายทอดเกี่ยวกับค่านิยมในการทำงานเป็นหลัก โดยถ่ายทอดผ่านจากบทสนทนามากที่สุด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การสร้างตัวละครและการเล่าเรื่องในละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อศึกษาถึงการสร้างแก่นเรื่องและโครงเรื่อง (theme and plot) และการสร้างตัวละคร โดยใช้อาชีพเป็นหลักในการดำเนินเนื้อเรื่องของละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ ด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Textual Analysis) โดยใช้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเล่าและการเล่าเรื่อง (Narrative and Narration) แนวคิดเกี่ยวกับละครโทรทัศน์และแนวเรื่อง แนวคิดเกี่ยวกับสังคมวิทยาอาชีพและสถานภาพ และแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างตัวละคร (Characterization) และศึกษาถึงทิศทางของละครโทรทัศน์สมัยใหม่ที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องในรอบ 10 ปีที่ผ่านมา นอกจากนี้ทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสังคมและวัฒนธรรมญี่ปุ่น และผู้เชี่ยวชาญด้านละครโทรทัศน์ญี่ปุ่น เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ของละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นกับสังคมและวัฒนธรรม

3.1 แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาการนำเสนออาชีพในละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นยุคใหม่ แบ่งได้ดังนี้

1. แหล่งข้อมูลที่เป็นวิทัศน์ หรือ ตีวติ ละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ที่ออกอากาศทางสถานีหลักต่างๆ ของญี่ปุ่น ในระหว่างปี 2545 – 2554
2. แหล่งข้อมูลเอกสาร เป็นข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นจากบทความสิ่งพิมพ์ และบทวิเคราะห์ รวมทั้งแหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต
3. แหล่งข้อมูลประเภทบุคคล ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสังคมและวัฒนธรรมของญี่ปุ่น และผู้เชี่ยวชาญด้านละครโทรทัศน์ญี่ปุ่น

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นที่ 1: สำรวจประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่นำมาศึกษา คือ ละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ ที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์หลักต่างๆ ของญี่ปุ่น ได้แก่ (NHK, Fuji TV, TBS, NTV, TV-Asahi, TV Tokyo) ในระหว่างปี 2545 – 2554 รวมระยะเวลา 10 ปี โดยไม่นับรวมละครย้อนยุค หรือละครขนาดสั้น และเป็นละครที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับอาชีพเท่านั้น โดยสามารถแบ่งจำนวนประชากรที่ใช้ศึกษา ได้ดังนี้

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนประชากรที่ใช้ในการศึกษา

เวลาที่ออกอากาศ (ปี)	จำนวน (เรื่อง)
2554	33
2553	41
2552	34
2551	47
2550	40
2549	32
2548	24
2547	24
2546	35
2545	29

ขั้นที่ 2: กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยวิธี Purposive Sampling

ใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกเรื่องที่จะศึกษาวิเคราะห์เนื้อหา โดยเลือกละครที่มีเรตติ้งที่ประเทศญี่ปุ่นแถบคันโตเกิน 20.0 (เรตติ้งจากบริษัท Video Research) ซึ่งแถบคันโตนั้นเป็นจุดที่ตั้งของโตเกียวและจังหวัดใกล้เคียง ที่เป็นเหมือนตัวแทนในภาพรวมของประเทศญี่ปุ่น เป็นพื้นที่ที่มีประชากรหนาแน่นที่สุด และรวมพื้นที่ของโตเกียวซึ่งเป็นที่ตั้งของสถานีโทรทัศน์หลักของละครที่ออกอากาศ นอกจากนี้ ข้อมูลเรตติ้งจากคันโตจะครบถ้วนสมบูรณ์กว่าเรตติ้งในแถบคันไซ โดยเลือกเรตติ้งเกิน 20.0 เพราะถือว่าเป็นเรตติ้งที่สูง และแปลว่าได้รับความนิยมมากแล้วในญี่ปุ่น ฉะนั้นแล้วมีละครที่เรตติ้งเกิน 20.0 ปีละหนึ่งเรื่อง (ซึ่งเรตติ้ง 20.0 เท่ากับประชากรจำนวนกว่า 7 ล้านคน)

จะได้กลุ่มตัวอย่างเป็นละครทั้งหมด 9 เรื่อง ที่ออกอากาศตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 – 2552 ดังต่อไปนี้

1. *Mr. Brain* ออกอากาศเมื่อเดือนพฤษภาคม 2552 ทางสถานีโทรทัศน์ TBS
2. *Change* ออกอากาศเมื่อเดือนตุลาคม 2551 ทางสถานีโทรทัศน์ Fuji TV
3. *Gokusen* (Season 3) ออกอากาศเมื่อเดือนเมษายน 2551 ทางสถานีโทรทัศน์ NTV
4. *Galileo* ออกอากาศเมื่อเดือนธันวาคม 2550 ทางสถานีโทรทัศน์ Fuji TV
5. *Haken no Hinkaku* ออกอากาศเมื่อเดือนมกราคม 2550 ทางสถานีโทรทัศน์ NTV
6. *Dr. Koto Shinryajo* (Season 2) ออกอากาศเมื่อเดือนตุลาคม 2549 ทางสถานีโทรทัศน์ Fuji TV
7. *Engine* ออกอากาศเมื่อเดือนเมษายน 2548 ทางสถานีโทรทัศน์ Fuji TV
8. *Pride* ออกอากาศเมื่อเดือนมกราคม 2547 ทางสถานีโทรทัศน์ Fuji TV
9. *Good Luck!!* ออกอากาศเมื่อเดือนมกราคม 2546 ทางสถานีโทรทัศน์ TBS

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล โดยทำการวิเคราะห์เนื้อหาจากวีซีดี (VCD) และดีวีดี (DVD) ของละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นยุคใหม่ จำนวนทั้งสิ้น 9 เรื่อง เพื่อศึกษาถึงคุณลักษณะด้านเนื้อหา และการเล่าเรื่องของละคร โดยซื้อจากร้านค้าในประเทศที่จัดจำหน่ายละครเอเชีย

ประเภทเอกสาร เก็บรวบรวมข้อมูลจากการค้นคว้าและเก็บรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ ตำราทางวิชาการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากห้องสมุดและเอกสาร บทความตามสื่อต่างๆ และทางอินเทอร์เน็ต

ดำเนินการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านสังคมและวัฒนธรรมของญี่ปุ่น และผู้เชี่ยวชาญด้านละครโทรทัศน์ โดยเก็บข้อมูลด้วยการบันทึกเทป จากนั้นจึงถอดเทปและสรุปประเด็นสำคัญ

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเล่าและการเล่าเรื่อง (Narrative and Narration)
2. แนวคิดเกี่ยวกับละครโทรทัศน์และแนวเรื่อง
3. แนวคิดเกี่ยวกับอาชีพและสถานภาพ
4. แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างตัวละคร (Characterization)

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์เนื้อหาของละครโทรทัศน์

ในการวิเคราะห์ละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน ดังต่อไปนี้

ก. วิเคราะห์เอกลักษณ์พิเศษของโครงสร้างการเล่าเรื่อง ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. โครงเรื่อง (Plot)
2. แก่นความคิด (Theme)

3. ขั้วขัดแย้ง (Conflict)

4. บทบาทและคุณสมบัติของตัวละคร (Character)

5. ฉาก (Setting)

ข. การเล่าเรื่องโดยใช้อาชีพ

ค. การวิเคราะห์การสร้างตัวละคร

ง. การวิเคราะห์อาชีพของตัวละครกับบริบทในละคร

2. การวิเคราะห์ละครที่นำมาศึกษาในภาพรวม

วิเคราะห์ละครโทรทัศน์ทั้งหมด 9 เรื่องที่นำมาศึกษาในภาพรวม เพื่อจัดหมวดหมู่ของละครที่นำมาศึกษา โดยใช้ 3 เกณฑ์ คือ

2.1 แบ่งตามประเภทของละคร

2.2 แบ่งตามรูปแบบของละคร

2.3 แบ่งตามเพศของตัวละครหลัก

3. การวิเคราะห์ทิศทางของละครโทรทัศน์

ในการวิเคราะห์ทิศทางของละครโทรทัศน์สมัยใหม่ที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง วิเคราะห์ในประเด็นต่างๆ ดังนี้

3.1 อาชีพที่นำเสนอ

3.2 จำนวนเรื่องต่อปี

นอกจากนี้ยังใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในการวิเคราะห์ถึงบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของญี่ปุ่น ที่เกี่ยวข้องกับทิศทางของละครโทรทัศน์ที่เกิดขึ้น

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การสร้างตัวละครและการเล่าเรื่องในละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการสร้างตัวละครและการเล่าเรื่องของละครญี่ปุ่นสมัยใหม่ที่อาศัยอาชีพเป็นแก่นในการดำเนินเรื่อง โดยศึกษาจากละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่จำนวน 9 เรื่อง ที่มีเรตติ้งเกิน 20.0 ระหว่างปี 2545 – 2554 ได้แก่

1. *Mr. Brain* (2552)
2. *Change* (2551)
3. *Gokusen (Season 3)* (2551)
4. *Galileo* (2550)
5. *Haken no Hinkaku* (2550)
6. *Dr. Koto Shinryajo (Season 2)* (2549)
7. *Engine* (2548)
8. *Pride* (2547)
9. *Good Luck!!* (2546)

การวิเคราะห์การเล่าเรื่องและการสร้างตัวละครจากละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นมีหัวข้อการวิเคราะห์ 4 หัวข้อ ได้แก่

- (ก.) การวิเคราะห์การเล่าเรื่อง
- (ข.) การเล่าเรื่องโดยใช้อาชีพ

(ค.) การวิเคราะห์การสร้างตัวละคร

(ง.) การวิเคราะห์อาชีพของตัวละครกับบริบทในละคร

4.1 การวิเคราะห์การสร้างตัวละครและการเล่าเรื่อง

วิเคราะห์ละครทั้งหมด 9 เรื่อง โดยเป็นละครตั้งแต่ปี 2546 – 2552 ตัวละครเอกมีอาชีพต่างๆ ได้แก่ นักประสาทวิทยา (Mr. Brain), นักการเมือง (Change), ครู (Gokusen), นักฟิสิกส์ (Galileo), พนักงานชั่วคราวในบริษัท (Haken no Hinkaku), ศัลยแพทย์ (Dr. Koto no Shinryajo), นักแข่งรถ (Engine), นักฮ็อกกี้ (Pride) และ นักบิน (Good Luck!!)

พบว่าละครที่นำมาศึกษามีความหลากหลายของอาชีพ เป็นอาชีพที่น่าสนใจ และนำมายกย่องในสังคมทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นนักวิทยาศาสตร์ หมอ ครู นักกีฬา นักบิน หรือแม้กระทั่งนักการเมือง ดำเนินเรื่องราวโดยใช้ปัญหาที่เกิดขึ้นการประกอบอาชีพของตัวละครเอก โดยถ่ายทอดความพยายามและความมุ่งมั่นเพื่อทำหน้าที่ให้ประสบความสำเร็จ แก้ปัญหาให้ลุล่วงผ่านพ้นไปได้ และอาศัยความช่วยเหลือของคนรอบข้างและตัวละครรองช่วยส่งเสริมให้กำลังใจ ทำให้มีความมุ่งมั่นในการทำหน้าที่ต่อไป

จากละครที่นำมาศึกษาพบว่าส่วนใหญ่มีตัวละครเอกเป็นเพศชาย และส่วนใหญ่เป็นละครที่มีแก่นเรื่องความรักเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยเป็นละครที่ดำเนินเรื่องต่อกัน นอกจากนั้นจะเป็นละครแนวสืบสวนสอบสวน และละครที่เน้นเรื่องตลกและแอ็คชั่นซึ่งดำเนินเรื่องแบบจบในตอน

4.1.1 เรื่องที่ 1 Mr. Brain

ละครเรื่อง *Mr. Brain* ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ TBS เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม – 11 กรกฎาคม 2552 โดยออกอากาศในวันเสาร์เวลา 20.00 น. จำนวนทั้งสิ้น 8 ตอน เรตติ้งเฉลี่ย 20.0

ก. การวิเคราะห์การเล่าเรื่อง

1. เนื้อเรื่อง

(1) การเปลี่ยนแปลงด้านสมองของทสึคุโมะ

เรื่อง *Mr. Brain* เริ่มต้นโดยเปิดเรื่องให้เห็นว่าทสึคุโมะเป็นแคโฮสต์ หรือพนักงานนั่งตั่งรังก์ในบาร์คนหนึ่งเท่านั้น หลังจากนั้น เขาประสบอุบัติเหตุและรอดมาได้อย่างปาฏิหาริย์ อุบัติเหตุครั้งนั้นทำให้เขาได้รับการกระทบกระเทือนทางสมองจนเกิดการเปลี่ยนแปลง และสมองใช้การได้ดีขึ้นกว่าเดิม เขาจึงกลายเป็นอัจฉริยะ

ภาพที่ 4.1.1 ทสึคุโมะยิ้มอมยิ้มสีทองมีป้ายชื่ออยู่ที่หน้าบาร์และแต่งตัวจัดตอนที่ เป็นโฮสต์

ภาพที่ 4.1.2 ทสึคุโมะประสบอุบัติเหตุจากรั้วกั้นเขตก่อสร้างหล่นทับ

หลังจากการผ่าตัดสมอง แพทย์แจ้งว่าสมองของเขาจะใช้งานได้ดีขึ้น และจากการวัดระดับ IQ พบว่าเขาอยู่ในเกณฑ์ที่สูงกว่าคนทั่วไป แต่ทสึคุโมะเกิดความรู้สึกว่าตัวเองมีการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมและอารมณ์ความรู้สึก จากเดิมที่เคยชอบหนังสือนิยายสารที่มีนางแบบสาวคนโปรดขึ้นปก เขากลับไม่รู้สึกสนใจมันอีกต่อไป ทสึคุโมะกล่าวกับแพทย์ที่รักษาเขาด้วยน้ำเสียงเศร้าว่า

“ก่อนเกิดอุบัติเหตุ ผมชอบมัน(นิยายสาร)มาก แต่ตอนนี้ผมกลับไม่รู้สึกสนใจมันสักนิดเลย ถ้าเกิดการเปลี่ยนแปลงที่สมองแล้ว ผมยังจะเป็นคนคนเดิมอยู่หรือเปล่า”

ภาพที่ 4.1.3 แพทย์ชี้แจงความเปลี่ยนแปลงทางด้านสมองของทสึคุโมะ และทสึคุโมะนั่งดูนิตยสารที่ตนเคยชอบ

จากการเปลี่ยนแปลงของสมองที่ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในตัวเขา ทสึคุโมะจึงสนใจศึกษาเกี่ยวกับด้านสมองของคน และหันมาเรียนทางด้านประสาทวิทยา ซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับสมอง จนกระทั่ง 5 ปีหลังจากประสบอุบัติเหตุ เขาจึงได้มาทำงานกับหน่วยงาน IPS (Institute of Police Science) หรือสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ เป็นหัวหน้าแผนกสมอง

(2) การทำงานของหน่วยงาน IPS

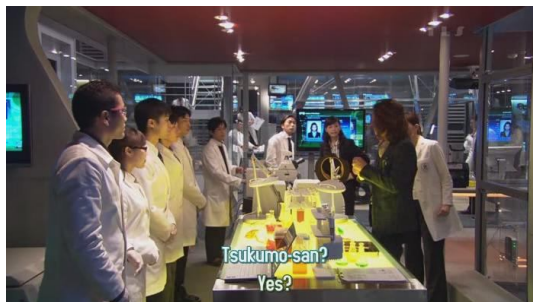
ตอนเริ่มเรื่องนั้นไม่มีการเปิดเผยเรื่องราวของทสึคุโมะถึงเหตุการณ์หลังจากประสบอุบัติเหตุที่เขาได้ศึกษาด้านสมองเพิ่มเติมจนกลายเป็นนักประสาทวิทยา แต่สร้างความตื่นเต้นโดยดำเนินเนื้อเรื่องให้เห็นถึงตอนที่ทสึคุโมะประสบอุบัติเหตุ และเหตุการณ์ถัดจากนั้น 5 ปีที่เกิดเหตุระเบิดขึ้นใจกลางเมือง โดยให้ทสึคุโมะเข้าไปพัวพันกับเหตุการณ์ และตกเป็นผู้ต้องสงสัยว่าเป็นคนวางระเบิด ถูกจับกุมตัวไปสอบสวน ในวันแรกที่เขาจะไปทำงานที่หน่วยงาน IPS

ภาพที่ 4.1.4 หน่วยงาน IPS ร่วมกับทางตำรวจสืบสวนเหตุการณ์ความวุ่นวายที่เกิดขึ้น และทสึคุโมะถูกตำรวจจับกุมในฐานะผู้ต้องสงสัยในที่เกิดเหตุ

การที่ทสึคุโมะเข้าไปพัวพันกับเหตุการณ์ความวุ่นวาย เป็นการเปิดเรื่องที่แสดงให้เห็นว่าทสึคุโมะสามารถใช้ความรู้จากการเป็นนักประสาทวิทยาและความช่างสังเกต หลุดพ้นจากข้อกล่าวหาด้วยการจับสังเกตตำรวจที่มาจับกุมเขา เนื่องจากตำรวจนายนั้นใจเย็นผิดปกติ ซึ่ง

ตามปกติแล้วหากรู้ว่าระเบิดอยู่ตรงหน้า สมอลงจะเกิดปฏิกิริยาตอบสนองจนกระทั่งไม่สามารถวางตัวนิ่งเฉยไม่ให้เห็นตระหนกได้ แต่ตำรวจกลับบอกทสึคุโมะให้ค่อยๆ หันหลังกลับมา ทสึคุโมะจึงรู้ว่าตำรวจนายนั้นคือคนร้ายตัวจริง และเป็นคนวางระเบิดปลอมไว้ในที่เกิดเหตุ

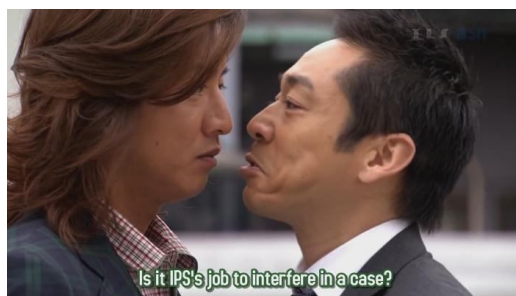
ภาพที่ 4.1.5 ทสึคุโมะเยี่ยมชมแผนกต่างๆ ในหน่วยงาน IPS

เมื่อทสึคุโมะสามารถคลี่คลายคดีและทำให้ตัวเองหลุดพ้นจากข้อกล่าวหาได้แล้ว เนื้อเรื่องจึงมีการเปิดเผยว่าทสึคุโมะเป็นคนของหน่วยงาน IPS และมีการพาชมรอบๆ หน่วยงาน IPS เพื่ออธิบายว่านอกจากแผนกสมอลงที่ทสึคุโมะทำงานแล้ว ยังมีแผนกอื่นๆ อีก ได้แก่ แผนกวิเคราะห์ภาพ แผนกวิเคราะห์เสียง แผนกปฏิบัติการเคมี แผนกปฏิบัติการชีววะ และแผนกวิเคราะห์พฤติกรรม เป็นต้น

ในตอนแรกที่ทสึคุโมะมาทำงานในหน่วยงาน IPS เขาเข้ากับคนอื่นๆ ไม่ได้ เพราะแทนที่เขาจะทำเหมือนนักวิทยาศาสตร์ทั่วไป กลับทำตัวเหมือนเป็นนักสืบ ให้ความสนใจเรื่องการคลี่คลายคดีและการจับตัวคนร้ายมากกว่าการทดลองในห้องทดลองเหมือนคนอื่นๆ ในหน่วยงาน นักวิทยาศาสตร์คนอื่นพูดถึงการกระทำของทสึคุโมะให้คาสุเนะฟังเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวว่า

“เขาไม่เข้าใจหรอกว่าหน้าที่ของพวกเราไม่ใช่แบบนี้ (ตามสืบคดีเพื่อหาตัวคนร้าย) สิ่งที่เราควรทำก็คือการหาวิธีใหม่ๆ ในการจับตัวคนร้ายในฐานะนักวิจัย แทนที่จะมัววิ่งตามจับผู้ร้ายในที่เกิดเหตุ หน้าที่ของ พวกเราคือการวิจัยเพื่อช่วยให้สามารถจับผู้ร้าย 1,000 คนในอนาคตต่างหาก”

ทสึคุโมะให้เหตุผลเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า การที่เขาต้องตามจับตัวคนร้ายเพราะเขาต้องการศึกษาสมอลงของคนร้ายแต่ละคนว่าเป็นแบบไหน เพื่อศึกษาให้เข้าใจในตัวคนร้าย ศาสตร์ของสมอลงแตกต่างจากวิทยาศาสตร์แขนงอื่น เพราะสิ่งที่เขาใช้ทดลองไม่ได้อยู่ในห้องทดลอง แต่คือสมอลงของคนแต่ละคน

ภาพที่ 4.1.6 ทันบาระแสดงความไม่พอใจที่ทสึคุโมะวุ่นวายกับการสืบสวนคดี

ต่อมาเมื่อเขาพยายามสืบสวนเรื่องราวต่างๆ และคลี่คลายคดีได้มากขึ้น คนอื่นๆ ในหน่วยงานก็ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตาม เริ่มให้ความสนใจกับการช่วยตำรวจคลี่คลายคดีมากขึ้น แม้กระทั่งตำรวจสืบสวนอย่างทันบาระเองก็เช่นกัน จากเดิมที่มักจะห้ามทสึคุโมะไม่ให้เข้าไปยุ่งวุ่นวายในสถานที่เกิดเหตุ แต่เมื่อเวลาผ่านไปตำรวจมักจะเชิญทสึคุโมะให้ไปร่วมตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ และรายงานเรื่องต่างๆ อย่างละเอียด เพื่อให้ทสึคุโมะช่วยวิเคราะห์ในการสืบหาตัวคนร้ายเสมอ

ภาพที่ 4.1.7 ทันบาระพกกล้วยมาหาทสึคุโมะเพื่อขอร้องให้เขาช่วยสืบสวนคดี

ภายในเรื่องมีการใช้กล้วยเป็นเหมือนกับสัญลักษณ์ของการเปิดใจของตัวละครแต่ละตัวที่มีให้กับทสึคุโมะ เนื่องจากเนื้อเรื่องมีการพูดว่าทสึคุโมะมีลักษณะของสมองที่แปลกแตกต่างจากคนอื่น เขาจำเป็นต้องกินกล้วยเพื่อให้พลังงานที่เพียงพอกับสมองที่มีการใช้งานหนักกว่าคนทั่วไปในตอนแรกนั้นจะมีเพียงแค่ว่าทสึคุโมะเท่านั้นที่กินกล้วย แต่ต่อมานักวิทยาศาสตร์คนอื่นๆ ในหน่วยงาน IPS ก็หันมากินกล้วย ด้านตำรวจอย่างทันบาระและฮายาชิเดะเมื่อเริ่มเชื่อใจทสึคุโมะก็จะนำกล้วยมาให้เพื่อขอร้องให้ช่วยคลี่คลายคดี แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อทสึคุโมะ

ภาพที่ 4.1.8 นักวิทยาศาสตร์ในหน่วยงาน IPS จับกลุ่มกันกินกล้วย

เมื่อทสึคุโมะทำงานอยู่ในหน่วยงาน IPS เขาไม่ได้สนใจการทดลองในห้องทดลอง แต่จะให้ความสำคัญกับการตามสืบสวนคดีต่างๆ โดยอาศัยความเป็นนักประสาทวิทยาในการช่วยตำรวจสืบสวนคดี

(2.1) การคลี่คลายคดี

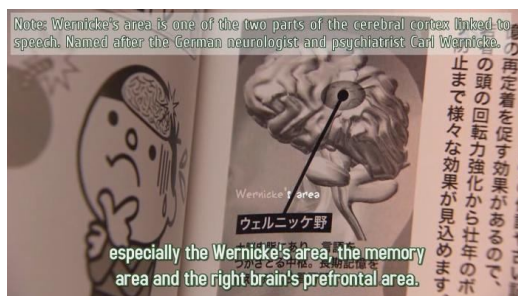
ละครเรื่อง *Mr. Brain* นี้ มีเนื้อเรื่องหลักอยู่ที่การสืบสวนสอบสวนเพื่อคลี่คลายคดี โดยได้หน่วยงาน IPS ที่ทสึคุโมะทำงานอยู่ วิเคราะห์ข้อมูลและหลักฐานต่างๆ ได้ที่จากการพิสูจน์หลักฐาน เพื่อนำตัวคนร้ายมาดำเนินคดี โดยการเล่าเรื่องจะแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ การเกริ่นนำเบื้องต้น การสืบสวนหาตัวคนร้าย และการหาหลักฐานในการเอาผิดคนร้ายหรือให้สารภาพเพื่อมาดำเนินคดีต่อไป

(2.1.1) การเกริ่นนำเบื้องต้น

ก่อนที่จะเริ่มทำการสืบสวนสอบสวนคดีนั้น จะมีการทดลอง หรือการพูดถึงพฤติกรรมของคนเรากับสมอง หรืออธิบายถึงสมองส่วนต่างๆ ไว้เบื้องต้น เพื่อเป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนั้นให้ผู้ชมไว้ก่อน จากนั้นเมื่อทำการสืบสวนสอบสวน หรือเล่าเรื่องของคดีแล้วก็จะมีการหยิบยกเรื่องที่เกริ่นไว้ขึ้นมาพูดถึงอีกครั้ง ทำให้ผู้ชมที่มีความเข้าใจในเบื้องต้นแล้ว สามารถเข้าใจเรื่องราวเกี่ยวกับคดีได้ดีขึ้น

อาทิ การพูดถึงเรื่องของสมองส่วนเวร์นิก (Wernicke's Area) ในตอนที่ 3 จะมีการพูดถึงครั้งแรกในตอนที่ทสึคุโมะชวนคาสุเนะซึ่งเป็นผู้ช่วยเล่นเกมต่อคำ โดยเป็นการใช้สมองส่วนเวร์นิกซึ่งเป็นส่วนของสมองที่เกี่ยวกับการใช้ภาษา

ภาพที่ 4.1.9 การอธิบายสมองส่วนเวอร์นิคที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา

หลังจากนั้น เมื่อเข้าสู่การสืบสวนหาตัวคนร้ายแล้ว มีการยกสมองส่วนเวอร์นิค ขึ้นมาพูดอีกครั้ง เนื่องจากเมกุมิพยายามปากคำสำคัญประสบอุบัติเหตุได้รับการกระทบกระเทือนทางสมอง และกระทบในส่วนของเวอร์นิคทำให้ไม่สามารถพูดหรือสื่อสารทางภาษาให้คนอื่นเข้าใจ ทสึคุโมะแนะนำให้คู่มั่นของเมกุมิเล่นต่อคำกับเธอ เพื่อช่วยให้สมองฟื้นตัวและสามารถสื่อสารได้อีกครั้ง คู่มั่นของเธอซึ่งแท้ที่จริงแล้วเป็นคนร้ายจึงนำเอาการเล่นต่อคำมาหลอกให้เมกุมิจำ และพูดกับตำรวจ ทำให้ตำรวจเข้าใจผิดว่าเธอกำลังอธิบายลักษณะของคนร้าย

ภาพที่ 4.1.10 คนร้ายเรียกตำรวจมาฟังการให้ปากคำจากเมกุมิซึ่งสมองส่วนภาษาได้รับการกระทบกระเทือน

จากการให้ปากคำของพยานที่ทำให้ตำรวจเข้าใจผิดเกี่ยวกับคนร้าย เมื่อทสึคุโมะกลับมาพิจารณาการพูดของเมกุมิอีกครั้ง เขาพบว่ามันเป็นการต่อคำ และทำการยืนยันข้อสันนิษฐานของตนด้วยการสแกนสมองเมกุมิ และพบว่าสมองส่วนที่เกี่ยวข้องกับความจำไม่ได้ทำงานในตอนที่เราอธิบายลักษณะของคนร้าย แสดงให้เห็นว่าเป็นเพียงคำพูดที่คนร้ายสอนให้เธอพูดออกมาเท่านั้น

หรืออย่างในตอนที่ 4 ที่มีการเล่นไพ่จับคู่ นั้น เพื่อใช้อธิบายสมองของคนเราเมื่อจดจำสิ่งใหม่ๆ นั้น สมองส่วนฮิปโปแคมปัสจะเริ่มทำงานก่อน จากนั้นข้อมูลจะถูกเก็บไว้ในสมองกลีบหน้าผากส่วนหน้า และถูกนำมาใช้อธิบายกรณีของผู้ต้องสงสัยที่มีปัญหาเรื่องความจำว่าสมอง

ส่วนฮิปโปแคมปัสของเขามีปัญหาจึงไม่สามารถจะจดจำสิ่งใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตได้ โดยต้องอาศัยการจดโน้ตและการแต่งเพลงเก็บไว้ทุกวัน

ในกรณีของผู้ต้องสงสัยที่มีปัญหาด้านความจำนี้ ทสึคุโมะและทันบาระหัวหน้าตำรวจฝ่ายสืบสวนไม่เชื่อว่าผู้ต้องสงสัยจะเป็นฆาตกร เนื่องจากการสูญเสียความทรงจำทำให้เขาไม่มีแรงจูงใจในการก่อเหตุ จึงสืบสวนเพิ่มเติมเพื่อหาผู้ร้ายและเหตุจูงใจที่แท้จริง

ในตอนที่ 5 มีการจัดงานเพื่อสัมมนาให้ความรู้แก่ประชาชนทั่วไปเกี่ยวกับหน้าที่และการทำงานของหน่วยงาน IPS แต่ละฝ่าย ทสึคุโมะอธิบายเรื่องที่สมองคนเราจะประมวลผลจากสีที่เห็นก่อนตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์ โดยทดลองให้ประชาชนที่เข้ามาร่วมงานอ่านตัวหนังสือที่เขียนว่า “สีแดง” บนพื้นหลังสีฟ้า ซึ่งคนส่วนหนึ่งก็จะเผลออ่านออกมาว่า “สีฟ้า”

ภาพที่ 4.1.11 ตัวหนังสือที่เขียนว่าสีแดงบนพื้นหลังสีฟ้า

ภาพที่ 4.1.12 ป้ายหน้าประตูที่เขียนไว้แยกระหว่างผู้ป่วยทั่วไปและที่ถูกสลับ

จากนั้นนำเรื่องการที่สมองคนเราประมวลผลจากสีที่เห็นก่อนตัวหนังสือมาใช้ในการจับคนร้าย คือ อาคิโยชิ ที่อ้างว่าตัวเองป่วยเป็นโรคหลายบุคลิก ซึ่งเป็นอาการทางจิตชนิดหนึ่ง ทำให้อาจพ้นโทษจากคดีฆาตกรรม ทสึคุโมะบอกเธอในตอนที่เป็นบุคลิกหนึ่งว่าประตูสีฟ้า คือ ผู้ป่วยทั่วไป และ ประตูสีแดง คือ ผู้ป่วยที่ถูกแยกเดี่ยว หลังจากนั้น เขาทำการสลับป้ายหน้าประตู หากว่าอาคิโยชิมีหลายบุคลิกจริง ไม่สามารถจดจำเรื่องราวจากอีกบุคลิกได้ จะต้องอ่านป้ายหน้าประตู

ก่อน เมื่อทสึคุโมะนัดเธอให้มาพบข้างนอก เธอกลับวิ่งไปเปิดประตูโดยไม่อ่านตัวหนังสือ หน้าห้อง เขาจึงทราบว่าเธอไม่ได้มีหลายบุคลิกจริง และต้องถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย

(2.1.2) การสืบสวนหาตัวคนร้าย

หลังจากที่เกริ่นนำเกี่ยวกับเรื่องของสมองในแต่ละตอนแล้ว การเล่าเรื่องจะใช้ความรู้ด้านสมองของทสึคุโมะในการสืบสวนสอบสวนหาตัวคนร้าย โดยทสึคุโมะจะไปสืบสวนสอบสวนตามสถานที่ต่างๆ ทั้งสถานที่เกิดเหตุ สอบปากคำพยาน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้ตาย ร่วมกับทันบาระ ตำรวจที่รับผิดชอบคดี ในบางครั้งทสึคุโมะเอาตัวเองเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์ด้วยความอยากรู้อยากเห็น จนกระทั่งตกอยู่ในอันตราย (ตอนสุดท้าย)

ภาพที่ 4.1.13 ทสึคุโมะเข้าไปตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุกับตำรวจ

ภาพที่ 4.1.14 ทสึคุโมะถูกคนร้ายจับตัวไปแต่ก็ยังพยายามพูดกับคนร้ายให้หยุด

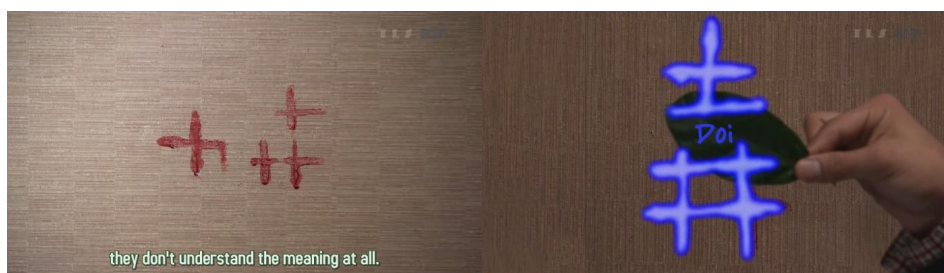
ตัวอย่างเหตุการณ์ที่ทสึคุโมะใช้ความรู้ของตนในการช่วยตำรวจเสาะหาตัวคนร้าย เช่น ในคดีที่โดอิก่อเหตุฆาตกรรม (ตอนที่ 1) ผู้ตายใช้เลือดของตนเขียนชื่อโดอิไว้บนกำแพงในที่เกิดเหตุ โดอิจึงดึงแผ่นผ้าที่ปักอยู่บนกำแพงออก ตัวหนังสือที่เขียนไว้เป็นชื่อโดอิจึงเหลือเป็นรอยเลือด คล้ายสัญลักษณ์รูปกากบาทเท่านั้น จากนั้น โดอิใช้เลือดวาดกากบาทอันใหญ่บนกำแพงเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของเจ้าหน้าที่ตำรวจไปทางอื่น และทำการวาดกากบาทด้วยเลือดอีกครั้งในการฆาตกรรมครั้งที่สอง

ภาพที่ 4.1.15 สัญลักษณ์กากบาทที่โดอิใช้เลือดเขียนไว้ในที่เกิดเหตุฆาตกรรม

ทสึคุโมะพบว่าสิ่งที่โดอิทำคือทำให้ข้อมูลกับสมองในเบื้องต้น ซึ่งส่งผลต่อความคิดลำดับถัดมา แทนที่จะมองเห็นสัญลักษณ์ที่ผู้ตายเขียนไว้บนกำแพงเป็นชื่อของโดอิกลับมองกากบาทนั้นเป็นสัญลักษณ์อะไรสักอย่าง และมุ่งประเด็นการสืบสวนโดยให้ความสำคัญกับสัญลักษณ์กากบาทที่โดอิวาดไว้บนกำแพงแทน

นอกจากนั้น กล่าวถึงการที่สมองของคนสามารถตีความสัญลักษณ์หรือตัวหนังสือได้แม้ว่าบางส่วนจะถูกปิดบังไว้ ทสึคุโมะเรียกทันบาระและฮายาชิตะมาที่เกิดเหตุและนำไปไม่ปิดบังบางส่วนของรอยเลือด เมื่อทั้งสองมองอีกครั้งโดยตะแคงมองมุมเดียวกับที่ผู้ตายเขียน ตำรวจทั้งสองจึงมองเห็นเป็นชื่อของโดอิซึ่งเป็นคนร้ายก่อเหตุฆาตกรรมนั่นเอง

ภาพที่ 4.1.16 ชื่อของโดอิที่ผู้ตายเขียนไว้ที่ไม่สมบูรณ์ และชื่อของคนร้ายที่สมบูรณ์เมื่อนำใบไม้มาปิด

(2.1.3) การหาหลักฐานเพื่อเอาผิดหรือให้คนร้ายรับสารภาพ

ขั้นตอนสุดท้ายของการสืบสวนสอบสวนคือการให้คนร้ายรับสารภาพ บ่อยครั้งที่ทสึคุโมะสร้างหลักฐานขึ้นเพื่อเอาผิดกับคนร้ายที่จับกุมตัวมาได้แล้ว เพื่อให้สามารถนำไปดำเนินคดีต่อได้

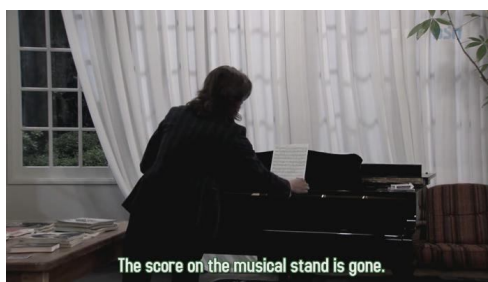

ภาพที่ 4.1.17 เครื่องสแกนสมองและกราฟฟิกแสดงปฏิกิริยาของสมอง

เนื้อเรื่องตอนจบของแต่ละตอนส่วนใหญ่จะจบลงที่ห้องสแกนสมอง ทสึคุโมะจะให้คนร้ายเข้าเครื่องสแกนสมอง เพื่อทดสอบว่าพวกเขาโกหกหรือไม่ ดังเช่น ในตอนที่ทสึคุโมะต้องการให้โดอิสารภาพว่าตนเองเป็นฆาตกร (ตอนที่ 1) ทสึคุโมะหลอกโดอิว่าจะเปิดภาพสถานที่ที่เกิดเหตุฆาตกรรมให้ดู แต่แกดึงเปิดภาพจากสถานีรถไฟที่โดอิใช้อ้างว่าไปทำงานในช่วงที่เกิดเหตุฆาตกรรม โดอิปฏิเสธว่าไม่เคยไป และผลจากการสแกนสมองก็พบว่าเขาไม่เคยไปที่นั่น ทสึคุโมะถึงบอกความจริงว่าเป็นภาพสถานที่ที่โดอิอ้างว่าไปทำงาน เมื่อโดอิหลุดปากยอมรับไปแล้วว่าไม่เคยไป จึงยอมรับสารภาพว่าเขาเป็นฆาตกร

นอกจากการสแกนสมองเพื่ออธิบายปฏิกิริยาการทำงานของสมองแล้ว บางครั้งทสึคุโมะใช้การเล่นเกมกับคนร้ายเพื่อให้รับสารภาพด้วยการจงใจวางหลักฐานไว้ให้คนร้ายเห็น เมื่อคนร้ายเห็นหลักฐานจะรีบเก็บไว้กับตัว โดยคิดว่าทสึคุโมะไม่รู้

ดังในตอนที่ 5 ทสึคุโมะชวนคนร้ายเล่นไพ่จับคู่ โดยวางไพ่ไปรอบๆ ห้อง และวางไพ่บนกระดานไม้เพลงที่พยานเขียนเป็นคำใบ้ชื่อผู้ร้ายไว้ ในระหว่างที่เล่นไพ่จับคู่ คนร้ายแอบเก็บกระดานไม้ต้นนั้นไว้กับตัว เนื่องจากตกใจที่เห็นว่าเป็นคำใบ้ชื่อตัวเอง เท่ากับเป็นการยอมรับเสียเองว่าเขาเป็นคนร้าย จึงต้องการทำลายหลักฐานที่เหลืออยู่

ภาพที่ 4.1.18 ทสึคุโมะจงใจวางไฟไว้บนกระดาษโน้ตเพลงเพื่อให้ผู้ต้องสงสัยมาเห็นแล้วเก็บไป

ละครในแต่ละตอนจึงเริ่มต้นด้วยการเกิดเหตุร้าย หลังจากนั้น เป็นเรื่องเกี่ยวกับการทดลองหรือการพูดคุยเพื่อเกริ่นนำเกี่ยวกับเรื่องสมอง เพื่อใช้ในการวิเคราะห์หาตัวคนร้ายในแต่ละตอน จากนั้นเมื่อตำรวจนำเรื่องของคดีมาแจ้งให้หน่วยงาน IPS และทสึคุโมะทราบ ถึงจะเป็นการเล่าเรื่องของการสืบสวนสอบสวนหาตัวคนร้าย และเมื่อสืบสวนหาตัวคนร้ายได้แล้ว จึงเป็นขั้นตอนของการทำให้คนร้ายรับสารภาพ หรือหาหลักฐานเพื่อเอาผิดกับคนร้าย โดยเมื่อคนร้ายรับสารภาพแล้วก็จะจบคดีในแต่ละตอน

การเป็นนักประสาทวิทยาของทสึคุโมะ จึงใช้ในการทำการสืบสวนสอบสวนคดี ควบคู่ไปกับการทำงานของตำรวจ และการช่วยเหลือของนักวิทยาศาสตร์คนอื่นๆ ในหน่วยงาน IPS

(3) บทสรุปของทสึคุโมะและคนในหน่วยงาน IPS

ในตอนท้ายของเรื่องทสึคุโมะไม่สามารถหาหลักฐานมาเอาผิดทาเคอิซึ่งเป็นคนร้ายอยู่เบื้องหลังคดีต่างๆ ได้ และยังมีเรื่องเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงตัวเขาที่ยังไม่เข้าใจอยู่เขาจึงตัดสินใจไปอเมริกาตามคำชักชวน เพื่อไปค้นหาเพิ่มเติมและเก็บเกี่ยวความรู้จากที่นั่น โดยหวังว่าจะเข้าใจเรื่องของสมองมากยิ่งขึ้น

ภาพ 4.1.19 ทสึคุโมะพูดคุยกับทาเคอิเกี่ยวกับการพัฒนาของนิติวิทยาศาสตร์ที่อาจจะหาหลักฐานได้ในอนาคต

ด้านนักวิทยาศาสตร์คนอื่นในหน่วยงาน IPS ก็มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยให้ความสนใจกับการแก้ไขคดีมากขึ้น คาซึเนะผู้ช่วยทสึคุโมะตัดสินใจที่จะเรียนต่อทางด้านสมอง เช่นเดียวกับทสึคุโมะ จากที่เธอไม่มีความสนใจด้านนี้มาก่อน

ในตอนท้าย มีการนำเสนอภาพพฤติกรรมการกินกล้วยของนักวิทยาศาสตร์ คนอื่นๆ ที่ทำเลียนแบบทสึคุโมะ เพื่อแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของทสึคุโมะที่เปลี่ยนแปลงนักวิทยาศาสตร์คนอื่นๆ ในหน่วยงาน IPS

ภาพที่ 4.1.20 ทสึคุโมะมักจะกินกล้วยเพื่อให้พลังงานกับสมอง และนักวิทยาศาสตร์คนอื่นๆ ต่างพากันกินกล้วย เช่นเดียวกับทสึคุโมะ

2. แก่นเรื่อง

ละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นเรื่อง *Mr. Brain* เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการสืบสวน สอบสวน โดยใช้เทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์เข้ามาช่วยตำรวจในการค้นหาหลักฐานเพื่อสืบหาตัวผู้กระทำผิด ตามจับกุมมาดำเนินคดี รวมถึงขั้นตอนการให้รับสารภาพ ซึ่งดำเนินเรื่องโดยใช้อาชีพของทสึคุโมะ ซึ่งเป็นนักประสาทวิทยา หรือนักวิทยาศาสตร์ซึ่งมีความเชี่ยวชาญด้านสมองที่ทำงานอยู่ในหน่วยงาน IPS โดยทำงานร่วมกับนักวิทยาศาสตร์ด้านอื่นๆ ในหน่วยงานเพื่อช่วยในการคลี่คลายคดีของตำรวจ

ในเรื่องนี้ มีแก่นเรื่องแบบ Morality Theme เข้ามาเกี่ยวข้อง โดยเป็นละครที่มี แนวเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา เนื้อเรื่องเกี่ยวข้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากหลักศีลธรรมของสังคม ผ่านมุมมองของผู้รักษากฎระเบียบของสังคม ที่ต้องตามจับผู้ก่อเหตุความไม่สงบในบ้านเมือง รวมถึงการห้ามปราม ปรามปรามไม่ให้ก่อเหตุอันไม่สมควร

นอกจากนี้ในละครบางตอนยังเป็นอาชญากรรมที่เกิดจากตำรวจเป็นผู้กระทำความผิดเอง แสดงให้เห็นว่า แม้จะเป็นผู้คุมกฎ หรือผู้มีอำนาจในสังคมหากทำผิดเองก็ต้องถูกลงโทษ โดยจะมีฝ่ายที่มาคอยจับผิด หรือเป็นคนเฝ้ามองการกระทำของฝ่ายผู้รักษากฎอยู่เช่นกัน

ภาพที่ 4.1.21 ทาคาดะตำรวจที่ก่อเหตุฆาตกรรมใช้อำนาจของตนในการเปลี่ยนข้อมูลเพื่อโยนความผิดให้ผู้อื่น และตำรวจที่เป็นคนก่อเหตุวางระเบิดขึ้นเอง

นอกจากเรื่องต้องการจะนำเสนอภาพของเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ใช้ในการตรวจพิสูจน์หลักฐานแล้ว ยังอาศัยเรื่องของ “สมออง” มาสร้างความแปลกใหม่ให้กับละครแนวสืบสวนสอบสวน จากเดิมที่ใช้เพียงแค่การตรวจพิสูจน์หลักฐานแบบเดิมๆ จากตำรวจหรือการใช้นิติวิทยาศาสตร์ทั่วไป เช่น การตรวจ DNA, การค้นหาลายนิ้วมือ เป็นต้น แต่เพิ่มเรื่องของทสึคุโมะที่เป็นนักประสาทวิทยาขึ้นมา เพื่อให้เรื่องราวของการสืบสวนสอบสวนมีความแปลกใหม่ และแตกต่างจากเรื่องอื่นๆ ที่เคยทำมา

3. ความขัดแย้ง

เรื่องของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในเรื่องเป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ได้แก่ ฝ่ายของทสึคุโมะที่เป็นนักวิทยาศาสตร์อยู่ที่หน่วยงาน IPS ทำงานร่วมมือกับตำรวจสืบสวน และอาชญากรผู้กระทำความผิดในคดีต่างๆ โดยฝ่ายหนึ่งทำผิดแล้วพยายามจะปกปิดความผิดตัวเอง พยายามหาทางทำลายหลักฐาน หรือทำให้ตำรวจสับสนกับหลักฐานปลอม ส่วนพวกของทสึคุโมะต้องพยายามสืบสวนสอบสวนหาตัวคนร้าย นำหลักฐานมาเปิดโปงความผิด และจับตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมาย

และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างมนุษย์ด้วยกันซึ่งเกิดขึ้นจากการที่ตำรวจเป็นผู้กระทำความผิดเอง โดยภายในละครจะมี 3 กรณีที่เกิดจากตำรวจ เช่น ในตอนที่ 1 ตำรวจวางระเบิดเพื่ออาศัยความวุ่นวายขโมยเงินจากในบ่อน

ภาพที่ 4.1.22 ตำรวจที่เป็นผู้ร้ายก่อเหตุวางระเบิดและโทรศัพท์ไปแจ้งเสียเอง

ตอนที่ 2 ตำรวจสามนายได้พลังมือทำคนเสียชีวิตระหว่างออกตรวจ แต่ปกปิดเรื่องราวและโยนความผิดให้กับฆาตกรต่อเนื่องรายหนึ่งแทน และในตอนสุดท้ายที่เป็นเรื่องของทาเคอิที่เป็นตำรวจ แต่เป็นผู้บงการให้เกิดความวุ่นวายขึ้นในเมืองเสียเอง

4. ตัวละคร

(1) ทสึคุโมะ ริวสึเกะ

ภาพ 4.1.23 ทสึคุโมะ ริวสึเกะ

ในด้านของการพัฒนาตัวละคร ตอนต้นเรื่องทสึคุโมะจะเป็นแค่โฮสต์ในบาร์เหล่า หรือคือเด็กนั่งดริงค์เท่านั้น แต่เมื่อประสบอุบัติเหตุสมองได้รับการกระทบกระเทือน และได้รับการพัฒนาขึ้น เขาจึงปรารถนาเปรียบกว่าเดิมและกว่าคนทั่วไป จนเข้าขั้นอัจฉริยะ ในขณะที่เดียวกันเกิดความเปลี่ยนแปลงในตัวเขา จึงหันเหชีวิตไปเรียนด้านสมองเพื่อหวังว่าจะเข้าใจมนุษย์และตนเอง

มากขึ้น และกลายมาเป็นหัวหน้าแผนกสมองในหน่วยงาน IPS โดยสามารถใช้ความรู้ความสามารถด้านสมองในการวิเคราะห์หาตัวคนร้าย หรือแม้กระทั่งให้คนร้ายยอมรับสารภาพ

(2) ยูริ คาสึเนะ

ภาพ 4.1.24 ยูริ คาสึเนะ

ผู้ช่วยของทสึคุโมะในแผนกสมองที่หน่วยงาน IPS เดิมเธอทำงานอยู่ฝ่ายปฏิบัติการเคมี แต่ถูกย้ายมาอยู่แผนกสมองด้วยความไม่เต็มใจ หลังจากร่วมทำงานกับทสึคุโมะเธอค่อยๆ รับรู้ถึงความสามารถของเขา และความน่าสนใจของเรื่องเกี่ยวกับสมองจนสุดท้ายเธอตัดสินใจเลิกเรียนเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านสมองเช่นเดียวกับทสึคุโมะ

(3) ทันบาระ โทโมมิ

ภาพ 4.1.25 ทันบาระ โทโมมิ

ตำรวจฝ่ายสืบสวนแผนกที่ 1 เป็นตำรวจที่มีความซื่อสัตย์ มุทะลุ เอาจริงเอาจัง กับงาน และค่อนข้างเคารพกฎเกณฑ์ต่างๆ ดั้งนั้นตอนแรกๆ เขาจึงไม่ต้องการให้ทสึคุโมะมายุ่งวุ่นวายกับการสืบสวนคดีต่างๆ ในที่เกิดเหตุ แต่หลังจากเห็นความสามารถของทสึคุโมะ เขาจึงไว้ใจและยอมให้ทสึคุโมะร่วมสืบสวนในที่เกิดเหตุด้วยได้ และบางครั้งก็เป็นคนไปขอความช่วยเหลือทสึคุโมะด้วยตนเอง

(4) ฮายาซิดะ ทาราโนะสึเกะ

ภาพ 4.1.26 ฮายาซิดะ ทาราโนะสึเกะ

ตำรวจสืบสวนมือใหม่ประจำแผนกที่ 1 เป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของทันบาระที่ไม่มีประสบการณ์มากนัก ไฟแรงแต่ก็แฝงด้วยความซื่อสัตย์ในบางครั้ง ค่อนข้างเชื่อเรื่องงมงาย เช่น เรื่องผีสิง หรือว่าความสามารถพิเศษที่ไม่มีจริง ฮายาซิดะถูกชักให้เขวได้ง่าย แต่ความที่เชื่อในฝีมือของทสึคุโมะตั้งแต่พบกันครั้งแรกในตอนที่เขาใจผิดว่าทสึคุโมะเป็นคนวางระเบิดจึงมักจะรีบไปขอความช่วยเหลือทสึคุโมะให้ช่วยคดีหลายคดีเสมอๆ โดยพยายามจะทำลับหลังทันบาระในตอนแรกๆ แต่ก็ถูกจับได้ทุกครั้ง

(5) ทาเคอิ โคเฮย์

ภาพที่ 4.1.27 ทาเคอิ โคเฮย์

ตำรวจที่รับผิดชอบในส่วนขององค์กรนอกกฎหมาย เช่น ยาคุซ่า แต่มักจะมีข่าวลือกันว่ารับสินบนจากพวกยาคุซ่าและปกป้องพวกนั้นราวกับเป็นผู้คุ้มครองเหล่ายาคุซ่าเสียเอง นอกจากนี้เขายังมักมีพฤติกรรมน่าสงสัย คล้ายกับต้องการจะเปิดโปงความชั่วร้ายของเหล่าตำรวจและนักการเมืองระดับสูง ทาเคอิเป็นผู้บงการก่อเหตุความวุ่นวายต่างๆ โดยไม่มีใครล่วงรู้นอกจากทสึคุโมะ แต่ท้ายที่สุดแม้แต่ทสึคุโมะเองก็ไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะโยนไปจับตัวเขาได้

5. ฉาก

ฉากที่ใช้ในเรื่อง แบ่งออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ คือ ฉากที่ทำงานของหน่วยงาน IPS และ ตำรวจ กับ ฉากที่เกิดเหตุฆาตกรรม

ภาพที่ 4.1.28 ภายในห้องทำงานของทสี่คูโมะที่หน่วยงาน IPS

ฉากที่ทำงานส่วนใหญ่ จะเป็นที่สำนักงานของหน่วยงาน IPS ในแผนกต่างๆ โดยแสดงให้เห็นถึงความทันสมัย ไม่ว่าจะเป็นดีไซน์หรือเทคโนโลยีต่างๆ ที่ใช้ในหน่วยงาน ภายในอาคารประกอบด้วยกระจกเป็นส่วนใหญ่ ร่ายล้อมไปด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ชนิดต่างๆ และห้องทดลองที่ดูทันสมัย แบ่งสัดส่วนเป็นห้องทดลองของแผนกต่างๆ โดยเป็นห้องกระจกที่มีดีไซน์สวยงาม และมีพื้นที่โถงตรงกลางไว้ใช้งานสำหรับการประชุมรวมกันและพื้นที่ชั้นบนไว้สำหรับพักผ่อนรวมกัน

ในห้องของทสี่คูโมะก็จะเป็นสถานที่ที่ทสี่คูโมะใช้คิดทดลองเรื่องต่างๆ มีโต๊ะทำงานเป็นคอมพิวเตอร์ที่สามารถสร้างภาพจำลองขนาด 3 มิติได้ ภายนอกห้องสร้างโดยใช้กระจกกัน ทำให้สามารถมองเห็นแผนกอื่นๆ ที่ทำงานอยู่ได้ รวมถึงแผนกอื่นๆ ก็จะมีมองเข้ามาเห็นด้วยเช่นกัน

ภาพที่ 4.1.29 ภายในอาคารหน่วยงาน IPS

ฉากของสถานที่ทำงานของตำรวจนั้นจะปรากฏน้อยกว่า มักจะเป็นฉากในขั้นตอนสอบสวน โดยจะเป็นห้องสี่เหลี่ยมขนาดเล็กมีโต๊ะตัวหนึ่งอยู่ตรงกลาง มีเก้าอี้ให้ผู้ต้องหา นั่งระหว่างที่ตำรวจจะทำการสอบสวน และฉากห้องประชุมของตำรวจ ซึ่งเป็นห้องประชุมที่มีขนาด

ใหญ่มีตำรวจจำนวนมากนั่งเรียงกัน และฉากที่โถงทางเดิน ที่ตำรวจสืบสวนแผนกต่างๆ จะเดินมาเจอกัน ทั้งทั้งบาระและทาเคอิ มักจะเดินสวนกันที่โถงทางเดินและพูดคุยกัน

ภาพที่ 4.1.30 ภายในห้องสืบสวนของตำรวจและโถงภายในอาคารของสำนักงานตำรวจ

นอกจากสถานที่ทำงานหลักของหน่วยงาน IPS และตำรวจแล้วจะมีฉากของสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรม หรืออาชญากรรมต่างๆ ทั้งที่เกิดขึ้นภายในอาคารและภายนอกอาคารเปลี่ยนแปลงไปตามคดี รวมถึงสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับฆาตกร หรือผู้ก่ออาชญากรรม และเหยื่อที่ทสึคุโมะ ตำรวจและนักวิทยาศาสตร์ในหน่วยงาน IPS จะเข้าไปทำการสืบสวนสอบสวนเพื่อหาหลักฐาน และหาทางจับกุมตัวคนร้าย

ข. การเล่าเรื่องโดยใช้อาชีวะ

ละครเรื่อง *Mr. Brain* นี้ อาชีพของตัวละครเอกเป็นนักประสาทวิทยา จึงมีการใช้เรื่องราวของสมองกับพฤติกรรมของคนมาอธิบายอยู่บ่อยครั้งในเนื้อเรื่อง โดยแบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ ได้ ดังต่อไปนี้

(1) ให้ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสมองและพฤติกรรมของคน

(1.1) ผ่านกราฟฟิกและการ์ตูน

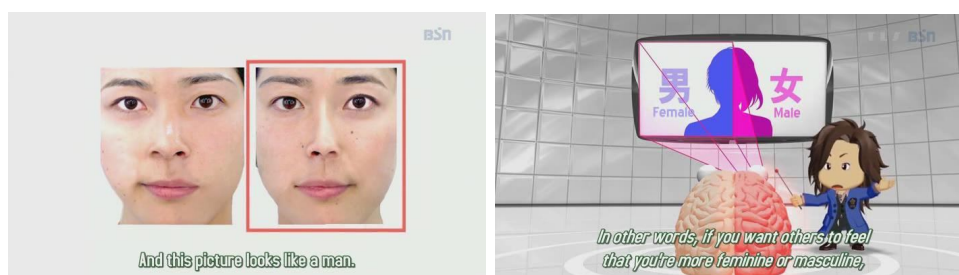
ในตอนต้นของเรื่องนั้น มีการใช้ภาพวาดร่างกายมนุษย์และกราฟฟิกประกอบ เพื่ออธิบายถึงเรื่องราวเกี่ยวกับสมองของคนเรา เช่น น้ำหนัก และการทำงานของสมอง เพื่อให้ความรู้เบื้องต้นว่าสมองมีการทำงานอย่างไร และแสดงให้เห็นว่าคนเรายังใช้ศักยภาพของสมองได้ไม่เต็มที่ โดยใช้สมองเป็นสัดส่วนเพียงแค่ 5% เท่านั้น เพื่อจะนำเข้าสู่เรื่องราวว่าทสึคุโมะหลังจากประสบอุบัติเหตุแล้ว สามารถดึงเอาศักยภาพของสมองมาใช้ได้มากกว่าคนทั่วไป ทำให้เขาฉลาดมากกว่าคนอื่น และสนใจที่จะศึกษาเรื่องสมองจนกลายเป็นนักประสาทวิทยาในที่สุด

ภาพที่ 4.1.31 การใช้กราฟฟิกและภาพวาดเพื่อช่วยอธิบายเกี่ยวกับสมอง

การอธิบายข้อมูลความรู้เกี่ยวกับสมองนั้นจะใช้การ์ตูนและกราฟฟิกเข้ามาประกอบในเรื่อง เพื่อช่วยให้เข้าใจง่ายและเห็นภาพชัดเจนกว่าใส่คำบรรยายเป็นคำพูดอย่างเดียว เช่น ตอนที่ทีลึคิเมะอธิบายถึงการใส่สมองซีกซ้ายและขวากับการมองของสายตา ตาซ้ายซึ่งมองไปทางขวา จะใช้สมองซีกซ้ายในการประมวลผล ส่วนตาขวาจะมองไปทางซ้ายและใช้สมองซีกขวาในการประมวลผล ทั้งนี้ มนุษย์ใช้สมองซีกขวาในการจำแนกเพศ ดังนั้น ภาพที่ตาขวาเห็น หรือภาพทางซ้าย จะถูกใช้ในการจำแนกเพศ

ทีลึคิเมะทดลองกับผู้ช่วยด้วยการนำรูปของผู้ชายและผู้หญิงที่หน้าตาใกล้เคียงกัน มาตัดสลับกันคนละครึ่งหน้า มนุษย์จะมองภาพจากครึ่งด้านซ้ายแล้ววิเคราะห์หว่านเป็นเพศอะไร ในการอธิบายจะตัดภาพเป็นการ์ตูน และการใช้เสียงพากย์โดยบิบบเสียงให้เหมือนตัวการ์ตูนพูดแทนเสียงพูดตามปกติของตัวละคร

ภาพที่ 4.1.32 การอธิบายเกี่ยวกับการทำงานของสมองโดยการยกตัวอย่างให้เห็นภาพ และการใช้การ์ตูนเข้ามาช่วยในการอธิบายเกี่ยวกับสมอง

นอกจากภาพกราฟฟิกหรือการ์ตูนที่ถูกแยกออกมาอย่างชัดเจนนั้น จะมีการใส่ภาพกราฟฟิกต่างๆ แทนอุปกรณ์และเครื่องมือ เทคโนโลยีไฮเทคในห้องทำงานของทีลึคิเมะ เช่น ตอนที่ทีลึคิเมะอธิบายถึงหลักการทำงานของสมองว่าเวลาคนเราโกหก สมองซีกซ้ายจะทำงานเพื่อใช้ในการคิดในการแต่งเรื่อง ดังนั้น จะเผลอมองไปทางด้านขวาโดยไม่รู้ตัว ตอนที่อธิบาย ทีลึคิเมะ

จะกดเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ห้องทำงานของตน และทำให้ภาพลอยออกมาในอากาศ เพื่อให้เห็นภาพได้ชัดเจน

ภาพที่ 4.1.33 ภาพกราฟฟิกหรือเครื่องมือที่ทันสมัยที่ใช้ในการอธิบายเกี่ยวกับสมอง

(1.2) ใส่นโยบายสนทนา

ภายในเรื่องนั้น ทลีคูโมะจะวิเคราะห์คนที่พบเจอด้วยการอธิบายว่าพวกเขาเหล่านั้นใช้สมองซีกไหนในการทำงานอยู่เป็นประจำ เช่น ในวันแรกที่ทลีคูโมะเจอกับซาสะ มิฮารุ หัวหน้าฝ่ายนิติวิทยาศาสตร์

ทลีคูโมะ: หัวหน้าซาสะนั้น พูดจาซีเรียสมมาก ไม่มีสักคำที่เธอพูดออกมาเป็นเรื่องไร้สาระ

คาสุเนะ (ผู้ช่วย): เธอเป็นคนฉลาดมากค่ะ

ทลีคูโมะ: ไม่หรอก เธอใช้แต่เฉพาะสมองซีกซ้าย ไม่ใช่ซีกขวาเลย เธอจะหลงทางได้ง่าย

หรือแม้กระทั่งผู้ต้องสงสัยที่ทลีคูโมะพบ ทลีคูโมะบอกกับตำรวจว่า “ผู้ต้องสงสัยรายนี้ ใช้สมองซีกซ้ายมากกว่าซีกขวา ควรระวังให้ดี”

ในตอนที่ทลีคูโมะพูดคุยกับทาเคอิตำรวจที่รับผิดชอบเกี่ยวกับคดีขององค์กรนอกกฎหมาย เมื่อพบเจอครั้งแรก เขาก็กล่าวถึงการให้พลังงานกับสมองด้วยการกินของหวาน

ทลีคูโมะ: เพื่อจะช่วยให้สมองทำงานได้ดี คุณควรจะกินของหวานๆ เซลล์ประสาทต้องการใช้น้ำตาลในเป็นพลังงาน แต่ไม่สามารถจะผลิตเองได้ ดังนั้น เราจึงจะต้องกินของหวานเข้าไปทดแทน

ทาเคอิ: แต่ผมไม่กินของหวาน

ทลีคูโมะ: หา! (ส่งกับบริกร) ถ้าอย่างนั้นขอแครปผลไม้เชื่อมให้คุณคนนี้ด้วยครับ

ทาเคอิ: ผมบอกว่าผมไม่กินของหวาน

ทสึคุโมะ: เพราะอย่างนั้นคุณเลยควรต้องกินไง

ภาพที่ 4.1.34 ทสึคุโมะบอกให้ทาเคอิทานของหวานเพื่อช่วยบำรุงสมอง

บทสนทนาข้างต้นนอกจากให้ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสมองแล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงบุคลิกของทสึคุโมะว่าเขาไม่สนใจปฏิกิริยาของคนอื่น และไม่เข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูดหรือแสดงออกมาทางสีหน้าและท่าทาง แต่จะพูดในสิ่งที่ต้องการ มากกว่าจะสนใจว่าคนอื่นคิดอะไร หรือต้องการอะไร

(1.3) ผ่านการเล่นเกม

ทสึคุโมะมักจะชวนผู้ช่วยและนักวิทยาศาสตร์คนอื่นๆ ในหน่วยงาน IPS เล่นเกมต่างๆ เพื่อทดสอบสมองของคนอื่น อธิบายถึงปฏิกิริยาของสมอง และพฤติกรรมที่มนุษย์เราจะแสดงออกมา โดยไม่รู้ตัว

ภาพที่ 4.1.35 ทสึคุโมะชวนผู้ช่วยและเพื่อนร่วมงานเล่นเกมไพ่จับคู่

สามารถแบ่งเกมที่ทสี่คุโมะนำมาใช้เพื่ออธิบายสมองได้ในแต่ละตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่	เกมที่ใช้ในการทดลอง	จุดประสงค์
1	การให้ทายเพศของผู้หญิงผู้ชายที่หน้าคล้ายกัน และตัดสลบซีกซ้ายขวา	เพื่ออธิบายให้เห็นว่าสมองซีกขวา ซึ่งควบคุมการมองฝั่งซ้าย เป็นสมองที่ใช้ในการแบ่งเพศ
2	การให้ผู้ช่วยคว่ำจับกล้วยที่ผูกเชือกไว้	เพื่ออธิบายถึงเวลาเสียวินาที่ก่อนที่มนุษย์จะตัดสินใจทำอะไร สมองจะสั่งการก่อน
3	การเล่นเป่ายิงฉุบ	เพื่ออธิบายว่าเมื่อคนเราตกอยู่ในสถานการณ์ที่กดดัน จะไม่มีเวลาคิด
3	การเล่นต่อคำ	เพื่ออธิบายว่าการเล่นต่อคำ ใช้สมองส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษา ช่วยให้เกิดความรู้สึกล่วงนคลายเวลาที่ตึงเครียดจากการใช้ความคิด
4	การเล่นจับคู่ไพ่	เพื่ออธิบายว่าคนเราจะใช้สมองส่วนหน้ารับรู้เรื่องราวใหม่ๆ ก่อนจะส่งไปสมองส่วนอื่น
5	การอ่านตัวหนังสือบนสีพื้นหลัง	เพื่ออธิบายถึงการที่สมองจะประมวลผลจากสีที่เห็นก่อนตัวหนังสือ หรือสัญลักษณ์เสมอ

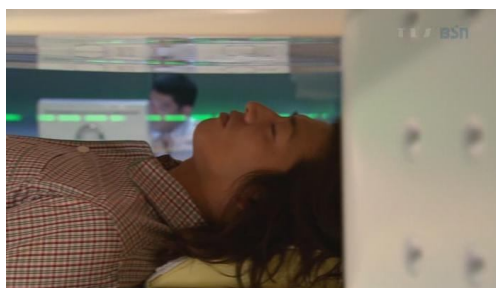
ตารางที่ 4.1 แสดงการใช้เกมเพื่อทดลองด้านสมองในแต่ละตอน

(2) ความแตกต่างจากคนอื่นของทสี่คุโมะ

ทสี่คุโมะประสบอุบัติเหตุ สมองส่วนหน้าได้รับการกระทบกระเทือนและรอดมาได้ อย่างไรก็ตาม ปาฏิหาริย์ หลังจากอุบัติเหตุครั้งนั้นทำให้สมองของเขาใช้การได้ดีขึ้นกว่าเดิม จากการวัดไอคิวและการทำการทดสอบพบว่าเขาอยู่ในระดับที่เหนือกว่าคนปกติ อย่างไรก็ตามจากการเปลี่ยนแปลงของสมองครั้งนี้ บางอย่างในตัวเขาเปลี่ยนแปลงไป เช่น พฤติกรรมและความรู้สึกบางอย่าง โดยเขาพบว่าเขาไม่ชอบนางแบบที่เขาเคยชอบอีกต่อไป ความเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ทำให้เขากลัวว่าจะสูญเสียความเป็นตัวเอง จึงหันเหไปเรียนด้านสมองเพื่อทำความเข้าใจกับตัวเองและเมื่อศึกษาเพิ่มเติมแล้วก็ต้องการทำความเข้าใจคนอื่นด้วย

เมื่อทสี่คุโมะเข้าไปทำงานในหน่วยงาน IPS ได้ไม่นาน นักวิทยาศาสตร์คนอื่นจับกลุ่มกัน
 นินทาพฤติกรรมความแตกแยกของเขาที่ให้ความสำคัญกับการคลีคลายคดีมากกว่าการทดลองใน
 ห้องทดลอง ทสี่คุโมะให้เหตุผลเกี่ยวกับประเด็นนี้ว่า

“ผมไม่เข้าใจ ว่าผู้หญิงคนนี้น่ารักอย่างไร (ชุนิตยสารที่มีนางแบบขึ้นหน้าปก) อะไรทำให้
 คนเรารู้สึกว่าบางสิ่งบางอย่างน่ารัก และต้องการจะปกป้องมันไว้ อะไรที่เห็นแล้วทำให้
 รู้สึกโกรธ อะไรทำให้รู้สึกกลัว ผมต้องการที่จะเข้าใจมนุษย์ หรือแม้กระทั่งพระเยซู หรือ
 แจ็ค เดอริปเปอร์ เพื่อจะให้เข้าใจเราต้องเผชิญหน้ากับมัน เพราะอย่างนั้นเราจึงต้องจับ
 มันมา แล้วพวกคุณล่ะ อยากจะรู้อะไร เรื่องนั้นก็เป็นเรื่องที่ผมอยากรู้เหมือนกัน”

ภาพที่ 4.1.36 ทสี่คุโมะสแกนสมองหลังจากที่เป็นลมหมดสติ

สมองของทสี่คุโมะหลังจากประสบอุบัติเหตุนั้น ใช้งานได้มีประสิทธิภาพมากกว่าคนทั่วไป
 แต่นั่นก็ทำให้เขาต้องใช้พลังงานมากกว่าคนอื่น ในตอนท้ายของตอนที่ 2 เขาหมดสติไป เมื่อเข้า
 ตรวจที่โรงพยาบาลแพทย์สั่งให้ทสี่คุโมะพักผ่อนให้เพียงพอและรับประทานอาหารที่ให้พลังงาน
 สูงขึ้นกว่าเดิม เพื่อช่วยชดเชยพลังงานที่ถูกใช้จากการทำงานของสมอง

ค. วิเคราะห์การสร้างตัวละคร

ทสี่คุโมะ ริวสีเกะ

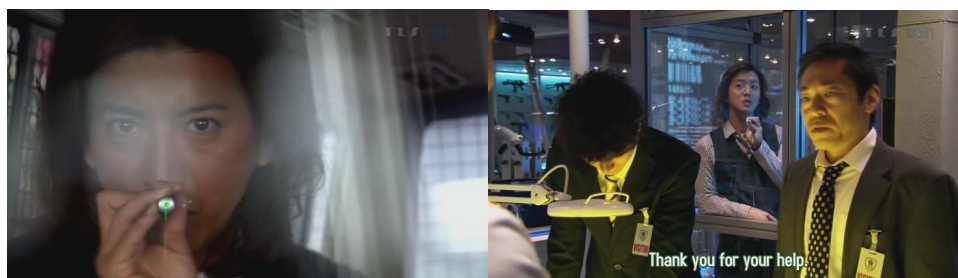
(1) ลักษณะภายนอก

ทสี่คุโมะเป็นนักวิทยาศาสตร์หนุ่มหน้าตาดี ใฝ่ฝันยาวประจำแตกต่างจากนักวิทยาศาสตร์
 คนอื่นๆ และแม้ว่าจะจะเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่อยู่ในห้องทดลอง แต่เขาก็กลับไม่สวมชุดกาวน์สีขาว
 เหมือนกับคนอื่น โดยใส่เสื้อกาวน์สีน้ำเงินกับเชิ้ตลายสก๊อตผูกหูกระต่ายสวมทับด้วยเสื้อกั๊กและสูท
 ทลายทางสีเขียว และยังสวมรองเท้าบูทอยู่เสมอ จึงดูแปลกแยกกับนักวิทยาศาสตร์คนอื่นใน
 หน่วยงานอย่างชัดเจน

ภาพที่ 4.1.37 ทสึคุโมะใส่เสื้อน้ำเงิน แตกต่างจากนักวิทยาศาสตร์คนอื่นๆ

ทสึคุโมะมีบุคลิกค่อนข้างหลุกหลิกกว่าคนทั่วไป คือ มือไม้ของเขาบางครั้งจะไม่อยู่นิ่ง ออกท่าออกทางเวลาพูดคุย หรือเคาะมือเคาะนิ้วเวลาอยู่ว่าง นอกจากนี้ยังชอบใช้ที่ชี้เลเซอร์สีเขียว ที่พกไว้ติดตัวเสมอซึ่งส่องเล่นตามทีต่างๆ และในเวลาที่ครุ่นคิดเขามักจะเงยหน้าขึ้น หรือยกนิ้วชี้ขึ้นมา และในบางครั้งจะยกปากกามาที่ปากหรือเอานิ้วจิ้มปากตัวเอง

ภาพที่ 4.1.38 ทสึคุโมะเอาเลเซอร์แสงสีเขียวมาส่องเล่น

(2) บทพูด/บทสนทนา

ทสึคุโมะเป็นคนที่ไม่สนใจว่าคนรอบข้างกำลังคิดอย่างไรอยู่ หรือไม่สนใจว่าสถานการณ์ในตอนนั้นเป็นอย่างไร แต่จะพูดในสิ่งที่ตนคิดออกมาทันที ทำให้บางครั้งสำหรับบางคนจะรู้สึกรำคาญได้ เป็นคนประเภทที่คนญี่ปุ่นเรียกกันว่า “Kuki ga Yomenai” (KY) แปล ตรงตัวว่า พวกที่อ่านบรรยากาศไม่ได้ หมายถึง คนที่ไม่เข้าใจว่าคนอื่นกำลังอยู่ในอารมณ์ไหนและรู้สึกอย่างไร

(3) การกระทำภายนอก

บางครั้งเวลาพูดกับคนอื่นทสึคุโมะจะชอบยื่นหน้าเข้าไปใกล้มากเกินไปจนทำให้คนอื่นรู้สึกอึดอัดได้ อย่างไรก็ตามทสึคุโมะเป็นคนอารมณ์ดี มักจะยิ้ม หัวเราะและเห็นทุกอย่างเป็นเรื่องสนุกอยู่เสมอ รวมถึงเวลาที่พยายามไขคดี ทสึคุโมะมักแสดงท่าทางตื่นเต้นเวลาที่พบเรื่องที่น่าสนใจ

ภาพที่ 4.1.39 ทสี่คุโมะชอบยื่นหน้าเข้าไปใกล้ๆ เวลาพูดกับคนอื่น

นอกจากนี้ ทสี่คุโมะมักเชื่อในเรื่องลึกลับที่ไม่น่าเป็นไปได้ จนกว่าจะได้รับการพิสูจน์ด้วยตนเองทางวิทยาศาสตร์ เช่น ในตอนที่ผู้ต้องสงสัยอ้างว่าสามารถทะลุกำแพงได้ หากเป็นคนอื่นคงไม่เชื่อ แต่ทสี่คุโมะกลับขอร้องให้ตำรวจพาไปหาผู้ต้องสงสัยคนนั้นและพยายามให้ผู้ต้องสงสัยทะลุกำแพงให้เห็น หรือในตอนทีลือกันว่าฆาตกรที่ตายแล้วฟื้นคืนชีพมาฆ่าคน ทสี่คุโมะเองก็เชื่อเช่นนั้นจนกระทั่งค้นพบหลักฐานที่ทำให้รู้ว่าฆาตกรตัวจริงอีกคน

หากทสี่คุโมะสนใจเรื่องได้ก็จะไม่คำนึงถึงอันตรายและไม่มีความหวาดกลัว เห็นได้จากตอนที่ตัดสินใจสลับเปลี่ยนตัวกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ผู้ร้ายต้องการจะลักพาตัว โดยยอมเอาตัวเองเข้าไปอยู่ในสถานการณ์อันตราย เพื่อที่จะไปพบกับผู้ร้ายที่ก่อเหตุแทน

ทสี่คุโมะได้รับอุบัติเหตุจนกระทั่งสมองเขาได้รับการกระทบกระเทือน แต่อุบัติเหตุครั้งนั้นทำให้เขาฉลาดขึ้นกว่าคนปกติ และทสี่คุโมะมีความช่างสังเกตมาก เก็บรายละเอียดสิ่งต่างได้ดีและก่อนคนอื่น

(4) ปฏิกริยาของตัวละครอื่น

ตั้งแต่ครั้งแรกที่คาซุเนะพบกับทสี่คุโมะ เธอทำท่าดีใจและเปลี่ยนท่าทีจากที่ไม่อยากทำงานแผนกสมองมาเป็นยินดี นอกจากนี้ ยังหลุดปากบอกออกมาว่า “หล่อจัง” แสดงให้เห็นว่าทสี่คุโมะเป็นคนที่หน้าตาดีในสายตาคนอื่น

ส่วนทันบาระมักจะหงุดหงิดและไว้วายใส่ทสี่คุโมะเสมอ เพราะว่าเขามักจะพูดจาโดยไม่สนใจสถานการณ์ หรือบางครั้งก็ไม่ฟังคำพูดคนอื่น ซึ่งทำให้คนอื่นรำคาญได้เหมือนกับว่าจงใจยั่วโมโห

(5) ความเกินเลย หรือการกระทำซ้ำๆ

ทสึคุโมะเป็นชื่อที่เขียนตัวหนังสือในภาษาญี่ปุ่นเป็นเลข “เก้า สิบ เก้า” รวมกัน ทุกครั้งเวลาที่เขาแนะนำตัวกับผู้อื่น เขาจะอธิบายเสมอว่าชื่อของเขาสะกดด้วยเลข 9, 10, 9

นอกจากนี้ ทสึคุโมะมักกินกล้วยอยู่บ่อยครั้ง โดยเขาให้เหตุผลว่าเพื่อช่วยให้พลังงานกับสมองให้เพียงพอเพราะเขาใช้สมองทำงานอย่างหนัก จึงมีหลายฉากแสดงให้เห็นตอนที่เขากินกล้วย และตำรวจอย่างทันบาระและฮายาชิตะมักแบกกล้วยมาให้ทสึคุโมะเวลาที่ต้องการขอความช่วยเหลือ

เวลาที่ทสึคุโมะต้องการทดสอบสมองของคนอื่น ต้องการจะจับผิดคนร้าย หรือต้องการบอกอะไร เขามักจะให้คนอื่นทำอะไรแปลกๆ เช่น ให้พูดคำเดิมซ้ำๆ เล่นเกมเป่ายางลบ เล่นไพ่จับคู่ หรือเกมต่อคำ เป็นต้น โดยใช้คนอื่นเป็นเครื่องมือในการทดลองของเขา และในห้องทดลองของเขายังมีอุปกรณ์แปลกๆ ที่เอาไว้ฝึกสมองข้างขวา เช่น ที่ถักนิตติ้ง แวนตาดำที่ทำให้มองเห็นแค่ตาซ้าย เป็นต้น

ภาพที่ 4.1.40 อุปกรณ์ช่วยในการฝึกสมองซีกขวาของทสึคุโมะ และการเล่นเป่ายางลบกับนักวิทยาศาสตร์คนอื่น

การสร้างตัวละครให้เป็นนักประสาทวิทยา หรือนักวิทยาศาสตร์ที่มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับสมองนั้น ได้มีการนำเกร็ดเล็กเกร็ดน้อย หรือความรู้ทางวิทยาศาสตร์ปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของสมองคนเรา มาใช้เพิ่มเติมในการวิเคราะห์เพื่อจะจับคนร้าย หรือใช้อธิบายลักษณะของคน ทำให้เกิดความแตกต่างจากการใช้ตำรวจสืบสวน หรือเทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์ปกติ เช่น การตรวจ DNA การตรวจรอยนิ้วมือ การชันสูตรศพ หรือการพิสูจน์หลักฐานอื่นๆ ที่มักเห็นได้ตามละครแนวสืบสวนสอบสวนทั่วไป

ง. อาชีพของตัวละครกับบริบทในละคร

เนื่องจากทสี่คุโมะเป็นนักประสาทวิทยา หรือนักวิทยาศาสตร์ที่มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับระบบประสาท สมอง และจิตวิทยา ทำให้คำพูด วิธีการคิด การมองคน และการพิสูจน์หาหลักฐานในการจับกุมคนร้ายถูกถ่ายทอดออกมาในมุมมองของนักวิทยาศาสตร์ผู้มีความเชี่ยวชาญด้านสมองเสมอ

ตัวอย่างเช่น ในตอนที่เขาพูดถึง ซาสะ หัวหน้าของเขา เขาบอกว่าเธอเป็นคนที่จริงจังมาก และพูดจา มีสาระตลอดเวลา ในขณะที่คนอื่นบอกว่าเธอเป็นคนฉลาด แต่ทสี่คุโมะกลับมองว่าเธอใช้สมองฝั่งซ้ายเพียงอย่างเดียว และทำให้สมองฝั่งขวาไม่ค่อยได้ใช้งาน

เวลาที่เขาจับสังเกตคนร้าย เขามักจะดูปฏิกิริยาของร่างกายที่ส่งมาจากสมอง ซึ่งร่างกายไม่สามารถปิดบังหรือโกหกได้ เช่น ถ้าคนเราเห็นระเบิดอยู่ตรงหน้าก็จะร้อนรนและเกิดความกังวลจนไม่สามารถใจเย็นอยู่ได้ หรือถ้าเพิ่งออกหลุดพ้นออกมาจากอันตรายก็จะใจร้อนและร้อนรน หากกดลิฟต์ก็ไม่สามารถจะกดครั้งเดียวได้ถึงแม้จะรู้ว่ากดหลายครั้งจะไม่ทำให้ลิฟต์มาเร็วขึ้น หรือเรื่องง่ายๆ อย่างเช่น เวลาที่คนโกหกมักจะมองไปด้านขวา เพราะเกิดจากการใช้สมองฝั่งซ้ายคิดหาคำพูดมาโกหก

ในละครหลายๆ ตอนมีการนำเรื่องของสมองส่วนฮิปโปแคมปัสซึ่งเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับความทรงจำมาใช้ในการเล่าเรื่อง โดยใช้ในการทดสอบผู้ต้องสงสัยผ่านปฏิกิริยาการตอบสนองของสมอง เพื่อหลอกล่อให้ผู้ต้องสงสัยยอมรับสารภาพว่าตนเองเป็นคนก่อคดี

ดังตัวอย่างที่ยกมา จะเห็นได้ว่า การสร้างตัวละครให้เป็นนักประสาทวิทยา หรือนักวิทยาศาสตร์ที่มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับสมองนั้น ได้มีการนำเกร็ดเล็กเกร็ดน้อย หรือความรู้ทางวิทยาศาสตร์ปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของสมองคนเรามาใช้เพิ่มเติมในการวิเคราะห์เพื่อจะจับคนร้าย หรือใช้อธิบายลักษณะของคน ทำให้เกิดความแตกต่างจากการใช้ตำราวิจัยสวน หรือเทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์ปกติ เช่น การตรวจ DNA การตรวจรอยนิ้วมือ การชันสูตรศพ หรือการพิสูจน์หลักฐานอื่นๆ ที่มักเห็นกันได้ตามละครแนวสืบสวนสอบสวนทั่วไป

4.1.2 เรื่องที่ 2 Change

ละครเรื่อง *Change* ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ Fuji TV เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม – 14 กรกฎาคม 2551 โดยออกอากาศในวันจันทร์เวลา 21.00 น. จำนวนทั้งสิ้น 10 ตอน เรตติ้งเฉลี่ย 21.7

ก. การวิเคราะห์การเล่าเรื่อง

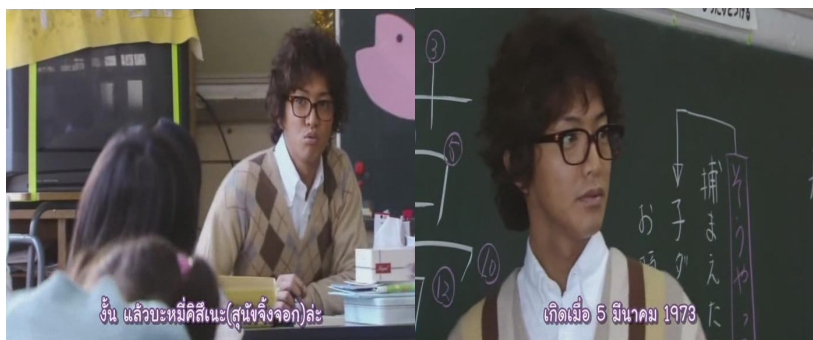
1. เนื้อเรื่อง

เรื่องเริ่มต้นขึ้นด้วยการจัดตีเทนนิสของนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีเพื่อเปิดตัวมียามะซึ่งทำงานในฐานะเลขานุการของคัมบายาชิหนึ่งในคณะรัฐมนตรี โดยเธอต้องไปตีเทนนิสร่วมกับนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีคนอื่นๆ ในพรรคแทนคัมบายาชิ จากนั้นแสดงให้เห็นถึงการทำงานในฐานะของเลขานุการของคัมบายาชิ ด้วยการติดต่องานต่างๆ และดูแลเรื่อง ทั่วไปอย่างอาหารการกิน

ภาพ 4.2.1 มียามะเลขานุการของคัมบายาชิทำงานทั้งจัดตารางเวลา ดูแลเรื่องทั่วไป และทำหน้าที่เป็นตัวแทนในการไปเคารพศพพ่อของเคตะ

เมื่อเกิดอุบัติเหตุเครื่องบินตกที่ทำให้พ่อและพี่ชายของเคตะเสียชีวิต มิยามะเป็นตัวแทนของคัมบายาชิในการไปแสดงความเสียใจ และในขณะเดียวกันก็ไปหาตัวแทนของพรรคเพื่อที่จะเลือกตั้งซ่อมแทนพ่อของเคตะที่เสียชีวิตซึ่งดำรงตำแหน่งสส.

ภาพ 4.2.2 เคตะในตอนที่ยังเป็นครูประถม

เคตะที่ไม่ได้สนใจเรื่องการเมืองและเป็นเพียงครูสอนเด็กประถม ต้องเข้ามาลงรับสมัครเลือกตั้งซ่อมแทนพ่อของเขาจากการชักชวนของมิยามะที่เห็นแวว โดยมองว่าเขาหน้าตาดี มีภาพลักษณ์ที่ดี และอายุน้อย ตอนแรกที่มิยามะมาติดต่อขอให้เขารับสมัครเลือกตั้งนั้น เคตะปฏิเสธทันที แต่เธอพยายามจนเคตะรับปาก แม้ว่าเคตะไม่คิดว่าตัวเองจะชนะเลือกตั้ง และรับปากเพียงเพื่อถ้าเขาไม่ชนะเลือกตั้ง เธอจะเลิกยุ่งวุ่นวายกับเขา

ภาพที่ 4.2.3 เคตะยอมรับผิดแทนพ่อของเขากับประชาชนที่มาพร้อมตัวกัน

ในระหว่างการหาเสียงมีการปล่อยข่าวเรื่องอดีตของพ่อเคตะที่เคยรับสินบนเผยแพร่ขึ้นมา ผู้คนมารวมตัวเพื่อแสดงความไม่พอใจในระหว่างที่เคตะปราศรัย แทนที่จะปฏิเสธความรับผิดชอบและบอกว่ามันเป็นเรื่องในอดีต เคตะกลับยอมรับผิดแทนพ่อของเขาด้วยความจริงใจ และยืนยันว่าเขาจะไม่เป็นแบบนั้น จนทำให้ชนะการเลือกตั้ง

ทันทีที่เคตะได้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเขาก็ถูกจับตามอง จากทั้งนักการเมืองคนอื่น ๆ และนักข่าว นักการเมืองคนอื่นไม่พอใจที่เขายอมรับเรื่องการรับสินบน ทำให้ภาพลักษณ์ของพรรค และรัฐบาลดูไม่ดี ในขณะที่นักข่าวต่างให้ความสนใจเขาในฐานะนักการเมืองหนุ่มรุ่นใหม่ หน้าตาดี และตั้งฉายาให้เขาว่า เจ้าชายแห่งรัฐสภา แม้กระทั่งนายกรัฐมนตรีก็ทำที่ให้ความสนใจสนทนากลุ่มและฝากความหวังไว้กับเขาต่อหน้านักข่าว เพื่อช่วยดึงกระแสความนิยมจากประชาชน

ภาพที่ 4.2.4 เคตะได้รับความสนใจจากทั้งนักข่าวและนักการเมืองด้วยตัวเอง

ภาพที่ 4.2.5 เคตะขอให้มิยามะช่วยอธิบายเหมือนกับเขาเป็นเด็กป.5

เคตะเข้ามาทำงานเป็นสส. โดยไม่มีความรู้เรื่องการเมืองเท่าไรนัก แต่ก็ได้มิยามะที่เป็นเลขาคอยสอนและคอยดูแลอยู่เสมอ ครั้งหนึ่งระหว่างที่มิยามะกำลังอธิบายเกี่ยวกับการประชุมของสส. อยู่ เคตะก็ซัดขึ้นมา

“คุณช่วยอธิบายให้เหมือนผมเป็นเด็กประถม 5 หน่อยได้ไหม มันจะเข้าใจได้ง่ายกว่าขอโทษด้วยนะครับ” – เคตะ

การไม่มีความรู้ด้านการเมืองมาก่อนและความไม่เข้าใจนี้ เป็นประเด็นที่เคตะใช้ในการหาเสียงภายหลัง ในตอนที่รับสมัครเป็นนายกรัฐมนตรี เนื่องจากเขาเหมือนเป็นตัวแทนของประชาชน

จริงๆ ที่มีความรู้ความเข้าใจในการเมืองระดับเดียวกับประชาชนทั่วไปเท่านั้น จึงจะสามารถบริหารงานแบบเดียวกับสายตาของประชาชน และเข้าอกเข้าใจประชาชนอย่างแท้จริง

หลังจากเคตะเข้ามาทำงานได้ไม่นาน มีข่าวเรื่องการล้วงละเมิดทางเพศของนายกรัฐมนตรี คะแนนนิยมของรัฐบาลตกลงต่ำกว่าเดิม นายกรัฐมนตรีตัดสินใจลาออกเพื่อแสดงความรับผิดชอบ ในขณะที่รัฐบาลกำลังย่ำแย่ เคตะกลับได้รับความนิยมจากประชาชนอย่างมาก คัมบายาชิตัดสินใจชวนให้เคตะลงสมัครเป็นหัวหน้าพรรคซึ่งจะกลายเป็นนายกฯ คนใหม่ โดยตกลงกับแกนนำพรรคคนอื่นว่าจะใช้เคตะเป็นเพียงตัวดึงคะแนนเสียงให้กับรัฐบาลในช่วงสั้นๆ เท่านั้น เมื่อมีการเลือกตั้งทั่วไปอีกครั้งพวกเขาจะได้กลับเป็นคณะรัฐบาล

ภาพที่ 4.2.6 ข่าวการล้วงละเมิดทางเพศทำให้คะแนนนิยมรัฐบาลตกต่ำ นายกษลาออกเพื่อแสดงความรับผิดชอบ ในขณะที่เคตะกลับได้รับความนิยมจากประชาชน

ในตอนแรกเคตะซึ่งได้รับคำชวนจากคัมบายาชิไม่แน่ใจว่าจะลงสมัครดีหรือไม่ แต่ก็ได้รับแรงผลักดันจากมียามะซึ่งเป็นเลขาฯ

มียามะ: ฉันอยากทำมันนะ ถ้าเป็นฉันคงต้องใช้เวลา 20 ปีถึงจะมายืนจุดนี้ แต่เพียงแค่นี้หนึ่งเดือนท่านก็อยู่ในตำแหน่งที่ฉันไม่อาจเอื้อมถึง ถ้าไม่ต้องการโอกาสนั้นก็ยกให้ฉันเถอะ ถ้าฉันได้เป็นนายกรัฐมนตรี ฉันจะทำงานเต็มที่เพื่อประโยชน์สุขของประชาชนในประเทศนี้ ท่านไม่รู้ตัว หรอกว่าท่านโชคดีแค่ไหน ดังนั้นฉันจึงโกรธ”

เคตะ: คุณต้องการให้ผมลงเลือกตั้งหรือ

มียามะ: คนที่จะเป็นนักการเมืองต้องมีความเด็ดขาดค่ะ

เคตะ: ถ้าผมได้เป็นนายกรัฐมนตรี อนาคตของเด็กๆ คงเปี่ยมไปด้วยความหวังสินะ

เมื่อตัดสินใจลงรับสมัครเลือกตั้ง เคตะได้รับการสนับสนุนจากคนรอบข้าง ทั้ง มียามะ นิราซาวะ และฮิคารุผู้ช่วยหาเสียงตอนที่เขาลงเลือกตั้งสส. รวมถึงบรรดาสส. รุ่นใหม่ในพรรคที่ต้องการนายกรัฐมนตรีที่เป็นนักการเมืองรุ่นใหม่เช่นกัน จึงคอยช่วยให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องการเมืองและตัวให้เคตะมีความรู้ความเข้าใจเรื่องที่จำเป็นเกี่ยวกับการเมืองและการบริหารประเทศเพื่อไปตีเบตกับคู่แข่งรับสมัครคนอื่น แต่ในเวลาอันจำกัดเคตะก็ยังไม่มีความเข้าใจด้านการเมืองและการบริหารประเทศเท่าไรนัก ในขณะที่ตีเบตกัน เคตะพูดไม่ทันผู้เข้าสมัครคนอื่น และเมื่อโฆษกถามว่าคิดเห็นอย่างไรกับเรื่องนี้นักการเมืองอีกสองท่านกำลังถกกันอยู่ เคตะตอบขึ้นมาว่า “ยังงี้ก็ได้”

ภาพที่ 4.2.7 การเตรียมตัวของเคตะเพื่อที่จะไปตีเบตแข่งกับคู่แข่งสมัครคนอื่น

“สำหรับผมจะยังงี้ก็ได้ ที่พูดว่ายังงี้ก็ได้ ไม่ได้หมายความว่าผมไม่สนใจ แต่ผมแค่คิดว่าสิ่งที่ท่านกำลังถกกันอยู่ ไม่มีทางที่คนที่ดูอยู่จะเข้าใจ ผมไม่คิดว่าพวกเขาจะเข้าใจเนื้อหาที่ท่านกำลังอภิปรายหรืออะไรที่ท่านกำลังพูดอยู่หรอกนะครับ ช่วยอธิบายให้เหมือนกับว่า

ผมเป็นเด็กประถม 5 ได้ไหม จริงอยู่ผมไม่ค่อยรู้เรื่องการเมืองเท่าไรนัก แต่ผมมั่นใจว่าเมื่อเทียบกับพวกท่านแล้ว ผมใกล้เคียงกับประชาชนที่กำลังดูโทรทัศน์อยู่มากกว่า” – เคตะ

ภาพที่ 4.2.8 เคตะกล่าวว่าเขาใกล้เคียงกับประชาชนมากกว่านักการเมืองรุ่นเก่าทำให้ได้รับความนิยมเพิ่มขึ้น และปราศรัยโดยบอกว่าจะบริหารงานเหมือนกับเป็นประชาชนคนหนึ่ง

เคตะกล่าวในขณะที่ปราศรัยหาเสียงว่า ถ้าได้รับเลือกตั้งจะบริหารงานเหมือนเป็นประชาชนคนหนึ่ง ใช้ตามองปัญหาแบบเดียวกับประชาชนคนหนึ่ง คอยรับฟังเรื่องราวที่ประชาชนเรียกร้อง และสัญญาจะทำงานหนัก จนในที่สุดได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้าพรรค หรือนายกรัฐมนตรีคนใหม่

“ผมเคยคิดมาตลอดว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ได้รับการเลือกตั้งเป็นตัวแทนของประชาชน และนายกรัฐมนตรีคือผู้ที่อยู่เหนือกว่าประชาชน เป็นผู้ที่ใช้อำนาจมากที่สุดในหมู่ประชาชน แต่ตอนนี้ความคิดของผมได้เปลี่ยนไปแล้ว สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร คือผู้ที่สัญญาจะทำงานเพื่อประโยชน์ของประชาชน และได้รับเลือกโดยประชาชน และนายกรัฐมนตรีคือผู้ที่ทำงานหนักที่สุดเพื่อประโยชน์ของประชาชน” – เคตะ

คัมบายาชิซึ่งเป็นผู้ชักชวนและสนับสนุนเคตะให้เป็นนายกฯ ตั้งใจว่าจะคอยชักใยและคอยบริหารงานอยู่เบื้องหลัง ทันทีที่เคตะได้รับเลือกเป็นนายกรัฐมนตรี คัมบายาชิก็นำรายชื่อคณะรัฐมนตรีมามอบให้เคตะ

อย่างไรก็ตาม เมื่อเคตะเข้ามาทำงานเป็นนายกรัฐมนตรีก็ทำงานด้วยความทุ่มเท และมักเกิดข้อขัดแย้งไม่เชื่อฟังคัมบายาชิอยู่บ่อยครั้ง รวมถึงร่างงบประมาณที่คัมบายาชิเป็นคนร่าง เคตะก็ต้องการแก้ไข โดยเพิ่มงบประมาณเกี่ยวกับกุมารแพทย์เข้าไป ซึ่งไปตรงกับความเห็นของพรรคฝ่ายค้าน คณะรัฐมนตรีจึงไม่พอใจและแสดงท่าทีคัดค้าน เคตะรับฟังคำแนะนำของคณะเลขาฯ ของเขาว่าหากมีใครขัดแย้งก็ให้ขู่ว่าจะปลดรัฐมนตรีคนนั้นออก ร่างงบประมาณจึงผ่าน คณะรัฐมนตรีมาได้

คัมบายาชิไม่พอใจที่เคตะไม่บริหารงานตามที่เขาต้องการ จึงบงการสส.ในพรรคไม่ให้ไปลงเสียงสนับสนุนร่างงบประมาณ ยกเว้นกลุ่มของไอโนะซึ่งเห็นด้วยกับการทำงานของเคตะที่ตั้งใจจะลงเสียงสนับสนุน ถึงอย่างไรคะแนนเสียงยังไม่เพียงพอที่จะทำให้ร่างงบประมาณผ่านสภา เคตะจึงขอร้องหัวหน้าพรรคฝ่ายค้านให้ช่วยลงเสียงสนับสนุนร่างฯ แม้ว่าหัวหน้าพรรคฝ่ายค้านจะรับปาก แต่คัมบายาชิแก้สถานการณ์โดยนำเงินที่ใช้ในราชการลับซื้อตัวสส.ของกลุ่มไอโนะทำให้ร่างงบประมาณไม่ผ่านสภา ในที่สุด

ภาพที่ 4.2.9 เคตะต้องการเปลี่ยนแปลงร่างงบประมาณของคัมบายาชิ ได้รับการสนับสนุนจากทั้งคนในพรรครัฐบาลและพรรคฝ่ายค้าน

คัมบายาชิวางแผนจะล้มรัฐบาลของเคตะ เนื่องจากคะแนนนิยมของรัฐบาลสูงขึ้นเพียงพอที่จะชนะการเลือกตั้งแล้ว และเพื่อให้เขาได้เป็นนายกรัฐมนตรีเสียเอง คัมบายาชิให้มียามา

กลับมาเป็นเลขาฯ ของเขาตามเดิม และบอกให้เคตะทราบว่าเขาเป็นคนอยู่เบื้องหลังการทำให้ร่างงบประมาณไม่ผ่านสภาฯ

ภายในพรรครัฐบาลเกิดแตกเป็นสองฝ่าย คือ ฝ่ายที่สนับสนุนเคตะ และฝ่ายที่สนับสนุนคัมบายาชิ เหล่าที่ปรึกษาของเคตะให้คำแนะนำว่าควรปลดคัมบายาชิออก เมื่อทั้งสองมาเผชิญหน้ากัน เคตะกล่าวว่าเขาไม่เคยลืมนุญคุณของคัมบายาชิที่ทำให้เขาได้เป็นนายก และขอให้คัมบายาชิใช้ความสามารถทำงานช่วยเหลือเขาต่อไป แม้ว่าต่อหน้าเคตะ คัมบายาชิจะรับปาก แต่หลังจากนั้นคัมบายาชิก็แถลงข่าวกับสื่อมวลชนว่าเคตะปลดเขาออกจากรัฐมนตรี

ภาพที่ 4.2.10 เคตะขอร้องคัมบายาชิให้ช่วยทำงานกับเขาต่อ

จากนั้นคัมบายาชิปล่อยข่าวเรื่องการรับสินบนของนักการเมืองในพรรค โดยคณะรัฐมนตรีทั้งหมด 8 ใน 10 คน มีรายชื่ออยู่ด้วย ยกเว้นเพียงแต่เคตะและคัมบายาชิเท่านั้นที่ไม่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นแผนการของคัมบายาชิที่วางไว้ตั้งแต่ตอนที่เลือกคณะรัฐมนตรีให้กับเคตะ

แม้ว่าการรับสินบนจะเป็นเรื่องเมื่อ 18 ปีก่อน แต่เคตะก็ตัดสินใจจะลาออกเพื่อรับผิดชอบในความผิดของคณะรัฐมนตรีที่รับสินบน ระหว่างที่กำลังกล่าวในการประชุมสภาฯ ก่อนจะบอกว่า จะลาออก เขาก็หมดสติล้มลง

ภาพที่ 4.2.11 เคตะตัดสินใจจะลาออกเพื่อแสดงความรับผิดชอบแต่หมดสติไประหว่างการประชุม

เคตะหมดสติในระหว่างการประชุมสภา เนื่องจากการทำงานหนักและไม่ได้พักผ่อนเพียงพอ เขาได้หยุดพัก ได้คุยกับลูกศิษย์และคนอื่นที่สนับสนุนเขาอย่างไอนตะที่เล่าเรื่องอุดมการณ์ของพ่อเคตะให้ฟัง ไอนตะกล่าวว่าสิ่งที่พ่อของเคตะตั้งใจจะทำแล้วยังทำไม่สำเร็จอีกมากมาย

“จริงอยู่ที่คุณต้องมีความรับผิดชอบส่วนตัว แต่ประชาชนต้องการให้คุณแสดงความรับผิดชอบแบบนั้นหรือ ไม่คิดจะกลับมาเล่นการเมืองอีกครั้งหรือ คุณไม่ได้เข้าสู่โลกการเมืองด้วยความบังเอิญนะ” – ไอนตะ

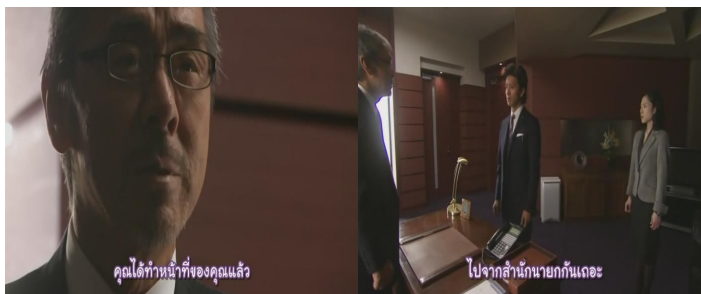

ภาพที่ 4.2.12 เคตะถ่ายทอดสดคุยกับประชาชนโดยตรงเพื่อประกาศยุบสภา

หลังจากพิจารณาคำพูดของคนรอบข้างที่สนับสนุนเขาแล้ว เคตะตัดสินใจถ่ายทอดสดทางโทรทัศน์เพื่อคุยกับประชาชนโดยตรง และประกาศยุบสภาแทนการลาออก เพื่อมอบอำนาจในการตัดสินใจอนาคตทางการเมืองให้กับประชาชนอีกครั้ง

2. แก่นเรื่อง

ละครเรื่อง *Change* นำเสนอเรื่องราวของเคตะซึ่งเป็นคนหนุ่มรุ่นใหม่ที่กำลังก้าวเข้ามาเป็นนักการเมืองโดยไม่ได้ตั้งใจ แต่ก็ทุ่มเทให้กับมันเต็มที่ และหวังจะทำทุกอย่างให้ถูกต้อง เพื่อให้ประชาชนทุกคนมีความสุขตามสัญญาที่เขาเคยให้ไว้ในตอนที่ได้รับเลือกตั้ง จากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหน้าใหม่ เขาถูกผลักดันให้กลายเป็นนายกรัฐมนตรีอย่างรวดเร็วทั้งที่ยังไม่มีความรู้ด้านการบริหารและการเมืองมากนัก โดยไม่รู้ว่าเป็นเบื้องหลังของคนที่ผลักดันนั้นต้องการให้เขาเป็นเครื่องมือดึงความนิยมจากประชาชน และต้องการจะชักใยเขาในระหว่างที่เขาเป็นนายกฯ เท่านั้น

ภาพที่ 4.2.13 คัมบยาชิกล่าวว่าเคตะช่วยดึงความนิยมของรัฐบาลกลับมาได้แล้ว ดังนั้นจึงหมดหน้าที่ของเคตะแล้ว

เคตะตั้งใจทำงานเต็มที่และยึดความถูกต้องเป็นหลัก เขาเริ่มปฏิบัติตัวโดยไม่ฟังคำสั่งของคัมบยาชิ จนเกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้นมาในพรรค และท้ายที่สุดก็จบลงด้วยการยุบสภาเพื่อเลือกตั้งใหม่ เพื่อคืนอำนาจให้กับประชาชนอีกครั้ง

แก่นเรื่องของเรื่องนี้จึงเป็น Career Theme ดำเนินเรื่องโดยให้เห็นถึงวิถีชีวิตและการทำงานของนักการเมือง ซึ่งมีเรื่องของ Morality Theme สอดแทรกอยู่ตลอดทั้งเรื่อง เพื่อแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่นักการเมืองควรทำ และสิ่งที่นักการเมืองอาชีพส่วนใหญ่ทำ คือคิดถึงเรื่องการเลือกตั้ง ตำแหน่ง และผลประโยชน์ของตัวเองเท่านั้น ไม่ได้สนใจว่าสิ่งที่ถูกต้องคืออะไร และไม่ได้ทำเพื่อประโยชน์ของประชาชนเลยแม้แต่น้อย สิ่งที่พวกเขาทำก็เพียงแค่การแย่งชิงอำนาจกัน การต่อสู้ในทางการเมืองโดยมีเรื่องของผลประโยชน์เป็นที่ตั้ง

ดังนั้น เรื่องนี้จึงนำเสนอภาพในอุดมคติของนักการเมืองผ่านทาง “เคตะ” ซึ่งเป็นนักการเมืองหนุ่มรุ่นใหม่ที่เข้ามาแฉวงการเมืองโดยที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับการเมืองและการบริหารสักเท่าไร แต่เขามีความใกล้เคียงกับประชาชนมากกว่านักการเมืองทั้งหลาย คือ มีมุมมองและความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ คล้ายกับประชาชน เมื่อเขาได้รับตำแหน่งก็ไม่เคยจะลืมสัญญาว่าจะทำเพื่อประชาชนที่เลือกเขาเข้ามาทำหน้าที่ ทำงานอย่างขยันขันแข็ง โดยไม่ได้คำนึงถึงอำนาจและกฎเกณฑ์ต่างๆ ทางการเมือง ทำให้เขาเป็นที่ไม่พอใจจากทั้งนักการเมืองด้วยกัน และจากข้าราชการระดับสูง แต่เขาเป็นที่รักของประชาชนด้วยสิ่งที่เขาทำที่ตั้งใจบริหารงานเพื่อประเทศชาติและประชาชนอย่างแท้จริง ภายในเรื่องนั้น นอกจากเคตะแล้วมีนักการเมืองส่วนหนึ่งที่ไม่ได้หลงไหลไปกับอำนาจและคำนึงถึงความถูกต้องและประชาชนเป็นหลักอยู่เช่นกัน โดยคอยผลักดันและสนับสนุนเขาในฐานะนักการเมืองหนุ่มรุ่นใหม่ที่ตั้งใจจะบริหารประเทศเพื่อประชาชนอย่างแท้จริง

3. ความขัดแย้ง

ความขัดแย้งในละครเป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกัน คือระหว่างเคตะและคัมบายาชิ รวมถึงข้าราชการ และนักการเมืองคนอื่นที่ไม่พอใจในการกระทำของเคตะ ซึ่งไม่ยอมทำตามกฎเกณฑ์ของนักการเมือง ไม่เชื่อฟังพวกเขา หรือไม่ยอมหลบตาข้างหนึ่งเพื่อให้เรื่องราวต่างๆ ผ่านไปได้

เคตะบริหารบ้านเมืองโดยคำนึงถึงประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชนเป็นหลัก ไม่ได้คำนึงว่าจะทำให้เกิดความเสียหายกับนักการเมืองคนอื่นหรือทำให้ใครเสียหน้า และไม่ได้สนใจเรื่องตำแหน่งหรืออำนาจ ดังนั้น บ่อยครั้งสิ่งที่เขาทำจึงไปขัดแย้งกับนักการเมืองและข้าราชการคนอื่น บางครั้งเมื่อได้พูดคุยและเห็นการทำงานของเคตะ พวกเขาก็จะเข้าใจและเปลี่ยนเป็นชื่นชมการบริหารงานของเคตะที่ทุ่มเทและเสียสละเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชน และมองว่าเคตะเป็นนักการเมืองที่ดี อย่างไรก็ตามยังมีส่วนหนึ่งที่ยังคงไม่พอใจและต้องการให้เคตะออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี โดยเฉพาะคัมบายาชิซึ่งเป็นคนวางแผนให้เคตะมาเป็นนายกฯ เพื่อที่เขาจะสามารถบงการอยู่เบื้องหลัง เมื่อเคตะไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งของเขา และเมื่อเคตะเรียกความนิยมของรัฐบาลกลับมาได้แล้ว เขาก็ต้องการกำจัดเคตะออกไปให้พ้นทาง โดยใช้ทุกวิถีทางเพื่อให้เคตะต้องลาออกไป

4. ตัวละคร

(1) อาซากูระ เคตะ

ภาพที่ 4.2.14 อาซากูระ เคตะ

เคตะเป็นครูสอนเด็กประถมที่มีความทุ่มเทและเป็นที่รักของเด็กๆ เขาเป็นครูประมธรรมดาที่ชื่นชอบการดูดาวเป็นงานอดิเรก เขากลับต้องเข้ามาเส้นทางการเมืองเพราะพ่อและ

พี่ชายของเขาประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตกเสียชีวิต เขาจึงได้รับการชักชวนให้มาลงสมัครเลือกตั้งซ่อมแทนพ่อของเขาที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

พ่อของเคตะได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตั้งแต่เขาอายุเพียง 5 ขวบ แต่เคตะไม่เคยสนใจเข้ามาทำงานการเมือง เพราะเมื่อตอนเขายังเด็ก มีข่าวที่พ่อของเขาได้รับสินบน พ่อของเขาให้คำตอบกับเขาว่า “ในแวดวงการเมืองการใช้เงินเป็นเรื่องจำเป็น” ทำให้เคตะรู้สึกผิดหวังในตัวพ่อและเกลียดการเมืองมานับตั้งแต่วันนั้น

เคตะเข้ามาเป็นนายกฯ ด้วยการผลักดันของคัมบายาชิ ซึ่งมุ่งหวังว่าจะใช้เขาเป็นเครื่องมือเท่านั้น แต่เมื่อเริ่มเข้ามาทำงาน เคตะก็มุ่งมั่นและเอาจริงเอาจังกับงาน เขาศึกษาเรื่องราวต่างๆ ที่จำเป็นทุกคืน และเอาเวลาพักผ่อนของตัวเองไปทำงานเสียหมด แม้กระทั่งเวลานั่งรถระหว่างทาง เขาก็ยังทำงาน เพื่อรับใช้ประชาชนที่เลือกเขาเข้ามา และเพื่อทำให้ทุกอย่างถูกต้องตามสิ่งที่มันควรจะเป็น

เคตะบริหารงานโดยไม่สนใจกฎเกณฑ์และสิ่งนี้นักการเมืองปฏิบัติต่อๆ กันมา เช่น เขาปล่อยให้คัมบายาชิและแกนนำพรรคทั้งหลายต้องรอเขาเป็นเวลาหลายชั่วโมงทั้งที่เพิ่งเป็นสส. หน้าใหม่ เพียงเพราะคุยอยู่กับชาวบ้านที่มาร้องเรียนเรื่องการถูกห้ามเลี้ยงแมวจำนวนมาก หรือการที่เขาไม่ยอมเซ็นเอกสารที่รัฐบาลปฏิเสธความรับผิดชอบเรื่องค่าเสียหายที่จะต้องจ่ายให้ชาวประมงที่ได้รับความเดือดร้อนจากการสร้างเขื่อน ทั้งที่เขาเพิ่งเริ่มทำงานเป็นนายกฯ และเอกสารดังกล่าวได้ผ่านความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อนที่เคตะจะเข้ามาดำรงตำแหน่ง และแม้ว่าจะทำให้ข้าราชการและนักการเมืองคนอื่นๆ ไม่พอใจ เขาก็ไม่ได้ให้ความสนใจเรื่องนั้น และเลือกทำสิ่งที่ถูกต้องต่อไป

(2) มียามะ ริกะ

ภาพที่ 4.2.15 มียามะ ริกะ

หญิงสาวผู้ลาออกจากการเป็นข้าราชการกระทรวงการคลัง เพื่อมาเป็นเลขาของ คัมบายาชิ เนื่องจากประทับใจในตัวเขาและเข้าใจว่าเขาเป็นนักการเมืองที่ดี โดยเธอมีความฝันว่า วันหนึ่งเธอจะได้ลงเล่นการเมืองเช่นเดียวกัน จึงศึกษาและมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องการเมืองและการบริหารเป็นอย่างดี

มียามะได้รับคำสั่งจากคัมบายาชิให้ไปหาคนมาสมัครรับเลือกตั้งแทนสส.ที่เสียชีวิตไป เธอ จึงชักชวนให้เคตะลงสมัครเลือกตั้งซ่อมแทนพ่อของเขา หลังจากที่เคตะได้รับเลือกเป็นสส.แล้ว มียามะถูกสั่งให้เป็นเลขาของเคตะต่อ

มียามะตั้งใจทำงานมาก มีความรู้เรื่องการเมืองและความรู้ด้านการบริหารเป็นอย่างดี มีความมุ่งมั่น มีอุดมการณ์ และคอยช่วยเหลือเคตะเสมอ เพราะมองว่าเคตะเป็นคนดี และมีความ ตั้งใจที่จะบริหารประเทศไปในทางที่ถูกที่ควร มียามะมักเชื่อกำพูดสวยหรูของพวกนักการเมือง จน ทำให้เข้าใจคัมบายาชิผิดไป คิดว่าเขาเป็นนักการเมืองที่ดี แต่เมื่อผ่านเรื่องราวต่างๆ จึงรู้ว่าเขาเป็น แค่ักการเมืองที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนเป็นหลัก และหลงใหลในอำนาจ พยายามทุกวิถีทาง เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจ เธอจึงลาออกจากการเป็นเลขาฯ ของเขา และมาช่วยเคตะอย่างเต็มตัว

(3) คัมบายาชิ โซอิจิ

ภาพที่ 4.2.16 คัมบายาชิ โซอิจิ

นักการเมืองมืออาชีพที่คร่ำหวอดในวงการการเมืองมานาน เขาเป็นจอมวางแผนและจอมบงการ เป็นคนตัดสินใจสนับสนุนให้เคตะเป็นนายกรัฐมนตรีเพื่อใช้เคตะดึงความนิยมของรัฐบาลจากประชาชน และตั้งใจว่าจะชักใยอยู่เบื้องหลัง และเมื่อครบวาระของรัฐบาล เขาจะได้ขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรีคนใหม่

คัมบายาชิวางแผนจัดการทุกอย่าง ทั้งพุดจากล่อมให้พวกแกนนำพรรคหลงเชื่อและเลือกเคตะมาเป็นผู้สมัครหัวหน้าพรรค เมื่อเคตะได้รับเลือกเป็นหัวหน้าพรรคซึ่งหมายถึงการเป็นนายกรัฐมนตรีแล้ว เขาคอยจัดการเรื่องต่างๆ ให้ ทั้งการตั้งคณะรัฐมนตรี, การร่างนโยบายกับคณะรัฐมนตรีลับหลังเคตะ, การร่างงบประมาณ และการวางแผนกำจัดเคตะโดยติดสินบนพวก สส.ที่สนับสนุนเคตะ และห้าม สส.คนอื่นไม่ให้ไปลงมติในสภาฯ

คัมบายาชิมักจะวางแผนสิ่งต่างๆ ล่วงหน้าไว้เป็นอย่างดี เป็นนักการเมืองที่มองถึงผลประโยชน์ของตัวเองเป็นหลัก ต้องการจะเป็นนายกรัฐมนตรี โดยไม่สนใจว่าสิ่งที่ตัวเองทำจะถูกต้องหรือไม่ และไม่ชอบเคตะที่เอาจริงเอาจังกับการบริหารประเทศเพื่อประชาชน สิ่งที่คัมบายาชิสนใจก็เพียงแค่ตำแหน่งทางการเมืองเท่านั้น คัมบายาชิเป็นนักการเมืองมืออาชีพที่พุดเก่ง สามารถทำให้นักการเมืองคนอื่น และประชาชนเชื่อในสิ่งที่เขาพุด แม้ว่ามันจะไม่ใช่ความจริงก็ตาม

5. ฉาก

ฉากในเรื่องนี้ส่วนใหญ่จะเป็นฉากที่รัฐสภา ซึ่งเคตะและนักการเมืองคนอื่นใช้ทำงาน โดยจะมีถ่ายให้เห็นทั้งภายนอกอาคาร และภายในที่เป็นห้องทำงานของนักการเมืองแต่ละคน ซึ่งจะเล็กใหญ่ตามตำแหน่งไป ในตอนที่เคตะเป็นเพียง สส. คนหนึ่งนั้น เขาก็จะมีห้องขนาดไม่ใหญ่มาก

หน้าห้องที่เป็นที่ของผู้ช่วยก็ยังคงคับแคบ แต่เมื่อได้เป็นนายกรัฐมนตรี ห้องของเขาก็โอโง่งมากขึ้น กว้างขวางและมีพื้นที่มากมาย ด้านนอกที่เป็นส่วนของผู้ช่วยก็มีโต๊ะทำงานแยกกันชัดเจนและใหญ่โต ทั้งยังมีห้องไว้สูบบุหรี่อีกด้วย ซึ่งเคตะมักจะเข้าไปพูดคุยกับบอดีการ์ดส่วนตัวในห้องนั้น สำหรับห้องของพวกเขาคล้ายๆกันและคนอื่นๆ ที่เป็นรัฐมนตรีก็จะมีขนาดเล็กกว่าของนายกฯ แต่ก็มีพื้นที่ที่กว้างขวางกว่าห้องสส.ทั่วไป ที่จริงแล้วส่วนของนายกฯจะมีบ้านพักที่อยู่ใกล้กับรัฐสภา ซึ่งเป็นบ้านกว้างขวางใหญ่โต มีสวนอยู่ด้านหน้า แต่เคตะกลับย้ายไปอยู่ที่บ้านของพ่อเขาที่ใช้ทำงานก่อน จะเสียชีวิต

ภาพที่ 4.2.17 อาคารรัฐสภาของญี่ปุ่นและภายในอาคาร

บ้านของพ่อเคตะนั้น จะเป็นอีกฉากที่เห็นในเรื่องบ่อย ซึ่งเป็นบ้านที่อยู่ในโตเกียวที่พ่อของเขาใช้ทำงานระหว่างที่เป็นสส. เป็นบ้านขนาดกลาง มีพื้นที่พอสมควร และมีห้องอยู่หลายห้อง ทั้งห้องสมุดซึ่งใช้ทำงาน ห้องกินข้าว และห้องนั่งเล่น โดยในบ้านของเคตะนั้นจะมี นิระชาวะ และฮิคารุ ผู้ช่วยของเขาที่ตามมาจากการเลือกตั้งสส. มาคอยช่วยเหลือเขาและอาศัยอยู่เหมือนเป็นครอบครัว เคตะทำงานที่บ้านบ่อยครั้ง เพื่ออ่านหนังสือและเตรียมตัวเองให้เข้าใจกับเรื่องการเมืองและการบริหารประเทศ โดยมี มิยามะ นิระชาวะและคนอื่นๆ คอยช่วยติวและสอนเขาอยู่เสมอ

ภาพที่ 4.2.18 ภายในบ้านของพ่อเคตะและห้องทำงานตอนเป็นนายกรัฐมนตรี

ข. การเล่าเรื่องโดยใช้อาชีพ

ละครเรื่อง *Change* นี้ เป็นละครเกี่ยวกับตัวของอาซาคุระ เคตะ ซึ่งเป็นนักการเมืองหน้าใหม่ที่มาลงรับเลือกตั้งแทนพ่อ และต้องกลายเป็นนายกรัฐมนตรีอย่างรวดเร็ว การบริหารประเทศ และความคิดของเขาแตกต่างจากนักการเมืองคนอื่น ๆ สิ่งที่เขากระทำเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์การเมือง ละครเรื่องนี้ ได้เล่าถึงชีวิตการเป็นนักการเมืองของเคตะ ผ่านวิธีการดังต่อไปนี้

(1) การเลือกตั้ง

ในระบอบประชาธิปไตย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร รัฐมนตรี หรือแม้กระทั่งนายกรัฐมนตรี เป็นคนที่เป็นผู้แทนกระบอกเสียงของประชาชน เป็นผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งมาให้อำนาจในการบริหารประเทศ และตัดสินใจแทนประชาชนทุกคน ก่อนที่ เคตะจะได้มาเป็นนายกรัฐมนตรีบริหารประเทศนั้น ก็ต้องผ่านการเลือกตั้งมาเช่นเดียวกัน

ในละครเรื่อง *Change* ได้พูดถึงการเลือกตั้งไว้ 3 ครั้ง

(1.1) การเลือกตั้งซ่อมสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

ก่อนการเลือกตั้ง

พ่อของเคตะซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตกเสียชีวิต พร้อมกับพี่ชายผู้ซึ่งควรจะได้รับการสืบทอดตำแหน่งทางการเมือง เคตะซึ่งไม่ค่อยสนใจเรื่องการเมือง และเป็นเพียงแค่ครูสอนเด็กประถมจำต้องมาลงสมัครรับเลือกตั้ง เนื่องจากกฎหมาย เลขอาของ คัมบายาชิพูดจาหว่านล้อม และเธอยังไปขอรับรองแม่ของเธอให้ลงรับสมัครเลือกตั้ง เคตะจึงตัดสินใจลงสมัครเข้ารับการเลือกตั้งแทนแม่ของเขา โดยไม่คิดว่าเขาจะชนะคู่แข่งได้ การเลือกตั้งครั้งนี้เป็นการลงสมัครในตำแหน่งเดิมของพ่อของเขาที่เสียชีวิตไป แต่มีความสำคัญกับพรรค เนื่องจากคะแนนนิยมของรัฐบาลกำลังตกต่ำ ผลการเลือกตั้งแพ้ชนะจึงมีผลกระทบต่อรัฐบาลด้วย

การหาเสียง

หลังจากตัดสินใจลงรับสมัครเลือกตั้งซ่อมแล้ว เคตะมีกลุ่มผู้ช่วยในการหาเสียง เป็นคนในพื้นที่ที่เคยช่วยงานพ่อของเคตะมาก่อน และนิราซาวะที่ถูกจ้างมาเพื่อให้ช่วยเคตะหาเสียง มิยามะเองก็ถูกคัมบายาชิมอบหมายให้คอยช่วยดูแลการเลือกตั้งทางนี้

เคตะอายุยังน้อย และยังไม่ีประสบการณ์ทางการเมือง จึงใช้ประเด็นของความเป็นคนหนุ่ม หน้าตาดี มาช่วยดึงความสนใจของประชาชนให้หันมาสนับสนุน โดยเฉพาะกลุ่มผู้หญิงที่ให้การตอบรับเขาเป็นอย่างดี ซึ่งเขาต้องมีการปรับภาพลักษณ์จากที่ใส่แว่น ผมหยิกฟู เป็นยึดผมตรง และถอดแว่นตาออก

ภาพที่ 4.2.19 เคตะขณะที่ยังเป็นครูสอนเด็กประถม สวมแว่นและผมหยิกฟู

ภาพที่ 4.2.20 แผ่นป้ายหาเสียงของเคตะที่มีการปรับภาพลักษณ์ชูความเป็นคนรุ่นใหม่ และภาพ การหาเสียง โดยการเล่นวอลเลย์บอลกับเด็กสาว

ในการหาเสียงเลือกตั้งนั้น เคตะต้องออกไปพบปะกับประชาชน รวมถึงเดินสายปราศรัยไปตามที่ต่างๆ โดยมีราชาระช่วยแนะนำสิ่งที่เขาจำเป็นจะต้องพูดในการหาเสียงเพื่อช่วยดึงเสียงจากประชาชน และคอยให้ข้อมูลในสิ่งที่เขาจำเป็นจะต้องรู้เกี่ยวกับเรื่องการเมือง

การปล่อยข่าวก่อนการเลือกตั้ง

เมื่อเคตะได้รับความนิยมาจากประชาชนเพิ่มขึ้น กลับมีข่าวเกี่ยวกับการรับสินบนของพ่อเขาจากบริษัทไทโคะ เทรดั้งเมื่อ 18 ปีก่อน แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว และพ่อของเขาก็เสียชีวิตไปแล้ว แต่ทำให้ประชาชนไม่พอใจเป็นอย่างมาก และต้องการให้เคตะมาชี้แจงเรื่องดังกล่าว

ภาพที่ 4.2.21 เคตะขอโทษประชาชนที่ทำให้ผิดหวังแทนพ่อของเขา

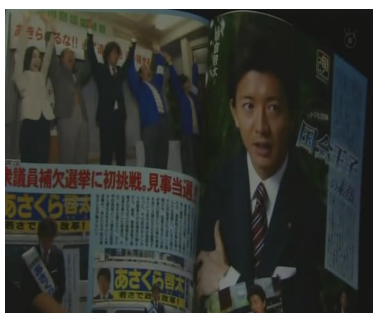
ในการชี้แจงกับประชาชนครั้งนั้น ผู้ช่วยหาเสียงเลือกตั้งทั้งหลายต่างบอกให้เขาปฏิเสธข้อกล่าวหา นั้น แต่เคตะกลับยอมรับข้อกล่าวหา และขอโทษแทนพ่อของเขาที่ทำให้ผิดหวัง รวมถึงสัญญากับประชาชนว่าจะไม่ทำผิดแบบพ่อเขา เพราะไม่อยากจะสอนให้เด็กๆ เห็นว่าการทำผิดเป็นเรื่องที่จำเป็น ผลจากการพูดอย่างจริงใจครั้งนั้น ทำให้ประชาชนพอใจในตัวเขา และทำให้เขาชนะการเลือกตั้งซ่อม จนได้เป็นสมาชิกสภา

(1.2) การเลือกตั้งหัวหน้าพรรค

ก่อนการเลือกตั้ง

การเลือกตั้งหัวหน้าพรรคเกิดขึ้นเนื่องจากนายกรัฐมนตรีนะฮะโตะเกี่ยวข้องกับการฉ้อโกง ทำให้คะแนนนิยมของรัฐบาลตกลงอย่างมาก นอกจากนั้น ยังเกิดความเสื่อมเสียกับตัวนายกรัฐมนตรีนะฮะโตะ จึงตัดสินใจลาออกเพื่อแสดงความรับผิดชอบ แม้ว่าภายในพรรคจะเกิดความปั่นป่วนในการหาคนมาลงสมัคร และมีความต้องการแก่งแย่งตำแหน่งกัน แต่คัมบายาชิได้วางแผนให้เคตะที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่กำลังได้รับความนิยมจากประชาชน มาช่วยดึงคะแนนเสียงของประชาชนในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งหน้า เนื่องจากรัฐบาลกำลังจะหมดวาระในอีก 3 เดือน หากไม่ใช้เคตะช่วยดึงคะแนนเสียง ในการเลือกตั้งครั้งหน้า พรรคเสรีประชาธิปไตยซึ่งเป็นพรรครัฐบาลก็ต้องแพ้การเลือกตั้งอยู่ดี การเป็นนายกรัฐมนตรีนะฮะโตะครั้งนี้ หากใครลงสมัครก็เหมือนกับการเป็นนายกเพียงชั่วคราวแค่ 3 เดือนเท่านั้น

ภาพที่ 4.2.22 เคตะสัมภาษณ์เกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวเป็นจำนวนมากเนื่องจากเป็นที่นิยมในหมู่ประชาชน

คัมบายาชิชักชวนให้เคตะลงสมัครเป็นหัวหน้าพรรค ซึ่งก็หมายถึงการเป็นนายกรัฐมนตรี และบอกว่าตนหาผู้สนับสนุนเคตะไว้ได้จำนวนหนึ่งแล้ว หากเคตะเป็นนายกรัฐมนตรีก็จะเป็นประวัติศาสตร์การเมืองของญี่ปุ่นที่จะมีนายกรัฐมนตรีที่อายุเพียง 35 ปี โดยไม่ได้เอ่ยถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงที่เขาต้องการใช้เคตะเพื่อเป็นเครื่องมือดึงคะแนนนิยมเท่านั้น

การหาเสียง

การเลือกตั้งหัวหน้าพรรคนั้น ไม่เหมือนกับการเลือกตั้งทั่วไปอื่นๆ ที่ประชาชนมีสิทธิ์ออกเสียงเลือกผู้แทนของตน แต่การเลือกตั้งหัวหน้าพรรคจะมีเพียงสมาชิกของพรรคเท่านั้นที่ได้ลงคะแนน โดยในการหาเสียงนั้น จะให้มีการดีเบตกันระหว่างผู้สมัครทั้งสามคน โดยอีกสองคนนอกจากเคตะก็เป็นนักการเมืองอาชีพที่แก่ประสบการณ์ และมีความรู้เรื่องการเมืองมาก รวมทั้งพูดเก่ง เคตะที่เพิ่งเข้ามาเล่นการเมืองไม่นาน ขาดความรู้และประสบการณ์ก็ไม่สามารถพูดแข่งกับคนอื่นได้

ผู้ช่วยของเคตะในการเลือกตั้งซ่อมครั้งแรก ก็ตามมาช่วยเคตะในการให้ข้อมูลความรู้ที่จำเป็นกับเคตะ โดยมีมิยามะและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่เป็นคนหนุ่มคนอื่น ๆ มาช่วยด้วย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรรุ่นใหม่สนับสนุนเคตะให้เป็นนายกรัฐมนตรี เพราะต้องการให้มีคนหนุ่มเข้ามาบริหารประเทศแทนที่นักการเมืองรุ่นเก่าๆ บ้าง

การเลือกตั้งหัวหน้าพรรคไม่ใช่การเลือกตั้งทั่วไป เพราะประชาชนไม่มีสิทธิ์เลือก ดังนั้น นีราซาวะ ผู้ช่วยการเลือกตั้งของเคตะ จึงเห็นประโยชน์จากข้อนี้ และไปจัดทำโฆษณาเคตะ ออกอากาศทางโทรทัศน์เพื่อช่วยให้ประชาชนรู้จักและสนับสนุนเขามากขึ้น

ภาพที่ 4.2.23 การดีเบตของเคตะกับผู้สมัครอีกสองคนและปราศรัยกับประชาชน

เคตะซึ่งไม่มีประสบการณ์ในการเลือกตั้ง พูดไม่ทันคนอื่นในการดีเบต ซึ่งเป็นข้อเสีย กลับใช้จุดนั้นเป็นข้อดีในการขอให้ผู้สมัครทั้งสองพูดให้เขาเข้าใจเหมือนอธิบายให้เด็กป.5 ฟัง และบอกว่านักการเมืองทั้งสองอาจจะมี ความเชี่ยวชาญเนื่องจากอยู่แวดวงการเมืองมานาน แต่สำหรับประชาชนทั่วไปแล้ว เขามีความใกล้เคียงกับประชาชนมากกว่า และคิดว่าประชาชนเองก็ไม่เข้าใจในสิ่งที่ทั้งสองคนกำลังสื่อสาร สิ่งที่เขาพูดแม้จะฟังดูตลกสำหรับนักการเมือง แต่กลับทำให้ได้รับความนิยมนำขึ้นจากประชาชน และเมื่อไปทำการปราศรัย เขาก็ยกประเด็นเรื่องความใกล้เคียงกับประชาชนขึ้นมาพูดอีกครั้ง ว่าเขาจะบริหารประเทศด้วยสายตาของประชาชนคนหนึ่ง ไม่ใช่แบบของนักการเมืองมืออาชีพที่ไม่มีความเข้าใจประชาชน โดยกล่าวว่า

“การที่ไม่รู้ว่าประชาชนเกลียดอะไร ต้องการอะไร ต้องการจะซื้ออะไร ไม่เข้าใจความต้องการของประชาชน ไม่สามารถจะเป็นนายกได้ แต่ผมพบว่ามีนักการเมืองแบบนั้นมากมาย คนที่เป็นนักการเมืองมืออาชีพก็ต้องเชื่อฟังในกฎของพวกเขา ถ้าอย่างนั้นผมไม่อยากจะ เป็นนักการเมืองอาชีพ ผมขอสัญญาว่าจะมองแบบเดียวกับทุกคน และหาข้อบกพร่องทางการเมืองเพื่อแก้ไขให้ทุกต้อง ผมจะใช้หูเหมือนกับทุกคน ที่จะตั้งใจฟังทุกเสียงแม้กระทั่งเสียงเรียกที่แผ่วเบา และผมจะเดินเหมือนกับประชาชน ไม่ลังเลที่จะเข้าไปแก้ปัญหาอย่างทันทีทันใดที่จะใช้มือเหมือนกับทุกคน ทำงานจนชุ่มไปด้วยเหงื่อ มุ่งไปสู่ทางที่ประเทศนี้ควรจะต้องทำ ทุกๆ ส่วนของผมก็เหมือนกับประชาชนทุกคน”

(1.3) การเลือกตั้งทั่วไป

ก่อนการเลือกตั้ง

คัมบายาซีต้องการให้เคตะลาออกจากตำแหน่ง จึงปล่อยข่าวเรื่องคณะรัฐมนตรีที่มีการรับสินบนจากบริษัทไทโตะเทรตตั้งแต่เมื่อ 18 ปีก่อน เพื่อทำลายความน่าเชื่อถือของคณะรัฐมนตรีและนายกรัฐมนตรี เคตะตั้งใจจะลาออกเพื่อแสดงความรับผิดชอบ แต่มีหลายฝ่ายที่สนับสนุนการทำงานของเขา และไม่เห็นด้วยที่เขาจะตัดสินใจลาออกเพื่อรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่ตนเองไม่ได้เป็นผู้กระทำ ท้ายที่สุดแล้วเคตะจึงตัดสินใจแถลงข่าวขอโทษประชาชนแทนคณะรัฐมนตรี และทำการยุบสภาเพื่อคืนอำนาจให้กับประชาชนในการเลือกตั้งผู้แทนของตนอีกครั้ง

การหาเสียง

การเลือกตั้งทั่วไปนี้เป็นบทสรุปของเรื่องราวว่าท้ายที่สุดแล้ว นักการเมืองจะเป็นอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับประชาชนเป็นคนตัดสิน ประชาชนเป็นคนที่มอำนาจในการเลือกนักการเมืองที่ดีให้มาบริหารประเทศ ฉากสุดท้ายซึ่งเป็นตอนจบของเรื่อง เป็นตอนที่เคตะเตรียมจะกล่าวปราศรัยกับประชาชน โดยมีประชาชนจำนวนมากมารอฟังเขาด้วยความชื่นชมในตัวเขา

(2) ความต้องการของประชาชน

นอกจากเรื่องของการเลือกตั้งแล้ว ประเด็นที่ถูกนำมาพูดถึงในเรื่อง *Change* คือ ความต้องการของประชาชน ที่นักการเมืองมักไม่สนใจ และให้ความสำคัญกับการแก่งแย่งอำนาจและผลประโยชน์มากกว่า

สิ่งที่เคตะทำแล้วแตกต่างจากนักการเมืองคนอื่นอยู่เสมอ คือเขารับฟังเสียงของประชาชน โดยมีตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจน 4 เรื่อง

(2.1) คนร้องทุกข์ที่ห้องทำงาน

เคตะรับฟังชาวบ้านที่มาร้องทุกข์ที่ห้องทำงาน ด้วยเหตุที่เขาเลี้ยงแมวเป็นจำนวนมากและสร้างความเดือดร้อนรำคาญให้กับเพื่อนบ้าน และมีคำสั่งมาให้กำจัดแมวทิ้ง แม้ว่าชาวบ้านนั้นจะไม่ได้เป็นคนที่อยู่ในเขตที่เขาเป็นผู้แทน และเขามีนัดสำคัญกับแกนนำพรรคอย่างคัมบายาซีและคนอื่นๆ แต่เขาก็ขอเลื่อนนัด เพื่อจะรับฟังปัญหาของชาวบ้านที่มาร้องทุกข์

ภาพที่ 4.2.24 เคตะรับฟังประชาชนที่มาร้องเรียนและขอเลื่อนนัดกับแกนนำพรรคคนอื่น

แม้ว่าคนอื่นจะมองว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระที่มานั่งรับฟังชาวบ้านแค่คนเดียว แต่เขาคิดว่ามันเป็นสิ่งที่เขาทำได้ในฐานะนักการเมืองที่ประชาชนเลือกมา เพราะว่าเขาเพิ่งเริ่มมาทำงานด้านการเมืองได้ไม่นาน และไม่มีความรู้ความเข้าใจด้านการเมืองมาก่อน ทำให้เวลาอยู่ในที่ประชุมเขาไม่เข้าใจสิ่งที่นักการเมืองคนอื่นพูด สิ่งที่เขาทำได้คือการรับฟังประชาชนที่มาร้องทุกข์

(2.2) รัฐบาลปฏิเสธความรับผิดชอบเรื่องเขื่อน

เมื่อเคตะเข้ามาทำหน้าที่เป็นนายกรัฐมนตรี เขาไม่ยอมเซ็นลงนามเอกสารที่รัฐบาลจะปฏิเสธความรับผิดชอบจากการสร้างเขื่อนที่ส่งผลกระทบต่อชาวประมง ส่งผลให้ข้าราชการไม่พอใจ รวมถึงคัมบายาซีด้วย แม้จะพยายามเกลี้ยกล่อมให้เซ็นเอกสารที่ผ่านมติของคณะรัฐมนตรีชุดก่อนแล้ว แต่เคตะก็ยังยืนยันจะขอตรวจสอบเรื่องที่เกิดขึ้นด้วยการอ่านเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจำนวนมาก โดยบอกว่า หากเป็นเรื่องที่รัฐบาลผิด รัฐบาลก็ควรจะรับผิดชอบ

ภาพที่ 4.2.25 ข้าราชการนำเอกสารที่เกี่ยวข้องจำนวนมากมาให้เคตะเพื่อตรวจสอบ

สุดท้ายแล้ว เคตะก็ได้คุยกับผู้เชี่ยวชาญถึงการสร้างเขื่อนที่ส่งผลกระทบต่อการทำกาประมงของชาวบ้าน และไม่เซ็นลงนามปฏิเสธความรับผิดชอบ รวมถึงจ่ายค่าเสียหายให้กับประชาชน และให้สัมภาษณ์กับนักข่าว ขอโทษกับสิ่งที่เกิดขึ้น ทำให้ความนิยมของรัฐบาลเพิ่มขึ้น

(2.3) ชาวบ้านประท้วงเรื่องผักได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติ

ภาพที่ 4.2.26 เคตะเดินทางไปหาชาวบ้านเพื่อกินผักพิสูจน์ว่าปลอดภัย

ชาวบ้านรวมตัวกันประท้วงขอให้รัฐบาลช่วยเรื่องผักขายไม่ออก เนื่องจากมีเขม่าควันจากภูเขาไฟ ทัศนที่เคตะรู้เรื่องก็รีบนำผักนั้นมากินให้ดูต่อหน้านักข่าว ทำให้ประชาชนคลายความวิตกกังวลเรื่องสารพิษที่ตกค้าง และทำให้ผักสามารถขายออกได้ดั้งเดิม นอกจากนั้น เคตะยังให้ผู้ช่วยเสนอเรื่องให้ประกาศเป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติ เพื่อจะได้สามารถจ่ายเงินชดเชยให้กับชาวบ้านได้

(2.4) การร่างงบประมาณเรื่องกุมารแพทย์

ลูกชายของเพื่อนมียาฆ่าปวดหนักเนื่องจากจำนวนกุมารแพทย์ไม่เพียงพอ เคตะเมื่อทราบเรื่องตัดสินใจเปลี่ยนแปลงร่างงบประมาณโดยให้ความสำคัญกับเรื่องกุมารแพทย์ และพยายามลดงบประมาณสาธารณสุข ทำให้ข้าราชการและนักการเมืองจำนวนมากไม่พอใจ คัมบายาชิเองก็ไม่พอใจเคตะที่ต้องการจะเปลี่ยนแปลงร่างงบประมาณที่เขาเสนอ จึงบีบสมาชิกในพรรคให้ไม่เข้าร่วมกับร่างงบประมาณนั้น เคตะแทนที่จะละความพยายามเมื่อเสียงฝั่งรัฐบาลไม่เพียงพอ เขากลับขอร้องพรรคฝ่ายค้านซึ่งเห็นด้วยกับงบประมาณด้านกุมารแพทย์ เพื่อขอให้ช่วยลงคะแนนเห็นชอบกับร่างงบประมาณ เป็นเรื่องที่สร้างความประหลาดใจให้กับนักการเมืองคนอื่นๆ รวมทั้งตัวหัวหน้าพรรคฝ่ายค้านเองด้วย

นอกจากเรื่องดังกล่าวข้างต้นแล้วยังมีเรื่องย่อยๆ ที่ถูกกล่าวถึงภายในละครอีกที่แสดงให้เห็นว่า เคตะตั้งใจจะทำงานเพื่อรับใช้ประชาชนอย่างแท้จริง เช่น การที่เขาลงพื้นที่ประสบภัยพิบัติด้วยตนเอง การที่เขาใช้วันหยุดไปเยี่ยมเด็กที่บ้านเด็กกำพร้า เป็นต้น

(3) อำนาจ

ในละครเรื่อง *Change* นี้ นั้น จะมีคำบยาขิที่แสดงให้เห่นถึงนักการเมืองอาชีพิที่เล่นการเมืองมานาน และได้ต้องการจะทำอะไรเพื่อประชาชน นอกจากพยายามจะแสวงหาอำนาจให้ตน และต้องการที่จะเป็นนายกรัฐมนตรีเสียเอง

คำบยาขิ เป็นผู้วางแผนการต่างๆ ให้แก่นำคนอื่นในพรรคคัล้อยตาม รวมถึงเคตะและมียามะที่เข้าใจว่าคำบยาขิหวังดีกับประชาชนและประเทศด้วย คำบยาขิเป็นคนที่วางแผนให้เคตะรับสมัครเป็นหัวหน้าพรรคเพื่อขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรี เพื่อดึงความนิยมจากประชาชนก่อนที่ จะหมดวาระของรัฐบาล และยังเป็นผู้กำหนดคณะรัฐมนตรีและร่างนโยบายให้เคตะหลังจากที่ได้ขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรี รวมถึงมีความพยายามจะร่างงบประมาณให้เคตะด้วย

นอกจากนั้น ยังเป็นคนชักจูงคนในพรรคให้ทำสิ่งต่างๆ ที่ตนต้องการ โดยใช้อำนาจทางการเมือง และเงินจากการเป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรีเพื่อซื้อตัวนักการเมืองให้มาอยู่ฝั่งตน

แม้ว่าคำบยาขิจะเหมือนเป็นผู้อยู่เบื้องหลัง คอยวางแผนและบงการเรื่องต่างๆ จึงเหมือนกับเป็นนักการเมืองตัวร้ายคนเดียวที่หวังแต่ผลประโยชน์ของตน แต่แท้จริงแล้วภายในละคร ก็จะมีเห็นว่านักการเมืองคนอื่น ที่หวังแต่ผลประโยชน์และอำนาจของตนเท่านั้น ไม่ได้สนใจเรื่องประชาชนเช่นเดียวกัน โดยเมื่อคำบยาขิมีอำนาจและมีแนวโน้มว่าจะได้เป็นนายกรัฐมนตรีคนต่อไป นักการเมืองคนอื่นๆ ก็จะเข้าหาเขา แต่เมื่อใดที่เคตะมีความนิยมสูงกว่าและเหมือนว่าจะได้เป็นนายกรัฐมนตรีต่อ นักการเมืองเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนข้างมาอยู่กับเคตะ และทำตัวห่างเหินกับคำบยาขิ

(4) คะแนนนิยมและความรับผิดชอบ

ในละครนั้น มีการนำเรื่องของคะแนนนิยมของประชาชนมาพูดถึงอยู่บ่อยครั้ง โดยที่นักการเมืองทั้งหลายจะคอยเช็คกระแสของประชาชนว่าปัจจุบันมีความนิยมในรัฐบาลอยู่มากน้อยเพียงใด หากเมื่อใดที่คะแนนนิยมลดต่ำมาก แปลว่าประชาชนไม่มีความเชื่อถือในรัฐบาลอีกแล้ว นายกรัฐมนตรีก็ควรที่จะแสดงความรับผิดชอบด้วยการลาออก เช่นเดียวกันเมื่อใดที่นายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีทำผิด นายกรัฐมนตรีก็ควรที่จะรับผิดชอบด้วยการลาออก เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงสังคมการเมืองของญี่ปุ่น ที่นายกรัฐมนตรีต้องแสดงความรับผิดชอบต่อความผิดทั้งหลายที่เกิดขึ้น รวมถึงเมื่อประชาชนไม่พอใจ ก็จำเป็นจะต้องลาออก

(5) ผู้สนับสนุน

เคตะได้รับการสนับสนุนจากผู้คนรอบตัวมากมาย ที่เห็นความสามารถ ความมุ่งมั่น และจิตใจอันดีของเขาที่ตั้งใจจะทำงานเพื่อประเทศชาติและประชาชนอย่างแท้จริง ไม่ว่าจะเป็นผู้ช่วยหาเสียงเลือกตั้ง มิชามะที่เป็นเลขาของคัมบายาชิและสุดท้ายก็มาร่วมมือกับเขา หรือว่าจะจะเป็นนักการเมืองคนอื่น ๆ อย่าง โอนิเดะ หรือ อุคุบุตะและนักการเมืองรุ่นใหม่ แม้กระทั่งคณะเลขาของเขาที่ตอนแรกไม่พอใจที่ต้องมาช่วยเคตะที่ไม่รู้เรื่องการเมืองมาก่อน แต่เมื่อเห็นความมุ่งมั่นของเขา ก็เปลี่ยนความคิดไป

ภาพที่ 4.2.27 อุคุบุตะสมาชิกสภาที่มีอายุน้อยเช่นเดียวกับเคตะ มักจะคอยให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ และคอยผลักดันเคตะเสมอ

นอกจาก เคตะจะได้รับแรงสนับสนุนจากคนทำงานใกล้ตัวแล้ว ยังมีแรงผลักดันจากแม่ซึ่งคอยช่วยพูดให้เขาเข้มแข็งและต่อสู้ต่อไป รวมถึงเด็กๆ ที่โรงเรียนที่เขาเคยสอน ที่จะคอยมีคำพูดแบบเด็กๆ ที่เป็นแรงผลักดันให้เขาทำสิ่งดีๆ ต่อไป

แม้กระทั่ง ข้าราชการ หรือ หัวหน้าพรรคฝ่ายค้าน ที่เคยต่อต้านเขา เมื่อได้พูดคุยกับเคตะก็จะเห็นความมุ่งมั่นตั้งใจจริงของเขา และเปลี่ยนใจยอมช่วยเหลือเคตะ และสนับสนุนเขา

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าความสำเร็จของเคตะไม่ได้เกิดจากตัวเขาเองเพียงคนเดียว แต่เกิดจากการที่คนรอบข้างมองเห็นความตั้งใจของเขาและเกิดความรู้สึกอยากสนับสนุนเขา จึงช่วยเป็นแรงผลักดัน และทำให้เขาประสบความสำเร็จได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แรงผลักดันจาก มิชามะซึ่งเป็นเลขา และเป็นคนที่พูดให้เขามาลงรับเลือกตั้งตั้งแต่ครั้งแรก มิยามะคอยช่วยเหลือเคตะมาตลอดตั้งแต่ต้น คอยให้ความรู้ ดูแลและเป็นกำลังใจให้กับเคตะ ในตอนสุดท้ายของเรื่องนั้น จะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองพัฒนาจากการเป็นเลขาและนายกรัฐมนตรีกลายเป็นมีความห่วงหาอาทร และมีความรู้สึกดีๆ ต่อกันมากกว่านั้น แม้ว่าจะไม่มีการพูดว่ารัก หรือแสดงท่าทางในทาง

ผู้สาว แต่เคตะก็เอ่ยกับมียามะว่าเขาต้องการให้เธออยู่เคียงข้างเขาตลอดไป และมียามะเองก็รับปาก

ค. วิเคราะห์การสร้างตัวละคร

อาซากุระ เคตะ

(1) ลักษณะภายนอก

ภาพที่ 4.2.28 เคตะตอนที่ยังเป็นครูประถมหัวหยิกฟูและสวมแว่นตาดำ

เดิมเคตะเป็นครูเด็กนักเรียนประถม เขาจึงแต่งตัวสุภาพแต่ก็ธรรมดาๆ โดยเป็นเสื้อเชิ้ตทับสเวตเตอร์ สวมแว่นสายตาดำๆ และปล่อยผมให้ฟูหยิกตามธรรมชาติ เมื่อเขามาเล่นการเมืองก็ถูกบังคับให้แต่งตัวสุภาพมากขึ้น และยึดผมให้ตรงเพื่อให้ดูดี รวมถึงถอดแว่นออก ทำให้เขาดูดีและมีเสน่ห์สำหรับสาว ๆ

(2) บทพูด/บทสนทนา

เคตะมักจะพูดเสมอว่าเขาจะตั้งใจทำงานเพื่อรักษาสัญญาที่เขาไว้ให้กับประชาชนว่าจะบริหารประเทศด้วยความตั้งใจและทำในสิ่งที่ถูกต้อง เพราะเขาไม่อยากจะให้การทำผิดเป็นเรื่องธรรมดาของสังคม

(3) การกระทำภายนอก

เคตะตั้งใจทำงานมาก และทำงานเกือบตลอดเวลา โดยไม่ค่อยมีเวลาพักผ่อน นอกเหนือจากการทำงานที่ทำเนียบที่เขาตั้งใจมากแล้ว ด้วยการอ่านเอกสารต่างๆ อย่างละเอียดก่อนจะเซ็น และยังนำงานกลับมาทำที่บ้านต่อ รวมถึงมีการติวการอ่านหนังสือและทำความเข้าใจ

กับเรื่องต่างๆ เป็นประจำ ทั้งยังลงพื้นที่ไปพบกับประชาชนเพื่อช่วยเหลือแก้ปัญหาต่างๆ และเมื่อว่างก็
ยังไปเยี่ยมเด็กๆ ตามที่ต่างๆ เป็นต้น

เคตะมักจะกระทำสิ่งต่างๆ โดยยึดถือความถูกต้องเป็นหลัก ไม่ได้มองว่าจะทำข้ามหน้า
ข้ามตา หรือว่าทำให้นักการเมืองหรือข้าราชการคนอื่นไม่พอใจหรือไม่ และเมื่อเกิดความไม่ถูกต้อง
เขาก็พร้อมจะรับผิดชอบ

เคตะไปพูดคุยกับหัวหน้าพรรคฝ่ายค้านเพื่อเจรจาให้เขายอมรับร่างงบประมาณ เป็นสิ่งที่ไม่
เคยเกิดขึ้นในแวดวงการเมือง คือการไปตกลงกับคนที่ดูเหมือนจะเป็นฝ่ายตรงข้าม ทำให้ทุกคน
ประหลาดใจ แต่เคตะบอกว่า การแบ่งขั้วทางการเมืองไม่ควรจะเป็นปัญหากับคนที่มีความคิด
เหมือนกัน

(4) ปฏิบัติการของตัวละครอื่น

สำหรับคนที่ยังไม่รู้จักเคตะ มักจะมองว่าเขาประหลาด เป็นมือใหม่ทางการเมือง มีความ
มุ่งมั่นในเรื่องแปลกๆ แต่เมื่อได้พบและพูดคุยกับเขา จะทำให้เข้าใจความคิดของเขาว่าเขาต้องการ
ทำทุกอย่างให้ถูกต้องตามสิ่งที่ควรจะเป็น และตั้งใจทำงานหนักกว่าคนอื่นหลายเท่า เพื่อตั้งใจจะ
รับใช้ประชาชน หลังจากทำความรู้จักเคตะแล้ว ทุกคนก็มักจะชื่นชมในตัวเขา และฝากความหวัง
ของประเทศไว้ที่เขา

ภาพที่ 4.2.29 เคตะเป็นที่นิยมในหมู่ผู้หญิง

สำหรับประชาชนคนทั่วไป มักจะมองว่าเคตะมีเสน่ห์และเป็นคนหนุ่ม โดยไม่ได้สนใจเรื่อง
การทำงานหรือผลงานของเขาเท่าไร แต่เมื่อเขามีโอกาสได้ทำงานและบริหารประเทศ ผู้คนก็ชื่นชม
เขาในเรื่องของความจริงใจและความตั้งใจทำงานด้วย นอกจากนี้ เคตะมักจะพูดจาเข้าใจง่าย และ
กินใจผู้คน ทำให้คนรู้สึกชื่นชอบในตัวเขา และสิ่งที่เขาคิดมากยิ่งขึ้น

ง. อาชีพของตัวละครกับบริบทในละคร

นักการเมืองในเรื่องนี้ส่วนใหญ่ ถูกมองเหมือนกับที่สังคมมองนักการเมือง ไม่ว่าจะเป็นที่ประเทศญี่ปุ่นเอง หรือประเทศไทย ก็คือเป็นคนที่มุ่งหมายเพียงเพื่อตำแหน่งและอำนาจของตัวเองเท่านั้น ตอนแรกๆ ก่อนที่จะได้รับการเลือกตั้ง อาจจะถูกจัดให้สัญญาเรื่องนั้นเรื่องนี้ แต่เมื่อได้รับเลือกแล้ว ก็กลับละเลยสิ่งที่ตัวเองพูดไว้ จากที่เคยสุภาพอ่อนน้อม ก็เริ่มเปลี่ยนเป็นความหยิ่งยโส ไม่ฟังเสียงประชาชน และไม่สนใจจะบริหารประเทศเพื่อประชาชน แต่ทำทุกสิ่งเพียงเพื่อให้ตัวเองสามารถดำรงอยู่ในการเมืองได้ อย่างไรก็ตาม มีเคตและนักการเมืองส่วนหนึ่งที่ยังคำนึงถึงความต้องการของประชาชน และตั้งใจดี อยากให้ประชาชนได้รับในสิ่งที่ดี แต่ก็มักจะทำให้เกิดความไม่พอใจในหมู่นักการเมืองด้วยกัน มีความขัดแย้งทั้งภายในพรรคและภายนอก ทั้งเรื่องของการแก่งแย่งตำแหน่งและอำนาจ ความไม่พอใจในเรื่องต่างๆ รวมถึงความขัดแย้งระหว่างนักการเมือง ผู้เป็นผู้บริหาร กับข้าราชการที่ทำงาน

เคตเป็นตัวแทนของนักการเมืองที่เหมือนกับประชาชนคนหนึ่ง ที่มองและตัดสินใจกระทำเรื่องราวด้วยความคิดแบบของประชาชนคนหนึ่ง ยึดถือในความถูกต้อง มากกว่าเรื่องของอำนาจและความพึงพอใจของนักการเมืองด้วยกัน แต่เคตก็ถูกต่อต้านจากนักการเมืองส่วนใหญ่ และนักการเมืองที่เชี่ยวชาญมีประสบการณ์และมีอำนาจมากกว่า บีบบังคับให้ทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เมื่อเขาปฏิเสธที่จะทำ สุดท้ายแล้วก็ถูกกลั่นแกล้งให้ต้องลาออกจากตำแหน่ง

อย่างไรก็ตาม เคตเพื่อรับมือกับเรื่องที่เกิดขึ้นแม้ว่าเขาไม่ได้เป็นก่อกองตัดสินใจยุบสภา เพื่อให้มีการเลือกตั้งทั่วไปอีกครั้ง แทนการรับมือลาออกคนเดียวและจะทำให้คัมบาชิตูผู้วางแผนทุกอย่างได้เป็นนายกรัฐมนตรีสนใจ การยุบสภาเป็นการคืนอำนาจให้ประชาชน เพื่อให้ประชาชนมีโอกาสเลือกผู้แทนของตัวเองมาทำหน้าที่ในสภา เคตย้ำว่าให้เลือกคนดีเข้าสภา และอย่าปล่อยให้ประชาชนไม่สนใจไปใช้สิทธิ์ออกเสียง และบอกอีกว่าอำนาจในการจะเปลี่ยนแปลงการเมืองให้ถูกต้องและดีงามอยู่ในมือของประชาชนทุกคนว่าจะเลือกให้ใครเข้าไปบริหารประเทศ

4.1.3 เรื่องที่ 3 *Gokusen* (Season 3)

ละครเรื่อง *Gokusen* ออกอากาศครั้งแรกเมื่อปี 2545 ทางสถานีโทรทัศน์ NTV และได้รับผลตอบรับที่ดีจากผู้ชม ทำให้มีการนำมาสร้างอีกครั้งในปี 2548 และในฤดูกาลที่ 3 เมื่อเดือนเมษายน – มิถุนายน 2551 โดยออกอากาศในวันเสาร์เวลา 21.00 น. จำนวนทั้งสิ้น 11 ตอน เรตติ้งเฉลี่ย 22.5 และมีตอนพิเศษอีก 3 ตอน รวมถึงได้รับความนิยมจนไปสร้างเป็นภาพยนตร์ในปี 2552

ก. การวิเคราะห์การเล่าเรื่อง

1. เนื้อเรื่อง

ชาวตาริย้ายมาเป็นหัวหน้าครูประจำโรงเรียนอะคาโตะ แต่ไม่สามารถจัดการกับนักเรียนเกเรในห้อง 3D ได้ เพื่อจะไม่ให้ถูกไล่ออก เขาจึงไปตามตัวยามากุจิมาสอนที่โรงเรียนอะคาโตะ และมอบหมายให้เธอดูแลนักเรียนห้อง 3D ซึ่งเป็นห้องที่รวมเด็กเกเรทั้งหลายไว้ด้วยกัน

ภาพที่ 4.3.1 นักเรียนห้อง 3D ที่เกเรและมักจะก่อปัญหา

เมื่อยามากุจิเข้ามาสอนแรกๆ นั้น ไม่มีใครสนใจจะฟังที่เธอพูด และพยายามจะทำร้ายเธอ เพื่อให้เธอเลิกยุ่งกับพวกเขา แต่เนื่องจากเธอมีความสามารถในการต่อสู้จากการที่เธอเป็นหลานสาวหัวหน้ายาคุซ่า พวกเขาจึงทำอะไรเธอไม่ได้ ยามากุจิเริ่มผูกมิตรกับยามาโตะและเรนซึ่งเป็นเหมือนกับพวกหัวหน้าของห้องเพื่อจะทำให้บรรดานักเรียนในห้อง 3D ฟังที่เธอพูด

ภาพที่ 4.3.2 ยามาคุจิเป็นหลานของยาคุซ่า จึงแข็งแกร่งกว่าพวกนักเรียน พวกเขาจึงไม่สามารถใช้กำลังกับเธอได้

ภาพที่ 4.3.3 เรนถูกตำรวจตั้งข้อสงสัยว่าเป็นคนร้าย ยามาคุจิเชื่อคำพูดของเรน และช่วยแจกใบปลิวตามหาคนร้ายตัวจริง จนกระทั่งตามไปเจอตัว

เรนและยามาโตะไม่ถูกกัน ยามาโตะพยายามจะต่อสู้กับเรนเพื่อหาว่าใครเป็นที่หนึ่งและจะได้เป็นหัวหน้าควบคุมห้อง ในขณะที่เรนไม่ยอมให้ใครดูถูก หากมีใครมาทำก็จะต่อสู้ ยามาคุจิพยายามพูดคุยกับทั้งคู่เพื่อไม่ให้มีเรื่องกันเอง

ภาพที่ 4.3.4 ยามาคุจิพยายามพูดคุยกับเรนและยามาโตะไม่ให้สู้กัน

“ถ้าไม่สู้กันก็เป็นทีหนึ่งไม่ได้หรอก เรื่องเรียนหรือกีฬาทำไม่ได้ มันแย่มากเลย เพราะพวกครูอย่างพวกเธอนั้นแหละที่คอยมาจัดอันดับพวกเราเอาไว้” – ยามาโตะ

เมื่อพวกยามาโตะตกอยู่ในเหตุการณ์อันตรายถูกนักเลงรุมทำร้าย เรนเข้าไปช่วยเหลือไว้ จนถูกนักเลงจับตัวไปเสียเองภายหลัง ยามาโตะตามเข้าไปช่วยพวกเรน แต่พวกนักเลงมีจำนวนมาก ทั้งเรนและยามาโตะจึงถูกรุมทำร้ายทั้งคู่ จนกระทั่งยามากุจิมาช่วยจัดการกับนักเลงเหล่านั้น จากเหตุการณ์นี้ ทำให้เรนและยามาโตะกลายเป็นเพื่อนกัน และพวกเขาก็เริ่มเชื่อฟังคำพูดของ ยามากุจิและให้ความเคารพมากขึ้น

ภาพที่ 4.3.5 เรนเข้าไปช่วยเหลือนยามาโตะและถูกรุมทำร้าย จนกระทั่งยามากุจิมาช่วยไว้

ยามากุจิช่วยเหลือพวกเขาในเหตุการณ์ต่างๆ ด้วยความพยายามทุ่มเท แม้ว่าครุคนอื่นจะไม่สนใจ แต่เธอก็เชื่อในคำพูดของพวกเขา แล้วทำให้พวกเขารู้สึกว่าเธอจะไม่ทอดทิ้งพวกเขา คอยให้คำปรึกษาพวกเขาออกเหนือจากเรื่องเรียน ทั้งเรื่องส่วนตัว เรื่องครอบครัว และสอนให้เห็นถึงมิตรภาพระหว่างเพื่อนๆ ด้วยความจริงใจและหวังดีต่อพวกเขา จนทำให้พวกนักเรียนค่อยๆ เปิดใจกับเธอ เมื่อเธอสอนไปเรื่อยๆ พวกนักเรียนก็เริ่มฟังเธอมากขึ้น รวมถึงเริ่มสามัคคีกัน มีเรื่องอะไรก็ช่วยเหลือและคอยเป็นห่วงกัน

โกตะเป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนอะคาโตะมีปากเสียงกับพวกยามาโตะ เนื่องจากยามาโตะไปเห็นโกตะชู้ดริตโตเงินคนอื่นอยู่ พวกยามาโตะไม่สู้และวิ่งหนี โกตะไม่พอใจจึงตามมาทำลาย

งานโรงเรียนที่พวกห้อง 3D ช่วยกันทำ พวกยามาโตะกลับไปหาโกตะแต่ก็ถูกรุมทำร้าย จนยามากุจิ ต้องมาช่วยไว้

ภาพที่ 4.3.6 โกตะมีเรื่องกับพวกยามาโตะและยกพวกมาทำลายงานโรงเรียน

หลังจากเหตุการณ์ผ่านไปนานจนพวกของยามาโตะใกล้จะจบการศึกษา ยามาโตะให้ข้อมูลกับตำรวจเรื่องที่เห็นโกตะในสถานที่เกิดเหตุการณ์ลึกลับ โกตะไม่พอใจและยกพวกมารุมทำร้ายถึงที่โรงเรียน หลังจากนั้นพวกยามาโตะไปรุมทำร้าย แต่พวกยามาโตะไม่ตอบโต้ เนื่องจากยามากุจิสอนพวกเขาว่าไม่ให้ต่อสู้กันด้วยเรื่องไร้สาระ เพราะหากแก้แค้นกันไปมากก็ไม่สิ้นสุด

พวกยามาโตะและเรนถูกพาตัวไปรุมทำร้าย จนเกิดอุบัติเหตุตอนเหล็กหล่นลงมาทับเรณู บาดเจ็บสาหัสต้องเข้ารับการรักษา พวกนักเรียนห้อง 3D ไม่พอใจจึงยกพวกไปหาโกตะ แต่ก็ถูกรุมทำร้ายจนยามากุจิต้องไปช่วย ยามากุจิไปจัดการกับโกตะและสอนให้เขาเปลี่ยนแปลงตัวเอง รวมถึงสอนนักเรียนของเธอให้รู้จักกับคุณค่าของชีวิต

“ฉันเคยบอกแล้วว่าไม่ว่าพวกเธอจะล้มเหลวหรือทำผิดแค่ไหนก็ลุกขึ้นใหม่ได้เสมอ แต่สิ่งที่ไม่สามารถจะแก้ไขได้อย่างเดียวคือชีวิต ตอนนี้อคาซามะ (เรน) กำลังสู้สุดกำลังเพื่อที่จะมีชีวิต เพราะฉะนั้นเขาเองคงไม่อยากจะให้พวกเธอไปพรวดชีวิตใครเหมือนกัน ทั้งชีวิตของคาซามะ และชีวิตของพวกเธอ ชีวิตโกตะก็เหมือนกัน มีค่าเท่าๆ กัน ไม่มีชีวิตของใครควรจะถูกพรากไปด้วยการต่อสู้บ้าง บอจ นี่” – ยามากุจิ

ภาพที่ 4.3.7 โศคราะห์พวกมารุมทำร้ายจนเกิดอุบัติเหตุขึ้นกับเรน

บรรดาผู้ปกครองกับไม่พอใจกับเหตุการณ์ทะเลาะวิวาทที่เกิดขึ้นและบอกให้ไล่นักเรียนห้อง 3D ออกทั้งหมด ยามาคุจิออกมาขอเรื่องกับผู้ปกครองว่าอย่าให้ไล่นักเรียนห้อง 3D ออก

“การกระทำของนักเรียนเป็นสิ่งที่เราจะมองข้ามไปไม่ได้ เห็นได้ชัดว่ามันเป็นสิ่งที่ผิด แต่ว่าพวกนักเรียนนะเป็นเด็กที่ยังไม่รู้ประสีประสาถึงได้ทำผิด การที่จะสอนและแก้ไขความผิดของเขาให้ถูกต้อง เป็นหน้าที่ของพวกเราครูและก็ผู้ใหญ่ทุกคนไม่ใช่หรือ โรงเรียนไม่ได้เป็นสถานที่สำหรับคนที่ไม่ก่อปัญหาเท่านั้นหรือคะ” – ยามาคุจิ

ภาพที่ 4.3.8 ผู้ปกครองแสดงความไม่พอใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและต้องการให้มีการลงโทษ

ผู้ปกครองจึงบอกว่ายามากุจิซึ่งเป็นครูประจำชั้นควรลาออกเพื่อแสดงความรับผิดชอบ
พวกนักเรียนห้อง 3D จึงมาห้ามไม่ให้ไต่ยามากุจิออก และเสนอตัวเป็นผู้รับผิดชอบกับเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้น

“ไม่มีครูคนไหนที่จะใส่ใจดูแลพวกเราเหมือนเธออีกแล้ว”

“หากไม่มียังคุมิ (ยามากุจิ) ป่านนี้พวกเราคงเลิกเรียนไปแล้ว”

“จะให้ครูที่ดีอย่างนี้ลาออกมันไม่มีเหตุผลเลย”

ยามากุจิห้ามไม่ให้พวกเขารับผิดชอบต่อ เพราะการที่พวกเขาถูกไล่ออกไม่ใช่การแก้ปัญหา

“พวกเธอเป็นเด็กที่รับผิดชอบต่อแม้แต่ตัวเองยังไม่ได้เลย แต่ไม่ใช่ว่ามันไม่ดีหรอกนะ พวก
เธอต้องเรียนรู้แล้วก็เติบโตเป็นผู้ใหญ่ต่อไป พวกเธอต้องไม่หนีกลางคัน ไม่ยอมแพ้ อย่า
ปล่อยให้อารมณ์ครอบงำ และอย่าทำให้ใครเจ็บปวด จะลำบากแค่ไหน จะทรมานแค่ไหน
ต้องยึดหยัดไว้ อดทนไว้แล้วก็ก้าวต่อไปข้างหน้า” – ยามากุจิ

ยามากุจิบอกกับพวกผู้ปกครองว่า เธอไม่ต้องการให้เด็กๆ ถูกไล่ออก เพราะว่าพวกเขายัง
เด็กเลยทำผิดพลาดได้ อยากจะให้ครูและผู้ใหญ่ช่วยสอนให้พวกเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดี ส่วนตัว
เธอเองจะถูกไล่ออกก็ไม่ใช่ไร

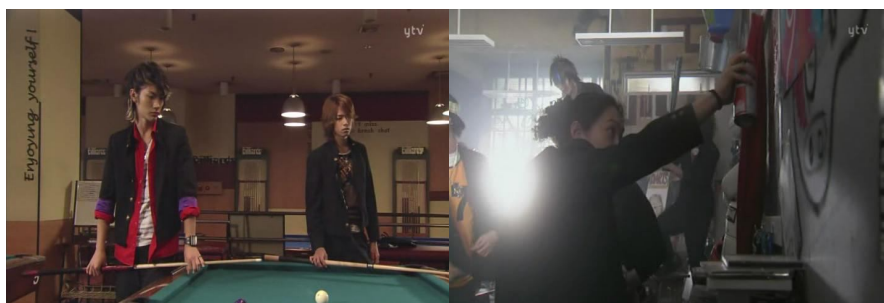

ภาพที่ 4.3.9 ผู้อำนวยการลงโทษนักเรียนห้อง 3D ให้พักการเรียนและให้ยามากุจิเป็นครูต่อ

ผู้อำนวยการโรงเรียนตัดสินใจที่จะลงโทษนักเรียนห้อง 3D ด้วยการให้พักการเรียนแทน
รวมถึงไม่ให้ยามากุจิออก เพราะต้องการให้เธอช่วยดูแลสอนพวกเขาต่อไปจนกว่าจะจบการศึกษา
หัวหน้าครูชาวตาริเอง จากที่เคยไม่เชื่อว่าเด็กนักเรียนจะเปลี่ยนแปลงได้ ก็บอกกับยามากุจิว่า
บางทีคนเราอาจจะเปลี่ยนแปลงได้

2. แก่นเรื่อง

ภาพที่ 4.3.10 นักเรียนห้อง 3D ที่มีภาพลักษณ์เป็นเด็กเกเร

ละครเรื่อง *Gokusen* เป็นละครที่เกี่ยวข้องกับครูที่ทุ่มเทชีวิตตัวเองเพื่อสอนนักเรียน แม้ว่านักเรียนเหล่านั้นจะเป็นนักเรียนเกเรที่ถูกสังคมตราหน้าว่าเป็นเด็กไม่ดี แต่เธอก็ใช้ความเข้าใจ ความอดทนและความพยายามเพื่อสอนให้พวกเขากลายเป็นคนดี ซึ่งเป็นแก่นเรื่องแบบ Career Theme หรือ แก่นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงความพยายามของบุคคลที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ โดยเธอมุ่งหวังจะให้พวกเด็กนักเรียนของเธอทุกคนได้จบการศึกษาพร้อมกัน และให้พวกเขาปรับเปลี่ยนตัวเองกลายมาเป็นคนดีและแก้ไขในสิ่งที่ตัวเองเคยทำผิด

ภาพที่ 4.3.11 นักเรียนห้อง 3D มักจะถูกตราหน้าจากสังคมทำให้ไม่เชื่อถือครู

อย่างไรก็ตาม ภายในเรื่องยังประกอบไปด้วย Morality Theme สอดประสานไปตลอดเรื่อง เพราะเด็กเกเรเหล่านี้ มักจะตัดสินใจดำเนินชีวิตผิด หรือทำอะไรผิดพลาดไป ด้วยความไม่ทันยั้งคิด หรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ยามากุจิกก็จะพยายามสอนให้พวกเขาเข้าใจว่าอะไรคือสิ่งที่ถูกต้องและควรทำ และพยายามปรับเปลี่ยนทัศนคติ มุมมองในการใช้ชีวิตให้พวกเขา รวมถึงบรรดาคนรอบข้าง ทั้งนักเลง ตำรวจ ผู้ปกครอง และครูด้วยกันเองเพื่อเปิดโอกาสที่จะทำความเข้าใจเด็กเกเรเหล่านี้มากขึ้น และให้พวกเขาได้ปรับปรุงตัวแก้ไขในสิ่งที่ผิด แทนการตราหน้าพวกเขาด้วยการดูจากบุคลิกรูปร่างลักษณะภายนอกเท่านั้น ก็เหมาะเอาว่าเขาต้องทำไม่ดี และต้องทำผิดอยู่เสมอ ให้

สังคมเปิดโอกาสให้เด็กที่เกเรหรือเด็กที่เรียนไม่เก่งได้มีโอกาสปรับเปลี่ยนตัวเอง และมีจุดยืนในสังคม

3. ความขัดแย้ง

ความขัดแย้งในเรื่องนี้มีทั้งความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม คือ บรรดานักเรียนที่มีปัญหากับคนอื่นในสังคม เช่น ตำรวจ ครูคนอื่น ๆ คนในครอบครัว หรือผู้ปกครอง เป็นต้น โดยพวกเขามักจะถูกมองว่า จะต้องทำผิดและเป็นคนไม่ดี เมื่อเกิดปัญหาอะไรขึ้น ทุกคนจึงมาเหมามาว่า พวกเขาจะต้องเป็นคนทำเสมอ แม้ว่าบางครั้งพวกเขาจะเป็นผู้บริสุทธิ์แต่ก็ไม่มีใครเชื่อถือและรับฟังพวกเขาเลย ทำให้พวกเขาไม่เชื่อใจพวกผู้ใหญ่ หรือบรรดาครูเท่าไรหรอก

ภาพที่ 4.3.12 เรนถูกตำรวจและบรรดาครูสงสัยว่าเป็นคนก่อเหตุชิงทรัพย์ทั้งที่ไม่ได้ทำ

ในส่วนของยามากูจิกก็มักจะมี ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์สังคมเช่นกัน โดยเธอมักจะมีความคิดเห็นขัดแย้งกับสังคม ได้แก่ ตำรวจ บรรดาครูด้วยกัน และผู้ปกครอง เพราะเธอมักจะมองนักเรียนของเธอแตกต่างจากคนอื่น เธอมองว่าพวกนักเรียนของเธอ แม้จะเกเร แต่ที่จริงแล้วภายในจิตใจก็เป็นคนดี แม้จะทำผิดไปบ้าง แต่ก็เพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์และยังเป็นเด็กอยู่ จึงตัดสินใจผิดพลาด หรือทำอะไรด้วยอารมณ์ แต่เธอมองว่าถ้าให้โอกาสพวกเขา และให้การสั่งสอนที่ถูกต้องกับพวกเขา ไม่ละทิ้งพวกเขา พวกเขาก็จะสามารถปรับตัวเป็นคนดีในสังคมได้

ภาพที่ 4.3.13 นักเรียนห้อง 3D มักจะมีเรื่องทะเลาะวิวาทและถูกทำร้ายจนยามากูจิดึงตามไปช่วย

นอกจากนี้ ยังมีความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกัน คือ ปัญหาระหว่างนักเรียนกับพวกนักเลงหรือพวกเด็กนักเรียนด้วยกันเอง เป็นความขัดแย้งที่เกิดจากการยั่วยุในเรื่องส่วนตัว และแสดงออกด้วยการมีเรื่องชกต่อยกัน ด้วยอารมณ์ขุ่นเคือง และความขัดแย้งของยามากุจิกับนักเรียน ในช่วงแรกๆ ที่พวกเขาไม่เปิดใจให้เธอ ก็มีทั้งการพยายามทำร้ายร่างกาย หรือการถกเถียง ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอน ไม่ฟังที่เธอพูด แต่เมื่อเวลาผ่านไป เธอได้แสดงให้เห็นถึงความตั้งใจจริงและความหวังดีของเธอกับพวกเขา ทำให้พวกเขาค่อยๆ เปิดใจและรับฟังที่เธอสอน รวมถึงปรับปรุงตัวเองให้กลายเป็นคนดี

ทั้งยังมีความขัดแย้งที่เกิดภายในจิตใจมนุษย์เอง เช่น พวกนักเรียนที่เกิดความรู้สึกสับสนในใจกับตัวเอง ในเรื่องของความดีความชั่ว บางครั้งอาจจะรู้สึกไม่ไหวอยากจะมีความสัมพันธ์กับคนอื่น แต่ก็ต้องขมใจไว้ หรือบางครั้งรู้สึกว่าสิ่งที่ตัวเองกำลังจะ去做เป็นเรื่องผิด หรือเมื่อรู้สึกว่าตัวเองทำผิดไปแล้ว ก็ไม่กล้าแก้ไข หรือไม่กล้ายอมรับผิด

4. ตัวละคร

(1) ยามากุจิ คุมิโกะ (ยังคุมิ)

ภาพที่ 4.3.14 ยามากุจิ คุมิโกะ

ครูสอนคณิตศาสตร์นักเรียนมัธยมปลายโรงเรียนอะคาโตะ และได้รับมอบหมายให้เป็นครูประจำชั้นนักเรียนห้อง 3D ซึ่งเป็นห้องที่รวมนักเรียนเกเรไว้ด้วยกัน เนื่องจากความไว้วางใจของชาวตารุที่เห็นเธอมีประสบการณ์ในการจัดการพวกเด็กเกเรในโรงเรียนอื่นๆ มาก่อนแล้ว

พ่อแม่ของยามากุจิเสียชีวิตตั้งแต่เธอยังเด็ก เธอจึงอาศัยอยู่กับตาที่เป็นหัวหน้าแก๊งยาสูบ ทำให้เธอมีวิชาในการต่อสู้และแข็งแรงกว่าคนทั่วไป นั่นเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้เธอสามารถกำหราบนักเรียนเกเรของเธอได้ เพราะพวกเขาไม่สามารถเอาชนะเธอในการต่อสู้ได้ และเธอยังคอยตามไปช่วยเหลือพวกเขาเมื่อเกิดปัญหาทะเลาะวิวาทและถูกรุมทำร้ายจากคนอื่น ทำให้พวกเขาค่อยๆ

เปิดใจให้เธอมากขึ้น แต่เหตุผลหลักที่เธอสามารถเปลี่ยนแปลงพวกเขาไปในทางที่ดีขึ้นนั้น ไม่ใช่แค่กำลังกายและความสามารถในการต่อสู้ของเธอเท่านั้น แต่เป็นความเข้าใจ ความอดทน และความพยายามเป็นอย่างมาก เพื่อช่วยสอนพวกเขาให้กลายเป็นคนดีและเดินไปในทางที่ถูกต้อง นอกจากนี้เธอยังเชื่อใจพวกเขาทุกครั้งโดยไม่เคยลังเลหรือสงสัยในคำพูดของพวกเขา และพร้อมจะช่วยเหลือพวกเขาในทุกเรื่องและทุกทาง รวมถึงเรื่องส่วนตัวของพวกเขาด้วย

เธอเชื่อว่าคนสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าได้รับโอกาสจากสังคม และได้รับความเข้าใจ เมื่อสอนสั่งพวกเขาให้เข้าใจว่าอะไรที่ถูกต้องแล้วพวกเขาก็จะสามารถปรับเปลี่ยนตัวเองเพื่อให้เป็นคนดีและก้าวเดินเป็นคนดีต่อไปในสังคมได้ และพวกนักเรียนของเธออาจจะทำผิดพลาด ก็เพราะพวกเขายังเป็นเด็กที่ไม่รู้ว่าอะไรควรไม่ควรเท่านั้น

(2) โอกาตะ ยามาโตะ

ภาพที่ 4.3.15 โอกาตะ ยามาโตะ

นักเรียนมัธยมปลายห้อง 3D โรงเรียนอะคาโตะที่เป็นเหมือนกับหัวใจ เป็นหัวหน้าของคนอื่นๆ ในห้อง ยามาโตะเหมือนกับเพื่อนคนอื่นในห้องคือเรียนไม่ดีและเล่นกีฬาไม่เก่ง เขาเชื่อว่าการที่จะเป็นอันดับหนึ่งได้ก็ด้วยการใช้กำลังเท่านั้น ในตอนแรกเขาจึงไม่ถูกกับ คาซามะ เรน เพราะต้องการจะแย่งชิงความเป็นหนึ่ง แต่ภายหลังหลังจากที่ผ่านเรื่องราวต่างๆ มาด้วยกัน พวกเขา ก็กลายมาเป็นเพื่อนสนิทกันที่สุดในที่สุด

ยามาโตะเป็นคนที่เสียบขรึม แม้จะร่วมสังสรรค์กับเพื่อน แต่ก็ไม่เสียวว่าเจิงเท่ากับคนอื่น การแสดงออกเป็นผู้ใหญ่ที่สุดในห้อง และเวลามีอะไรไม่ค่อยพูดหรือปรึกษากับใคร แต่จะเก็บความรู้สึกหรือความไม่สบายใจไว้กับตัวเอง เป็นคนที่ห่วงเพื่อนฝูง ช่างสังเกต ค่อนข้างจะมีเหตุผลกว่าเพื่อนๆ คนอื่น มักจะตัดสินใจด้วยเหตุผลมากกว่าอารมณ์

ยามาโตะมีปัญหาเกี่ยวกับพ่อของเขา เนื่องจากพ่อของเขาเป็นครูสอนโรงเรียนชั้นนำ และคาดหวังให้เขาได้เรียนดี ๆ เดินตามเส้นทางที่วางไว้ แต่ยามาโตะกลับเรียนไม่เก่งและคบหากับพวกเด็กเกเรด้วยกัน ทำให้พ่อของเขามักจะต่อว่า และไม่พอใจที่เขาไม่ได้ตั้งใจ

(3) คาซามะ เรน

ภาพที่ 4.3.16 คาซามะ เรน

เรนเป็นเหมือนกับหัวหน้าของห้อง 3D อีกคน ตอนแรกเขาไม่ถูกกับยามาโตะ เนื่องจากเมื่อตอนเด็กเรนเคยถูกรังแกบ่อย เขาจึงต้องพยายามทำตัวให้แข็งแรงขึ้นมา โดยมีความคิดว่าถ้าไม่ใช่เพื่อนก็เป็นศัตรู และมองยามาโตะเป็นศัตรูมาตลอด จนกระทั่ง ยามาโตะกลับมาเปลี่ยนความคิดของเขาและเมื่อผ่านเรื่องราวต่างๆ มาด้วยกัน พวกเขาจึงกลายเป็นเพื่อนสนิทกัน

พ่อแม่ของเรนเสียชีวิตตั้งแต่เด็ก เขาจึงเติบโตมาโดยอาศัยอยู่กับพี่สาว 2 คน และพี่สาวเป็นคนหาเงินมาเลี้ยงดูเขา ด้วยการทำงานทั้งกลางวันและกลางคืน แม้ว่าจะดูแลแข่งกับพี่สาว อาจจะมีทะเลาะวิวาทหรือมีปากเสียงกัน แต่จริงๆ แล้วเขาก็รักพี่สาวมาก และสำนึกในบุญคุณของเธอเสมอ เรนเหมือนกับคนอื่นๆ ในห้อง คือ มีความเสแสร้ง ว่าเร็นสนุกสนาน และรักเพื่อนฝูง

(4) ซาวาตาริ โทโร่

ภาพที่ 4.3.17 ซาวาตาริ โทโร่

ซาวาตาริเป็นหัวหน้าครูประจำโรงเรียนอะคาโตะ และเป็นคนซักจุงยามากุจิเข้ามาทำงานในโรงเรียนแห่งนี้ เนื่องจากเขาไม่สามารถจัดการดูแลพวกเด็กนักเรียนห้อง 3D ได้ และเขาเคยสอนอยู่โรงเรียนเดียวกับยามากุจิมาก่อน จึงรู้ประวัติความเป็นมาของเธอว่าเธอเป็นหลานของหัวหน้าแก๊งยากูซ่า และรู้ถึงความสามารถของเธอในการกำหนัดนักเรียนเกรเป็นอย่างดี

ซาวาตาริเป็นเหมือนกับคนอื่นๆ ในสังคม ที่เชื่อว่า เด็กนักเรียนเกรก็คือเด็กนักเรียนเกรไม่สามารถจะปรับเปลี่ยนตัวเองได้ การสั่งสอนพวกเขาก็ไม่ทำให้เขาเปลี่ยนแปลงจนกลับมาเดินทางที่ถูกต้องได้ และมักจะตราหน้าพวกเขาจากการดูภายนอก และสรุปเอาเองว่าพวกเขาจะต้องเป็นคนก่อเรื่องและทำผิดอยู่เสมอ โดยไม่ฟังความจริงและไม่เชื่อถือคำพูดของพวกเขา นอกจากนี้ยังมักจะดูถูกพวกเขาว่าไม่สามารถจะทำอะไรสำเร็จลุล่วงไปได้ แต่เมื่อเวลาผ่านไปซาวาตาริเองก็เริ่มเชื่อตามที่ยามากุจิว่าคนเราอาจจะเปลี่ยนแปลงได้ ถ้ามีคนเข้าใจและให้โอกาส

(5) ละครเรื่อง วิชา

ภาพที่ 4.3.18 วิชา

ผู้อำนวยการโรงเรียนวิชาโต๊ะที่มักจะมองเรื่องชื่อเสียงของโรงเรียนเป็นหลัก เมื่อเกิดเรื่องราวต่างๆ ขึ้น เธอจึงมักจะต้องการแก้ปัญหาด้วยการไล่นักเรียนออก เพื่อไม่ต้องทำให้เกิดความเสียหายถึงโรงเรียน และมักจะมองนักเรียนเกรงใจในแง่ร้าย โดยไม่เชื่อถือนักเรียนของพวกเขา มักจะมองว่าพวกเขาเป็นคนผิด และก่อปัญหาอยู่เสมอ อย่างไรก็ตาม เมื่อถึงเวลาจะต้องลงโทษพวกนักเรียน หรือไล่นักเรียนออกจริงๆ เธอก็มักจะให้โอกาสพวกเขาแก้ตัวอีกครั้ง โดยเปลี่ยนบทลงโทษให้เบาลงเหลือเพียงแค่การพักการเรียนเท่านั้น เธอจึงไม่ได้เป็นคนร้ายกาจอย่างที่พูด

5. ฉาก

ฉากในเรื่องหลักๆ มี 4 แบบ คือ ฉากในโรงเรียน ฉากสถานที่ว่างหรือที่ที่เป็นมุมอับหรือสถานที่ที่อันตราย ฉากในส่วนต่างๆ ของเมือง และฉากที่บ้านของตัวละครหลักแต่ละคนโดยเฉพาะของยามากุจิ

ภาพที่ 4.3.19 ฉากห้องพักรู

ฉากที่โรงเรียนมี 2 ฉากที่จะพบเห็นได้บ่อย คือ ห้องพักรู และห้องเรียน 3D ในส่วนของห้องพักรูนั้นไว้สำหรับพวกครูประชุมกัน พูดคุยปรึกษาหารือกัน หรือเรียกตัวนักเรียนมาพบเพื่อตักเตือนหรือลงโทษ รวมถึงเวลาที่ผู้ปกครอง หรือตำรวจมาคุยก็จะคุยกันที่ห้องพักรู โดยจะมีโต๊ะ

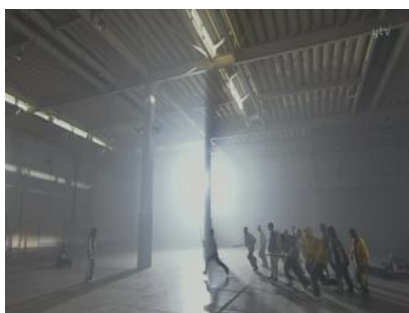
ครูเรียงกันอยู่หลายๆ ตัว แบ่งเป็นสามแถวหันหน้าเรียงไปทางเดียวกัน เพื่อให้ครูแต่ละคนมีพื้นที่ทำงานของตัวเอง และมีโต๊ะใหญ่ตรงกลาง เพื่อไว้สำหรับให้ประชุมหรือคุยหารือกัน

สำหรับฉากในอาคารอีกฉาก คือ ฉากของห้องเรียน 3D ซึ่งแม้ว่าจะเหมือนกับห้องเรียนทั่วไป คือ มีกระดานดำอยู่ด้านหน้า โต๊ะครู และโต๊ะนักเรียน แต่สิ่งที่แตกต่างจากห้องปกติคือห้องจะถูกวาดลวดลาย เขียนข้อความและติดกระดาษเลอะเทอะเต็มผนัง ประตูและพื้น ในส่วนของกระดานดำก็มักจะการวาดรูปเล่นหรือเขียนข้อความตามใจชอบอยู่เสมอ ในส่วนของโต๊ะนักเรียนแต่ละคนก็มีการทาสีหรือติดลาย วาดรูปตามใจชอบเช่นกัน รวมถึงโต๊ะนักเรียนก็เรียงกันไม่เป็นแถว บรรยากาศในห้องเรียนจึงดูไม่เรียบร้อยและไม่เป็นระเบียบเหมือนห้องเรียนปกติทั่วไป

ภาพที่ 4.3.20 ฉากห้องเรียน 3D

ฉากอื่นๆ ในโรงเรียน เช่น ทางเดินในอาคารเรียน โรงยิม สนามบอล และด้านหน้าของโรงเรียน ซึ่งจะเหมือนกับโรงเรียนทั่วๆ ไปนั่นเอง

ภาพที่ 4.3.21 ฉากโถงกว้าง

นอกจากฉากในโรงเรียนแล้ว ก็จะมีฉากของสถานที่ร้าง หรือมุมอับ ซึ่งเป็นที่ที่มักจะเกิดเรื่องราวทะเลาะวิวาทของนักเรียนห้อง 3D กับคนอื่น เช่น โถงกว้าง ตึกร้าง ใต้สะพาน ในอุโมงค์ เป็นต้น ซึ่งมักจะมืด และเป็นสถานที่ที่อันตรายสำหรับคนทั่วไปอยู่แล้ว ทำให้ไม่มีคนผ่านไปผ่าน

มา เวลาที่มีเรื่องราวจึงมักไม่ค่อยมีใครมาพบเห็น หรือไม่มีตำรวจเข้ามาช่วย จะมีเพียงแต่ยามากุจิที่ตามไปช่วยเหลือเด็กนักเรียนของเธอที่กำลังตกอยู่ในอันตรายเสมอ

นอกจากนั้นยังมีฉากของสถานที่ท่องเที่ยวในเมือง เช่น ร้านสนุกเกอร์ ร้านอาหาร ถนนหนทาง เกมเซ็นเตอร์ ฯลฯ ที่พวกเด็กนักเรียนห้อง 3D มักจะใช้เวลาหลังเลิกเรียนไปเที่ยวเตร่ จนทำให้เกิดเรื่องราวต่างๆ ขึ้น และมีร้านอาหารที่พวกยามาโตะมักจะไปเป็นประจำ เป็นที่ที่พวกเขาไปผ่อนคลายและไปคุยกันระบายความในใจเมื่อเกิดเรื่องราวต่างๆ ขึ้น จะเป็นร้านอาหารขนาดเล็กที่มีโต๊ะและเก้าอี้ที่ไม่มีที่ตัว บรรยากาศภายในร้านจะดูอบอุ่น แล้วก็มีที่ป่าเป้าให้พวกเขาใช้ป่าเล่นเวลาที่หงุดหงิดหรือไม่สบายใจ

ในส่วนของพวกเขาเองก็จะมีร้านอาหารที่ใช้สังสรรค์กันเป็นประจำ เพื่อพูดคุยกันหลังจากเลิกงานในเรื่องต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องปัญหาหัวใจ เรื่องส่วนตัว และเรื่องที่โรงเรียน นอกจากนี้สำหรับ ยามากุจิแล้ว เธอมักจะไปนั่งที่ร้านทาโกะยากิซึ่งเป็นร้านของคนที่บ้าน เพื่อปรึกษาระบายความในใจเรื่องปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนของเธออีกด้วย และร้านทาโกะยากินี้ พวกยามาโตะเองก็ชอบแวะเวียนไปกินอยู่บ่อยครั้ง

ส่วนฉากของที่บ้านของแต่ละคนนั้น ใช้เพื่อเล่าเรื่องความเป็นอยู่ของนักเรียนแต่ละคนหรือเล่าเกี่ยวกับปัญหาความเป็นไปกับคนในบ้าน เช่น คามิยะอาจจะชอบตะคอกแม่ของเขา แต่ว่าแม่ของเขาก็มักจะทำอาหารรอเขากลับมาเสมอ ส่วนของยามาโตะ ที่บ้านเขาพ่อกับแม่ก็มักจะมีปากเสียงกันเรื่องของเขา แต่หลักๆ แล้วจะอยู่ที่บ้านของยามากุจิ ซึ่งอาศัยอยู่กับคุณตาที่เป็นหัวหน้าแก๊งยากูซ่า และลูกน้องคนอื่นๆ เธอมักจะปรึกษาปัญหาที่เธอพบเจอกับนักเรียนของเธอกับพวกเขาอยู่เสมอ และคุณตาของเธอมักจะให้คำแนะนำดีๆ ทำให้เธอย้อนกลับมาคิดในแง่มุมที่ต่างกัน ให้เข้าใจพวกนักเรียนมากขึ้นและมีกำลังใจที่จะสู้ต่อไป เพื่อช่วยเหลือนักเรียนของเธอให้ได้เปลี่ยนแปลงตัวเองเป็นคนที่ดี และเดินในเส้นทางที่ถูกต้อง

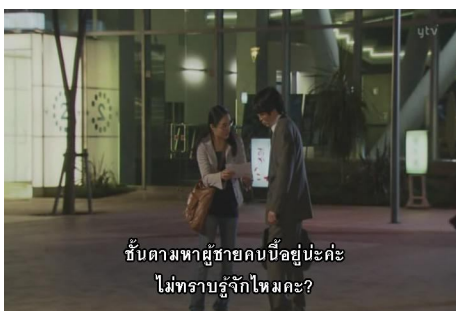
ฉากอื่นๆ ก็เช่น ที่โรงพยาบาล ซึ่งจะมีหมอประจำโรงเรียนที่ยามากุจิแอบชอบประจำอยู่ด้วย นอกจากนี้เธอจะแวะไปหาเขาแล้ว ยังมีเรื่องของเธอที่ต้องเข้าไปรักษาตัวสำหรับอาการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุที่เกิดจากการโดนรุมทำร้าย และส่วนของโทรุโอะ นักเรียนเก่าของเธอที่มีภรรยาไปคลอดลูกที่นั่นด้วย

ข. การเล่าเรื่องโดยการใช้อาชีพ

ละครเรื่อง *Gokusen* นี้ เป็นละครตลกแอคชั่น ที่มียามากุจิรับบทเป็นครูประจำชั้นของเหล่านักเรียนเกรที่มักก่อปัญหาความวุ่นวาย โดยละครจะมีการเล่าเรื่องผ่านประเด็นต่างๆ 6 ประเด็น ดังนี้

(1) ความพยายามและความใส่ใจ

ยามากุจิมีความแตกต่างจากครู รวมถึงผู้ใหญ่คนอื่น เพราะเธอมีความพยายามที่จะเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งกับนักเรียน มีความใส่ใจนักเรียน และเข้าใจนักเรียนของเธอ แม้ว่าคนอื่นจะมองว่าพวกเขาเป็นเด็กเกร ไม่เอาไหน และมักก่อเรื่องอยู่เสมอ แต่เธอกลับไม่เชื่อเช่นนั้น เธอเชื่อว่าพวกเขาเป็นเด็ก ต้องได้รับการชี้แนะทางที่ถูกต้อง พวกเขา ก็จะเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่ดีได้ในที่สุด

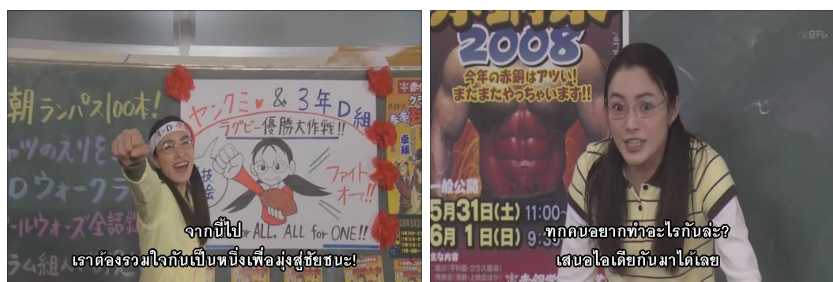
ภาพที่ 4.3.22 ยามากุจิพยายามแจกใบปลิวตามที่ต่างๆ เพื่อหาตัวคนร้าย

เมื่อมีเรื่องราวอะไร ยามากุจิก็จะรับฟังเรื่องของนักเรียนของเธอเสมอ ในตอนที่ 1 คาซามะเรน หนึ่งในนักเรียนห้อง 3D ของเธอ ถูกตำรวจสงสัยว่าเป็นคนก่อเหตุชิงทรัพย์ ยามากุจิไปหาเขาที่บ้านเพื่อสอบถามความจริง หลังจากพูดคุยกับเขาและได้ลักษณะของคนร้ายมา เธอก็พยายามแจกใบปลิวตามที่ต่างๆ เพื่อช่วยตามหาผู้ร้ายตัวจริง ตอนที่เรนถูกตำรวจจับตัวไป เธอก็ตามไปขอร้องตำรวจถึงที่ แม้ว่าบรรดาครู ตำรวจ หรือแม้กระทั่งเพื่อนนักเรียนห้อง 3D ด้วยกันเองจะไม่เชื่อว่าสิ่งที่เรนพูดเป็นความจริง แต่ยามากุจิก็จะเชื่อและพยายามหาตัวคนร้ายที่แท้จริงจนกระทั่งเจอตัว

นอกจากนั้น ในตอนแรกพวกนักเรียน 3D มักจะทำท่าเมินเฉย และไม่ฟังสิ่งที่ยามากุจิพูด เพราะพวกเขาไม่เชื่อใจครู แต่ยามากุจิก็จะพยายามพูดคุยทักทายอย่างเป็นมิตร ตามพวกเขาไปที่ต่างๆ พยายามร่วมกิจกรรมกับพวกเขา จากนั้นก็แทรกซึมเข้าไป โดยทำให้พวกหัวหน้าอย่างเรน

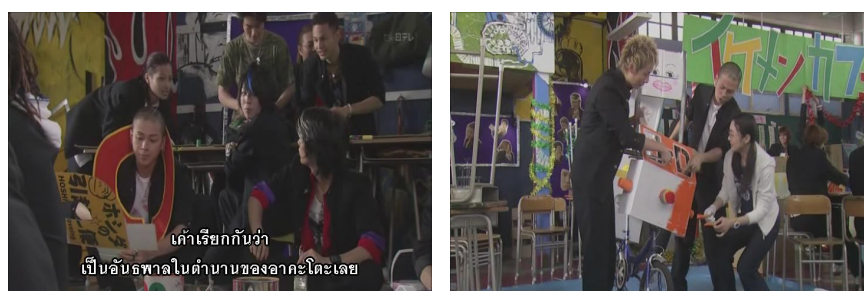
หรือยามาโตะเชื้อถือก่อน โดยการช่วยเหลือพวกเขาเมื่อตกอยู่ในอันตราย และแสดงให้เห็นว่าเธอจะไม่ทิ้งพวกเขาและจะปกป้องพวกเขา จากนั้นพวกนักเรียนห้อง 3D ถึงค่อยเปิดใจรับยามากุจิ

แม้ว่าสิ่งที่เธอทำจะไม่สำเร็จในครั้งแรก แต่ว่าเธอก็จะพยายามต่อไปจนกระทั่งพวกเขายอมเปิดใจกับเธอ และเข้าใจในคำสอนที่เธอต้องการบอก และปรับปรุงตัวพวกเขาให้ดีขึ้นเรื่อยๆ

ภาพที่ 4.3.23 ยามากุจิชักชวนนักเรียนห้อง 3D ให้เข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน

นอกจากจะพยายามเพื่อให้เข้ากับนักเรียน และให้นักเรียนเชื่อใจเธอได้แล้ว ยามากุจิยังพยายามให้พวกเขาสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกัน และพยายามให้พวกเขามีความทรงจำที่ดีในวัยเรียน โดยเวลาที่โรงเรียนมีกิจกรรมอะไร เช่น การแข่งขันกีฬา หรืองานประจำปีของโรงเรียน เธอก็จะพยายามชักชวนพวกห้อง 3D ให้เข้าร่วมเสมอ แม้ว่าพวกเขาจะปฏิเสธในตอนแรก แต่ก็ก็จะพยายามจนพวกเขายอมเข้าร่วม

ภาพที่ 4.3.24 นักเรียนห้อง 3D ร่วมกันเตรียมงานประจำปีของโรงเรียน

(2) คำสอนของยามากุจิ

ภายในเรื่องแม้ว่ายามากุจิจะแข็งแกร่งและสามารถต่อกรกับความรุนแรงของนักเรียนได้ แต่ว่าสิ่งที่ทำให้เธอสามารถเอาชนะใจนักเรียนไม่ใช่เพียงแค่เรื่องของกำลัง แต่คือคำพูดที่เธอใช้สั่งสอนนักเรียน แม้ว่าใครจะบอกว่ามันเป็นเพียงคำพูดที่สวยหรู แต่แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจนักเรียนของยามากุจิ และต้องการให้พวกเขาเติบโตเป็นคนดี

เนื่องจากพวกนักเรียนห้อง 3D ในตอนแรกนั้น มักจะมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้ง และไม่ได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนัก ยามาคุจิจึงพยายามสอนพวกเขาให้รู้จักถึงมิตรภาพระหว่างเพื่อนด้วยกัน โดยผ่านคำสอนต่างๆ เช่น

“เพื่อนต้องจริงใจต่อกัน เชื่อใจกัน แล้วก็เดินไปพร้อมกันตลอดชีวิต จงสร้างเพื่อนที่อะไรก็ทดแทนไม่ได้ แล้วฉันจะทำให้พวกเธอไปถึงวันนั้นเอง” (ตอนที่ 1)

“ไม่มีใครสามารถอยู่คนเดียวได้หรอก ในการมีชีวิตอยู่เพื่อนเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อนที่แท้จริงตอนที่ทุกข์ที่สุดก็จะอยู่เคียงข้าง เตือนเราในสิ่งที่ผิด จริงใจกับเราและร้องไห้ด้วยได้ เพื่อนแท้จะอยู่เคียงข้างเสมอโดยที่เราไม่ทันได้รู้ตัว” (ตอนที่ 2)

นอกจากนั้น พวกนักเรียนห้อง 3D เป็นพวกที่เรียนไม่เก่ง ถูกกดดันจากสังคมว่าเป็นเด็กเกเร ก่อแต่ปัญหา มองพวกเขาในแง่ร้าย พวกเขาจึงมักไม่แยแสกับการใช้ชีวิต ไม่ตั้งใจเรียน ไม่คิดถึงอนาคต เอาแต่เที่ยวเล่นไปวันๆ เพราะคิดว่าชีวิตตัวเองไม่มีอะไรดี และไม่เคยมีใครยอมรับ และมองพวกเขาในแง่ดี แต่ยามาคุจิก็มักจะสอนพวกเขาให้คิดถึงอนาคตของตัวเอง และปรับปรุงตัวเอง เพื่อให้เติบโตเป็นคนดีในสังคม

“ชีวิตของพวกเธอไม่ได้จบแค่นี้ พอเรียนจบแล้วชีวิตก็ยังคงเดินหน้าต่อไป เมื่อรู้ตัวแล้วไม่ว่าเมื่อไหร่ก็แก้ไขได้อยู่ดี” (ตอนที่ 3)

ยามาคุจิ ไม่เพียงสอนนักเรียนด้วยกันเท่านั้น สิ่งที่เขาทำ ความเชื่อใจนักเรียนของเขา รวมถึงความพยายามต่างๆ ยังสอนให้พวกครูคนอื่น ที่มักจะมองนักเรียนห้อง 3D ในแง่ร้ายปรับเปลี่ยนทัศนคติของตัวเอง และทำความเข้าใจกับนักเรียนให้มากขึ้น โดยมีคำพูดต่างๆ ที่พูดกับครูคนอื่น เช่น

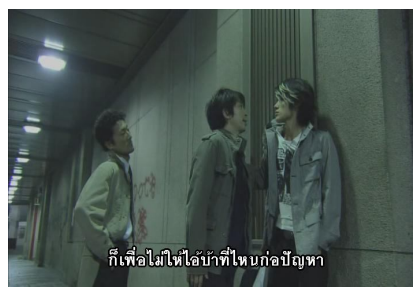
“ครูที่ไม่เชื่อคำพูดของนักเรียน ไม่ถือเป็นครูหรอกนะ” (ตอนที่ 1)

“กล้าประจันหน้าและเอาจริงเอาจังกับนักเรียน ถึงจะเรียกว่าเป็นครูที่แท้จริง ถ้าเป็นครูจริงๆ ต้องเข้าถึงนักเรียนได้สิคะ ครูกับนักเรียนสื่อสารกันได้” (ตอนที่ 2)

สิ่งที่ยามาคุจิพยายามสอน ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงนักเรียนของพวกเธอให้กลายเป็นคนดีมากขึ้น เกเรน้อยลง เชื่อฟังคำสอนของเธอ รู้จักคิด เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตัวเอง นอกจากเรื่อง

มิตรภาพ หรือเรื่องอนาคตแล้ว เธอยังสอนเรื่องอื่นๆ ให้พวกเขา เช่น ให้อัจฉริยะถึงคุณค่าของเงิน ความกตัญญู การยอมก้มหัวเพื่อปกป้องสิ่งที่ตนเองรัก เป็นต้น

(3) ทักษะคติของครูคนอื่นหรือคนนอก

ภาพที่ 4.3.25 ชาตาวาริหัวหน้าครูกล่าวหานักเรียนห้อง 3D โดยไม่มีหลักฐาน และตำราวจที่มองว่านักเรียนห้อง 3D จะต้องก่อปัญหา

เพื่อให้เห็นภาพความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่าง ยามาคุจิ กับผู้ใหญ่คนอื่นจะมีการแสดงออกถึงทัศนคติของครูคนอื่น หรือคนนอกอย่างตำราวจ ที่มักจะกล่าวหานักเรียนห้อง 3D ว่าเป็นคนก่อเรื่อง ทั้งๆ ที่ยังไม่มีหลักฐานก็ตราหน้าไว้ก่อน หรือเมื่อเกิดเหตุอะไร ก็ส่งเสียไปที่นักเรียนห้อง 3D ทันที ทำให้พวกนักเรียนเองไม่ไว้ใจครูหรือผู้ใหญ่ มีเพียง ยามาคุจิ เท่านั้นที่มักจะแก้ต่างให้นักเรียนของเธอเสมอ รวมถึงเชื่อฟังในสิ่งที่พวกเขาพูด และปกป้องพวกเขาโดยตลอด แม้บางครั้งจะต้องเถียงกับบรรดาครูคนอื่นก็ตาม

เนื่องจากพวกผู้ใหญ่มักมองนักเรียนห้อง 3D ในทางไม่ดี พวกเขาจึงมักจะโกหกเพื่อป้องกันตัวเองไว้ก่อน หรือไม่ก็ป้ายเปียงไม่พูดอะไร เนื่องจากรู้ว่าหากพูดไปก็ไม่มีใครเชื่อถือพวกเขาอยู่ดี จนกระทั่ง ยามาคุจิ ค่อยๆ เปิดใจพวกเขาให้ยอมรับ ให้กล้าพูดความจริง ให้อธิบายตัวเองเมื่อไม่ได้ทำผิด และยอมรับผิดหากทำอะไรผิดไป

(4) การปกป้องเมื่อนักเรียนตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย

ดังที่กล่าวไปแล้วว่า ละครเรื่องนี้เป็นละครตลกและแอ็คชั่น ดังนั้น ในทุกๆ ตอน เมื่อถึงตอนท้ายจะมีเรื่องราวจนกระทั่งนักเรียนห้อง 3D ต้องตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย โดยมีคนร้ายจำนวนมากจับตัวไปรุมทำร้าย และพวกนักเรียนไม่สามารถต่อสู้ได้ ยามาคุจิจึงจะออกมาช่วยในสถานการณ์ที่คับขันจัดการคนร้าย และแสดงฝีมือการต่อสู้ของเธอที่ได้เรียนรู้มาเนื่องจากเธอเป็นหลานสาวของยาคุซ่า โดยจะมีประโยคประจำที่พวกคนร้ายมักถามว่าเธอเป็นใคร และเธอก็จะ

กล่าวว่า “ฉันนะเธอ ฉันก็คือครูประจำชั้นของเขายังไงล่ะ ของนักเรียนที่สำคัญของฉันคืนมาเถอะ” นอกจากนั้น ยังจะสอนพวกคนร้ายรวมถึงนักเรียนของเธอด้วยคำพูดดีๆ ก่อนที่จะมีการลงมือกันด้วย

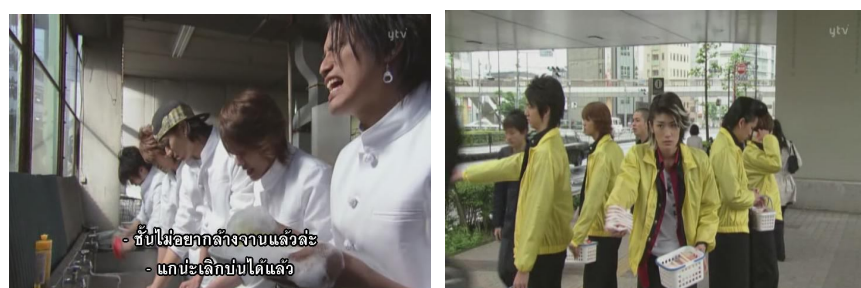
ภาพที่ 4.3.26 ยามากุจิจต่อสู้กับคนร้ายจำนวนมากเพื่อช่วยนักเรียนของเธอ

(5) การสร้างเสริมมิตรภาพระหว่างนักเรียน

ละครเรื่อง *Gokusen* ในฤดูกาลที่ 3 นี้ นักเรียนในห้อง 3D จะมีปัญหาขัดแย้งกันเอง และไม่คอยรักกัน หรือไม่เป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกันนัก มักจะก่อเรื่องทะเลาะวิวาทกันเองอยู่เสมอ แต่ยามากุจิจก็ค่อยๆ สอนพวกเขาให้สามัคคี เห็นอกเห็นใจ และช่วยเหลือกัน จนเกิดเป็นมิตรภาพขึ้นในที่สุด

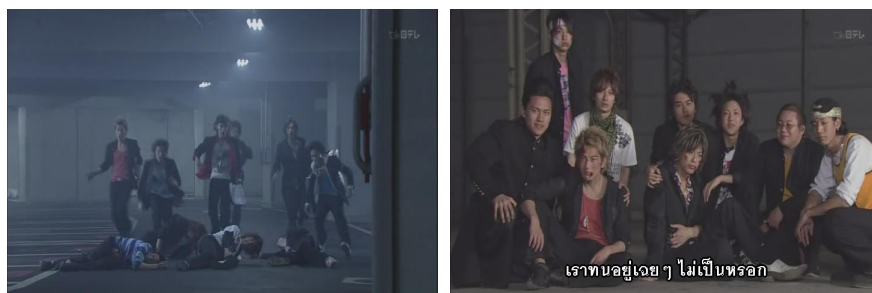

ภาพที่ 4.3.27 นักเรียนห้อง 3D ทะเลาะวิวาทกันเอง

ภาพที่ 4.3.28 นักเรียนห้อง 3D ช่วยกันทำงานพิเศษเพื่อหาเงินช่วยสนใจ

เมื่อพวกนักเรียนห้อง 3D เริ่มสามัคคีกันแล้ว เวลาที่เกิดเรื่องอะไร พวกเขาก็มักจะช่วยเหลือกันเสมอ ไม่ว่าจะเป็นเวลาที่ตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย หรือเกิดเรื่องราวลำบากขึ้น ดังเช่น ตอนที่สนใจโมยเงินของพ่อไปใช้ (ตอนที่ 6) ซึ่งเป็นเงินที่ต้องใช้จ่ายค่าเช่า พวกเพื่อนที่คิดว่าสนใจกำลังเดือดร้อนเรื่องเงินเนื่องจากพ่อป่วย พวกเขาจึงช่วยกันทำงานพิเศษเพื่อหาเงิน

ภาพที่ 4.3.29 นักเรียนห้อง 3D ช่วยเหลือเพื่อนเมื่อตกอยู่ในอันตราย

(6) คำสอนจากตาของยามากุจิ

ในตอนที่ยามากุจิกลับไปบ่นเรื่องนักเรียนของเธอกับตาของเธอที่บ้านนั้น ตาของเธอมักจะสอนเธอด้วยคำพูดดีๆ ให้เธอคิดได้ และมีพลังกลับไปสอนนักเรียนต่อไปอยู่เสมอ เช่น ในตอนที่ 1 ที่เธอบ่นกับตาว่า นักเรียนของเธอตั้งแต่เคยสอนมา ไม่เคยเป็นแบบนี้ ตาของเธอจึงสอนเธอว่า

“มันไม่เกี่ยวนี่ว่าเด็กที่เคยสอนมาเป็นยังไง ถ้าเอาพวกนั้นไปเปรียบเทียบกัน ก็ไม่ต่างจากพวกที่ตราหน้าว่าคนนั้นไม่ดี คนนั้นแย่ ในตอนนี้ หลานไม่ได้หันหน้าเข้าหานักเรียนสักนิด น่าสมเพชจริงๆ”

ภาพที่ 4.3.30 ตาของยามากุจิผู้คอยให้คำปรึกษาและแนะนำเธอ

หรือตอนที่เธอปรึกษาเรื่องที่นักเรียนกลุ่มหนึ่งไม่ยอมมาเรียน แม้ว่าใกล้จะจบการศึกษาแล้ว และยังมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับเพื่อนๆ ในห้อง ทั้งๆ ที่คิดว่าพวกเขาเข้ากันได้ดีแล้ว (ตอนที่ 9) ตาของเธอจึงบอกให้เธอช่วยสอนพวกเขาให้ก้าวเดินในทางที่ถูกต้อง

“เวลาแค่หนึ่งปีของพวกเขา หน้าเหมือน 5-6 ปีของผู้ใหญ่เลยล่ะ ชีวิตคนเราน่ะ ก้าวพลาดไปแค่ก้าวเดียวก็ทำให้ล้มเหลวได้แล้ว แต่ว่าตอนนั้นเรากลับไม่รู้ตัว โดยเฉพาะตอนที่ยังเด็กอยู่ การทำให้พวกเขารู้ตัวเป็นหน้าที่ของหลานไม่ใช่เหรอ”

ในทุกๆ ตอนของละคร ยามากุจิจะกลับไปบ่นเรื่องราวที่โรงเรียนให้ตาเธอและคนที่บ้านฟัง พวกคนที่บ้าน โดยเฉพาะตาของเธอ จึงมักให้กำลังใจ ให้คำปรึกษา และช่วยพูดให้เธอคิดได้ และมีแรงกลับไปพยายามที่จะสอนพวกนักเรียนอีกครั้ง

ค. วิเคราะห์การสร้างตัวละคร

ยามากุจิ คูมิโกะ

(1) ลักษณะภายนอก

ภาพที่ 4.3.31 ยามากุจิในชุดวอร์ม มัดผมและสวมแว่นตา

ยามากุจิมักจะสวมชุดวอร์มเมื่อเธอจะต้องสอนนักเรียนเพื่อความทะมัดทะแมงในการจัดการกับพวกเด็กนักเรียนเกเร ซึ่งจะเป็นชุดวอร์มที่เสื่อกับกางเกงเป็นสีพื้นสีเดียวกัน เช่น แดง ขาว เทา เป็นต้น และโดยปกติแล้วเธอจะมัดผมแกละและใส่แว่นตาเป็นประจำ แต่เมื่อเธอจะต้องต่อสู้เพื่อช่วยนักเรียนของเธอที่กำลังตกอยู่ในอันตรายแล้ว เธอก็จะปล่อยผมและถอดแว่นตาออกเพื่อความทะมัดทะแมง และเพื่อให้สามารถต่อสู้ได้ถนัด

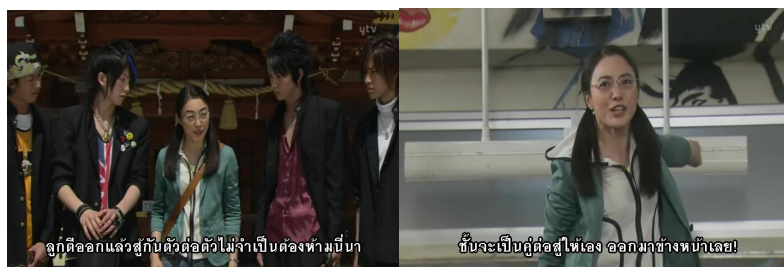
(2) บทพูด/บทสนทนา

ยามากุจิมักจะใช้คำพูดจาสรวยหุในสายตาคณอื่น คือ เธอมักจะใช้ศัพท์ที่ฟังดูดี หรือศัพท์ที่คนทั่วไปไม่ใช้ในคำพูด และพูดรวมเป็นประโยคที่มีความหมายดีๆ เพื่อใช้ในการสอนนักเรียนของเธอ บางครั้งคำพูดของเธอจึงทำให้นักเรียนและครูคนอื่นมองว่าเธอมองโลกในแง่ดีเกินไปและ

เป็นไปได้ แต่เมื่อพวกเขาเปิดใจยอมรับฟังคำพูดของเธอ จะเห็นว่าเธอตั้งใจสอนพวกเขาด้วยความเข้าใจและคาดหวังให้พวกเขาได้เปลี่ยนแปลงตัวเองไปในทางที่ดีขึ้น

ไม่ใช่แค่เพียงคำพูดสวยหรูเท่านั้น ในบางครั้งเธอโมโหก็จะหลุดพูดตะคอกออกมาด้วยเสียงอันมีพลัง ทำให้นักเรียนหรือคนอื่นหวาดกลัวและต้องหยุดทุกอย่างเพื่อฟังเธอพูด

ภาพที่ 4.3.32 ยามากุจิเผลอพูดคำศัพท์ของพวกยาคุซ่าและแสดงท่าทางก้าวร้าว

นอกจากนี้ เนื่องจากที่บ้านเธอเป็นยาคุซ่า เธอจึงมักจะหลุดพูดภาษายาคุซ่าออกมาเสมอด้วยความเคยชิน เช่น เรื่องของการต่อสู้ เกียรติยศ ศักดิ์ศรี มารยาท ฯลฯ ที่คนอื่นมักจะไม่ใช่ใจ เพราะเป็นศัพท์เฉพาะที่เข้าใจกันในหมู่ของยาคุซ่าเท่านั้น โดยจะมีชาวตาริคอยเตือนและช่วยแก้ไขให้เธอเสมอเพื่อไม่ให้คนอื่นจับได้ว่าเธอเป็นหลานของหัวหน้าแก๊งยาคุซ่า

(3) การกระทำภายนอก

แม้ว่ายามากุจิจะดูเหมือนผู้หญิงทั่วไปคือ ดูอ่อนแอและบอบบาง สวมแว่นตาและมัดผมเกล้า แต่ที่จริงแล้วเธอลับแข้งแรงมากและรู้ศิลปะการต่อสู้เป็นอย่างดี เธอมักจะต่อสู้เอาชนะพวกนักเลงที่มารุมเธอจำนวนมากได้ด้วยตัวคนเดียว โดยไม่โดนทำร้ายสักครั้ง

ยามากุจิเอาใจใส่และทุ่มเทกับการพยายามสอนนักเรียนของเธอให้เปลี่ยนแปลงตัวเองไปในทางที่ดีขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการตามไปช่วยพวกเขาเมื่อตกอยู่ในอันตราย และตามไปคอยแก้ปัญหาให้พวกเขาในทุกเรื่อง เช่น การไปแจกใบปลิวเพื่อช่วยตามหาคนร้ายให้เรน เป็นต้น นอกจากนี้เธอยังมักจะนำเรื่องของนักเรียนของเธอไปปรึกษากับคนที่บ้าน ทำให้เห็นว่าเธอเป็นห่วงเรื่องของพวกเขา ต้องการจะเข้าใจพวกเขา และช่วยแก้ไขปัญหามาให้จริงๆ

ภาพที่ 4.3.33 ยามาคุจิเฝ้าเรนที่ประสบอุบัติเหตุ

ในตอนที่เรนเข้าโรงพยาบาลไปรับการผ่าตัดจากอุบัติเหตุนั้น เธอก็ร้องไห้ด้วยความเป็นห่วงเขา และคอยไปเฝ้าอยู่ที่ห้องพักเพื่อรอให้เขาฟื้นขึ้นมา คอยจับมือเขาเพื่อเป็นกำลังใจให้ แสดงให้เห็นว่าเธอรักและเป็นห่วงนักเรียนของเธอมาก

(4) การกระทำภายใน

ยามาคุจิเชื่อมั่นว่าลูกศิษย์ของเธอทุกคนเป็นคนดี ดังนั้น เธอจึงเชื่อในคำพูดของพวกเขาเสมอ และเธอเชื่อว่าพวกเขาอาจจะทำผิดเพราะความรู้อันไม่ถึงการณ์เท่านั้น เธอจึงพร้อมจะให้โอกาสพวกเขา และตั้งใจทุ่มเทสั่งสอนพวกเขาเดินไปในทางที่ถูกต้อง

(5) ปฏิกริยาของตัวละครอื่น

สำหรับคนที่ไม่รู้จักยามาคุจิ ก็มักจะเห็นเธอเป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง เมื่อมีเรื่องกันจึงมักจะพยายามเข้ามาทำร้ายเธอ โดยไม่รู้ที่จริงแล้วเธอมีความสามารถในการต่อสู้ พวกนักเรียนเองก็เช่นกัน ในตอนแรกๆ ก็พยายามจะทำร้ายเธอ แต่เมื่อรู้ถึงความสามารถในการต่อสู้ของเธอแล้ว ก็มักจะเกรงกลัวเธอ ไม่กล้ามีเรื่องกับเธออีก

ภาพที่ 4.3.34 ยามาคุจิโมโหแล้วตะโกนเสียงดังทำให้นักเรียนต่างตกใจกลัว

นอกจากนี้ บางครั้งที่เขาโมโห เธอก็พุดเสียงดังขึ้นมา ทำให้คนรอบข้างมักจะเกรงกลัวเธอ และจะหยุดฟังสิ่งที่เธอพูด ไม่กล้าขัด มีบางครั้งที่ยามากุจิรู้ว่าจริงหรือทำตัวเหมือนเด็ก ๆ เวลาที่เธอดีใจ ทำให้คนรอบข้างมองเธอว่าเป็นคนเพี้ยนๆ บ้างในบางที

ง. อาชีพของตัวละครกับบริบทในละคร

อาชีพครูในญี่ปุ่นนั้น ได้รับการยกย่องในฐานะอาชีพที่สูงส่งและมีคุณค่ากับสังคม เพราะว่าเป็นอาชีพที่ชี้แนะเด็กให้เดินไปในทางที่ถูกต้อง และยังได้รับค่าตอบแทนสูง นอกจากนี้ ยังเป็นอาชีพที่เหมือนกับเป็นแบบอย่างของนักเรียน จึงมีบทลงโทษที่รุนแรงเวลาที่เกิดปัญหาขึ้น สำหรับอาชีพครูในเรื่องนี้จะถ่ายทอดมุมมองของสังคมออกมาในด้านของนักเรียน นักเลง หรือคนที่ถูกมองว่าเป็นปัญหาของสังคม เวลาที่มองกลับมายังบรรดาครู คือ พวกเด็กนักเรียนเกเร หรือแม้กระทั่งนักเลง มักจะมองว่าครูก็คือพวกผู้ใหญ่ที่เชื่อถือไม่ได้ วัตถุประสงค์ของพวกเขาจากผลการเรียน หากเรียนไม่เก่งก็แสดงว่าต้องเป็นคนไม่ดี คอยจับผิดพวกเขา และคอยจะมองพวกเขาในแง่ร้ายเสมอ เมื่อมีอะไรไม่ดีเกิดขึ้นมากก็จะโทษว่าเป็นความผิดของพวกเขา โดยไม่สนใจว่าความเป็นจริงจะเป็นอย่างไร และไม่เชื่อถือในคำพูดของพวกเขา ดังนั้น พวกเขาจึงไม่เชื่อใจคนเป็นครู และไม่เคยมคิดจะเปิดใจกับพวกครู

ยามากุจิเป็นครูที่แตกต่างจากครูคนอื่น คือ พร้อมจะเข้าใจนักเรียนของเธอ แม้ว่าพวกเขาจะดูเกเร แต่เธอก็เชื่อว่าแท้จริงแล้วพวกเขาเป็นคนดี ถ้าคนในสังคมและบรรดาครูด้วยกันเปิดโอกาสให้พวกเขาได้ปรับปรุงตัว และสอนสั่งพวกเขาให้เดินไปในทางที่ถูกต้อง เมื่อเด็กนักเรียนเห็นความจริงใจของเธอ พวกเขาจึงยอมเปิดใจกับเธอ และยอมรับฟังคำสั่งสอนของเธอ จนกระทั่งสามารถปรับเปลี่ยนตัวเองให้กลายเป็นคนดีและทำสิ่งที่ถูกต้องได้

การที่ยามากุจิมองนักเรียนเกเรของเธอแตกต่างจากครูทั่วไป มักจะทำให้เธอมีความคิดเห็นขัดแย้งกับครูคนอื่น รวมถึงผู้อำนวยการโรงเรียนด้วย เพราะเธอต้องการให้โอกาสนักเรียนของเธอได้แก้ไขตัวเอง และเธอเชื่อใจคำพูดของพวกเขา ครูคนอื่นที่มักมองนักเรียนที่ดูเกเรในแง่ร้ายและมองเห็นความสำคัญของเรื่องชื่อเสียงโรงเรียนเป็นหลัก ไม่ต้องการให้เกิดเรื่องราวขึ้น จึงต้องการจะตัดปัญหากับนักเรียนเกเรด้วยการลงโทษพวกเขาด้วยบทลงโทษแรงๆ เช่น การพักการเรียน หรือการไล่ออก

ภาพสะท้อนของครูในเรื่องนี้ จึงแบ่งครูออกเป็นสองแบบ คือ ครูที่ทุ่มเทชีวิตตัวเองเพื่อสั่งสอนลูกศิษย์เกเรให้กลายเป็นคนดี โดยเชื่อว่าพวกเขาจะสามารถเปลี่ยนแปลงตัวเองได้ กับครูที่

หวังชื่อเสียงของโรงเรียนมากกว่า และมองว่าการแก้ปัญหาด้วยการไล่นักเรียนที่เป็นตัวปัญหาออกเป็นสิ่งที่ถูกต้องและสมควรทำ

4.1.4 เรื่องที่ 4 Galileo

ละครเรื่อง Galileo ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ Fuji TV เมื่อวันที่ 10 ตุลาคม – 17 ธันวาคม 2550 โดยออกอากาศในวันจันทร์เวลา 21.00 น. จำนวนทั้งสิ้น 10 ตอน เรตติ้งเฉลี่ย 21.9 ได้รับความนิยมจนมีการนำไปสร้างเป็นตอนพิเศษหนึ่งตอน และภาพยนตร์อีกหนึ่งภาค

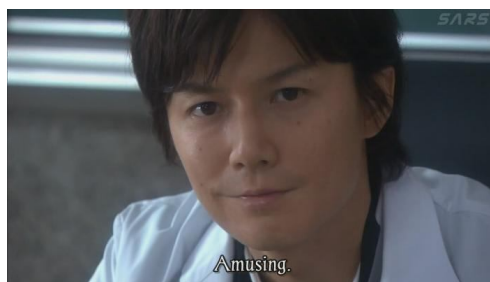
ก. การวิเคราะห์การเล่าเรื่อง

1. เนื้อเรื่อง

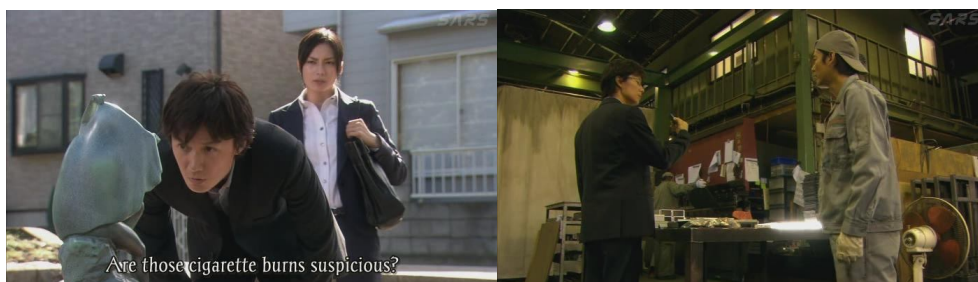
ภาพที่ 4.4.1 อุทสึมิเจอคดีที่แปลกประหลาดจึงไปขอความช่วยเหลือยูคาวา

อุทสึมิเป็นตำรวจมือใหม่และคดีแรกที่เธอมารับผิดชอบก็เป็นคดีที่แปลกประหลาดเหนือธรรมชาติ และเธอไม่สามารถเข้าใจเหตุผล หรืออธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้เนื่องจากมีคนเสียชีวิตจากการถูกไฟเผาจนกระทั่งกระดูกไหม้ เมื่อไปปรึกษารุ่นพี่ที่เป็นตำรวจจึงแนะนำให้ไปปรึกษายูคาวาซึ่งเป็นนักฟิสิกส์และศาสตราจารย์ในมหาวิทยาลัย

ภาพที่ 4.4.2 “น่าสนใจ” เป็นคำติดปากของยูคาวาเวลาเจอเรื่องที่เหนือธรรมชาติและเขาต้องการหาเหตุผลมาอธิบาย

ผู้ช่วยของยูคาวาพยายามบอกให้เขาปฏิเสธการช่วยเหลืออุทสึมิ แต่เมื่อเธอเล่าเรื่องดังกล่าวให้ยูคาวาฟัง ยูคาวาก็สนใจและตัดสินใจตามเธอไปสืบสวนคดีดังกล่าวด้วย ก็กลายเป็นว่าเขาต้องช่วยเหลือเธอในคดีต่างๆ เป็นประจำ ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็ค่อยๆ พัฒนาขึ้น

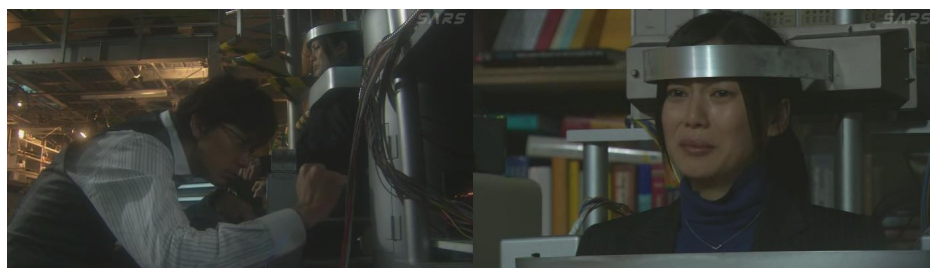
ภาพที่ 4.4.3 ยูคาวาตามอุทสึมิไปตรวจสอบที่เกิดเหตุ

ภาพที่ 4.4.4 อุทสึมิสืบสวนคดีจนตัวเองตกอยู่ในอันตราย

ครั้งหนึ่งอุทสึมิต้องไปพัวพันกับฆาตกรเพื่อสืบสวนคดี เนื่องจากยูคาวาปฏิเสธไม่ช่วยเธอ เนื่องจากคดีการตายจากหัวใจล้มเหลวไม่ใช่เรื่องที่เขาสนใจ เธอจึงไปพึ่งพานักฟิสิกส์คนอื่น ซึ่งเธอไม่รู้ว่าแท้จริงเขาคือเป็นผู้ร้ายที่ก่อเหตุฆาตกรรม จนเธอเกือบจะตกเป็นเหยื่อเองแต่ยูคาวาสามารถหาเหตุผลที่ทำให้เกิดหัวใจล้มเหลว จนรู้ตัวฆาตกรและตามไปช่วยเหลืออุทสึมิได้ทันเวลา

ยูคาวาและอุทสึมิได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมที่เกี่ยวข้องกับ คิจิมะ อดีตอาจารย์มหาวิทยาลัยและอาจารย์ของยูคาวา ซึ่งใช้พนักงานบริษัทที่เป็นลูกศิษย์ช่วยในการค้นคว้าทดลองระเบิดปรมาณู เมื่อยูคาวาทำการสืบสวนไปจนเข้าใจถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมด เขาก็พบว่าอุทสึมิถูกผูกติดอยู่กับระเบิดปรมาณูด้วยฝีมือของคิจิมะ

ภาพที่ 4.4.5 อุทสึมิถูกจับตัวไปและผูกติดไว้กับระเบิดปรมาณู

ยูคาวาต้องไขปริศนาที่คิจิมะทิ้งไว้ เพื่อช่วยปลดล็อกระเบิดปรมาณู ช่วยเหลือทั้งชีวิตของเขาเอง อุทสึมิ และผู้คนที่อยู่ในโตเกียว หลังจากใช้เวลาไขปริศนาอย่างใจเย็น เขาก็ปลดล็อกระเบิดทันเวลา 3 ชั่วโมงพอดี และนั่นก็เป็นเวลาคริสต์มาสที่ผู้คนเริ่มเฉลิมฉลองกัน

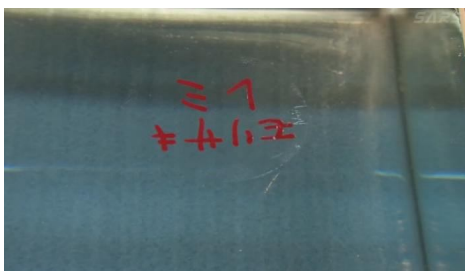
ภาพที่ 4.4.6 ยูคาวาปลดล็อกระเบิดและช่วยเหลืออุทสึมิออกมาได้ทันเวลา

ยูคาวาและอุทสึมิผ่านเรื่องราวอันตรายมาด้วยกัน แต่ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็ยังไม่เหมือนเดิม คือ ในฐานะตำรวจและศาสตราจารย์ อุทสึมียังมาหายูคาวาเพื่อให้เขาช่วยเธอในการไขคดีที่มีปรากฏการณ์ลึกลับเหนือธรรมชาติเกิดขึ้นต่อไปเช่นเดิม

2. แก่นเรื่อง

ละครเรื่อง *Galileo* นั้น แสดงให้เห็นถึงปรากฏการณ์ที่เหนือธรรมชาติทั้งหลาย ที่ดูไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ในเหตุการณ์ต่างๆ เช่น หัวคนลูกเป็นไฟขึ้นมาและเผาไหม้จนเสียชีวิต การที่เด็กอ้างว่าเป็นวิญญาณลอยออกจากร่างและมองไปเห็นที่ฝังตรงข้ามของตึก บ้านที่ลั่นสะเทือนทั้งหลายเป็น

เวลาเดิมทุกวัน ลูกไฟที่ลอยได้และเชื่อว่าเป็นดวงวิญญาณ ตัวหนังสือที่ลอยอยู่ในน้ำ เป็นต้น แต่เหตุการณ์ที่ฟังดูไม่น่าเชื่อทั้งหลาย ก็สามารถนำมาอธิบายได้ด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์ เมื่อผ่านการวิเคราะห์หองค์ประกอบแวดล้อม คิววิเคราะห์ตามหลักทฤษฎี และให้เข้าใจถึงหลักการและเหตุผลที่มันเกิดขึ้น จากนั้นสามารถนำมาทดลองให้เห็นผลตามนั้น จนกระทั่งอธิบายปรากฏการณ์นั้นได้ ซึ่งดำเนินเรื่องโดย ยูคาวา ที่เป็นศาสตราจารย์ทางด้านฟิสิกส์ และ อุทสึมิ ตำรวจสืบสวนมือใหม่ที่คอยเข้ามาปรึกษายูคาวา จึงเป็นแก่นเรื่องแบบ Career Theme โดยอาศัยอาชีพนักฟิสิกส์ของยูคาวาเป็นตัวช่วยในการไขคดีของตำรวจสืบสวนอย่างอุทสึมิ และยังคงผสมไปด้วย Morality Theme ในส่วนของความผิดชอบชั่วดีในแต่ละคดีที่เกิดขึ้น ว่าผู้ร้ายก็ไม่สามารถจะพ้นผิดหรือหลบหนีไปได้ แม้ว่าจะพยายามสร้างหลักฐานปลอม หรือใช้วิธีฆาตกรรมที่แปลกประหลาดเพื่อไม่ให้สามารถโยงมาเอาผิดได้ แต่เมื่อเข้าใจถึงวิธีการที่คนร้ายใช้ หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว จะทำให้พวกเขาสามารถสืบไปหาตัวคนร้ายเบื้องหลังคดีต่างๆ ได้ในที่สุด

ภาพที่ 4.4.7 ตัวหนังสือที่ลอยในน้ำ หนึ่งในคดีแปลกประหลาดที่ยูคาวาต้องไข

นอกจากนี้ ในตอนสุดท้ายที่เกี่ยวข้องกับคิจิมะนักวิทยาศาสตร์อีกคนนั้น ที่มีความพยายามทำระเบิดปรมาณูขึ้น จะมีการสนทนาระหว่างยูคาวากับคิจิมะ ที่ยูคาวาบอกว่า “คุณไม่มีคุณสมบัติจะเป็นนักวิทยาศาสตร์ เพราะคุณไม่รับผิดชอบในสิ่งที่คุณก่อกำเนิด” แม้ว่ายูคาวาจะเคยทำการทดลองเรื่องนิวเคลียร์ร่วมกับคิจิมะ แต่เมื่อค้นพบว่าเขาไม่คิดค้นหาวิธีการหยุดปฏิบัติการหรือการควบคุมการทำงานของรังสี ทำให้ยูคาวาตัดสินใจลาออกจากการทดลอง เพราะเข้าใจว่าสิ่งที่คิจิมะทำนั้น ไม่ได้ทำเพื่อผลประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ แต่เป็นการทดลองทางวิทยาศาสตร์ที่มุ่งมันจะทำระเบิดปรมาณูให้สำเร็จเพื่อตัวเองเท่านั้น เช่นเดียวกับนักวิทยาศาสตร์หนุ่มอีกคนที่มีความคิดจะทำอาวุธร้ายแรงเพื่อขายหาเงินเท่านั้น ไม่ได้สนใจว่าผลลัพธ์ของมันจะเป็นอย่างไร

ภายในเรื่องจึงสอดแทรกไปด้วยแนวความคิดที่ว่า นักวิทยาศาสตร์เป็นผู้สร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ขึ้น เป็นผู้สร้างความสะกดกสลายให้กับมนุษย์ก็จริง แต่พวกเขากลับลืมคิดถึงวิธีกำจัดหรือควบคุมการใช้งานของมันให้ถูกต้องและเหมาะสม สิ่งนี้นักวิทยาศาสตร์สร้างมากกลับเป็นสิ่งที่จะใช้

ทำร้ายกันเอง หรือทำลายสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศน์ของโลกโดยไม่รู้ตัว อย่างเช่น ปริมาณขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่ทวีคูณมากขึ้นทุกทีจากการสร้างสรรค์ การผลิต และการใช้งาน แต่นักวิทยาศาสตร์กลับไม่ได้คิดถึงตอนที่มันหมดสภาพจะใช้งานและวิธีการกำจัดมัน

3. ความขัดแย้ง

ความขัดแย้งเรื่องนี้ เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกัน คือ ระหว่างผู้ก่อเหตุ ความไม่สงบ หรือฆาตกรในคดีต่างๆ ซึ่งกระทำการไปด้วยความไม่พอใจหรืออารมณ์ความแค้นส่วนตัว ที่ทำให้เกิดการก่อเหตุขึ้นและทำให้ผู้คว่ากับอุทสี่มีต้องไปช่วยกันไขคดี

4. ตัวละคร

(1) ยูคว่า มานานู

ภาพที่ 4.4.8 ยูคว่า มานานู

ยูคว่าเป็นนักฟิสิกส์หนุ่ม หน้าตาดี และเป็นอัจฉริยะที่ได้รับฉายาว่า “กาลิเลโอประหลาด” เขาเป็นศาสตราจารย์ประจำภาคฟิสิกส์อยู่ที่มหาวิทยาลัยเทโตะ มีความสามารถมาก และมีคนมากมายที่ชื่นชมในผลงานของเขา

ยูคว่าสามารถอธิบายเรื่องราวและปรากฏการณ์ต่างๆ ที่ดูเหมือนจะเหลือเชื่อและไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ที่อุทสี่มีมาสอบถาม ให้เป็นเหตุเป็นผลทางวิทยาศาสตร์ได้ ผ่านการคิดวิเคราะห์ ความช่างสังเกต และการทดลอง แต่ยูคว่ากลับไม่ค่อยเข้าใจคนอื่นด้วยกันเท่าไรนัก เขาไม่สนใจเรื่องความรู้สึกของคน เพราะว่าเป็นสิ่งที่ไม่มีความจริง และเชื่อว่าการให้ความสนใจจึงเป็นการกระทำที่เสียเวลา และนั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาไม่ชอบเด็ก เพราะเด็กก็ไม่มีเหตุผลนั่นเอง โดยเขาจะไม่

พูดกับเด็กถ้าไม่จำเป็น และจะพูดคุยโดยผ่านคนอื่นแทน นอกจากนี้ พ่อจ๋อองตาเด็กแล้วเขาก็จะเป็นเพื่อนแพ้อันตามตัวอีกด้วย

ยูคาว่าเป็นนักวิทยาศาสตร์ก็จริง แต่ว่าเขากลับไม่ได้เอาแต่หมกตัวอยู่ในห้องทดลองเท่านั้น เขามีความสามารถทางด้านกีฬาหลายอย่าง โดยมักจะเล่นกีฬาที่อาศัยการคำนวณทางฟิสิกส์ในการเล่น เช่น สควอช เขาก็จะคำนวณทิศทางการตกกระทบของลูกในการตี การป็นเขาจำลอง ที่ใช้การคำนวณหาเส้นทางที่เหมาะสมในการป็นขึ้นไป การยิงธนูที่อาศัยการคำนวณแรงลมและปัจจัยอื่นๆ ในการยิง หรือแม้กระทั่งการต่อยมวย เป็นต้น

ยูคาว่าบอกว่า เขาชอบคิดมากกว่าการทำกิจกรรมอื่นๆ และคิดว่ามันเป็นเรื่องสนุก เมื่อเจอเรื่องที่เขาสนใจ เขาก็จะเข้าไปศึกษา วิเคราะห์และทดลองทันที เมื่อได้ยินเรื่องราวแปลกประหลาดของอุทสึมิหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่น่าสนใจแล้ว เขาก็จะหัวเราะขึ้นมาแล้วพูดว่า “น่าสนุก” เป็นประจำ นอกจากนี้ เวลาที่เขาคิดหาสาเหตุของการที่ปรากฏการณ์ต่างๆ เกิดขึ้น หรือเข้าใจเหตุการณ์ต่างๆ แล้ว เขาก็จะคว้าสิ่งที่อยู่ใกล้มือมาเขียนสูตรลงไปทันที เพื่อคำนวณหาความเป็นไปได้ และเมื่อเข้าใจถึงหลักการแล้ว เขาก็จะกลับไปทำการทดลองเพื่อจำลองเหตุการณ์ดังกล่าวขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งเพื่อพิสูจน์ว่าสิ่งที่เขาคิดนั้นไม่ผิด และเป็นไปได้ แต่เขามักจะบอกกับอุทสึมิว่า เขาไม่สนใจว่าคดีจะเป็นอย่างไร และเธอจะจับคนร้ายได้หรือไม่ แต่สิ่งที่เขาก็กทำก็เพียงแค่ต้องการค้นคว้าหาเหตุผลของปรากฏการณ์แปลกประหลาดเหนือธรรมชาติที่เกิดขึ้นเท่านั้น หน้าที่ในการจับคนร้ายและไขคดีเป็นหน้าที่ของอุทสึมิไม่เกี่ยวกับเขา

(2) อุทสึมิ คาโอรุ

ภาพที่ 4.4.9 อุทสึมิ คาโอรุ

อุทสึมิเป็นตำรวจสืบสวนมือใหม่ที่เพิ่งย้ายมาจากการเป็นตำรวจจราจร เธอเป็นคนที่ตั้งใจทำงาน และใฝ่ฝันที่จะเป็นตำรวจสืบสวนมาตลอด เธอได้รับการแนะนำเรื่องของคุณคาว่าจากคุณานางิซึ่งเป็นรุ่นพี่ เมื่อเธอพบเจอกับคดีที่เกิดเหตุแปลกประหลาด และไม่เข้าใจว่ามันเกิดขึ้นได้

อย่างไรนั้น เธอจึงมักจะนำคดีต่างๆ ไปปรึกษาญาติๆ ไปปรึกษาญาติๆ ไปปรึกษาญาติๆ ไปปรึกษาญาติๆ หลังจากไขคดีและจับคนร้ายได้แล้ว เธอก็มักจะกลับไปอธิบายให้ญาติๆ ฟัง แต่ญาติๆ มักจะบอกว่าไม่สนใจ นอกจากจะปรึกษาญาติๆ แล้ว บางครั้งเธอก็นำคดีของเธอไปปรึกษากับ โจโจนี่ หมอชันสูตรศพที่เป็นเพื่อนร่วมงานของเธอด้วย

อุทลิมิเป็นตำรวจที่ขยันและตั้งใจทำงาน เธอมักจะสืบสวนเรื่องราวต่างๆ ด้วยความตั้งใจ แม้ว่าบางครั้งคนอื่นจะต้องการปิดคดีและบอกว่ามันไม่มีอะไรเกิดขึ้นก็ตาม แต่ก็ยังจะพยายามต่อไปอย่างไม่ลดละ จนสามารถจะจับผู้ร้ายตัวจริงได้ นอกจากนี้ บางครั้งเธอยังแอบเข้าไปสืบสวนคดีที่ไม่ได้รับอนุญาตตามลำพัง เพื่อสืบหาตัวคนร้ายอีกด้วย โดยมักจะใช้เหตุผลในการสืบสวนคดีต่างๆ ด้วย การใช้ “ความรู้สึกของตำรวจสืบสวน” เป็นหลักในการตัดสินใจ นอกจากนี้เธอยังเป็นคนอ่อนไหว ใส่ใจเรื่องของคนอื่น และเก็บเอาเรื่องของคนอื่นมาเป็นห่วงเป็นใยอยู่บ่อยครั้ง

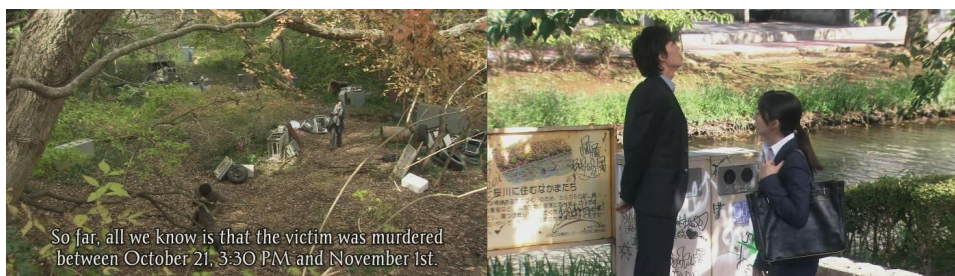
5. ฉาก

ฉากที่เห็นบ่อยครั้งคือฉากในห้องทดลองของยูคาวา จะเป็นคล้ายกับห้องทดลองทั่วไปที่ไว้สำหรับสอนนักเรียน คือมีโต๊ะขนาดใหญ่อยู่ 2 โต๊ะตรงกลางห้อง ไว้สำหรับให้นักเรียนนั่งและทำการทดลอง และมีโต๊ะอีกตัวหนึ่งอยู่หน้าห้องสำหรับยูคาวาใช้ในการสอนและมีกระดานดำอยู่ด้านหน้า ด้านข้างมีโต๊ะทำงานของยูคาวาอยู่ นอกจากนั้นภายในห้องยังมีอุปกรณ์การทดลองอื่นๆ เรียงราย มีสายไฟระโยงระยาง และมีชั้นหนังสือและอุปกรณ์อื่นๆ ทำให้ห้องดูแคบ และบรรยากาศทึมๆ จากการใช้แสงแดดส่องผ่านเข้ามาเท่าไรนัก เป็นที่ที่ยูคาวามักจะใช้ทำงานอยู่ประจำและใช้ในการสอนหนังสือ และทำการทดลองเพื่อพิสูจน์ให้ยูคาวาเห็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในคดีต่างๆ

ภาพที่ 4.4.10 ฉากในห้องทดลองของยูคาวา

ฉากอื่นๆ จะเป็นฉากที่เกิดเหตุ ซึ่งจะเปลี่ยนไปในแต่ละตอนขึ้นอยู่กับว่าในแต่ละตอนกำลังสืบสวนคดีอะไร มีทั้งฉากบ้านเรือน หอพัก โรงแรม ฯลฯ

ภาพที่ 4.4.11 ฉากสถานที่เกิดเหตุภายนอกอาคาร

ข. การเล่าเรื่องโดยใช้อาชีพ

ละครเรื่อง *Galileo* นั้น เป็นละครสืบสวนสอบสวน โดยมี ยูคาวา ซึ่ง เป็นนักฟิสิกส์ และเป็นอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นอัจฉริยะจนถูกตั้งฉายาว่า “กาลิเลโอ” คอยช่วยตำรวจคดีคล้ายคดีต่างๆ เนื่องจาก อุทสึมิ ซึ่งเป็นตำรวจมือใหม่ จะมาขอร้องเขาให้ช่วยไขคดีแปลกๆ ที่เกิดขึ้น ยูคาวานั้น ตอนแรกไม่ได้สนใจจะช่วยอุทสึมิไขคดี เพียงแต่ว่าสิ่งที่เธอนำมาเล่าเป็นปรากฏการณ์ทางฟิสิกส์ที่น่าสนใจสำหรับเขา เขาจึงช่วยเธอ โดยเกี่ยวกับอาชีพนักฟิสิกส์ของ ยูคาวาที่นำมาใช้ในการไขคดี ต่อไปนี้

(1) การเกิดคดีแปลกประหลาด

ในแต่ละตอนนั้น จะเริ่มต้นด้วยการเกิดคดีแปลกประหลาด ที่อุทสึมิซึ่งเป็นตำรวจสืบสวน ไม่สามารถทำความเข้าใจกับคดีที่เกิดขึ้นได้ ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร ทำให้ไม่สามารถตามสืบไปหาตัวคนร้ายได้ ดังนั้น เธอจึงต้องไปขอความช่วยเหลือจาก ยูคาวา เพื่อให้เขาช่วยไขความรู้ทางฟิสิกส์ คดีวิเคราะห์หาวิธีการก่อเหตุ โดยมีคดีต่างๆ ดังนี้

ภาพที่ 4.4.12 คดีที่วัยรุ่นถูกไฟลุกจนเสียชีวิต

ตอนที่ 1: เป็นเรื่องของเด็กวัยรุ่นที่ชอบก่อความวุ่นวาย และเกิดไฟลุกที่หัวขึ้นมา กระทั่งจนกระทั่งเสียชีวิต โดยไม่มีใครทราบสาเหตุของต้นเพลิง นอกจากนี้ ไฟที่เผาไหม้ยังมี

ความร้อนสูงจนกระทั่งเผากระดูกของผู้ตายได้ อุทสึมิ เป็นตำรวจมือใหม่ ได้รับการแนะนำจากรุ่นพี่ตำรวจให้ไปขอคำปรึกษาจากยูคาว่า

ตอนที่ 2: เด็กซึ่งสามารถเป็นพยานในเหตุการณ์ได้บอกว่าตัวเองเห็นเหตุการณ์เพราะวิญญาณหลุดออกจากร่างไปแล้วมองเห็นข้ามตึกไปอีกฝั่งได้ ทำให้คำให้การไม่น่าเชื่อถือ ใช้เป็นหลักฐานไม่ได้ ยูคาว่าจึงต้องหาสาเหตุที่เด็กคนนั้นสามารถมองไปเห็นอีกฝั่งของตึก

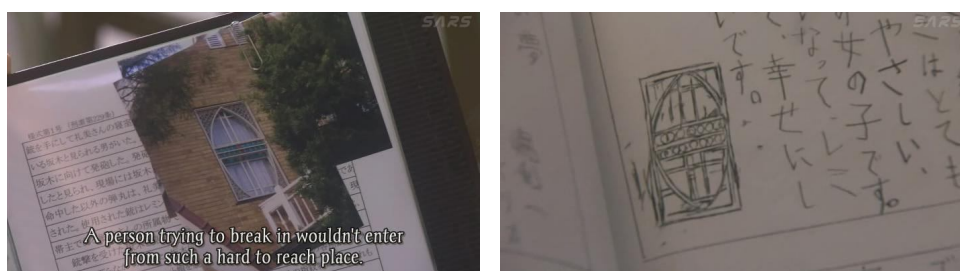
ตอนที่ 3: ยูคาว่าเป็นคนออกปากให้อุทสึมิมาช่วยก่อน เนื่องจากพี่สาวของลูกศิษย์ต้องการแจ้งว่าสามีเธอหายไป เมื่อไปสืบสวนคดีที่บ้านที่ต้องสงสัยว่าสามีของเธอถูกขังอยู่ข้างใน พบว่าบ้านทั้งหลังจะสั่นเป็นเวลาทุกวัน สุดท้าย ยูคาว่าที่สงสัยว่าทำไมบ้านถึงสั่นจึงไปค้นหาความจริงด้วยตนเอง

ภาพที่ 4.4.13 ผู้ตายที่หัวใจวายกลับมีรอยแผลที่หน้าอก

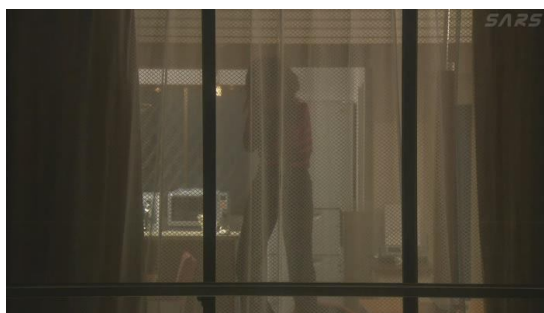
ตอนที่ 4: เกิดคดีที่ผู้ตายที่ยังสาวหัวใจวายตาย ตำรวจจะให้เป็นการตายโดยธรรมชาติ แต่อุทสึมิพบว่ามียรอยไหม้เกิดขึ้นที่บริเวณหน้าอก ยูคาว่าและอุทสึมิจึงสงสัยว่าเป็นการฆาตกรรม และต้องการสืบหาอาชญากรที่ใช้ในการทำให้ผู้ตายหัวใจวาย

ตอนที่ 5: เกิดเหตุการณ์ฆาตกรรมในห้องปิดตาย แต่มีผู้เห็นเหตุการณ์ว่าในตอนผู้ตายเสียชีวิตนั้น ภายในห้องเกิดลูกไฟสีฟ้าขึ้น ยูคาว่าสงสัยว่าลูกไฟสีฟ้าเกิดจากอะไร จึงช่วยอุทสึมิสืบสวนคดีดังกล่าว

ภาพที่ 4.4.14 หน้าต่างห้องที่เกิดเหตุ และ ภาพ หน้าต่างห้องที่วาดไว้เมื่อ 17 ปีก่อน

ตอนที่ 6: เพื่อนของอุทสี่มีอ้างว่าสามารถมองเห็นอนาคต เขามองเห็นตัวหนังสือที่ลอยอยู่ในน้ำเรียกให้เขาบุกเข้าไปหาเด็กที่ชื่อ โมริซากิ เรมิ ซึ่งเขาเชื่อว่าเป็นนางฟ้าประจำตัวเขา เขาพูดถึงชื่อของเธอ และวาดลักษณะของหน้าต่างบ้านที่เธออยู่ไว้ตั้งแต่ 17 ปีก่อน ก่อนที่เธอจะเกิดเสียอีก ยูคาวาว่าสนใจว่าสามารถเกิดปรากฏการณ์เช่นนั้นได้อย่างไร เพราะตอนแรกเขาคิดว่ามันเป็นเพียงแค่เรื่องบังเอิญเท่านั้น แต่ทุกอย่างพอเหมาะเกินไป เขาจึงช่วยอุทสี่สืบสวนเรื่องนี้

ภาพที่ 4.4.15 เหตุการณ์การผูกคอตายที่ซุบาระเห็นหนึ่งอาทิตย์ก่อนการผูกคอตายจริง

ตอนที่ 7: เพื่อนของผู้ช่วยยูคาวาบอกว่าตนเองเห็นเหตุการณ์การผูกคอตายในห้องของตึกฝั่งตรงข้ามล่องหน้า ก่อนที่จะเกิดเหตุผูกคอตายขึ้นจริงหนึ่งอาทิตย์ให้หลังภายในห้องเดียวกัน แต่เหตุการณ์ที่เขาเห็นครั้งแรกนั้น ไม่มีข่าวของคนเสียชีวิต และไฟฟ้าในห้องก็ดับไปก่อนที่เขาจะทันเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด เขาจึงเข้าใจว่าเขาสามารถมองเห็นเหตุการณ์ล่องหน้าได้

ตอนที่ 8: เกิดคดีฆาตกรรมขึ้นโดยผู้ตายโดนแทงเสียชีวิต แต่คำให้การของน้องสาวผู้ตายกลับบอกว่า เห็นพี่สาวมาปรากฏตัวที่หน้าบ้านเพียงแค่ 10 นาทีก่อนที่จะมีคนพบศพของเธอซึ่งอยู่ห่างออกไปกว่า 30 กิโลเมตร จึงเป็นไปได้ที่เธอจะเดินทางไปกลับภายในเวลาอันรวดเร็วขนาดนั้น ยูคาวาสงสัยว่าเธอสามารถเคลื่อนย้ายตัวเองอย่างไรได้ในเวลาที่จำกัด

ตอนที่ 9: พบศพของผู้ชายคนหนึ่งในสระน้ำในสวนสาธารณะ โดยมีเด็กไปพบหน้ากากที่ทำเป็นรูปหน้าของผู้ตายใกล้เคียงบริเวณที่เกิดเหตุ ซึ่งเป็นแผ่นเหล็กที่มีลักษณะเหมือนหน้าผู้ตายอย่างไม่ผิดเพี้ยน ยูคาวาสงสัยว่าหน้ากากดังกล่าวสามารถทำขึ้นมาได้อย่างไร เพราะตามปกติแล้วร่างกายของคนไม่แข็งพอที่จะทำให้เป็นแบบของแผ่นเหล็กได้

ภาพที่ 4.4.16 หน้ากากที่เป็นหน้าของผู้ตายที่ถูกพบบริเวณใกล้เคียง

(2) การสืบสวนสอบสวน

ภาพที่ 4.4.17 อุทสึมิทำการสืบสวนในที่เกิดเหตุ

อุทสึมิเองเป็นตำรวจสืบสวน ในละครจะมีภาพของการสืบสวนคดีของเธอที่แยกออกมาจากยูคาวา เช่น การไปสถานที่เกิดเหตุ การไปไต่ถามเหตุการณ์จากพยาน ผู้เห็นเหตุการณ์ คนรู้จักของผู้ตาย หรือผู้ต้องสงสัย เป็นต้น แต่ส่วนใหญ่แล้ว ยูคาวาหลังจากสนใจคดีที่เกิดขึ้นแล้ว ก็จะมาตามเธอไปตามที่ต่างๆ เพื่อสืบสวนสอบสวนด้วยตัวเองเพื่อหาสาเหตุด้วย

ภาพที่ 4.4.18 อุทสึมิเข้าฟังผลการชันสูตรศพจากใจโนจิ

นอกจากการสืบสวนสอบสวนตามที่เกิดเหตุ หรือพยานผู้เกี่ยวข้องแล้ว บางครั้งอุทสึมิก็คงต้องมีการฟังผลการชันสูตรศพจากใจโนจิ ซึ่งจะช่วยให้เธอเข้าใจรูปการของคดีมากขึ้น หรือแม้ว่าจะไม่มีการชันสูตรศพเกิดขึ้น เธอก็มักจะเข้าไปปรึกษากับใจโนจิเกี่ยวกับคดีที่เกิดขึ้นเสมอ

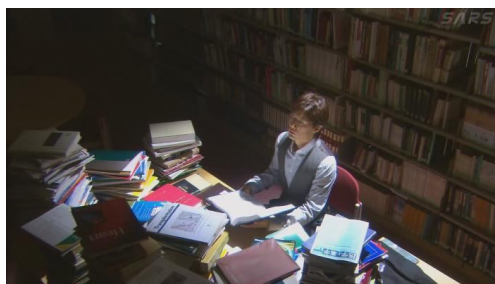
ภาพที่ 4.4.19 ยูคาวาเข้าไปสืบสวนที่เกิดเหตุเพื่อหาทางอธิบายปรากฏการณ์ต่างๆ

ด้านของยูคาวา เมื่อสนใจปรากฏการณ์แปลกประหลาดที่เกิดขึ้นในแต่ละคดีแล้ว เขาก็จะเข้าร่วมการสืบสวนสอบสวนด้วย โดยมักจะใช้อุทสึมิให้พาไปยังที่เกิดเหตุ หรือพาไปสอบสวนพยานหรือผู้ต้องสงสัยในคดีต่างๆ แม้ว่าส่วนใหญ่พวกเขาจะสืบคดีด้วยกัน แต่ในบางครั้งเขาก็จะแยกกันสืบสวนกับอุทสึมิ โดยไปสถานที่ต่างๆ คนเดียว เพื่อหาทางอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ส่วนอุทสึมิเองก็จะไปทำการสืบสวนสอบสวนในฐานะตำรวจต่างหาก และเมื่อทราบข้อมูลเพิ่มเติมก็จะกลับมาเล่าให้ยูคาวาฟัง เมื่อนำข้อมูลจากทั้งสองด้านมารวมกัน ยูคาวาจึงจะสามารถไขปริศนาของปรากฏการณ์แปลกประหลาดได้

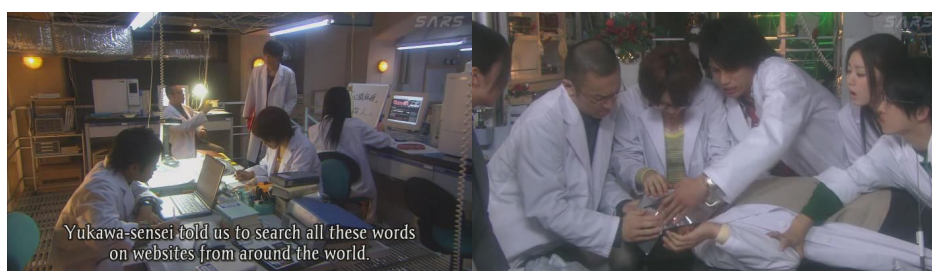
ภาพที่ 4.4.20 ยูคาวาเข้าไปสำรวจภายในโรงงานคนเดียว และอุทสึมิสอบสวนผู้ต้องสงสัย

ยูคาวาแม้จะเป็นนักฟิสิกส์ที่ฉลาดรอบรู้และมีความช่างสังเกตสามารถคลี่คลายคดีต่างๆ ได้ แต่ก็ยังมีบางครั้งที่เขาจำเป็นต้องศึกษาหาข้อมูลเพิ่มเติมจากการอ่านหนังสือค้นคว้าเพิ่มเติมเช่นกัน อย่างในตอนที่ 4 ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเกิดรอยไหม้ที่ผู้ตายหลังจากโดนทำให้หัวใจวาย เรื่องร่างกายของมนุษย์เป็นเรื่องที่ยูคาวาไม่เชี่ยวชาญ เนื่องจากเขาเป็นนักฟิสิกส์ จึงต้องมีการค้นคว้าเพิ่มเติม

ภาพที่ 4.4.21 ยูคาว่าอ่านหนังสือจำนวนมากเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับการทำให้ผู้ตายหัวใจวาย

นอกจากยูคาว่าจะสืบสวนสอบสวนกับอุทสึมิและพวกตำรวจแล้ว บางครั้งเขาก็ใช้ให้นักศึกษาที่เรียนกับเขา ช่วยหาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง หรือช่วยทดลองเพื่อหาทางอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นอีกด้วย นั่นทำให้ผู้ช่วยของเขาไม่ค่อยพอใจในการที่อุทสึมิมาไหว้วานยูคาว่าในการคลี่คลายคดี เนื่องจากเบียดเบียนเวลาการเป็นอาจารย์ของยูคาว่า ทำให้เขาให้ความสำคัญกับเรื่องอื่นมากกว่าการเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาฟิสิกส์

ภาพที่ 4.4.22 นักศึกษาที่เรียนกับยูคาว่าช่วยกันหาทางไขปริศนา

ขั้นตอนของการสืบสวนสอบสวนนั้น จะเกิดขึ้นหลังจากที่ยูคาว่าสนใจปรากฏการณ์แปลกประหลาดที่เกิดขึ้น โดยยูคาว่ากับอุทสึมินั้นมีเป้าหมายในการสืบสวนไม่เหมือนกัน สำหรับอุทสึมิแล้วเธอต้องการที่จะคลี่คลายคดี และจับตัวคนร้ายมาลงโทษ เพียงแต่ไม่เข้าใจปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น จึงจำเป็นต้องอาศัยความรู้ของยูคาว่าในการคลี่คลายคดี แต่สำหรับยูคาว่านั้น การที่เขาสืบสวนสอบสวนไปก็เพียงเพื่อให้เข้าใจปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในฐานะนักฟิสิกส์เท่านั้น ไม่ได้สนใจว่ารูปคดีจะเป็นอย่างไร ใครคือฆาตกร หรือใครคือคนร้าย เพียงแต่ต้องการอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นให้ได้เท่านั้น

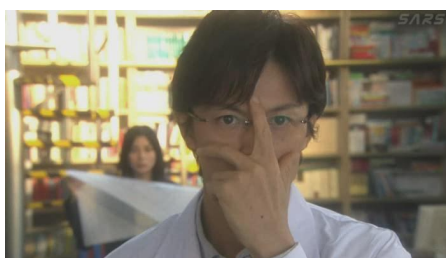
(3) สมมติฐานและการทดลอง

เนื่องจาก ยูคาวาเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่เชี่ยวชาญทางด้านฟิสิกส์ เมื่อเขาไปสำรวจที่เกิดเหตุ สืบสวนสอบสวนจนวิเคราะห์เป็นสมมติฐานออกมาได้แล้ว ก่อนที่เขาจะบอกให้อุทสึมิหรือคนอื่นทราบสมมติฐานที่เขาคิดได้ เขาจะกลับไปทดลองก่อนเสมอ เพื่อยืนยันว่าสิ่งที่คิดสามารถเป็นไปได้ และสิ่งที่เขาคิดถูกต้องในทางปฏิบัติ

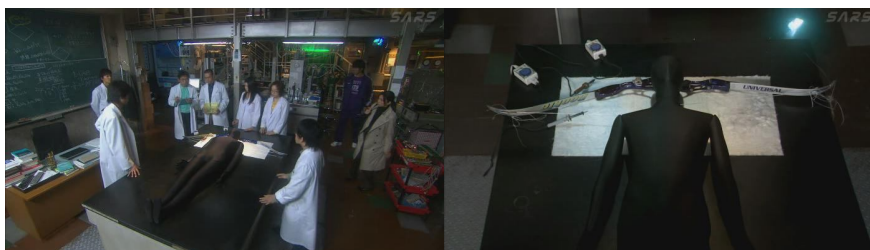
ภาพที่ 4.4.23 ยูคาวาก้มหน้าก้มตาเขียนสูตรหลังจากที่เข้าใจปรากฏการณ์ตามที่ต่างๆ

เมื่อสืบสวนสอบสวนจนเข้าใจปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ทันทีที่คิดสมมติฐานที่อธิบายปรากฏการณ์นั้นได้ เขาจะก้มหน้าก้มตาเขียนสูตรเพื่อคำนวณปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นทันทีไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ใด โดยหยิบอะไรก็ได้ที่ถืออยู่ใกล้ตัวมาขีดเขียนสูตรทันทีที่คิดออก นอกจากนั้น เขายังมีท่าประจำที่มักจะใช้เวลาที่คิดหาทางอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้ โดยจะเอามือพาดหน้าโดยใช้ นิ้วชี้วางไว้ที่ระหว่างคิ้ว

ภาพที่ 4.4.24 ท่าประจำที่ยูคาวาทำ หลังจากที่ได้คิดสมมติฐานที่จะอธิบายปรากฏการณ์ได้

เมื่อคิดหาสมมติฐานที่อธิบายปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้แล้ว สิ่งที่เขาจะทำเป็นขั้นตอนต่อไป คือ การทดลองสมมติฐานในทางปฏิบัติว่าสิ่งที่เขาคิดสามารถเกิดขึ้นได้จริง และทำให้เห็นเป็นรูปธรรมได้ โดยมักจะเชิญอุทสึมิ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับคดีมาร่วมขั้นตอนการทดลองในห้องทดลองด้วย

ภาพที่ 4.4.25 ยูคาว่าทำการทดลองเหตุการณ์ที่เกิดลูกไฟขึ้นในห้องปิดตาย

หลังจากยูคาว่าสามารถอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นว่าไม่ใช่เรื่องเหนือธรรมชาติแล้ว มักจะช่วยให้อุทสึมิโยงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจนกระทั่งไปหาตัวผู้กระทำผิดในคดีต่างๆ ได้ในที่สุด

(4) การคลี่คลายคดี

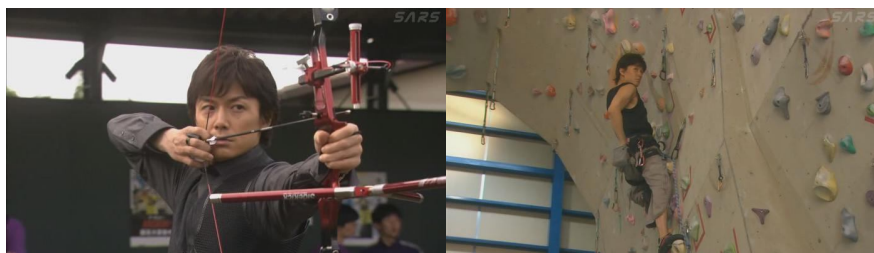

ภาพที่ 4.4.26 อุทสึมิกลับมาหายูคาว่าที่มหาวิทยาลัยเพื่อบอกเล่าบทสรุปของคดี

ในขั้นตอนของการคลี่คลายคดีนั้น เมื่ออุทสึมิทราบถึงวิธีการและสาเหตุของคดีที่แปลกประหลาดจนสามารถนำไปจับกุมตัวผู้ร้ายที่ก่อคดีได้นั้น เขามักจะกลับมาที่มหาวิทยาลัยเพื่อสรุปคดีให้ยูคาว่าฟังเสมอ แม้ว่าเขาจะไม่ได้ต้องการ เนื่องจากสิ่งที่ยูคาว่าสนใจก็เพียงแค่การหาสาเหตุของการเกิดปรากฏการณ์ที่แปลกประหลาดในคดีเท่านั้น บ่อยครั้งเขามักจะพูดกับเธอว่า 'ไม่ได้' ต้องการจะอยากรู้เรื่องราวของคดีว่าจบลงเช่นไร และเธอก็ไม่จำเป็นจะต้องกลับมาสรุปให้เขาฟังหลังจากที่เขาได้คดีได้แล้วทุกครั้ง แต่อุทสึมิก็มักจะแวะมาหาเขาหลังจากที่สามารถปิดคดีได้อยู่เสมอ

(5) งานอดิเรกและคำพูดของยูคาว่า

นอกเหนือจากเรื่องการสืบสวนสอบสวนคดีที่เกิดขึ้นแล้ว การเล่าเรื่องถึงการเป็นนักฟิสิกส์ที่เป็นอัจฉริยะของยูคาว่าด้วยการพูดถึงงานอดิเรกของเขาในแต่ละตอน เขามีงานอดิเรกเพื่อผ่อนคลายหรือเล่นสนุกเท่านั้น แต่งานอดิเรกที่เขาทำได้ดี เนื่องจากเขาใช้หลักฟิสิกส์ในการคำนวณอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นการเล่นสควอชท์ (ตอนที่ 2) การป็นเขาจำลอง (ตอนที่ 3) การยิงธนู (ตอนที่ 4) การแกะสลักไม้ (ตอนที่ 6) การต่ออมยิ้ม (ตอนที่ 7) การทำอาหาร (ตอนที่ 8)

ภาพที่ 4.4.27 ยูคาว่ายิงธนูและซ้อมปีนเขาจำลองซึ่งเป็นหนึ่งในงานอดิเรกของเขา

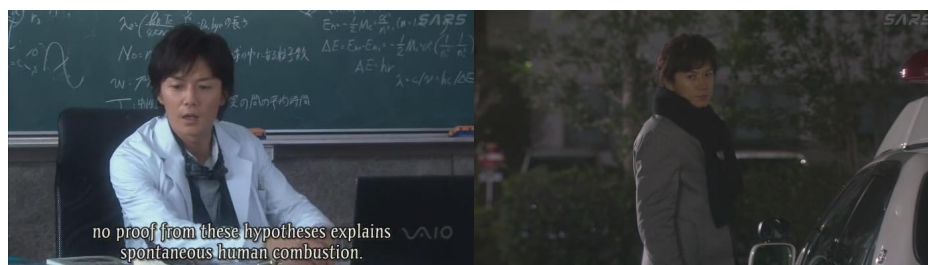
นอกจากนั้น คำพูดของเขาที่มักจะมองทุกอย่างเป็นตรรกะทั้งหมด โดยเขามักจะเถียงกับ อุทสึมิ ที่ใช้อารมณ์ตัดสินเรื่องราว ตรงข้ามกับยูคาว่าที่มักจะมองทุกอย่างเป็นตรรกะและไม่เข้าใจวิธีการคิดของอุทสึมิ

เวลาที่อุทสึมินำเรื่องราวแปลกประหลาดมาแล้ว มักจะบอกว่าเป็นไปไม่ได้ ยูคาว่าจะยกตัวอย่างปรากฏการณ์ในอดีตที่ใกล้เคียงกับที่เกิดขึ้นมาพูด เพื่อยืนยันว่ามันเป็นไปได้ เพียงแต่ต้องหาสาเหตุให้เจอเท่านั้น และเขาก็สนใจจะหาสาเหตุที่สามารถอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้ และบางครั้งยูคาว่าก็จะพูดถึงเรื่องนักวิทยาศาสตร์ในอดีต หรือการค้นพบทางวิทยาศาสตร์ในอดีตขึ้นมา เป็นการสร้างตัวละครรูปแบบหนึ่ง เพื่อย้ำให้เห็นว่าเขาเป็นนักฟิสิกส์ ผู้มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เป็นอย่างดี

ค. วิเคราะห์การสร้างตัวละคร

ยูคาว่า มานาบุ

(1) ลักษณะภายนอก

ภาพที่ 4.4.28 ยูคาว่าในชุดกาวน์และสูท

ยูคาว่าเป็นนักวิทยาศาสตร์และอาจารย์ในมหาวิทยาลัยหนุ่มหน้าตาดี ในเวลาที่เขาอยู่ในห้องทดลอง เขาจะใส่เสื้อกาวน์สีขาวทับเสื้อเตี๊ตและเสื้อนอก เมื่ออยู่ข้างนอกเขาก็ใส่สูทกับเสื้อเชิ้ตสุภาพ เรียบร้อย และส่วนใหญ่แล้วเขาจะใส่แว่นสายตาอยู่เสมอ

(2) บทพูด/บทสนทนา

ยูคาว่ามักจะบอกว่า เขาไม่สนใจเรื่องอารมณ์ของมนุษย์ เพราะว่ามันไม่มีตรรกะ และเขาจะไม่เสียเวลาไปวิเคราะห์มัน ดังนั้น เขาจึงไม่ค่อยสนใจอารมณ์ความรู้สึกของคนอื่น หรือเรียกได้ว่าไม่เข้าใจว่าคนอื่นจะรู้สึกนึกคิดอย่างไรกับเขานั่นเอง และนั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาไม่ชอบเด็กด้วย เพราะเด็กไม่มีเหตุผล

ยูคาว่ามักจะอธิบายเรื่องราวต่างๆ เป็นหลักการทางวิทยาศาสตร์ และพูดศัพท์วิชาการ หรืออธิบายเรื่องราวเกี่ยวกับนักวิทยาศาสตร์คนดังและทฤษฎีที่พวกเขาคิดค้นขึ้น จนบางครั้งทำให้คนที่ไม่เกี่ยวข้องข้องกับวงการวิทยาศาสตร์อย่างอุทสึมิไม่เข้าใจในสิ่งที่เขาพูด

เขามักจะพูดว่า “น่าสนใจ” สำหรับปรากฏการณ์ต่างๆ ที่แปลกประหลาดที่เกิดขึ้น ที่เขายังไม่เข้าใจ และเขาบอกว่า การที่เขาเป็นนักฟิสิกส์นั้นก็เขาชอบคิดมากกว่าทำกิจกรรมอื่นๆ

(3) การกระทำภายนอก

ยูคาว่าเป็นคนช่างสังเกตและมักจะเก็บรายละเอียดเรื่องราวต่างๆ และสภาพแวดล้อม รวมถึงคำพูดของคนที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ เพื่อช่วยในการคิดวิเคราะห์ หาเหตุผลและหลักการมารองรับกับปรากฏการณ์แปลกประหลาดต่างๆ ที่เกิดขึ้น โดยเขาจะก้มดู ฟังมอง หยิบจับและสอบถามอย่างละเอียดรอบคอบ

ยูคาว่ามักจะหัวเราะพอใจเสียงดังเมื่อเจอเรื่องที่เขาารู้สึกว่ามันน่าสนใจ และเป็นเรื่องที่เขายังหาเหตุผลมาอธิบายไม่ได้ หลังจากนั้น เขาก็จะสืบสวนหาสาเหตุของเรื่องราวดังกล่าวทันที

(4) ปฏิกริยาของตัวละครอื่น

ยูคาว่าเป็นที่เคารพและชื่นชมของลูกศิษย์รวมถึงผู้ช่วยของเขา โดยทุกคนนับถือในความเก่งและความเป็นอัจฉริยะของเขา แม้กระทั่งบรรดานักวิทยาศาสตร์ด้วยกันเองก็ชื่นชมในความสามารถของเขา

ภาพที่ 4.4.29 คนมาขอฉายเซ็นยูคว่าหลังจากที่เขาไปบรรยายทางวิชาการ

นอกจากเรื่องของความสามารถแล้ว บรรดานักศึกษาสาว ๆ ก็มักจะดีอกดีใจกรีดกราด ทำท่าตื่นเต้นและสนใจเวลาที่เข้าเรียนกับเขาเสมอ พร้อมกับบอกว่าเขาหล่อและมีเสน่ห์ อย่างไรก็ตาม อุตส่าห์มักจะโมโหและบ่นยูคว่าเสมอ เรื่องที่เขาไม่เคยเข้าใจว่าคนอื่น โดยเฉพาะเธอรู้สึกอย่างไรกับสิ่งที่เขาทำ หรือว่าเธอกำลังรู้สึกอะไรอยู่ เขาก็มักจะไม่สนใจและบอกว่า มันไม่ใช่เรื่องที่เขาจะต้องสนใจ

ง. อาชีพของตัวละครกับบริบทในละคร

นักฟิสิกส์ หรือ นักวิทยาศาสตร์นั้น เป็นอาชีพที่ได้รับการยกย่องจากคนในสังคม และยัง เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย ทำให้ผู้คนต่างพากันเคารพและนำถือในตัวเขา แต่เมื่อทำการสอบสวน เรื่องราวต่างๆ นั้น เขามักจะไม่ได้เปิดเผยสถานะของเขา ทำให้เขาเป็นเหมือนกับคนที่ผ่านไปผ่านมาและสนใจเรื่องราวต่างๆ เท่านั้น หรือว่าเป็นแค่ตำรวจสืบสวนคนหนึ่งที่มาตามหาตัวคนร้ายกับ อุตส่าห์

อย่างไรก็ตาม ในเรื่องจะมีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนักฟิสิกส์คนอื่นอีก 2 คน ที่มีความประสงค์ที่จะสร้างอาวุธเพื่อใช้ฆ่ามนุษย์ด้วยกันเอง และเป็นอาวุธร้ายแรงที่จะสามารถคร่าชีวิตคนได้จำนวนมาก ดังนั้น เรื่องนี้จึงเสนอแง่มุมของนักฟิสิกส์หรือนักวิทยาศาสตร์ที่สามารถเป็นได้ทั้งผู้สร้างสรรค์ ผู้ช่วยเหลือ ผู้ที่จะคลี่คลายปมปริศนาต่างๆ ในคดี และช่วยให้สามารถจับตัวคนร้ายได้ เป็นประโยชน์กับสังคม และนักวิทยาศาสตร์ที่คิดหาประโยชน์ส่วนตนเท่านั้น และพยายามคิดค้นหาอาวุธที่ร้ายแรงมาเพื่อทำลายล้างมนุษย์ด้วยกันเอง นักวิทยาศาสตร์จึงเป็นได้ทั้งผู้สร้างและผู้ทำลาย ขึ้นอยู่กับว่าจะเลือกทำสิ่งไหน ด้วยเหตุผลอะไร ทำเพื่อประโยชน์ส่วนตน หรือเพื่อสังคมอย่างแท้จริง

นอกจากนี้ ในส่วนที่มีคนเก็บขยะบ่นเรื่องขยะมากมายที่ล้นรอวันกำจัด และถูกทิ้งอยู่อย่างเกลื่อนกลาดตามที่ต่างๆ นั้น สะท้อนให้เห็นว่า นักวิทยาศาสตร์หรือมนุษย์ได้สร้างสรรค์ความ

สะดวกสบายขึ้นมา โดยคิดถึงตัวเองเป็นหลัก และไม่ได้สนใจว่าผลลัพธ์ของมันหลังจากนั้นจะเป็นอย่างไร จะทำให้เกิดความเดือดร้อนต่อสภาพแวดล้อม ระบบนิเวศน์อย่างไร นอกจากนั้น ก็ไม่ได้คิดจะควบคุมหรือหาทางกำจัดมัน จึงเหมือนกับว่า สิ่งนี้นักวิทยาศาสตร์สร้างสรรค์นั้น ทำยที่สุดแล้วก็จะย้อนกลับมาทำลายมนุษย์ด้วยกันเอง หากว่า ไม่มีการคิดถึงเรื่องนี้อย่างจริงจัง และแก้ไขให้เป็นเรื่องเป็นราว

4.1.5 เรื่องที่ 5 *Haken no Hinkaku*

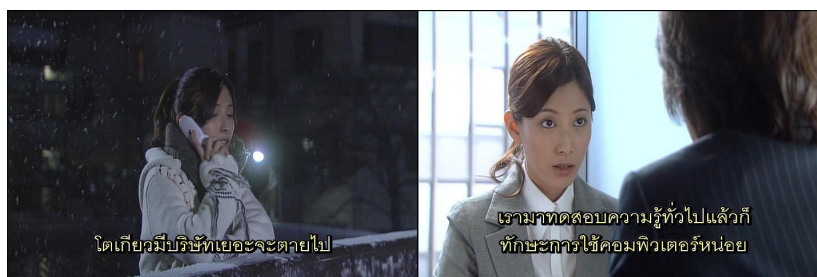

ละครเรื่อง *Haken no Hinkaku* ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ NTV เมื่อวันที่ 10 มกราคม – 14 มีนาคม 2550 โดยออกอากาศในวันพุธเวลา 22.00 น. จำนวนทั้งสิ้น 10 ตอน เรตติ้งเฉลี่ย 20.1

ก. การวิเคราะห์การเล่าเรื่อง

1. เนื้อเรื่อง

โมริเป็นนักศึกษาเพิ่งจบ ไม่มีประสบการณ์การทำงานมาก่อน และพยายามสมัครงานกับหลายบริษัทแต่ยังไม่ประสบความสำเร็จ จึงตัดสินใจมาสมัครเป็นพนักงานชั่วคราว หรือที่เรียกว่า “ฮาเคน” ที่ฮาเคนไลฟ์ และได้รับการเรียกตัวไปที่บริษัท S&F โดยมีเงื่อนไขว่า จะรับเธอเข้าทำงานหากบริษัทได้เห็นสัญญาจ้างโอมาเอะด้วย

ภาพที่ 4.5.1 โมริสมัครงานที่ฮาเคนไลฟ์เพราะหางานมานาน

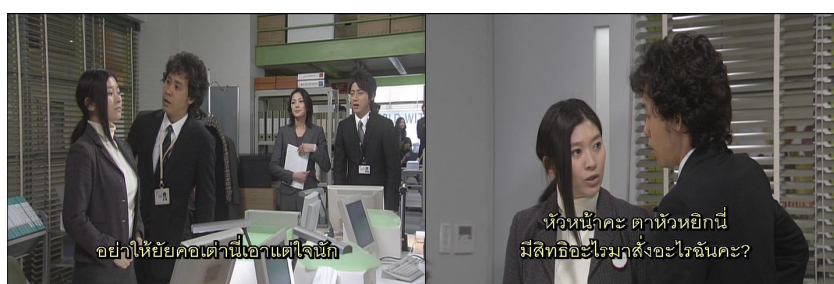

ภาพที่ 4.5.2 โอมาเอะนั่งนิ่งไม่พูดจาตอนคุยเรื่องสัญญาจ้าง

เมื่อโอมาเอะมาเซ็นสัญญากับบริษัท S&F เธอไม่พูดไม่จากับใคร นั่งนิ่งและให้อิโตสึกิซึ่งเป็นคนของฮาเคนไคฟี่ อ่านสัญญาการจ้างงานที่มีเงื่อนไขมากมาย เช่น ไม่ทำงานล่วงเวลา ไม่ทำงานวันหยุด และจะไม่ต่อสัญญา เป็นต้น ทำให้โซจิซึ่งเป็นคนของทางบริษัท S&F ที่มาพูดคุยไม่พอใจเธอตั้งแต่แรกเจอ

โอมาเอะเป็นพนักงานชั่วคราวที่มีความสามารถมาก แต่ก็หยิ่งทะนงตน ไม่ยิ้ม ไม่พูดถ้าไม่จำเป็น ทำเฉพาะงาน และทำตัวเหมือนเป็นหุ่นยนต์ รวมถึงไม่ยอมเข้าร่วมการสังสรรค์กับเพื่อนร่วมงานหลังเลิกงาน

การที่เธอเข้ามาทำงานในบริษัท S&F แต่ไม่เคารพอ่อนน้อมกับพนักงานประจำและไม่มีมนุษยสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนร่วมงาน ทำให้พนักงานประจำทั้งหลายไม่พอใจ โดยเฉพาะ โซจิ ซึ่งไม่ชอบพนักงานชั่วคราวอยู่แล้ว ทั้งสองจึงมักจะมีปากเสียงกันอยู่เป็นประจำ

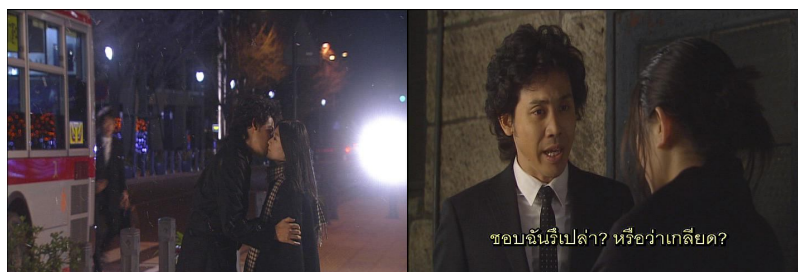
ภาพที่ 4.5.3 โซจิและโอมาเอะมีปากเสียงกัน

เมื่อทำงานไปสักพักโอมาเอะก็ได้แสดงให้เห็นถึงความสามารถของเธอในการทำงานที่มากกว่าคนทั่วไป รวมถึงความขยัน ตั้งใจ และทุ่มเทให้กับงาน ทั้งยังมีความสามารถด้านอื่นๆ ที่ไม่มีใครคาดคิด เช่น ความสามารถในการขับรถคอน การพูดภาษารัสเซีย การแล่ปลา ฯลฯ ซึ่งทุกครั้งความสามารถของเธอจะช่วยเหลือพวกเขาในเหตุการณ์ซับซ้อนได้เสมอ และทำให้เธอเริ่ม

เป็นที่ยอมรับในหมู่ของพนักงาน แม้กระทั่งโซจิเองก็ยอมรับความสามารถและความตั้งใจของเธอ จนเขาตกหลุมรักเธอ

โซจิพยายามจะหาทางติดต่อกับโอบาเอะนอกเวลางาน แต่เธอก็ไม่เคยเปิดใจให้เขา และรักษาความสัมพันธ์ไว้แค่เพียงเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งเท่านั้น โดยจะไม่คุยกับเขาหากไม่จำเป็น

“จะบอกว่าชอบหรือว่าเกลียด(โซจิ)ก็ไม่มีประโยชน์ การเข้าหาพนักงานชั่วคราวเป็นเรื่องง่ายเพราะไม่ต้องผูกมัด ถ้าไม่พอใจจะโยนทิ้งยังไงก็ได้ ฉันทึ่งพนักงานอย่างนี้มาบ่อยแล้ว” – โอบาเอะ

ภาพที่ 4.5.4 โซจิตกหลุมรักโอบาเอะต่างๆ ที่เกลียดพนักงานชั่วคราว

ด้านโมริแม้ว่าจะก่อปัญหามากมายให้กับบริษัท แต่เธอก็พยายามและตั้งใจที่จะทำงานจนเริ่มทำงานดีขึ้น จากที่ทำงานไม่เป็นเท่าไรนัก และคิดเสนอโปรเจกต์ข่าวกล่องของพนักงานชั่วคราวเข้าประกวดในงานครบรอบของบริษัทจนผ่านเข้ารอบ ซาโตนาเกะหัวหน้าแผนกการตลาด ซึ่งเป็นหัวหน้าโดยตรงของโอบาเอะและโมริ ไม่ยอมใส่ชื่อตัวเองในโปรเจกต์ แต่ใส่ชื่อโมริลงไปแทน ทำให้พนักงานในบริษัทคนอื่นๆ ไม่พอใจ แม้กระทั่งพนักงานชั่วคราวด้วยกันยังตำหนิเธอ โมริเกือบต้องถูกไล่ออก

ภาพที่ 4.5.5 ซาโตนาเกะตัดสินใจใส่ชื่อโมริในการส่งโปรเจกต์เพื่อประกวดทำให้เธอต้องถูกไล่ออก

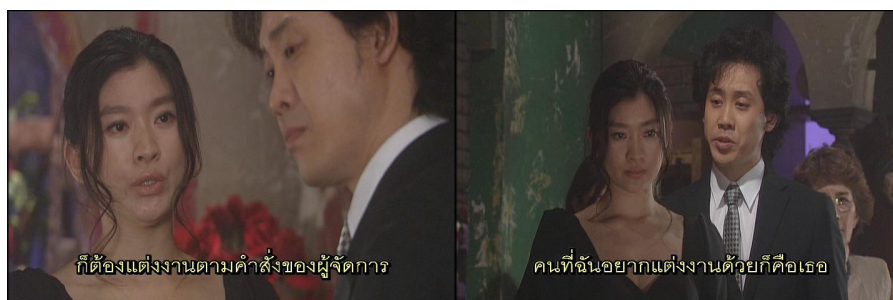
ภาพที่ 4.5.6 โอมาเอะพันดาบกับหัวหน้าคิริชิม่าในวันหยุดเพื่อขอไม่ให้ไล่โมริออก

หัวหน้าคิริชิม่าไม่พอใจที่โปรเจกของโมริซึ่งเป็นเพียงพนักงานชั่วคราวผ่านการคัดเลือก จึงตัดสินใจที่จะไล่โมริออก โอมาเอะใช้เวลาออกงานไปคุยกับคิริชิม่าและพันดาบต่อสู้อัน โดยเธอจะยอมแก้มงัดเพื่อไม่ให้คิริชิม่าไล่โมริออก

แม้ว่าโอมาเอะจะช่วยให้โมริไม่ถูกไล่ออก แต่หัวหน้าคิริชิม่าก็ตัดสินใจให้โซจิรับโปรเจกของโมริไปดำเนินการแทนซาโตนาเกะ แม้ว่าจะกลายเป็นโปรเจกของโซจิแล้ว ซาโตนาเกะก็ยังช่วยเหลือโซจิต่อไป โดยไม่สนใจว่าเป็นโปรเจกของใคร

ด้านหัวหน้าคิริชิม่าต้องการให้โซจิแต่งงานกับผู้หญิงที่เขาหาให้ โซจิที่ชอบโอมาเอะอยู่ จึงไปขอคำตอบกับเธอ และบอกว่าคนที่เขาคิดจะแต่งงานก็คือเธอ แต่โอมาเอะไม่ได้ให้คำตอบ และบอกแค่เพียงว่า คนที่ทำงานโดยอาศัยใบอนุญาตของหัวหน้าคิริชิม่าตลอดอย่างโซจิ หากจะอยู่รอดในบริษัทต่อไป ก็ต้องแต่งงานตามที่หัวหน้าต้องการ และเธอพูดเตือนสติโซจิว่า ข้อดีของเขาก็คือการที่เขาหวังใยเพื่อน

“(โซจิ)ก็แค่เบี้ยล่างของหัวหน้า ชอบขโมยผลงานคนอื่น หัวหยิกซึ่มขโมย แต่มีเรื่องหนึ่งที่ยอยากจะชม ก็คือจิตใจที่คอยดูแลเอาใจใส่เพื่อน แต่ว่าตอนนี้เหมือนว่าความดีนั้นจะหายไปแล้ว” – โอมาเอะ

ภาพที่ 4.5.7 โซจิปรึกษาโอมาเอะเรื่องที่เขาจะต้องแต่งงานกับผู้หญิงคนอื่น

หัวหน้าศิริชิม่าบอกความตั้งใจที่จะปลดซาโตนาเกะไปประจำที่บริษัทลูกกับโซจิ โซจิกลับไปคุยกับซาโตนาเกะตัวต่อตัวและมีปากเสียงจนกระทั่งชกต่อยกัน ด้วยเหตุว่าซาโตนาเกะยอมให้โซจิเอาผลงานของตัวเองไปเอาหน้าเสมอ ทั้งยังคอยเป็นห่วงโซจิตลอด แม้กระทั่งเรื่องของโอมาเอะ ที่ซาโตนาเกะเองก็ชอบเธอเหมือนกัน แต่ก็ยอมเสียสละให้เขา โดยเจ็บไว้และให้กำลังใจโซจิแทน

ภาพที่ 4.5.8 ซาโตนาเกะยอมรับกับโซจิว่าชอบโอมาเอะและทั้งคู่ชกต่อยกัน

ท้ายที่สุดแล้วหลังจากมีเรื่องชกต่อยและได้พูดคุยกัน โซจิตัดสินใจไม่นำเสนอผลงานและให้ซาโตนาเกะเป็นคนนำเสนอแทน ส่วนตัวเขาก็ลาออก และย้ายไปประจำการอยู่ที่บริษัทลูกแทนซาโตนาเกะ

โอมาเอะและโมริหมดสัญญาทำงานที่บริษัท ทั้งคู่ตัดสินใจว่าจะไม่ต่อสัญญา แม้ว่าซาโตนาเกะจะพยายามขอร้องให้โอมาเอะต่อสัญญา แต่เธอก็ปฏิเสธ ซาโตนาเกะกลับไปตามหาเหตุผลจากเพื่อนร่วมงานเก่าของเธอ จนรู้ว่าโอมาเอะไม่ยอมต่อสัญญากับที่ใด พยายามไม่พูดคุยและสังสรรค์กับเพื่อนร่วมงาน เพราะหากเธอทำงานเกิน 3 เดือนและผูกมิตรกับพวกเขา เธอจะรู้สึกเสียใจที่จะต้องแยกจากกัน ในขณะที่เดียวกันเธอก็ไม่ยอมเป็นพนักงานบริษัทใด เพราะเธอเคยถูกไล่ออกจากบริษัทในตอนที่เราจะรู้จักตกต่ำ ทำให้ไม่เชื่อถือการทำงานเป็นพนักงานให้กับบริษัทใด แต่จะเชื่อถือเพียงความสามารถของตัวเองและเป็นพนักงานชั่วคราวเท่านั้น

ภาพที่ 4.5.9 ซาโตนาเกะขอร้องโอมาเอะให้ต่อสัญญาการทำงาน

ภาพที่ 4.5.10 โอมาเอะในตอนเด็กที่ร้องไห้เสียใจเมื่อต้องออกจากที่ทำงาน

แม้ว่าโปรเจกต์ข้าวกล่องที่ช่วยกันทำมา จะเริ่มวางขายหลังจากที่ทั้งโอมาเอะและโมริหมดสัญญาแล้ว แต่โมริก็กลับมาช่วยงานที่บริษัทในวันที่ข้าวกล่องเริ่มวางขาย โอมาเอะที่บอกว่าไม่สนใจจะช่วยบริษัทอีกหลังจากที่หมดสัญญาไปแล้ว แต่ทำที่สุดในยามที่พวกเขาโดนกะตักที่นั่นลำบากจากเหตุการณ์ไม่คาดฝัน เมื่อหิมะตกหนักจนกล่องข้าวไม่สามารถมาส่งได้ทันตามกำหนด โอมาเอะตัดสินใจไถ่ตัวลงมาจากเครื่องบินพร้อมกับนำกล่องข้าวมาส่งเพื่อช่วยคลี่คลายสถานการณ์ แต่ก็ยังปฏิเสธว่าไม่ได้มาช่วยงานพวกเขา เพียงมาดึงพสุธาเป็นงานอดิเรกเท่านั้น

ภาพที่ 4.5.11 โอมาเอะกลับมาช่วยซาโตนากะในสถานการณ์คับขัน

หลังจากนั้น โมริก็กลับมาสมัครงานที่บริษัท S&F อีกครั้ง ได้รับการบรรจุเข้าเป็นพนักงานประจำที่บริษัท ส่วนโอมาเอะก็ไปเสนอตัวเซ็นสัญญาทำงานกับโซจิที่บริษัทลูกเพื่อช่วยเหลือเขาในการทำงาน

2. แก่นเรื่อง

ละครเรื่อง *Haken no Hinkaku* เป็นเรื่องเกี่ยวกับการทำงานในบริษัทของญี่ปุ่น ซึ่งภายในบริษัทนั้นต้องมีทั้งพนักงานประจำและพนักงานชั่วคราว เพื่อช่วยในการลดต้นทุน เนื่องจากพนักงานชั่วคราวจะไม่ได้รับโบนัส ได้ค่าจ้างเป็นรายชั่วโมง และไม่มีค่าเดินทางให้ เป็นต้น ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่บริษัทจำเป็นต้องจ่ายให้กับพนักงานประจำ

พนักงานชั่วคราวนั้นมักจะโดนดูถูกจากพนักงานประจำ ว่าเป็นพวกที่ไม่มีความสามารถ เป็นได้แค่ลูกน้อง หรือคนที่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานประจำเท่านั้น และมีหน้าที่เพียงแค่งานงานจิพาดะ ไม่มีส่วนในการตัดสินใจ ช่วยเหลือ หรือออกความเห็นในสิ่งที่สำคัญกับบริษัท นอกจากนี้ พวกพนักงานประจำยังมองว่า พนักงานชั่วคราวไม่ได้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับพวกเขา ผลประกอบการของบริษัทจะไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับพนักงานชั่วคราว เพราะพวกเขาจะไม่ได้รับโบนัส และพวกเขาก็อยู่ทำงานกับบริษัทเพียงแค่วาระเวลาสัญญาเพียง 3 เดือนเท่านั้น การจะต่อสัญญาทำงานหรือไม่นั้นก็ขึ้นอยู่กับความพอใจของทั้งสองฝ่าย แก่นเรื่องของละครเรื่องนี้จึงเป็นแก่นเรื่องแบบ Career Theme อย่างชัดเจน เพื่อให้เห็นถึงการทำงานในบริษัทที่ต้องมีทั้งพนักงานประจำและพนักงานชั่วคราว โดยมีโอมาเอะ ที่เป็นตัวแทนของพนักงานชั่วคราวที่มีความสามารถมาก ขยันและตั้งใจทำงานมากกว่าพนักงานประจำ และการที่เธอเข้ามาทำงานในบริษัทนี้นั้น ได้เปลี่ยนแปลงทัศนคติในการทำงานของพนักงานชั่วคราวและพนักงานประจำทั้งหลาย ทั้งในแง่มุมมองของการทำงานของตัวเอง และมุมมองต่อพนักงานชั่วคราว

ในเรื่องจะแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างพนักงานประจำและพนักงานชั่วคราวอย่างชัดเจน ในเรื่องของการมีส่วนร่วม อำนาจ ผลตอบแทน ฯลฯ แต่ที่สุดแล้ว พวกเขาก็ต้องยอมรับกันและกันและช่วยกันทำงานให้ประสบความสำเร็จ แม้ว่ามุมมองในการทำงานของพวกเขาจะแตกต่างกัน แต่บริษัทก็ขาดทั้งพนักงานประจำและพนักงานชั่วคราวไม่ได้

3. ความขัดแย้ง

ความขัดแย้งในเรื่องนี้ เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกัน โดยเป็นประเด็นเกี่ยวกับเรื่องของความแตกต่างระหว่างพนักงานชั่วคราวกับพนักงานประจำ โดยพนักงานประจำอย่างโซจิ จะมองว่า พนักงานชั่วคราวเป็นคนนอก เป็นคนที่เข้ามาเพียงแค่วางชั่วคราวแล้วก็จะจากไป แตกต่างกับเขาที่มองว่า บริษัทคือบ้าน และพนักงานประจำก็คือสมาชิกในบ้าน ดังนั้น เขาจึงไม่พอใจที่

จะต้องทำงานกับพนักงานชั่วคราว และมองว่าสิ่งที่พนักงานชั่วคราวควรจะต้องทำคือการทำงาน เล็กๆ น้อยๆ รับผิดชอบพวกเขาเท่านั้น

ด้านของโอบาเอะที่เป็นตัวแทนของฝ่ายพนักงานชั่วคราว เธอกลับมองว่า พนักงานประจำ นั้นไม่มีความสามารถและซื่อเกียจ ทำให้บริษัทต้องจ้างพวกเธอมาทำงานแทน นอกจากนี้ โอบาเอะ มองว่า การที่พวกพนักงานประจำทำงานแทบตายให้บริษัทเพื่อที่จะได้เลื่อนขั้น แต่ถ้าวันหนึ่ง บริษัทเกิดล้มขึ้นมา ทุกอย่างที่ทำไปก็หมดความหมาย ดังนั้น เธอจึงไม่ยึดติดอยู่กับบริษัทใดบริษัท หนึ่ง เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง เนื่องจากเธอเคยถูกไล่ออกจากบริษัทเก่ามาแล้ว และสิ้นหวังในการทำงานเป็นพนักงานประจำ

นอกจากความแตกต่างในเรื่องการทำงานของพนักงานประจำและพนักงานชั่วคราวแล้ว ยังมีเรื่องของมารยาททางสังคมและความรักของทั้งสองฝ่ายด้วย โดยพนักงานชั่วคราวนอกจาก จะดูถูกในสังคมของการทำงานที่บริษัทแล้ว คนภายนอกยังดูถูกว่าพวกเขาเป็นเพียงพนักงาน ชั่วคราว ไม่มีความมั่นคง และไม่ได้รับสวัสดิการจากบริษัท บางคนจึงมองว่าพนักงานชั่วคราวมี สถานะทางสังคมที่ต่ำกว่าพนักงานประจำ

สำหรับความรักระหว่างพนักงานประจำและพนักงานชั่วคราวยังถูกถ่ายทอดออกมาจาก ความรักของโซจิที่มีต่อโอบาเอะ เธอบอกกับเขาว่า การมีความรักกับพนักงานชั่วคราวเป็นเรื่องง่าย เพราะไม่ต้องถูกผูกมัด ซึ่งเป็นมุมมองเดียวกับที่บริษัทมองพนักงานชั่วคราวที่จะรับทำงานโดยต่อ สัญญาเป็นงวดๆ ครั้งละ 3 เดือนเท่านั้น หากไม่พอใจเมื่อไหร่ก็สามารถจะไม่ต่อสัญญา หรือ ยกเลิกสัญญาได้เสมอ

4. ตัวละคร

(1) โอมาเอะ ฮารุกะ

ภาพที่ 4.5.12 โอมาเอะ ฮารุกะ

โอมาเอะ เป็นพนักงานชั่วคราวที่มีความสามารถมาก และถูกจัดเกรดอยู่ในระดับ A+ หรือ ดีเยี่ยม เธอมีความตั้งใจทำงาน มีประสบการณ์ในการทำงานที่หลากหลาย มีประกาศนียบัตรรับรองในหลากหลายด้าน เช่นสัญญาฉบับบริษัทต่างๆ มาถึง 98 ที่ ถูกว่าจ้างมาทำงานที่บริษัท S&F โดยได้รับค่าจ้างที่สูงถึง 3,000 เยนต่อชั่วโมง (ประมาณชั่วโมงละ 900 บาท) ซึ่งสูงกว่าพนักงานประจำในบริษัทบางคน โดยมีเงื่อนไขในการทำงานว่าจะไม่ทำงานนอกเหนือจากหน้าที่ ไม่ทำงานในวันหยุด ไม่ทำงานนอกเวลา โดยเมื่อครบสัญญา 3 เดือนแล้วจะไม่ต่อสัญญาอีกด้วย ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ที่เธอใช้กับทุกบริษัท และเธอตั่งกฎเกณฑ์เหล่านี้ขึ้นมา เพราะไม่ต้องการผูกพันกับคนในบริษัทมาก ต้องการใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยว โดยไม่สนใจที่จะพูดคุยหรือสังสรรค์กับเพื่อนร่วมงาน

การที่โอมาเอะไม่ค่อยพูดจากับใครโดยไม่จำเป็น ไม่ยิ้มแย้มในที่ทำงาน ขยับตัวหรือเดินเป็นเส้นตรง และทำงานอย่างรวดเร็ว ทำให้เธอมักถูกเพื่อนร่วมงานมองว่าเป็นหุ่นยนต์ นอกจากนี้ เธอยังชอบพูดแรงและตรงไปตรงมา อย่างเช่น ต่อว่าพวกพนักงานประจำว่า ชี้แจงไม่ตั้งใจทำงาน เป็นต้น

โอมาเอะพักอาศัยอยู่กับแม่เลี้ยงที่บาร์હેล่า ซึ่งเธอจะทำการเดินฟลามิงโกที่บาร์ในช่วงเวลาหลังเลิกงานแล้วเป็นประจำ นอกจากนี้ เมื่อครบสัญญา 3 เดือน เธอก็มักจะไปเที่ยวที่สเปนเพื่อผ่อนคลาย

โอมาเอะเคยทำงานเป็นพนักงานแบงก์มาก่อน สมัยนั้นเธอก็ร่าเริงและสนิทกับเพื่อนร่วมงานเหมือนกับคนทั่วไป แต่เมื่อเศรษฐกิจตกต่ำ แบงก์ขาดทุนทำให้มีการปรับพนักงานออก และเธอเป็นคนส่วนที่ถูกไล่ออกนั้น ทำให้ชีวิตของเธอเปลี่ยนไป เธอเปลี่ยนมาทำงานเป็นพนักงาน

ชั่วคราวแทน ด้วยความคิดที่ว่า ต่อให้เศรษฐกิจจะแย่กว่านี้สักเท่าไร หรือจะเกิดอะไรขึ้นกับบริษัท ในอุตสาหกรรมต่างๆ เธอก็จะไม่เดือดร้อน ตราบใดที่เธอยังมีความสามารถอยู่ นอกจากนี้ เธอยังตั้งกฎเกณฑ์กับตัวเองว่าจะไม่ทำงานที่เหน็ดเหนื่อย 3 เดือน เพื่อไม่ให้เกิดความรู้สึกผูกพันกับบริษัท และสนิทสนมกับเพื่อนร่วมงานจนมากเกินไป และเธอยังจะพยายามไม่ให้ใครมารู้จักกับเธอเป็นการส่วนตัว และไม่อยากจะไปสังสรรค์หรือทำความรู้จักกับเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ เพื่อให้เวลาที่จะต้องจากลาจะได้ไม่รู้สึกละใจเท่าไรนัก

(2) ซาโตนากะ เคนสุเกะ

ภาพที่ 4.5.13 ซาโตนากะ เคนสุเกะ

ซาโตนากะเป็นหัวหน้าฝ่ายการตลาดที่เพิ่งตั้งขึ้นมาใหม่ และเป็นหัวหน้าโดยตรงของ โอมาเอะ เดิมทีนั้น เขาอยู่ในฝ่ายขาย การที่ย้ายมาประจำฝ่ายการตลาดทำให้ทุกคนในบริษัทมองว่าเขาถูกลดความสำคัญในบริษัทลงไป โดยให้ไปอยู่ส่วนที่ไม่มีความจำเป็นเท่าไรนักกับบริษัท และมีพนักงานไม่กี่คนที่ไม่มีความสามารถเป็นลูกน้อง

ซาโตนากะเป็นคนใจเย็น ใจดี และสุภาพอ่อนน้อม มักจะมีรอยยิ้มอยู่เสมอ นอกจากนี้ ยังเป็นห่วงเป็นใยความรู้สึกของคนอื่น ชี้แจงใจ ใจอ่อน และชอบรับผิดแทนคนอื่น มักจะรู้สึกผิดกับการกระทำของตัวเองอยู่บ่อยครั้ง ว่าเป็นต้นเหตุทำให้เรื่องราวต่างๆ เกิดขึ้น และมักจะพูดขอโทษอยู่เสมอ

ซาโตนากะทำงานไม่ค่อยเก่ง และไม่มั่นใจในความสามารถของตัวเอง นอกจากนี้ ยังไม่ชอบเอาหน้า ทำให้บ่อยครั้งที่มักจะถูกโงะจิ เพื่อนร่วมงานที่เข้ามาทำงานพร้อมๆ กัน นำเอาผลงานไปเป็นของตัวเอง ทำให้ซาโตนากะเหมือนกับไม่มีผลงาน จนถูกลดบทบาทลงเรื่อยๆ และศิริชิม่า ผู้จัดการสาขาเคยออกปากกับโงะจิว่าจะปลดซาโตนากะไปประจำการที่บริษัทลูกแทน

ซาโตนาเกะแอบชอบโอมาเอะตั้งแต่แรกพบ โดยเขารู้สึกว่าโอมาเอะทำงานเก่งและมีความสามารถมาก แต่ก็ไม่เคยบอกใคร แม้กระทั่งกับโซจิเพื่อนสนิท เมื่อรู้ว่าโซจิชอบโอมาเอะเหมือนกัน เขาก็สนับสนุนและช่วยเหลือโซจิเต็มที่ โดยไม่ต้องการที่จะแก่งแย่งกับโซจิ

(3) โซจิ ทาเคชิ

ภาพที่ 4.5.14 โซจิ ทาเคชิ

โซจิ เพิ่งจะได้เป็นหัวหน้าฝ่ายขายพร้อมๆ กับที่ซาโตนาเกะได้เป็นหัวหน้าฝ่ายการตลาด โซจิเป็นคนตั้งใจทำงาน เขาจริงจัง ทำงานเก่ง รักบริษัท แต่บางครั้งก็ชอบเอาหน้า หรือขโมยผลงานของคนอื่นไปเป็นของตนเอง นอกจากนี้ ยังชอบประจบประแจง ทั้งกับการทำงานกับคนอื่น และกับหัวหน้าของเขา ซึ่งก็คือ คิริชิม่า ผู้จัดการสาขา ซึ่งพอลับหลังแล้วก็มีหลายครั้งที่เขาเอาหัวหน้าไปนินทา

โซจิเป็นคนโผงผาง พูดจาตรงไปตรงมา เจ้าอารมณ์และมักจะถกเถียงกับโอมาเอะอยู่เสมอ เนื่องจากเขาเกลียดพนักงานชั่วคราว และมองว่าพนักงานชั่วคราวเป็นคนนอกที่เข้ามาในบริษัททำให้รุ่นพี่ที่เขาเคยเคารพ ที่ช่วยสอนงานเขามานั้นต้องถูกไล่ออกไป นอกจากนี้ ยังมองว่าพนักงานชั่วคราวไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับบริษัท จึงไม่ควรได้รับหน้าที่สำคัญในการทำงาน

โซจิมักจะถกเถียงเรื่องการทำงาน และแข่งขันกับโอมาเอะอยู่เสมอ แต่เมื่อโอมาเอะทำงานไปเรื่อยๆ เขาก็เริ่มรู้สึกดีกับโอมาเอะ ที่ทำงานเก่งและมีความสามารถ รวมถึงช่วยเหลือเขาเมื่อยามที่เขาเดือดร้อน จนเขาตกหลุมรักเธอในที่สุด

5. ฉาก

ฉากที่สำคัญในเรื่องจะมีอยู่ฉากเดียวคือ ฉากที่ทำงาน ซึ่งจะเป็นห้องทำงานในแผนกที่มีขนาดไม่ใหญ่มากนัก โดยจะมีโต๊ะของพนักงานติดกันหลายๆ ตัวและหันหน้าชนกัน โดยแบ่งสัดส่วนเป็นแต่ละส่วนงาน สำหรับส่วนงานของซาโตนาเกะซึ่งเป็นแผนกการตลาดที่เพิ่งตั้งใหม่นั้น

จะอยู่แยกออกไป ในส่วนที่เดิมเคยเป็นห้องเก็บของ และมีพนักงานรวมกันแค่ 6 คนเท่านั้น ซึ่งส่วนของห้องทำงานนั้น ก็จะเหมือนกับบริษัททั่วไป คือมีโต๊ะทำงาน ที่มีคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะ และมีเอกสารวางเรียงราย มีชั้นสำหรับใส่เอกสาร เป็นต้น โดยส่วนของโต๊ะพนักงานจะหันหน้าเข้าหากัน และโต๊ะของซาโตนาจะหันหน้าเข้าหาพนักงานคนอื่น ๆ

ภาพที่ 4.5.15 ฉากห้องทำงานในแผนกการตลาด

นอกจาก ฉากที่ทำงานแล้ว ก็จะมีฉากของบาร์เหล้าที่เป็นที่พักอาศัยของโอมิเอะ ที่เมื่อพวกพนักงานในบริษัทอย่าง ซาโตนาเกะ โซจิ และโมริ รู้ว่าโอมิเอะอยู่ที่นั่นแล้ว พวกเขา ก็มักจะแวะไปหลังเลิกงานเพื่อไปปรึกษาหารือ หรือพูดคุยเรื่องต่างๆ กับโอมิเอะ แม้ว่าเธอจะไม่ค่อยเต็มใจ เพราะนอกเหนือเวลางาน และไม่ต้องการสนิทสนมกับเพื่อนร่วมงานก็ตาม ซึ่งก็จะเป็นบาร์เล็กๆ ที่มีเวทีอยู่ตรงกลางเพื่อให้โอมิเอะใช้ในการโชว์เต้นระบำฟลามิงโก

ภาพที่ 4.5.16 ฉากบาร์ที่เป็นบ้านของโอมิเอะ

ในส่วน of ฉากอื่นๆ ก็จะเป็นฉากย่อยๆ เกี่ยวกับสถานการณ์ในแต่ละตอน เช่น ฉากของห้องประชุม ห้องรับแขก ห้องเก็บเอกสารในบริษัท หรือฉากของห้างสรรพสินค้า ที่พนักงานบริษัทจะต้องไปจัดงาน หรือพูดคุยกับเจ้าหน้าที่ประจำห้างเพื่อขอพื้นที่ในการจัดวางสินค้า เป็นต้น

ข. การเล่าเรื่องโดยใช้อาชีพ

ละครเรื่อง *Haken no Hinkaku* เป็นเรื่องของพนักงานชั่วคราวในบริษัท S&F ซึ่งขายผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับอาหาร โดยมีโอบาเอะเป็นตัวละครหลัก ที่แม้ว่าจะเป็นพนักงานชั่วคราว แต่ก็มีความสามารถในการทำงานมากกว่าพนักงานประจำ ในละครมีการเล่าถึงเรื่องของพนักงานชั่วคราวและพนักงานประจำเปรียบเทียบกัน โดยแบ่งประเด็นต่างๆ ดังนี้

(1) พนักงานชั่วคราวในญี่ปุ่น

ตอนต้นของเรื่องมีการกล่าวถึง ฮาเคน ซึ่งหมายถึง พนักงานชั่วคราวในบริษัทของญี่ปุ่น ซึ่งเริ่มตั้งแต่ปี 1986 หลังจากนั้น เกิดเศรษฐกิจฟองสบู่แตก เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำเป็นเวลานาน บริษัทต่างๆ ต้องการลดต้นทุนในการจ้างพนักงานจึงทำการจ้างคนนอก จำนวนของพนักงานชั่วคราวจึงขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยมีมากกว่า 3 ล้านคนในญี่ปุ่น สถานภาพทางการงานของพนักงานชั่วคราวไม่มั่นคง ได้ค่าจ้างเป็นรายชั่วโมง ไม่มีโบนัส ไม่ได้รับค่าเดินทางชดเชย และมีการพิจารณาต่อสัญญาทุกๆ 3 เดือน เมื่อเทียบกับพนักงานประจำบริษัทซึ่งจะได้สวัสดิการเหล่านี้จากทางบริษัทแล้ว พนักงานชั่วคราวจึงอยู่ในฐานะที่ค่อนข้างลำบากกว่าและไม่มั่นคง แม้กระทั่งสวัสดิการในบริษัทอย่างราคาอาหารกลางวันสำหรับพนักงานประจำ พวกพนักงานชั่วคราวก็ไม่ได้รับ ทำให้ต้องซื้ออาหารราคาแพงกว่าที่ราคาปกติ

ภาพที่ 4.5.17 พนักงานชั่วคราวเล่าถึงการที่พวกเขาอายุมากแล้วไม่มีการจ้างงาน

ในละครมีการพูดถึง การเกษียณอายุของพนักงานชั่วคราวที่อายุ 35 ปี เนื่องจากพนักงานชั่วคราวมักจะได้ทำงานทั่วๆ ไป การจ้างงานส่วนใหญ่จึงจะจ้างพวกหญิงสาวที่อายุน้อย พอเลยวัย 35 ปีไปแล้ว การได้รับจ้างงานก็จะน้อยลง มีแต่เพียงงานพิเศษชั่วคราวครั้งชั่วคราวเท่านั้น

(2) มุมมองที่พนักงานประจำและคนทั่วไปมองพนักงานชั่วคราว

ในละครนั้น โซจิจะเป็นตัวแทนของพนักงานประจำที่มองพนักงานชั่วคราวในแง่ร้าย เนื่องจากพนักงานชั่วคราวมา ทำงานต่อสัญญาเพียงแค่ครั้งละ 3 เดือนเท่านั้น นอกจากนั้นยังไม่ได้รับโบนัส ผลประกอบการของบริษัทจึงไม่มีผลต่อพนักงานชั่วคราว ไม่มีความรู้สึกผูกพันหรือความต้องการที่จะปกป้องบริษัทเหมือนกับพนักงานประจำ และโซจียังไม่พอใจพนักงานชั่วคราวเนื่องจากพวกคนที่เคยสอนงานมาจะต้องถูกไล่ออกไป และถูกแทนที่ด้วยพนักงานชั่วคราวเพื่อประหยัดต้นทุนการจ้างงานในบริษัท

ภาพที่ 4.5.18 โซจิไม่ให้โอมาอะยุ่งเกี่ยวกับงานของบริษัท

โซจิกล่าวถึงพนักงานชั่วคราวและพนักงานประจำไว้ในตอนที่ 3 เกี่ยวกับคำพูดของหัวหน้าตอนที่เขาเริ่มทำงานว่า

“หัวหน้าเคยบอกกับเราในวันแรกว่า บริษัทก็คือบ้าน พนักงานก็คือครอบครัว จากวันนี้เราคือครอบครัวเดียวกัน พอผมได้ยินก็รู้สึกดีใจมากที่ได้อยู่บริษัทนี้ พนักงานชั่วคราวเป็นแค่คนแปลกหน้า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับบริษัทพวกเขา ก็ไม่ได้เดือดร้อน ผมน่าจะอยากจะทำงานกับคนในครอบครัว” – โซจิ

โซจิมักจะใช้คำพูดและการกระทำที่แสดงออกถึงการดูถูกพนักงานชั่วคราวอยู่เสมอ เช่น ในตอนที่เขาสัมภาษณ์งานโอมาอะ (ตอนที่ 1) เขาพูดกับเธอว่า “เป็นเพียงพนักงานชั่วคราวทำงานทั่วๆ ไปก็พอ” หรืออย่างตอนที่โมริช่วยซื้อของให้พนักงานประจำคนอื่นที่ให้อำนาจเธอ (ตอนที่ 2) โซจิก็กกล่าวดูถูกว่า “นั่นแหละเป็นหน้าที่ที่พนักงานชั่วคราวซึ่งไร้สมองควรจะทำ” และบอกกับโอมาอะว่า “ไม่ว่าจะพยายามยังไง อนาคตของพนักงานชั่วคราวก็ลำบาก” (ตอนที่ 8) “พนักงานชั่วคราวนะเอาไว้ใช้ให้คุ้มเต็มที่แล้วก็ทิ้งเท่านั้นแหละ” (ตอนที่ 8) เป็นต้น

นอกจากโซจิแล้ว ในเรื่องมีการพูดถึงคนทั่วไปที่ถูกพนักงานชั่วคราว โดยใน ตอนที่ 4 มีการจัดงานแต่งงานระหว่างพนักงานประจำกับพนักงานชั่วคราวขึ้น และเมื่อพ่อแม่ของฝ่ายเจ้าบ่าวรู้ว่าเจ้าสาวเป็นพนักงานชั่วคราวก็เกิดความไม่พอใจจนโวยวายออกมามากกลางงาน และในตอนที่ 6 เจ้าของบริษัทที่ทำซ็อคโกแลตต้องการจะพูดกับพนักงานประจำเท่านั้น และบอกว่าพูดกับพนักงานชั่วคราวไปก็ไม่มีความประโยชน์อะไร

ภาพที่ 4.5.19 พ่อแม่ของเจ้าบ่าวไม่พอใจที่เจ้าสาวเป็นพนักงานชั่วคราว

นอกจากการดูถูกเรื่องการทำงานของพนักงานชั่วคราวแล้ว พนักงานประจำมักจะไม่ต้องกรให้พนักงานชั่วคราวมีบทบาทในบริษัท เนื่องจากพวกเขามีระยะเวลาทำงานต่อสัญญาเพียงแค่ 3 เดือนเท่านั้น ในตอนท้ายของเรื่องมีการกล่าวถึง การนำเสนอโปรเจ็คประจำปีของบริษัท ซาโตนาเกะซึ่งเป็นหัวหน้าส่วนส่งโปรเจ็คไปในนามของโมริซึ่งเป็นพนักงานชั่วคราว และโปรเจ็คได้รับการคัดเลือก ทำให้พนักงานคนอื่นๆ ไม่พอใจและมาต่อว่าโมริ เนื่องจากพวกเขาไม่พอใจที่เธอเป็นแค่พนักงานชั่วคราวแต่กล้าส่งโปรเจ็คในนามของตนเอง และพวกเขาไม่ต้องการจะทำงานที่พนักงานชั่วคราวเป็นคนคิดขึ้น โซจิกล่าวกับซาโตนาเกะถึงเรื่องนี้ว่า

“พนักงานประจำต้องอยู่เหนือพนักงานชั่วคราว โดยเฉพาะโปรเจ็คเกิดขึ้นเนื่องจากฉลองครบรอบ 80 ปีของบริษัท จะให้คนนอกเป็นผู้ชนะได้อย่างไร” (ตอนที่ 7)

(3) มุมมองที่โอบาเอะมองพนักงานประจำ

โอบาเอะก่อนที่จะมาเป็นพนักงานชั่วคราวที่มีความสามารถมากนั้น เธอเคยเป็นพนักงานประจำมาก่อน แต่เมื่อเศรษฐกิจตกต่ำ มีการปรับรูปแบบการจ้างงาน เธอเองก็ถูกไล่ออก และหมดหนทาง เธอจึงตั้งใจว่าจะไม่ผูกพันทำงานที่ไหนนาน โอบาเอะมีสัญญาว่าก่อนจะเริ่มงานกับทุกที่ว่าเธอจะไม่ต่อสัญญาหลังจากครบกำหนด 3 เดือน และเธอทำงานประจำในบริษัทต่างๆ มากมาย

“(เป็นพนักงานประจำ) ถึงว่าถูกว่าจ้าง ก็ถูกไล่ออกได้ ถ้าบริษัทล้มละลายทุกอย่างก็จบกัน เหมือนตอนไททานิคล่ม แต่ผู้คนที่ต่างอดหลับอดนอนเพื่อมัน พยายามสุดชีวิตเพื่อให้ได้เลื่อนขั้น แล้วทุกอย่างก็สูญเปล่า สำหรับฉันถึงเศรษฐกิจญี่ปุ่นจะมีเงินเฟ้อร้อยปีก็ไม่เป็นไร ถึงธุรกิจญี่ปุ่นจะล่มสลายก็ไม่เป็นไร สิ่งที่พนักงานชั่วคราวเชื่อก็คือตัวเองและค่าจ้าง ตราบใดที่ยังมีความสามารถและทักษะก็จะใช้ชีวิตได้ตามที่ต้องการ” – โอมาเอะ

ข้อความดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่าจากการที่โอมาเอะถูกไล่ออกเมื่อตอนเศรษฐกิจตกต่ำ ทำให้เธอไม่ไว้วางใจบริษัทหรือใครอีก สิ่งที่เธอเชื่อถือก็เพียงแค่ความสามารถของเธอเท่านั้น เธอจึงจะเปลี่ยนงานไปทุก 3 เดือน เพื่อไม่ให้รู้สึกผูกพันกับใครหรือที่ใดอีก

โอมาเอะยังกล่าวถึงความแตกต่างของโซจิกับซาโตนาเกะซึ่งเป็นพนักงานประจำไว้โดยแบ่งเป็นสองประเภท

“พนักงานประจำมีสองประเภท ประเภทแรก คือ ทำงานเพื่อความก้าวหน้าในชีวิต ประเภทที่สองคือทำงานเพื่อคนอื่น ประเภทที่สองเป็นที่รักของพนักงานด้วยกัน แต่ก็เป็นที่รังเกียจของบริษัท”

เวลาที่พนักงานประจำดูถูกพนักงานชั่วคราวนั้น โอมาเอะก็มักจะพุดจาดูถูกพนักงานประจำกลับ ตัวอย่างเช่น

“จะเป็นอะไรก็ได้ต่างกันหรอก ต้องขอบคุณพวกพนักงานประจำที่ชอบทำตัวขี้เกียจ พนักงานชั่วคราวอย่างเราก็เลยมีงานทำ” (ตอนที่ 4)

“การทำงานล่วงเวลาไว้สำหรับพนักงานประจำที่ทำงานเช้าและเงินเดือนไม่พอใช้ การทำงานล่วงเวลาไม่ได้แสดงถึงความทุ่มเท แต่คือการแสดงถึงความไม่เอาใจใส่” (ตอนที่ 6)

นอกจากการถูกดูถูกแล้ว พนักงานชั่วคราวมักจะไม่ได้รับความดีความชอบเมื่อเวลาทำดี แต่กลับจะถูกโยนความผิดให้ โอมาเอะพุดถึงเรื่องนี้ไว้ว่า

“ความผิดเป็นของพนักงานชั่วคราว ความดีความชอบเป็นของพนักงานประจำ” (ตอนที่ 6)

“สิ่งที่ตอบแทนความขยันของพนักงานชั่วคราวคือการดูถูก ไม่มีใครคิดจะเชื่อใจเรา ไม่มีรางวัลตอบแทนความตั้งใจ” (ตอนที่ 6)

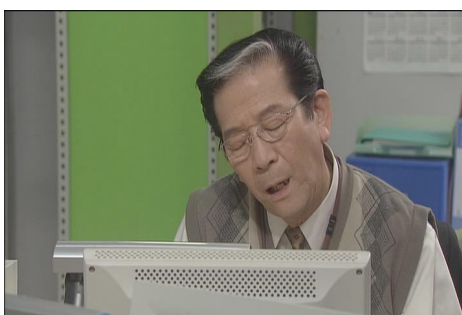
“พนักงานชั่วคราวไม่มีสิทธิ์ห้วงค่าตอบแทนใดๆ พนักงานชั่วคราวไม่มีสิทธิ์ห้วงรางวัลใดๆ”
(ตอนที่ 7)

นอกจากนั้น ตอนที่โอมะเอะทำงานดี และได้รับการชักชวนจากหัวหน้าแผนกให้ต่อสัญญา และอยากจะให้เธอเป็นพนักงานประจำ เธอกลับปฏิเสธเขาว่า “ฉันไม่ยอมถูกผูกไว้เป็นทาสของบริษัทไหน” (ตอนที่ 4) และโอมะเอะพูดถึงพนักงานชั่วคราวกับพนักงานประจำว่า “พนักงานชั่วคราวต้องเสี่ยงกับการต่อสัญญาทุก 3 เดือน พวกพนักงานประจำยึดติดกับบริษัทมากเกินไป” (ตอนที่ 5)

สำหรับญี่ปุ่นแล้ว พนักงานประจำมักจะทำงานอยู่บริษัทใดบริษัทหนึ่งตลอดชีวิต หากถูกไล่ออกก็จะลำบาก โอมะเอะกล่าวถึงการเริ่มต้นทำงาน การเป็นพนักงานประจำ และการทำงานไว้ว่า

“การสอบเข้าทำงานที่บริษัทนั้นเหมือนกับการทอยลูกเต๋า คนใดที่สอบผ่านก็จะถูกผูกติดไว้กับบริษัทตลอดชีวิต ส่วนคนที่สอบไม่ผ่านก็จะเลือกทางเดินเส้นอื่น ถึงจะสอบไม่ผ่าน ก็ไม่ได้แปลว่าอนาคตจะจบ ส่วนพวกที่ผ่านก็ไม่ใช่ว่าจะอนาคตจะสดใส การเติมพันชีวิตเป็นเรื่องต่อนั้นต่างหาก” (ตอนที่ 9)

(4) พนักงานประจำเท่าที่หมดความสามารถ

ภาพที่ 4.5.20 โองาซาวาระพนักงานอาวุโสที่ไม่มีความสามารถกลับในเวลาทำงาน

นอกจากเรื่องของพนักงานชั่วคราวที่มีความสามารถอย่างโอมะเอะ กับพนักงานประจำคนอื่น ๆ แล้ว ในละครยังมีการเล่าถึง โองาซาวาระ ที่เป็นพนักงานประจำที่อายุมาก ทำงานไม่ค่อยมีประสิทธิภาพ ใช้คอมพิวเตอร์ไม่เป็น และบางครั้งยังเผลอหลับในเวลาทำงาน แม้ว่าจะทำงานที่บริษัทมาเป็นเวลานาน แต่ฝ่ายบุคคลก็เห็นว่าโองาซาวาระหมดความสามารถแล้ว และควรจะถูก

ให้ออก (ตอนที่ 5) เมื่อซาโตนาเกะให้โองาซาวาระไปสำรวจตลาดที่ห้างสรรพสินค้า เขากลับเดินเล่นจนผลัดหลง

โองาซาวาระเองก็รู้ว่าตัวเองไม่มีความสามารถทัดเทียมคนอื่นในบริษัท ยังพูดเล่นกับคนอื่นว่า “คนหนุ่มสาวเรียนรู้อะไร ฉันอายุปุนนี่แล้ว ใช้การอะไรไม่ค่อยได้ เดี่ยวเขาก็ไล่ออกแล้วละ”

สำหรับพนักงานชั่วคราวเองก็มองว่า โองาซาวาระ ไร้ความสามารถ โอมาเอะ บอกว่า เขาเป็นตัวถ่วงของแผนก พนักงานชั่วคราวคนอื่นก็บอกว่า เขาไม่เคยทำงาน เอาแต่นั่งเฉยๆ แต่กลับได้เงินเดือนมากกว่าพวกเธอถึง 2-3 เท่า

ในขณะที่ทุกคนมองว่าโองาซาวาระหมดความสามารถและไม่มีประโยชน์กับบริษัทแล้ว นั้น ก็เกิดเหตุการณ์ที่จำเป็นต้องใช้เอกสารเก่า ที่มีเพียงโองาซาวาระเท่านั้นที่รู้ว่าอยู่ที่ไหน และรู้ว่า จะจัดเรียงข้อมูลอย่างไร การทำผลงานช่วยเหลือบริษัทครั้งนี้ ทำให้คนมองเห็นคุณค่าในตัวของเขา และประโยชน์ที่เขายังสามารถทำให้กับบริษัทได้ เขาจึงได้ต่อสัญญาทำงานกับบริษัทต่อไป

(5) ความสามารถของโอมาเอะ

ความสามารถในการทำงานของโอมาเอะมีสูงกว่าคนทั่วไปมาก เธอถูกเรียกว่าเป็นพนักงานชั่วคราว A+ โดยสามารถทำงานให้เสร็จในเวลาอันรวดเร็ว จนคนอื่นๆ ในบริษัทต้องทิ้งอยู่เสมอ

นอกจากความสามารถทั่วไปในการทำงานแล้ว ในละครมีการใส่ความสามารถของโอมาเอะที่เกินจริงในแต่ละตอนเพื่อช่วยคลี่คลายสถานการณ์เวลาที่คับขันนั้น ช่วยเพิ่มความรู้สึกสนุกสนานให้กับละครได้ โดยสร้างตัวละครให้เธอมีความสามารถที่หลากหลาย และบางสิ่งบางอย่างที่คนทั่วไปไม่ควรทำได้มากมาย ดังตารางต่อไปนี้

ตอนที่	ความสามารถพิเศษ	สถานการณ์
1	 <p>ความสามารถในการขับรถเครน</p>	<p>โมริลีมเอกสารสำคัญของบริษัทไว้โนรถแท็กซี่ที่ประสบอุบัติเหตุ และถูกนำมาทิ้งไว้ที่สุสานรถ โอมาเอะจึงขับรถเครนมาช่วยยกรถลง</p>
3	 <p>ความสามารถในการแล่ปลา</p>	<p>มืออาชีพที่ทำการแล่ปลาไซร์ประสบอุบัติเหตุ จนไม่สามารถจัดแสดงโชว์ได้ โอมาเอะจึงมาแล่ปลาไซร์แทน</p>
4	<p>ความสามารถในการพูดภาษารัสเซีย</p>	<p>ช่วยให้การเจรจากับชาวรัสเซียสำเร็จได้ด้วยดี</p>
5	 <p>ความสามารถในการเป็นผู้ตรวจลิฟต์</p>	<p>ลิฟต์ที่บริษัทเกิดเสียในเวลาที่จะต้องไปส่งเอกสารสำคัญ โอมาเอะจึงปีนลงไปช่วยเอาเอกสารออกมา</p>
6	 <p>ความสามารถในการเป็นผู้ประกาศ</p>	<p>ในการจัดงานขายสินค้าของบริษัท พนักงานชั่วคราวซึ่งจ้างมาเป็นผู้ประกาศกลับถอนตัวกระทันหัน โอมาเอะจึงต้องมาช่วยประกาศแทน การประกาศของโอมาเอะช่วยดึงดูดลูกค้าให้เข้ามาซื้อเป็นจำนวนมาก</p>

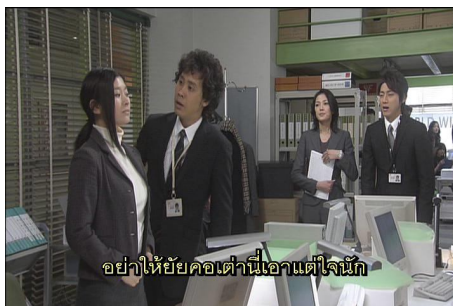
6	 <p>ไม่ต้องห่วงนะ... ลูกคุณจะต้องปลอดภัยแน่นอน</p> <p>ความสามารถในการเป็นผู้ดูแล</p>	<p>ลูกสาวของเจ้าของบริษัทที่เป็นลูกค้าเกิดเจ็บท้องคลอดขึ้นมา โอมิเอะช่วยผดุงครรภ์จนคลอดออกมาปลอดภัย ทำให้เจ้าของบริษัทพอใจและทำสัญญากับทางบริษัท S&F</p>
8	 <p>ความสามารถในการเล่นเคนโด (ดาบไม้ของญี่ปุ่น)</p>	<p>โอมิเอะแข่งเคนโดได้กับหัวหน้าแผนกคิริชิม่า เพื่อขอไม่ให้เขาได้มอริออกจากงาน</p>
9	 <p>ความสามารถในการฝึกสุนัข</p>	<p>สุนัขหลุดหายไประหว่างจัดงานขายสินค้าของบริษัท โอมิเอะจึงตามกลับมา และใช้ให้สุนัขไปตามหาตัวไซจิจนเจอ</p>
10	 <p>ความสามารถในการตีงเวหา</p>	<p>เกิดพายุหิมะทำให้สินค้าไม่สามารถมาส่งได้ทันกำหนด โอมิเอะจึงตีงเวหาพร้อมกับสินค้าเพื่อนำมาส่งให้ทันเวลา</p>

ตาราง 4.2 ตารางแสดงความสามารถพิเศษของโอมิเอะที่ช่วยแก้ไขสถานการณ์

ค. วิเคราะห์การสร้างตัวละคร

โอมาเอะ ฮารุกะ

(1) ลักษณะภายนอก

ภาพที่ 4.5.21 โอมาเอะใส่เสื้อคอเต่าและกระโปรงยาวพร้อมเสื้อนอกมัดผม

โอมาเอะ เมื่ออยู่ในที่ทำงานก็จะแต่งตัวสุภาพเรียบร้อย ใส่กระโปรงยาวและเสื้อคอเต่า พร้อมกับใส่เสื้อนอกทับเป็นประจำ แต่เมื่อเวลาที่อยู่ที่บ้านก็มักจะใส่เสื้อตัวใหญ่สบายๆ กับกางเกง และจะแต่งตัวเปลี่ยนไปตามกาลเทศะ นอกจากนี้ เธอจะมัดผมเวลาทำงาน และปล่อยผมเวลาที่เลิกทำงาน หรือพักเที่ยง โอมาเอะมักจะไม่มียิ้มแยมเวลาที่อยู่ที่ทำงาน และเคลื่อนไหวคล้ายหุ่นยนต์ โดยเดินเร็ว เดินตรง ชยับตัวหรือชยับคอเป็นมุมฉาก เป็นต้น

(2) บทพูด/บทสนทนา

โอมาเอะมักจะไม่ค่อยพูดกับเพื่อนร่วมงานโดยไม่จำเป็น แต่เวลาที่พูดกับหัวหน้าก็จะสุภาพเรียบร้อยอยู่เสมอ สำหรับเพื่อนร่วมงานคนอื่น เช่น โซจิ เธอมักจะถกเถียงกับเขาในเรื่องของการทำงาน และบอกว่า พวกพนักงานประจำขี้เกียจ และไม่เอาไหน การที่บริษัทต้องจ้างพนักงานชั่วคราวแบบเธอมานั้น ก็เพราะว่าพนักงานประจำไม่ได้เรื่อง

(3) การสร้างละครผ่านผู้เล่าเรื่อง

ก่อนเริ่มเรื่องในทุกตอน จะมีการกล่าวเสมอว่า “ไม่ว่าพนักงานประจำจะคิดอย่างไร บริษัทก็ขาดพนักงานชั่วคราวไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพนักงานชั่วคราวมีอาชีพอย่างฮารุกะ (โอมาเอะ) ที่ไม่มีคำว่าทำไม่ได้ หรือล่วงเวลา ไม่มีเวลาสังสรรค์กับเพื่อนร่วมงาน และจะหายตัวไปหลังจากครบสัญญา 3 เดือน”

(4) การกระทำภายนอก

เวลาโอบาเอะทำงานนั้น เธอจะตั้งใจและทำงานอย่างรวดเร็วมากจนทุกคนต้องตกใจ นอกจากเรื่องการทำงานในบริษัทแล้ว เธอยังมีความสามารถด้านอื่นๆ ที่คนคาดไม่ถึงอีกมากมาย เช่น การพูดภาษาฝรั่งเศส ความสามารถในการแลปลา ความสามารถในการขับรถเครื่องบิน การตั้งพสุธา เป็นต้น

ภาพที่ 4.5.22 การแลปลาเป็นหนึ่งในความสามารถของโอบาเอะ

นอกจากเรื่องของการตั้งใจทำงานแล้ว โอบาเอะยังเด่นระบำฟลามิงโกอยู่ที่บาร์เป็นประจำ ที่นับว่าเป็นงานอดิเรกอย่างหนึ่งของเธอ

โอบาเอะเป็นคนตรงต่อเวลามาก พอถึงเวลาเที่ยงหรือเวลาเลิกงาน เธอจะลุกออกจากโต๊ะทำงานทันทีและขอตัวกับเพื่อนร่วมงาน และยังคงออกกำลังกายเพื่อเตรียมพร้อมก่อนจะทำงานในตอนเช้าเสมอ

(5) ปฏิบัติการของตัวเอง

โอบาเอะจะถูกตำหนิจากโซจิเสมอว่าเป็นหุ่นยนต์ ไม่เหมือนมนุษย์ ด้วยการกระทำและท่าทางที่แข็งทื่อของเธอ รวมถึงใบหน้าที่ใช้อารมณ์ แต่ทุกคนก็นับถือเธอว่าทำงานได้เร็ว และมีประสิทธิภาพสูง

ภาพที่ 4.6.2 มินะนั่งดูอย่างหวาดกลัวระหว่างที่อายากะปฐมพยาบาลและยังเป็นลมระหว่างผ่าตัด

ในระหว่างที่อายากะนั่งเรือกลับมาที่เกาะก็เกิดอุบัติเหตุขึ้น มินะที่เป็นพยาบาลใหม่มาจากโตเกียวเพื่อที่จะมาแทนอายากะนั่งเรือลำเดียวกันกลับมาด้วยแต่กลับดูอย่างหวาดวิตก ไม่ได้ช่วยเหลืออะไรอายากะในการปฐมพยาบาล เมื่อโกได้นำตัวคนไข้ไปรักษาที่คลินิก มินะก็เป็นลมระหว่างการผ่าตัด นอกจากนี้ระหว่างที่ดูแลหลังการผ่าตัดก็ยังแผลอหุลับ ทำให้อายากะไม่พอใจ มินะ เนื่องจากเป็นห่วงว่ามินะจะไม่สามารถรับช่วงดูแลคนในเกาะแทนที่เธอได้

ด้านนารุมิซึ่งเป็นแพทย์ประจำโรงพยาบาลที่โตเกียวและเพื่อนที่เรียนมาด้วยกันกับโกไดโทรศัพท์มาปรึกษาโกไดเรื่องการรักษาอายากะ เนื่องจากพบว่าเธอเป็นมะเร็งเต้านม และไม่ควรรจะทำการรักษาข้ามหน้าข้ามตาโดยไม่ปรึกษากับโกไดซึ่งเป็นศัลยแพทย์เหมือนกัน ทำให้โกไดรับรู้เป็นครั้งแรกว่าอายากะเป็นมะเร็งเต้านม

ภาพที่ 4.6.3 นารุมิโทรศัพท์ปรึกษากับโกไดเรื่องอาการป่วยของอายากะ

อายากะได้ยินที่โกโต้พูดโทรศัพท์กับนารุมิ ทั้งคู่จึงคุยกันเรื่องอาการป่วยของเธอ และอายากะขอร้องให้โกโต้ปิดเรื่องของเธอเป็นความลับ เพราะเธอไม่อยากจะให้คนในเกาะและพ่อแม่ของเธอเป็นห่วง โดยเธอตัดสินใจจะไปรักษาตัวคนเดียวที่โตเกียว แม้ว่าในใจเธอจะอยากให้โกโต้เป็นคนรักษา แต่ในใจก็ยังอายุที่จะต้องให้โกโต้เห็นหน้าอกของเธอ

หลังจากคุยกับอายากะแล้ว โกโต้ตัดสินใจโทรศัพท์ไปหานารุมิเพื่อขอผลการตรวจร่างกายของอายากะ เนื่องจากตัดสินใจว่าจะทำการรักษาอายากะเอง แต่เมื่อมาคุยเรื่องการรักษากับอายากะอีกครั้ง อายากะกลับยืนยันว่าจะไปรักษาตัวที่โตเกียว เพราะไม่ต้องการจะเป็นคนไข้ที่คลินิกเสียเอง

ทาเคฮิโระซึ่งเป็นคนไข้คนแรกของโกโต้สมัยที่มาอยู่ที่เกาะชิคินะ เป็นความหวังของคนในเกาะที่จะมาเป็นแพทย์คนต่อไป สอบติดที่โรงเรียนเอกชนในโตเกียว แต่ไม่สามารถสอบเข้าที่โรงเรียนรัฐบาลได้ จึงลำบากใจที่จะเรียนต่อที่โตเกียว เนื่องจากโรงเรียนเอกชนมีค่าใช้จ่ายสูง และจะทำให้ทาเคฮิโระพ่อของเขาลำบากเนื่องจากฐานะทางบ้านไม่ได้ดี

โกโต้รู้ว่าทาเคฮิโระไม่สบายใจ จึงส่งหนังสือพร้อมกับเขียนจดหมายส่งกำลังใจไปให้ทาเคฮิโระจึงตัดสินใจเรียนต่อในโรงเรียนเอกชนที่โตเกียว ส่วนพ่อของเขาก็ต้องทำงานหนักขึ้นเพื่อให้มีเงินไปส่งเสียทาเคฮิโระ และเพราะการหักโหมทำงานหนักนี้ทำให้ทาเคฮิโระเผลอหลับระหว่างปฏิบัติงานจนกระทั่งเกิดอุบัติเหตุขึ้นทำให้คนงานด้วยกันได้รับบาดเจ็บและต้องจ่ายเงินค่าชดเชย นอกจากนั้นยังถูกไล่ออกจากงาน ส่วนทาเคฮิโระเองก็มีผลการเรียนร่วงต่ำเนื่องจากเรียนตามเพื่อนไม่ทัน และเพื่อนที่โรงเรียนต่างเรียนพิเศษเพิ่มเติม

ภาพที่ 4.6.4 ทาเคฮิโระสอบติดโรงเรียนเอกชนแต่ก็มีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายของทางบ้านจนทาเคฮิโระผู้เป็นพ่อต้องทำงานหนักกว่าเดิม

มินะไม่ค่อยมีประสบการณ์ในการเป็นพยาบาลจึงแก้ๆ ทำอะไรไม่ค่อยถูก แม้กระทั่งเรื่องง่ายๆ อย่างการเจาะเลือดก็ทำได้ไม่ดี ทำให้เป็นที่นิทาของชาวบ้านจนไม่มีใครกล้าให้เธอดูแล แต่เมื่อมีเด็กในเกาะประสบอุบัติเหตุจนต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล มินะคอยช่วยเหลือโกโต้ในการผ่าตัดจนการผ่าตัดสำเร็จไปได้ด้วยดี ทำให้ผู้คนในเกาะเริ่มเปิดใจให้เธอมากขึ้น

ภาพที่ 4.6.5 ชาวบ้านต่อคิวเพื่อทำการเจาะเลือดตรวจร่างกายกับโกโต้แต่ไม่มีใครกล้าต่อคิวของมินะ

ภาพที่ 4.6.6 ทาเคฮิโระออกตรวจคนไข้กับโกโต้

ทาเคโทชิหลังจากถูกไล่ออกจากงาน และต้องจ่ายเงินค่าชดเชย เนื่องจากผลลัพท์ในเวลางานและก่อให้เกิดอุบัติเหตุ เขาตัดสินใจเอาเงินเก็บไปลงทุน แต่ก็ถูกโกงเงินไปหมด ชิเงะหัวหน้าชาวประมงรู้เรื่องที่ทาเคโทชิถูกไล่ออกทำให้เป็นห่วง ทาเคโทชิไม่ยอมให้มาวุ่นวายจึงมีปากเสียงกัน และทาเคฮิโระที่กลับมาที่เกาะเพราะปิดเทอมมาได้ยินพอดี เมื่อรู้ว่าพ่อของเขาต้องลำบากทาเคฮิโระจึงอยากจะลาออกจากโรงเรียนที่โตเกียวแล้วกลับมาอยู่ที่เกาะ

โชอิจิพ่อของอายากะผลักดันให้เกิดทุนการศึกษาของหมู่บ้านขึ้น โดยเริ่มต้นจากการให้ทุนทาเคฮิโระก่อน และชวนให้ทาเคโทชิกลับมาอยู่ทำงานที่เกาะอีกครั้ง ส่วนพวกสมาคมชาวประมงก็รวมตัวกันซื้อเรือให้ทาเคโทชิใหม่เพื่อให้สามารถกลับมาทำงานเป็นชาวประมงได้ และโกโต้ก็ช่วยสอนให้ทาเคฮิโระกลับไปพยายามเรียนที่โตเกียวอีกครั้ง

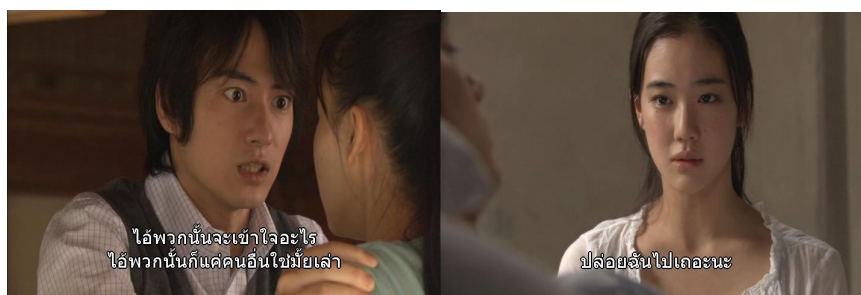

ภาพที่ 4.6.7 ทาเคโทชิกลับมาทำงานประมงที่เกาะเหมือนเดิม

อายากะที่ไปรักษาตัวที่โตเกียว ก็ได้รับผลข้างเคียงจากการให้ยาเพื่อรักษาโรคมะเร็ง เธอกลัวว่าตัวเองจะรักษาไม่หาย และกลับไปเป็นพยาบาลที่เกาะไม่ได้อีก มักจะโทรศัพท์ปรึกษาโกโต้ อยู่เสมอ นารุมิบอกให้โกโต้คุยกับทางบ้านของอายากะ เพราะหากจะต้องมีการผ่าตัดจะต้องได้รับความยินยอมจากทางครอบครัว

จากนั้นโกโต้รักษาคนไข้ที่มีอาการป่วยเป็นโรคมะเร็งได้หายขาดอย่างมหัศจรรย์ ซึ่งไม่สามารถจะเป็นไปได้ในทางการแพทย์ แต่สามารถรักษาให้หายขาดได้เนื่องจากคนไข้มีพลังใจในการมีชีวิตอยู่เพื่อครอบครัวและลูกที่ยังเล็ก ทำให้โกโต้เห็นความสำคัญของพลังใจ และเรื่องที่อยู่ นอกเหนือตำราการแพทย์

นาคาคิ สามีมะของมินะมาตามตัวเธอกลับไปอยู่ที่บ้านที่โตเกียว พอเธอปฏิเสธก็ถูกเขาทำร้ายร่างกาย ก่อนหน้านี้เขาก็มักจะทำร้ายเธอจนเธอตัดสินใจหนีออกมาอยู่ที่เกาะ นาคาคิและมินะต่างสูญเสียครอบครัวไปตั้งแต่เด็กเหมือนกัน ทั้งคู่จึงมีเพียงแค่นั้นและกันเท่านั้น หลังจากนั้น นาคาคิที่มีอาการป่วยอยู่ก็ได้มีมะปฐมพยาบาลช่วยชีวิตเอาไว้ เมื่อฟื้นขึ้นมาแล้ว นาคาคิก็ขอให้เธอกลับไปอยู่กับเขา มินะปฏิเสธและบอกว่าเธอมีความสุขมากที่อยู่ที่เกาะนี้ และจากนี้เธอสามารถอยู่ตัวคนเดียวได้ นาคาคิโมโหและทำร้ายเธออีก โกโต้และวาตะจึงมาช่วยพุดิให้นาคาคิออกไปจากเกาะ และพุดิให้มินะอยู่ที่เกาะต่อไป

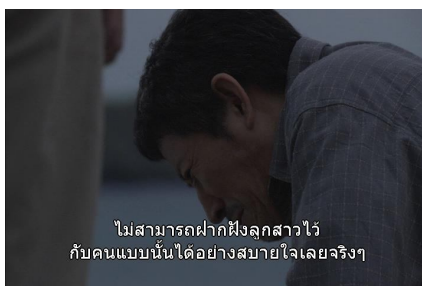

ภาพที่ 4.6.8 นาคาคิสามีมะของมินะมาตามตัวเธอกลับบ้าน

อายากะเขียนจดหมายมาบอกโซอิจิฟ่อนของเธอว่าเธอป่วยเป็นโรคมะเร็งเต้านมและกำลังจะผ่าตัด โซอิจิจึงตัดสินใจไปหาเธอที่โตเกียว เมื่อได้พบและพูดคุยกับนารุมิ เขาก็รู้สึกไม่สบายใจ และขอให้อายากะกลับไปรักษาตัวที่เกาะ โดยให้โกโต้เป็นคนรักษา แต่อายากะปฏิเสธและขอให้เขากลับไป

นารุมิหมอผู้ดูแลอายากะที่โรงพยาบาลที่โตเกียว ต้องการจะทำการผ่าตัดเต้านมออก รวมถึงผ่าตัดต่อมน้ำเหลืองออกด้วย อายากะกังวลเรื่องผลข้างเคียงจากการตัดต่อมน้ำเหลืองจะทำให้เธอไม่สามารถกลับไปเป็นพยาบาลได้อีก โกโต้พยายามขอร้องให้นารุมิพิจารณาเรื่องการผ่าตัดต่อมน้ำเหลืองอีกครั้ง แต่นารุมิเห็นว่าไม่มีความจำเป็นจะต้องเก็บไว้ และอาจจะเป็นอันตรายกับอายากะได้ในภายหลัง

ภาพที่ 4.6.9 โซอิจิฟ่อนของอายากะอยากให้โกโต้เป็นคนรักษาอายากะ

มาซาโยะแม่ของอายากะเมื่อรู้เรื่องการป่วยของอายากะก็ขอร้องให้โกโต้ไปหาอายากะเพื่อช่วยดูแลเธอ โกโต้จึงตัดสินใจไปหาอายากะที่โรงพยาบาลที่โตเกียวและขอให้เธอยอมให้เขาทำการรักษาแทน โดยทิ้งคลินิกไว้ให้วาคะ มินะและหมอมือที่มาจากที่อื่นดูแลชั่วคราว

ภาพที่ 4.6.10 โกโต้ขอเป็นคนรักษาอายากะเอง

อายากะตอบตกลงให้โกโต้ทำการผ่าตัดให้เธอแทนนารุมิ ด้านนารุมิเป็นห่วงว่าความห่วงใยที่เกินคนไข้ปกติที่โกโต้รู้สึกกับอายากะจะทำให้การผ่าตัดผิดพลาด จึงพาไปดูภรรยาเขาที่

เขาเป็นคนผ่าตัดผิดพลาดเพื่อเตือนใจ จากนั้นเมื่อทำการผ่าตัดก็คอยช่วยเรียกสติโกโต้ไม่ให้ทำการผ่าตัดผิดพลาด

ภาพที่ 4.6.11 นารุมิเตือนโกโต้เรื่องการผ่าตัดให้คนใกล้ตัวอาจทำให้ประหม่าจนผ่าตัดผิดพลาดได้

ด้วยความช่วยเหลือของนารุมิ ทำให้การผ่าตัดเสร็จสิ้นด้วยดี โกโต้กลับไปอยู่ที่เกาะเพื่อดูแลชาวบ้านในเกาะตามเดิม ส่วนอายุากะเองก็พักรักษาตัวที่โตเกียวต่อไป รวมถึงเรียนกายภาพบำบัดที่เธอตั้งใจต่อไปด้วย

2. แก่นเรื่อง

ละครเรื่อง *Dr. Koto Shinryajo* ในฤดูกาลที่ 2 เป็นเรื่องเกี่ยวกับศัลยแพทย์ที่เปิดคลินิกประจำอยู่ที่เกาะชิคินะ คอยดูแลรักษาและออกตรวจตามบ้านของคนในเกาะ ภายในเกาะเล็กๆ นี้เหมือนเป็นครอบครัวของเขา นอกจากจะเล่าถึงความรักความผูกพันระหว่างแพทย์และคนในเกาะแล้ว ในละครยังกล่าวถึงความสัมพันธ์ของหมอโกโต้กับพยาบาลของเขาที่เจ็บป่วยด้วยโรคมะเร็ง ตั้งแต่ตอนที่เธอยังไม่ตัดสินใจว่าจะรักษาตัวที่ไหน จนกระทั่งตัดสินใจจะรักษาที่โรงพยาบาลในโตเกียว และท้ายที่สุดก็ให้หมอโกโต้เป็นคนผ่าตัดรักษามะเร็งเต้านมให้เธอ นอกจากนั้นยังมีการเล่าถึงการเริ่มต้นและการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างมินะซึ่งเป็นพยาบาลคนใหม่ซึ่งมาแทนที่อายุากะกับคนในเกาะและคนที่คลินิก และความรักความห่วงใยของคนในเกาะกับพ่อลูกทาเคฮิโระและทาเคโทชิที่แม้ว่าจะตัดสินใจออกจากเกาะไป แต่คนในเกาะก็ยังเป็นห่วงเหมือนกัน เป็นครอบครัวเดียวกัน แก่นเรื่องของละครเรื่องนี้เป็น Career Theme ผสมกับ Love Theme โดยมีทั้งความรักความผูกพันระหว่างแพทย์กับคนในเกาะ ความรักของหมอโกโต้กับอายุากะพยาบาลคนเก่า ความสัมพันธ์ระหว่างพยาบาลคนใหม่กับคนในเกาะและคนที่คลินิก และความรักความผูกพันระหว่างคนในเกาะด้วยกัน

ภาพที่ 4.6.12 คนในเกาะมักจะมารวมตัวกันที่คลินิกเพื่อให้กำลังใจเมื่อมีใครเจ็บป่วย

ละครดำเนินเรื่องโดยพูดถึงการรักษาพยาบาลคนในเกาะของหมอโกโต้ ทั้งกรณีทั่วไปและกรณีฉุกเฉินต่างๆ ควบคู่ไปกับการเล่าถึงอาการเจ็บป่วยและการรักษาตัวของอายุากะซึ่งเป็นคนสำคัญสำหรับโกโต้ และเรื่องของทาเคชิโระที่เป็นเด็กที่โกโต้มีความผูกพันด้วยที่ต้องไปเรียนที่โตเกียว ด้วยความยากลำบากและเรียนตามเพื่อนไม่ทัน แต่ก็ได้รับพลังจากคนในเกาะและหมอโกโต้ นอกจากนั้นพ่อของเขาก็กู้ลำบากในการหาเงินมาส่งเสีย แต่ก็ได้อาโกโต้เป็นแบบอย่างและพลังใจเพื่อให้เขาตั้งใจเรียนมาเป็นหมอรักษาคนที่เกาะต่อไป

ละครยังมีการพูดถึงประเด็นของการรักษาคนไข้ของโกโต้ที่รักษาคนไข้โดยมองว่าคนในเกาะเป็นครอบครัวของตัวเอง โดยจะดูแลและผูกพันกับคนไข้เป็นพิเศษ โดยแบกรับภาระชีวิตของคนไข้เอาไว้ รักษาคนไข้โดยที่ให้ความสำคัญเหมือนกับเป็นคนในครอบครัวทุกคน หากมีใครบาดเจ็บล้มตาย ตัวเขาเองก็จะเจ็บปวดใจที่สุด ซึ่งตรงข้ามกับหมออย่างนารุมิที่เคยผ่าตัดภรรยาของตัวเองผิดพลาด เนื่องจากเกิดความวิตกในขณะที่ทำการผ่าตัด ทำให้เขาเชื่อมั่นว่าการจะเป็นศัลยแพทย์ได้ ต้องไม่มีหัวใจ ต้องไม่เอาเรื่องความรู้สึกเข้ามาเกี่ยวข้อง ต้องข้ามผ่านความเป็นมนุษย์ไป ซึ่งเป็นแนวทางที่ตรงข้ามกับโกโต้โดยสิ้นเชิง

นอกจากนี้ ละครยังพูดถึงการรักษาตัวจากโรคมะเร็งด้วยพลังความเชื่อมั่นในการมีชีวิต ที่อยู่นอกเหนือจากตำราแพทย์ หากผู้ป่วยมีความตั้งใจในการรักษาตัวเอง ต้องการมีชีวิตอยู่ และได้รับพลังใจจากผู้คนรอบข้างก็จะสามารถรักษาโรคร้ายอย่างมะเร็งได้อย่างปาฏิหาริย์

3. ความขัดแย้ง

ความขัดแย้งในเรื่องนี้ เกิดจากทั้งความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ดังเช่น ความคิดเห็นความเห็นนอกเหนือใจ และความเป็นห่วงเป็นใยอายุากะของหมอโกโต้ กลับจะถูกนารุมิมองว่าไม่

จำเป็นสำหรับคนเป็นแพทย์ และสิ่งที่โกโต้ทำคือการเอาอารมณ์ความรู้สึกมาตัดสินใจ เอาเรื่องส่วนตัวมาเป็นเกณฑ์ แทนที่จะมองการรักษาอย่างเป็นวิทยาศาสตร์เป็นหลัก

นอกจากนั้น โกโต้มีความประสงค์ที่จะรักษาอายุากะเองที่คลินิก แต่นารุมิไม่เห็นด้วย เนื่องจากมองว่าคลินิกเล็กๆ ในเกาะ คงไม่มีเครื่องมือเปรียบพร้อม และการรักษาที่ทันสมัยเท่ากับโรงพยาบาลในเมือง การมองการรักษาของโกโต้และนารุมิจึงแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง โกโต้เอาอารมณ์และความรู้สึกห้วงใยใช้เป็นพลังในการรักษา ส่วนนารุมิมองว่านั่นเป็นส่วนเกินที่ไม่จำเป็นสำหรับคนเป็นแพทย์

“ยิ่งหมอสสนิทกับคนบนเกาะมากเท่าไร เขาก็จะยิ่งทรมาณมากเท่านั้นหรือเปล่า ไม่ว่าจะ เป็นใคร สักวันหนึ่งความตายก็ต้องมาเยือน ต่อจากนี้ไป วันที่คนที่เขาสนิทชิดเชื้อต้อง ตายมันก็ต้องมาถึง ถึงตอนนั้นคุณหมอมองจะยอมรับความตายนั้นได้หรือเปล่า” – วาดะ

“คุณบอกว่าคุณทำการรักษาคนบนเกาะโดยคิดว่าเป็นเหมือนครอบครัวของตัวเอง ทำการ รักษาโดยคิดว่าเป็นครอบครัวเดียวกัน จะทำแบบนั้นได้ยังไงกัน ถ้าเป็นครอบครัวเดียวกัน มันก็หมายถึงการต้องแบกรับทั้งชีวิตของเขาไว้เลย ถึงแม้จะแค่ชีวิตเดียวแต่การต้องแบกรับมันไว้ช่างแสนหนักหนาและทรมาณแค่ไหน แล้วยังเป็นคนในครอบครัวที่เรารักอีก สิ่งที่คุณพยายามอยู่มันก็แค่มายา คิดว่าคนบนเกาะเป็นครอบครัวงั้นหรือ อย่าพูดเป็นเล่น” – นารุมิ

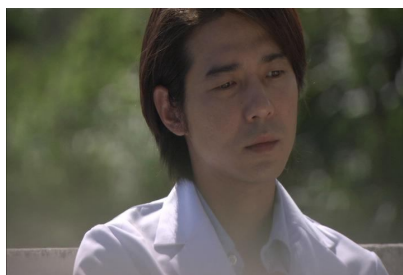
สำหรับความขัดแย้งภายในจิตใจมนุษย์เอง คือ ความขัดแย้งภายในจิตใจของอายุากะที่ สับสนว่าเธอควรจะเลือกรักษาตัวกับโกโต้ หรือนารุมิตี ในตอนต้นของเรื่องนั้น เธอมีความลังเล อย่างมาก และอยากจะรักษาตัวอยู่ที่เกาะกับโกโต้ แต่ในขณะที่เดียวกันด้วยความที่เธอเป็น พยาบาลของคนในเกาะมาตลอด ก็ไม่อยากจะกลายเป็นภาระของคนในเกาะที่จะต้องมาเป็น ห่วงเป็นใยเธอเสียเอง นอกจากนั้น แม้ว่าใจหนึ่งเธอจะอยากให้โกโต้เป็นคนรักษาเธอ แต่เธอก็ไม่ ต้องการจะให้โกโต้เห็นหน้าอกของเธอ หลังจากเธอตัดสินใจว่าจะไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลที่ โตเกียวแล้ว เธอก็ยังมีความลังเลที่จะให้หมอนารุมิรักษาดีหรือไม่ เมื่อถึงขั้นสุดท้ายแล้ว เธอก็ ตัดสินใจให้โกโต้ทำการรักษาอยู่ดี

เช่นเดียวกับความขัดแย้งภายในจิตใจของทาเคชิโระ ที่แม้ว่าจะสอบเข้าเรียนที่โรงเรียนใน โตเกียวได้ แต่เนื่องจากเป็นโรงเรียนเอกชน จึงไม่แน่ใจว่าจะเรียนดีหรือไม่ เนื่องจากว่าจะทำให้ ครอบครัวลำบาก เมื่อตัดสินใจเริ่มเรียนไปแล้วมารู้ปัญหาของทางบ้าน ก็อยากที่จะตัดสินใจ

ลาออกจากโรงเรียนกลับมาอยู่ที่เกาะ แต่อีกใจหนึ่งก็ยังคงอยากเรียนเพื่อที่จะได้เป็นหมอในอนาคตตามรอยโกโต้

4. ตัวละคร

(1) โกโต้ เคนสุเกะ

ภาพที่ 4.6.13 โกโต้ เคนสุเกะ

โกโต้เป็นศัลยแพทย์ประจำเกาะชิคินะที่มีความห่วงใยและผูกพันกับคนบนเกาะมาก นอกจากจะรักษาผู้ป่วยทั่วไปในคลินิกแล้ว เขายังจะออกไปตรวจรักษาตามบ้านของคนไข้อยู่เสมอ คนบนเกาะทุกคนเคารพและรักเขาเป็นอย่างดี เนื่องจากเขาเป็นหมอคนเดียวซึ่งเสียสละมาอยู่บนเกาะที่ยังไม่ค่อยเจริญเท่าไรนัก ก่อนหน้าที่เขาจะมาอยู่ที่เกาะนี้ เคยเป็นศัลยแพทย์ประจำโรงพยาบาลที่โตเกียว แต่ก็ทำการผ่าตัดผิดพลาดจนทำให้คนไข้เสียชีวิต และโยนความผิดให้กับนักศึกษาแพทย์ ทำให้เขาสูญเสียความมั่นใจในฐานะแพทย์ และไม่มีที่ไป จนกระทั่งมาอยู่ที่เกาะชิคินะ และได้รักษาคนไข้คนแรกอย่างทาคะชิโระ และมีอายุากะที่เป็นพยาบาลประจำเกาะ ช่วยผลักดันจนคลินิกของโกโต้ประสบความสำเร็จ และได้รับความไว้วางใจจากคนในเกาะ

โกโต้เป็นหมอที่มีความสามารถมาก สามารถรักษาคนไข้ในกรณีฉุกเฉินและกรณีที่ยากทำการผ่าตัดช่วยเหลือคนไข้มากมาย เป็นที่พึ่งของคนบนเกาะ ทั้งเรื่องของการรักษาโรคและทางจิตใจ โดยคนจำนวนมากมักจะมาปรึกษาเรื่องราวต่างๆ กับเขา

โกโต้เป็นคนพูดน้อย นิ่ง สงบและใจเย็น มักจะเป็นคนคอยห้ามปรามคนอื่นเมื่อเกิดเรื่องขึ้น และถึงแม้จะเป็นคนพูดน้อย แต่เมื่อพูดแล้วก็เป็นคำพูดดีๆ ที่สอนให้คนอื่นเข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตเสมอ

(2) โฮชิโนะ อายากะ

ภาพที่ 4.6.14 โฮชิโนะ อายากะ

อายากะเป็นพยาบาลประจำคลินิกของโกโต้ ที่ตั้งใจจะไปเรียนกายภาพบำบัดที่โตเกียว เพื่อช่วยดูแลผู้สูงอายุที่มีอยู่จำนวนมากบนเกาะ แต่เธอกลับเป็นโรคมะเร็งเต้านมเสียก่อน ทำให้นอกจากจะลาเพื่อไปเรียนต่อแล้ว เธอยังต้องไปทำการรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลในโตเกียวอีกด้วย

อายากะเป็นพยาบาลที่เก่ง ใจกล้า และมีความสามารถ ดูเหมือนจะใจร้อนและดุดัน แต่แท้จริงแล้วก็เป็นคนจิตใจดี เป็นที่รักของคนในเกาะ ก่อนที่โกโต้จะมาเปิดคลินิกบนเกาะนั้น ก็มีเพียงแต่อายากะเท่านั้นที่เป็นที่พึ่งพาและช่วยดูแลคนบนเกาะ

การเจ็บป่วยของเธอ ทำให้อายากะที่ดูเหมือนจะเข้มแข็งและเป็นที่พึ่งพาของคนบนเกาะ ไม่กล้าที่จะเปิดเผยอาการเจ็บป่วยของเธอ และหลบไปรักษาตัวคนเดียวที่โตเกียว แต่เมื่อถึงเวลาที่รักษาตัวไปเรื่อยๆ ก็ทำให้จิตใจเธอยิ่งอ่อนแอลง แม้ว่าเธอจะพยายามทำเป็นเข้มแข็งก็ตาม

(3) นาคาคิ มินะ

ภาพที่ 4.6.15 นาคาคิ มินะ

มินะเป็นพยาบาลใหม่ที่โกโต้รับสมัครมาเพื่อแทนที่อายากะที่ต้องการไปโตเกียว เธอเป็นพยาบาลมือใหม่ ไม่มีความรู้ความสามารถ และยังซุ่มซ่าม ทำให้ถูกตำหนิจากอายากะ และคนใน

เกาะไม่ไว้วางใจให้เธอดูแลและรักษา แต่มีนะก็เป็นคนอ่อนโยน ใจเย็น และมักจะยิ้มแย้ม และให้กำลังใจคนในเกาะอยู่เสมออยู่เสมอ

มีนะค่อยๆ พัฒนาตัวเองจนสามารถทำงานพยาบาลได้ดี และเป็นที่รักของคนในเกาะ และตัดสินใจที่จะอยู่บนเกาะตลอดไป เนื่องจากตัวเธอก็สูญเสียครอบครัว เป็นเด็กกำพร้าตั้งแต่อายุยังน้อย ชีวิตของเธอจึงไม่เหลือใคร และมองคนบนเกาะเป็นเหมือนครอบครัวใหม่ของเธอ และเกาะก็เหมือนเป็นบ้านของเธอ

(4) นารุมิ ซาโตรุ

ภาพที่ 4.6.16 นารุมิ ซาโตรุ

นารุมิเป็นแพทย์ในโรงพยาบาลใหญ่ที่โตเกียว และดูแลการรักษาโรคมะเร็งเต้านมของอายากะ นอกจากนี้ยังเป็นเพื่อนของโกโต้สมัยที่เรียนมหาวิทยาลัย จึงมีการโทรศัพท์ติดต่อและปรึกษาเรื่องการรักษาโรคของอายากะกับโกโต้อยู่เสมอ

นารุมิเป็นคนค่อนข้างนิ่งเฉย วางตัวห่างจากคนไข้ ไม่ใช่อารมณ์ แต่จะพูดในทางการแพทย์และหลักการทางวิทยาศาสตร์เท่านั้น เขาไม่เห็นด้วยที่โกโต้ใช้ความรู้สึกและอารมณ์ของตัวเองในการรักษาคนไข้ ทั้งคนไข้บนเกาะและอายากะ เนื่องจากเขาทำให้ภรรยาของเขากลายเป็นเจ้าหญิงนิทราด้วยการผ่าตัดของเขา เพราะตอนที่ผ่าตัดเขาเป็นห่วงภรรยาจนเกิดเป็นความกังวล และทำให้การผ่าตัดผิดพลาด

(5) ฮาระ ทาเคฮิโระ

ภาพที่ 4.6.17 ฮาระ ทาเคฮิโระ

ทาเคฮิโระเป็นเด็กที่รอดชีวิตมาด้วยการรักษาของโกโต้ และยังเป็นคนไข้คนแรกบนเกาะที่โกโต้ทำการรักษา เนื่องจากได้รับการช่วยชีวิตจากโกโต้ เขาจึงมีความตั้งใจที่จะเป็นแพทย์เช่นเดียวกับโกโต้ แต่เมื่อไปสอบเข้าที่โรงเรียนในโตเกียว กลับสอบเข้าโรงเรียนรัฐบาลไม่ได้ การเรียนที่โรงเรียนเอกชนทำให้พ่อของเขาต้องลำบากหาเงิน และเมื่อเข้าไปเรียน ตัวเขาเองก็ลำบากในการที่จะเรียนตามเพื่อนๆ ให้ทัน ทำให้กลายเป็นคนเคร่งเครียด พุดน้อย ไม่ค่อยแสดงออกทางอารมณ์ เมื่อเป็นความหวังของคนในเกาะ รวมถึงพ่อและโกโต้ ทำให้เขาไม่กล้าบอกคนอื่นเรื่องการเรียนของเขาที่ไม่ค่อยดีนัก แต่เมื่อกลับมาที่เกาะ เขาก็พบว่าคนที่เกาะต่างเป็นกำลังใจให้เขา รวมถึงหมอโกโต้ด้วย ทำให้เขามีความมุ่งมั่นที่จะเรียนต่อไป

5. ฉาก

ฉากในละครจะมีฉากสำคัญอยู่ 2 ส่วน คือ ฉากภายในคลินิกของโกโต้ และฉากทิวทัศน์บนเกาะ นอกจากนั้นจะเป็นฉากบ้านของคนบนเกาะ ร้านอาหารที่คนบนเกาะมักจะไปสังสรรค์กัน สมาคมประมง และฉากที่โตเกียว อย่างโรงพยาบาลในโตเกียว และฉากบ้านพักของ อายากะหรือที่โรงเรียนของทาเคฮิโระ เป็นต้น

ภาพที่ 4.6.18 ฉากภายนอกคลินิกของโกโต้

ฉากที่คลินิกของโกโต้ ภายนอกดูเป็นอาคารก่อปูนขนาดเล็ก ตั้งอยู่ริมชายหาดของเกาะ มีแดดฟ้าที่โกโต้มักจะขึ้นไปพักผ่อนเวลาที่ไม่สบายใจ และมีธงเขียนคำว่า 'คลินิกของโกโต้' อยู่ด้านบน สำหรับภายในอาคาร แต่ละห้องมีขนาดไม่ใหญ่นัก แบ่งเป็นส่วนด้านหน้าที่เอาไว้ต้อนรับคนไข้ และสำหรับให้คนไข้นั่งพักระหว่างรอหมอ ซึ่งเวลาที่คนในหมู่บ้านเกิดเจ็บป่วยฉุกเฉิน หรือมีเรื่องอะไร มักจะมารวมตัวกัน เพื่อรอให้กำลังใจญาติหรือคนไข้ที่เจ็บป่วย นอกจากนั้น จะเป็นห้องที่เอาไว้ตรวจคนไข้ทั่วไปของโกโต้ ซึ่งจะเหมือนกับห้องตรวจทั่วไป คือมีโต๊ะทำงานของหมอ มีชั้นเก็บของ และมีเตียงเอาไว้ให้ผู้ป่วยหากจำเป็นจะต้องนอนตรวจ และแม้จะเป็นเพียงคลินิกเล็กๆ ก็ยังมีห้องผ่าตัด ที่โกโต้เอาไว้รักษาผู้ป่วยจนรอดชีวิตมาจำนวนมาก และยังมีห้องพักรักษาตัวผู้ป่วยที่จำเป็นต้องนอนพักรักษาตัวดูอาการที่คลินิก โดยเป็นห้องเล็กๆ ภายในห้องมีเตียงเพียง 2 เตียงเท่านั้น นอกจากนั้น ชั้นบนจะเป็นห้องพักรักษาตัวของโกโต้

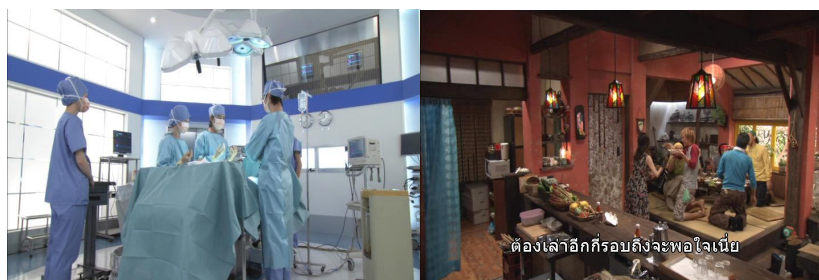
ภาพที่ 4.6.19 ฉากภายในอาคารคลินิกโกโต้

ภายในเรื่องจะมีการถ่ายให้เห็นวิถีชีวิตอันสวยงามภายในเกาะเป็นจำนวนมาก เพื่อให้เห็นถึงความสุขสงบ และสวยงามภายในเกาะที่โกโต้มาอาศัยอยู่ โดยมีทั้งวิวของทะเล ชายหาด ภูเขา พุงหญ้า เป็นต้น โดยมักจะให้โกโต้ถีบจักรยานออกไปตรวจคนไข้ต่างๆ บนเกาะ รวมถึงให้คนบนเกาะเองทำกิจกรรมต่างๆ ที่จะเห็นวิถีชีวิต เช่น การเดินเล่น การคุย การเดินทางกลับบ้าน เป็นต้น

ภาพที่ 4.6.20 จากวิวทิวทัศน์ภายในเกาะ

นอกจากฉากหลัก 2 ฉาก คือ คลินิกโกโต้และวิวทิวทัศน์ภายในเกาะแล้ว ยังมีภาพของบ้านเรือนของคนในเกาะ และภาพของโรงพยาบาลในโตเกียว ซึ่งแม้ว่าจะเป็นเพียงส่วนน้อยที่อยู่ในเรื่อง แต่จะทำให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างชัดเจน ระหว่างคลินิกเล็กๆ ของโกโต้ ที่ดูที่มๆ เล็กๆ กับโรงพยาบาลใหญ่ในโตเกียวที่เต็มไปด้วยเครื่องมือทันสมัย และทีมแพทย์พยาบาลจำนวนมาก

ภาพที่ 4.6.21 ฉากห้องผ่าตัดในโรงพยาบาลที่โตเกียวและร้านอาหารที่ใช้สังสรรค์

สำหรับร้านอาหารที่คนในเกาะมักจะใช้สังสรรค์กัน จะเป็นที่ที่รวมคนบนเกาะ เมื่อมีเรื่องหนักใจ หรืออะไรจะปรึกษากันก็จะมาที่นี่ ทำให้เป็นเหมือนกับสถานที่เล่าเรื่องอีกที่หนึ่งในเรื่องนอกเหนือจากที่คลินิกของโกโต้

ข. การเล่าเรื่องโดยใช้อาชีพ

ละครเรื่อง *Dr. Koto Shinryajo* (ฤดูกาลที่ 2) นี้ เป็นการเล่าเรื่องของโกโต้ซึ่งเป็น ศัลยแพทย์ประจำเกาะที่ยังไม่มีความเจริญมากนัก และประชากรในเกาะก็ไม่ได้มีจำนวนมาก เขา ซึ่งเป็นแพทย์คนเดียว ต้องรับผิดชอบคนในเกาะเหมือนกับเป็นครอบครัวของเขา โดยเฉพาะเรื่องของอายากะนางพยาบาลประจำคลินิก ซึ่งเป็นคนที่ผลักดันให้เกิดคลินิกขึ้นมาได้ และเป็นตัวละครที่มีความผูกพันกับเขาและคนในเกาะ เมื่อเกิดเจ็บป่วยขึ้นมาทำให้โกโต้มีความวิตกกังวลและเป็นห่วงเป็นกังวลเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล

ละครเรื่องนี้จึงเล่าเรื่องโดยแบ่งประเด็นการเล่าออกเป็น 2 ประเด็น ผ่านโกโต้ซึ่งเป็นหมอค คนเดียวประจำเกาะซิดินะ

(1) การรักษาคนไข้ของโกโต้

ในละครแต่ละตอนจะมีภาพที่โกโต้รักษาและดูแลผู้ป่วยทั่วไปในตอนต้น ทั้งการดูแลรักษา คนไข้ที่มาหาที่คลินิก และการออกตรวจคนไข้ตามบ้านต่างๆ ก่อนจะมีคนไข้กรณีฉุกเฉินเข้ามา ที่ ต้องอาศัยฝีมือของโกโต้ในการรักษา รวมถึงการผ่าตัดในฐานะศัลยแพทย์ และในทุกครั้งคนไข้ก็จะ สามารถรอดมาได้ด้วยฝีมือของโกโต้ และในแต่ละกรณีก็จะแฝงเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินเรื่อง ควบคู่ไปด้วย โดยจะมีกรณีฉุกเฉินต่างๆ ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 – ผู้ใหญ่บ้านประสบอุบัติเหตุล้มลงกระแทกเสาจนหมดสติต้องได้รับการผ่าตัด ฉุกเฉิน เป็นการเปิดตัวมินะในฐานะพยาบาลคนใหม่ประจำคลินิก ซึ่งเธอไม่มีความรู้และยัง หวาดกลัวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้ไม่เป็นที่ไว้วางใจของคนในเกาะและอายากะ ตรงข้ามกับ อายากะที่มีความเชี่ยวชาญและทะมัดทะแมงพร้อมจะปฏิบัติหน้าที่ช่วยเหลือผู้เจ็บป่วยอย่างรวดเร็ว และทันท่วงที

ภาพที่ 4.6.22 ผู้ใหญ่บ้านประสบอุบัติเหตุ

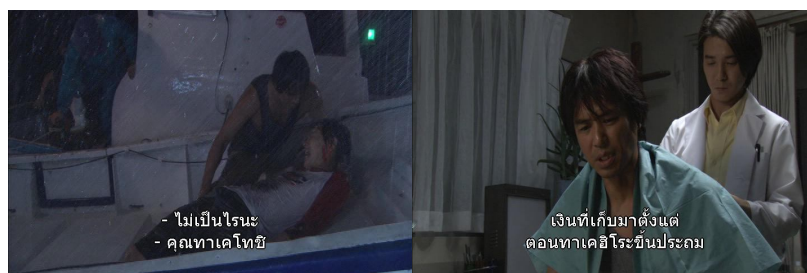
ตอนที่ 2 – บ้านของซาจิที่ยังใส่ฝือกอยู่ถูกไฟไหม้ ซาจิที่ไม่สามารถเดินได้ถูกไฟคลอกอยู่ในตัวบ้าน ต้องทำการผ่าเอาฝือกออกและรักษาบาดแผลไฟไหม้ ซาจิที่สูญเสียภรรยาจากอาการป่วยก่อนหน้านี้ ต้องมาสูญเสียบ้านไปอีกจึงคิดอยากฆ่าตัวตาย มินะอาสาดูแลซาจิเอง เนื่องจากเธอก็สูญเสียครอบครัวและทุกอย่างไปจนเหลือตัวคนเดียวตั้งแต่เด็ก ทำให้เข้าใจความอ้างว้างของซาจิดี

นอกจากนี้ เมื่อซาจิคิดจะฆ่าตัวตาย ทำให้อายากะที่กลัวว่าตัวเองจะต้องตายจากโรคมะเร็งรื้องให้ออกมาและบอกว่าแค่ซาจียังมีชีวิตอยู่ก็ดีแล้ว หลังจากนั้นเธอก็ตัดสินใจที่จะไปรักษาตัวที่โตเกียว เพราะไม่อยากจะให้คนบนเกาะเห็นความอ่อนแอของเธอในยามที่เจ็บป่วย

ภาพที่ 4.6.23 ซาจิถูกไฟคลอก

ตอนที่ 3 – ฮินะเด็กที่ป่วยเป็นเกล็ดเลือดต่ำทำให้เลือดแข็งตัวทำให้เกิดอุบัติเหตุกระดูกแตกไขตหิน เลือดออกภายในช่องท้อง ทำให้ต้องรีบผ่าตัดช่วยเหลือนอย่างเร่งด่วน จากเดิมที่ มินะไม่ได้ความไว้วางใจจากชาวบ้านบนเกาะ เนื่องจากไม่มีความสามารถในการเป็นพยาบาล แม้กระทั่งการเจาะเลือดยังทำได้ไม่ดี แต่เมื่อเกิดกรณีผ่าตัดฉุกเฉินขึ้น และมินะสามารถเป็นผู้ช่วยที่ดีของโกโต้ได้ รวมถึงเข้าอกเข้าใจ ความเอาใจใส่และความอ่อนโยนที่มีต่อคนไข้อย่างฮินะ ทำให้คนบนเกาะเริ่มเปิดใจและให้ความไว้วางใจกับเธอมากขึ้น

ภาพที่ 4.6.24 ทาเคโทชิช่วยเหลือนมาซาโตะที่ได้รับบาดเจ็บ

ตอนที่ 5 – มาซาโตะเด็กหนุ่มออกเรือไปในวันที่มีพายุและถูกปลาดาบแทงเข้าจนได้รับบาดเจ็บทำให้ไม่สามารถแล่นเรือกลับเข้าฝั่งได้ ทาเคโทชิรีบแล่นเรือออกไปช่วยเด็กทั้งสองคนซึ่งได้แก่ มาซาโตะ คุนิโอะและทาเคฮิโระ ทำให้เห็นว่าทาเคโทชิเป็นชาวประมงที่แข็งแรงและยังมีความสามารถอยู่ นอกจากนั้นยังสร้างความประทับใจให้กับพวกสมาคมชาวประมงด้วยกัน หลังจากการรักษาพยาบาลมาซาโตะที่ได้รับบาดเจ็บ โกโต้ที่ทราบเรื่องที่ว่าทาเคโทชิถูกไล่ออกจากงานก็พยายามชวนทาเคโทชิให้กลับมาทำงานที่เกาะในฐานะชาวประมงอีกครั้ง

ตอนที่ 6 – คุนิโอะ เด็กซึ่งเป็นเพื่อนของทาเคฮิโระเป็นเพื่อนซุ่มซ่ามที่ห้องอักษระหว่างที่ผ่าตัดเกิดแพ้ยาสลบ ทำให้การผ่าตัดเป็นไปด้วยความยากลำบาก การช่วยเหลือชีวิตคุนิโอะซึ่งเป็นเพื่อนของทาเคฮิโระในครั้งนี้ ทำให้ทาเคฮิโระที่เกือบจะถอดใจจากการเป็นหมอม กลับมาเห็นความสำคัญและมุ่งมั่นตั้งใจเรียนต่อไปอีกครั้ง

ตอนที่ 7-8 – ยูคาริเป็นมะเร็งใกล้กับกระเพาะอาหารในขั้นที่ลุกลามไปมาก ในทางการแพทย์แล้วเธอควรมีชีวิตต่อไปเพียง 3 เดือนเท่านั้น แต่เมื่อทำการรักษาโดยการให้ยา ทำให้มะเร็งไม่ลุกลามและสามารถผ่าตัดเซลล์มะเร็งออกได้ทั้งหมด ทำให้โกโต้เชื่อว่าเป็นปาฏิหาริย์จากพลังใจในความต้องการที่จะมีชีวิตอยู่ต่อ เขาจึงเริ่มกลับมาให้ความสำคัญกับเรื่องที่อยู่นอกตำรา การแพทย์อย่างการมีพลังใจในการมีชีวิตที่นอกเหนือจากการรักษาทางการแพทย์ และต้องการที่จะให้อายากะกลับมารักษาดัวที่บนเกาะซึ่งน่าจะดีกว่าไปรักษาตัวอยู่ที่โตเกียวคนเดียว

ภาพที่ 4.6.25 มินะพยายามช่วยชีวิตของนาคาคิ

ตอนที่ 9 – นาคาคิสามีของมินะซึ่งมาตามตัวเธอที่เกาะมีอาการป่วยจากการที่กระเพาะอาหารและม้ามเลื่อนขึ้นมาระดับหน้าอก ทำให้หัวใจหยุดเต้น ต้องได้รับการผ่าตัดฉุกเฉิน มินะช่วยเหลือชีวิตเขาไว้ แม้ว่าเขาจะเคยทำร้ายร่างกายเธออยู่บ่อยๆ โดยเขามักจะอ้างว่าเขาเป็นครอบครัวเดียวของมินะเท่านั้น เนื่องจากทั้งคู่ต่างสูญเสียครอบครัวไปตั้งแต่เด็ก และทั้งคู่มีเพียงกันและกัน หากขาดกันไปก็ไม่สามารถจะอยู่ได้ ทำயที่สุดแล้ว มินะตัดสินใจว่าเธอจะหย่ากับ

นาคาคิและอยู่ที่เกาะต่อไป โดยเธอรู้สึกว่าคุณในเกาะก็เหมือนกับครอบครัวของเธอ และเกาะแห่งนี้ก็คือบ้านของเธอ

ภาพที่ 4.6.26 โโกโต้ระหว่างการผ่าตัดอายุภาวะเกิดความวิตกกังวลขึ้นมา

ตอนที่ 10-11 – การผ่าตัดรักษาโรคมะเร็งเต้านมของอายุภาวะ โโกโต้เดินทางออกจากเกาะเพื่อไปทำการผ่าตัดอายุภาวะด้วยตัวเอง โดยต้องการจะเก็บรักษาต่อมน้ำเหลืองเอาไว้ เพื่อไม่ให้เป็นอุปสรรคต่อการเป็นพยาบาลของอายุภาวะในอนาคต ระหว่างการผ่าตัดเขาเกิดวิตกกังวลเรื่องอายุภาวะขึ้นมาจนทำให้เกือบจะผ่าตัดผิดพลาด แต่ได้นารุมิช่วยเตือนสติเอาไว้ และสามารถผ่าตัดต่อจนสำเร็จ

(2) ความห่วงใยของโกโต้ที่มีต่ออายุภาวะ

แม้ว่าโกโต้จะบอกว่าเขาห่วงใยคนในเกาะทุกคนเหมือนกับเป็นคนในครอบครัวเขา แต่สำหรับอายุภาวะแล้ว เป็นเหมือนกับคนพิเศษของโกโต้ ถึงแม้ว่าในแต่ละครั้งจะไม่ได้บอกชัดเจนว่าทั้งคู่เป็นเหมือนกับคนรัก แต่คนในเกาะคนอื่นๆ ก็มักจะพูดถึงความสัมพันธ์ของคู่นี้ในฐานะที่มากกว่าหมอกับพยาบาลที่ร่วมงานกันเท่านั้น และความผูกพันความห่วงใยของทั้งสองคนก็มากกว่าระดับเพื่อนร่วมงานทั่วไป ทั้งนี้ เนื่องจากในฤดูกาลที่หนึ่ง อายุภาวะเป็นคนช่วยเหลือโกโต้และผลักดันจนสามารถที่จะสร้างคลินิกได้เสร็จสมบูรณ์ และทำให้คนในเกาะยอมรับโกโต้

เมื่ออายุภาวะป่วยเป็นโรคมะเร็งเต้านม ทั้งอายุภาวะและโกโต้เองก็รู้สึกสับสนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แม้ว่าโกโต้จะอยากให้อายุภาวะรักษาตัวอยู่กับเขาที่เกาะ แต่เมื่ออายุภาวะปฏิเสธ เขาก็ไม่กล้าที่จะขอร้องเธอในฐานะคนธรรมดาคนหนึ่งที่ไม่ใช่หมอ เพียงแต่ให้ความเคารพการตัดสินใจอายุภาวะในฐานะคนไข้เท่านั้น เขาจึงปล่อยให้เธอไปรักษาตัวที่โตเกียวคนเดียว และไม่ได้บอกเรื่องอาการป่วยของเธอให้กับใครทราบ

ในขณะที่อายากะเอง แม้ว่าจะอยากให้โกโต้เป็นคนรักษา แต่อีกใจหนึ่งก็เป็นกังวล ทั้งอายโกโต้ไม่ยอมมาให้มาเห็นหน้าอกของเธอ และไม่ต้องการให้คนที่เกาะและคนในครอบครัวต้องมาเป็นห่วงเรื่องของเธอ จึงตัดสินใจไปรักษาตัวที่โตเกียว แต่แม้ว่าภายนอกของอายากะจะเป็นคนที่ดูเข้มแข็ง แต่แท้จริงแล้วเธอก็บอบบางและอ่อนแอเหมือนกับผู้หญิงทั่วไป บ่อยครั้งที่มักจะเสียใจ และเป็นกังวลกับอาการป่วยของตัวเอง และกังวลเกี่ยวกับผลข้างเคียงจากการใช้ยา จนทำให้ร้องไห้อยู่คนเดียวบ่อยครั้ง

ภาพที่ 4.6.27 โกโต้ที่เป็นห่วงอายากะมักจะทำหน้าซึมเศร้า ขณะที่อายากะก็มักจะร้องไห้เนื่องจากเป็นกังวลเกี่ยวกับอาการป่วย

ระหว่างที่อายากะทำการรักษาตัวที่โตเกียว ทั้งอายากะและนารุมิมักจะโทรศัพท์มาปรึกษาโกโต้อยู่เสมอ เมื่อถึงคราวที่นารุมิตัดสินใจจะตัดต่อมน้ำเหลืองของอายากะทิ้งไปอายากะเป็นกังวลว่าจะทำให้มีผลข้างเคียงจนเธอไม่สามารถจะกลับไปเป็นพยาบาลได้ โกโต้จึงโทรศัพท์ไปปรึกษากับนารุมิเรื่องการผ่าตัดโดยเขาไม่ต้องการให้นารุมิตัดต่อมน้ำเหลืองของอายากะทิ้ง

โกโต้: “เรื่องการผ่าตัดของคุณโฮชิโนะ (อายากะ) เราจำเป็นต้องตัดต่อมน้ำเหลืองทิ้งไปจริงหรือครับ”

นารุมิ: “มาพูดอะไรไปน้า นี่ ตอนแรกเซลล์เนื้อร้ายของเธอเคยลุกลามไปที่ต่อมน้ำเหลืองแล้วนะ”

โกโต้: “แน่นอนครับ ถ้าตามปกติแล้วการผ่าตัดต่อมน้ำเหลืองออกน่าจะเหมาะสม แต่ถ้าทำอย่างนั้น...”

นารุมิ: “นี่เป็นนโยบายที่ทีมของเราตัดสินใจแล้ว คุณคนเดียวจะมาใช้อารมณ์เอาป้านี้”

โกโต้: “ผมไม่ได้ใช้อารมณ์พูดอยู่นะครับ แต่ที่ผมพูดอยู่นี้เป็นเพราะผมคิดถึงในฐานะของคนไข้ การเป็นพยาบาลของคุณโฮชิโนะต่างหาก สำหรับเธอแล้วการเป็นพยาบาลต่อไม่ได้มันแทบจะเป็นการสูญเสียความหวังในการมีชีวิตอยู่เลย ดังนั้นผมคิดว่าควรจะหาทางอื่น”

บทสนทนาแสดงให้เห็นว่านอกจากโกโต้จะไตร่ตรองวิธีการรักษาในทางการแพทย์ตามหลักทางวิทยาศาสตร์อย่างเดียวแล้ว เขายังคิดถึงชีวิตความเป็นอยู่ของคนไข้ คิดถึงในแง่ความรู้สึกของคนไข้ ห่วงใยอยากจะทำมากกว่าที่หมอคนหนึ่งจะรู้สึก

หลังจากที่คนในเกาะเริ่มรับรู้เรื่องราวอาการป่วยของอายากะ โฮอิจิพ่อของอายากะเองหลังจากเดินทางไปเยี่ยมอายากะที่โตเกียวและได้พูดคุยกับนารุมิแล้วก็ไม่พอใจคำพูดของนารุมิเมื่อกลับมาหาโกโต้ก็บอกว่าไม่อยากจะให้นารุมิเป็นคนรักษาอายากะ

“คุณหมอนารุมิก็เป็นคนที่เก่งมาก อุปกรณ์ที่โรงพยาบาลก็ยอดเยี่ยม เขาให้ผมดูผลการตรวจตั้งหลายอย่าง แต่พอผมถามเขาไปว่าอายากะจะรอดไหม เขาก็บอกผมแค่โอกาสในการมีชีวิตต่อไปเท่านั้นเอง แล้วให้ออกาสนั่นมันคืออะไรกัน คุณหมอครับ อายากะเป็นแค่หนูทดลองหรืออย่างไร ผ่านไป 10 ปีจะมีชีวิตอยู่ได้หรือไม่ได้ ลูกผมเป็นแค่เครื่องมือพิสูจน์สิ่งนี้ใช่ไหม ยังไงผมก็ไม่สามารถฝากฝังลูกสาวไว้กับคนแบบนี้ได้อย่างสบายใจได้เลย” – โฮอิจิ

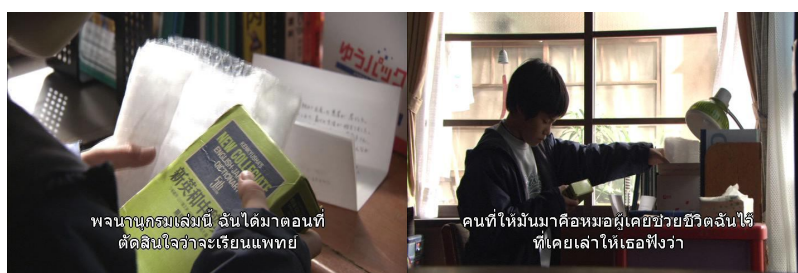
โกโต้ตัดสินใจเดินทางไปโตเกียวเพื่อไปขอร้องให้อายากะยอมให้เขาเป็นคนผ่าตัดรักษาเธอเอง ในระหว่างการผ่าตัด โกโต้เกิดกังวลและเป็นห่วงอายากะขึ้นมาทำให้ขาดสติและเกิดความผิดพลาดในการผ่าตัดเล็กน้อย แต่ก็ได้นารุมิเตือนสติให้สงบสติอารมณ์ ลืมไปก่อนว่าคนไข้ที่อยู่ข้างหน้าคืออายากะ จนโกโต้สามารถกลับมาผ่าตัดต่อจนสำเร็จ

(3) การสนับสนุนทาเคชิโรที่ต้องการเป็นหมอ

ทาเคชิโรเป็นเด็กที่รอดชีวิตมาจากการช่วยเหลือของโกโต้ และเป็นคนไข้คนแรกที่โกโต้รักษาเมื่อมาอยู่ที่เกาะ ทาเคชิโรทำให้โกโต้มีความมั่นใจที่จะก้าวเดินต่อไปในฐานะแพทย์หลังจากที่เขาเพิ่งทำการรักษาผิดพลาดมาจากโตเกียว ในขณะที่ทาเคชิโรที่ได้รับการช่วยชีวิตจากโกโต้ ก็มองเห็นโกโต้เป็นแบบอย่างและต้องการที่จะเป็นหมอกที่เก่งกาจเช่นเดียวกับโกโต้ จึงตั้งใจมานะเรียนหนังสือ เพื่อจะได้เป็นหมอกลับมารักษาคนในเกาะเช่นเดียวกัน

นอกจากนั้น โกโต้เองก็เคยถูกช่วยชีวิตไว้เมื่อครั้งเป็นเด็ก เขาเองก็เคารพหมอมือที่ช่วยเหลือชีวิตเขาไว้ และต้องการเป็นหมอจากเหตุการณ์ครั้งนั้น ทำให้ทาเคฮิโระและโกโต้มีมุมมองที่สะท้อนชีวิตของกันและกัน โกโต้จึงเอ็นดูและคอยให้กำลังใจทาเคฮิโระนอกจากในฐานะคนไข้ที่เขาเคยช่วยชีวิตไว้แล้ว ยังในฐานะเด็กที่มีจุดมุ่งหมายเหมือนกับตัวเอง เมื่อทาเคฮิโระย้ายมาเรียนที่โตเกียว ทั้งคู่มักจะติดต่อกันทางจดหมาย โดยโกโต้จะเขียนจดหมายไปให้กำลังใจทาเคฮิโระและคอยเล่าเรื่องราวที่เกาะ

ภาพที่ 4.6.28 โกโต้มอบหนังสือที่เคยได้จากหมอมือที่ช่วยชีวิตเขาให้กับทาเคฮิโระอีกที

ในตอนทีทาเคฮิโระสับสนว่าจะเรียนต่อที่โรงเรียนเอกชนในโตเกียวหรือไม่ โกโต้ก็คอยให้คำแนะนำ ช่วยให้คำปรึกษาและให้กำลังใจทาเคฮิโระให้ก้าวเดินต่อไปในเส้นทางที่ต้องการ

“ตอนที่ฉันมาที่เกาะนี้ คนไข้รายแรกที่ฉันได้เจอคือเธอ เพราะความกล้าหาญที่เธอมอบให้ฉันถึงเริ่มใช้ชีวิตบนเกาะนี้ได้ ชีวิตของเธอเพิ่งจะเริ่มต้น อนาคตที่รอเธออยู่จะเป็นอย่างไร ไม่มีใครรู้หรอก แต่เธอต้องตั้งเป้าหมายให้สูงไว้ แล้วก็อย่าล้มละว่าทุกคนกำลังเฝ้ามองเธออยู่เสมอ Boys, be ambitious” – โกโต้

การรักษาคนไข้บนเกาะของโกโต้ และช่วยเหลือชีวิตเพื่อนของทาเคฮิโระไว้อีกครั้ง ทำให้เขามองโกโต้ด้วยความศรัทธายิ่งขึ้น และยิ่งเป็นแรงผลักดันให้ทาเคฮิโระก้าวเดินต่อไปในฐานะเด็กที่ต้องการจะเป็นแพทย์ แม้ว่าจะมีอุปสรรคยากลำบากเรื่องฐานะทางบ้าน ที่นอกจากการเรียนของเขาจะทำให้พ่อของเขาต้องลำบากแล้ว การที่เขาไม่สามารถเรียนพิเศษได้เหมือนเด็กๆ คนอื่น ก็ทำให้เขาต้องใช้ความพยายามมากกว่าเพื่อน เพราะเรียนตามเพื่อนไม่ทันด้วย

โกโต้เขียนเล่าถึงการเป็นหมอของเขาให้ทาเคฮิโรฟังในตอนท้ายของเรื่องว่า

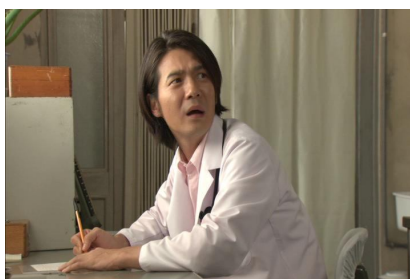
“ทั้งคนที่มาตรวจที่คลินิกแล้วก็คนไข้ที่ไปตรวจตามบ้านทุกคนต่างก็มีอาการป่วยทั้งนั้น แต่คนที่ทำการตรวจรักษาอย่างฉับกลับได้กำลังใจจากรอยยิ้มของทุกคน ทำให้ฉันได้รับความกล้าที่จะดำเนินชีวิตต่อไป ทั้งในฐานะหมอและคนคนหนึ่ง” – โกโต้

ค. วิเคราะห์การสร้างตัวละคร

โกโต้ เคนสุเกะ

(1) ลักษณะภายนอก

โกโต้เป็นศัลยแพทย์ที่มักจะยิ้มแย้มให้คนไข้ เพื่อให้กำลังใจทุกคน ใจดี สุภาพ อ่อนโยน และเป็นที่รักของทุกคน โดยทั่วไปจะแต่งตัวสุภาพด้วยเสื้อเชิ้ตสีพืชม่อๆ ด้านใน และสวมเสื้อกาวน์สีขาวทับ

ภาพที่ 4.6.29 การแต่งกายของโกโต้ สวมเสื้อเชิ้ตทับด้วยเสื้อกาวน์

(2) บทพูด/บทสนทนา

โกโต้เป็นคนพูดน้อย มักจะรอให้คนอื่นพูดจนจบแล้วตัวเองถึงจะพูดความเห็นในส่วนของตัวเอง แต่ในเวลาที่เขาต้องการแสดงความคิดเห็นที่จริงจัง หรือให้คำแนะนำใครมักจะพูดเป็นหลักการ และมีเหตุผล เนื่องจากเขาเป็นคนใจเย็นจึงมักไม่ใช้อารมณ์ในขณะพูด ทำให้คนอื่นรับฟังและคล้อยตามไปด้วย

นอกจากนั้น โกโต้มักจะพูดให้กำลังใจคนไข้ หรือบอกคนไข้ด้วยคำพูดดีๆ ที่ทำให้คนไข้มีกำลังใจอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ รวมถึงให้กำลังใจคนรอบข้างอย่างมีนัยที่เพิ่งมาเป็นพยาบาลใหม่ อายากะที่เจ็บป่วยด้วยโรคมะเร็ง และทาเคฮิโรที่ต้องไปเรียนต่อที่โตเกียว

(3) การกระทำภายนอก

โกโต้ นอกจากจะตรวจคนไข้ที่คลินิกแล้ว มักจะถีบจักรยานออกไปทั่วเกาะ ตามบ้านต่างๆ เพื่อตรวจคนไข้อีกด้วย เมื่อไปถึงบ้านแล้วก็จะได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี และทักทายกับคนบนเกาะแต่ละบ้านด้วยความสนิทสนม ถามไถ่สารทุกข์ของคนไข้ทั้งเรื่องอาการป่วยและเรื่องทั่วไป

ภาพที่ 4.6.30 โกโต้ นั่งซึมเศร้าอยู่คนเดียวด้วยความเป็นห่วงอายุაკະ

หลังจากที่อายุაკະเจ็บป่วยด้วยโรคมะเร็ง โกโต้มักจะนั่งซึมเศร้าอยู่บ่อยครั้ง แม้ว่าต่อหน้าคนอื่นจะทำท่าว่าเรใจ แต่พอลับหลังก็มักจะเป็นกังวลกับอาการป่วยของอายุაკະ เนื่องจากอายุაკະขอร้องไว้จึงไม่สามารถพูดกับใครได้ เขาจึงนั่งเหม่อลอยอยู่คนเดียวด้วยสีหน้าท่าทางเป็นทุกข์

(4) การกระทำภายใน

ในขณะที่ทำการผ่าตัดอายุაკະนั้นช่วงหนึ่งโกโต้ได้คิดถึงอายุაკະและเป็นห่วงขึ้นมา มากกว่าในฐานะหมอกับพยาบาล หรือคนรู้จักทั่วไปเท่านั้น เพราะสำหรับอายุაკະแล้ว เธอเป็นคนสำคัญของเขา ความกลัวและกังวลที่เกิดขึ้นแค่เพียงชั่ววูบทำให้การผ่าตัดเกิดผิดพลาดเล็กน้อย จนกระทั่งโกโต้เรียกสติกลับมาได้ จึงผ่าตัดต่อจนสำเร็จ

(5) ปฏิกริยาของตัวละครอื่น

คนบนเกาะเคารพและนับถือโกโต้ในฐานะศัลยแพทย์ผู้เก่งกาจ สามารถรักษาโรคร้ายๆ ให้หายได้ แต่สำหรับเพื่อนร่วมงานและคนใกล้ชิดแล้ว เมื่อมีเรื่องอะไร มักจะมาเล่าให้โกโต้ฟังอยู่เสมอ เนื่องจากรู้สึกว่าการโกโต้สามารถจะฟังพาได้ และยังเก็บความลับได้ รวมถึงเป็นที่ปรึกษาที่ดี และมีวิธีการแก้ไขปัญหาในแบบของเขา โกโต้จึงเหมือนเป็นที่ปรึกษาของคนในเกาะ เป็นผู้ที่คอยรักษาทั้งทางกาย และทางใจ

(6) ใช้ลักษณะตรงกันข้ามด้วยการสร้างตัวละครอื่น ๆ เทียบเคียง

นารูมิเป็นศัลยแพทย์ที่ทำการรักษาให้อายากะที่โรงพยาบาลในโตเกียว นารูมิเป็นเหมือนกับตัวละครที่อยู่หัวตรงข้ามกับโกโต้ เนื่องจากเขาเคยใช้อารมณ์จนฆ่าตัวตายของตัวเองผิดพลาด นารูมิจึงไม่ใช้อารมณ์ในการตัดสินใจเวลารักษาคนไข้ แต่จะมองเพียงหลักการทางวิทยาศาสตร์ ตัวเลขทางสถิติ และความน่าจะเป็นเท่านั้น ไม่ได้สนใจในการปลอบคนไข้ หรือให้กำลังใจเพื่อช่วยให้คนไข้หรือญาติรู้สึกดีขึ้น เพราะรู้สึกว่าการแพทย์ไม่ใช่เรื่องของอารมณ์และความรู้สึก

ในขณะที่โกโต้นั้น มักจะรักษาคนไข้ด้วยใจ เพราะคนไข้ที่เขารักษามักจะเป็นคนที่รู้จักอยู่บนเกาะ รักษาด้วยความเป็นห่วงและใส่ใจความรู้สึกเหมือนกับเป็นครอบครัวของตัวเอง ให้ความสำคัญกับการรักษาคนไข้ทั้งทางกายและทางใจ มักจะมีคำพูดปลอบโยนหรือให้กำลังใจทั้งคนไข้และญาติอยู่เสมอ ทั้งยังเป็นห่วงความรู้สึกของคนไข้ การรักษาไม่ได้ใช้เพียงแค่หลักการทางวิทยาศาสตร์เท่านั้น แต่ให้ความสำคัญกับปัจจัยในชีวิตของคนไข้ในด้านต่างๆ ด้วย ใส่ใจเหมือนกับว่าตัวเองเป็นครอบครัวเดียวกันกับคนไข้

ง. อาชีพของตัวละครกับบริบทในละคร

โกโต้เป็นแพทย์คนเดียวที่เสียสละมาอยู่บนเกาะที่ยังทุรกันดารที่ต้องใช้เวลานานในการเดินทางกลับเกาะใหญ่ การเดินทางยังไม่สะดวกสบาย และความเจริญยังไม่ทัดเทียมกับที่อื่น แต่การที่เขาเปิดคลินิกอยู่บนเกาะได้ช่วยชีวิตผู้คนมากมายบนเกาะ และกลายเป็นที่รัก

สิ่งที่โกโต้ทำเป็นการเสียสละอันยิ่งใหญ่ในสายตาของทุกคน ภายในเรื่องจะมีการที่แพทย์คนอื่นพูดถึงโกโต้ว่า “สิ่งที่เขาทำใครก็อยากลองทำดูสักครั้งในชีวิตทั้งนั้น แต่เมื่อลองทำเข้าจริงแล้วก็จะรู้ว่าไม่ใช่เรื่องง่ายเลย”

สำหรับโกโต้แล้ว เขารักษาทุกคนด้วยความใส่ใจเหมือนกับเป็นครอบครัวของเขาเลยที่เดียว เพราะความรักและผูกพันกับคนไข้บนเกาะ นอกจากจะทำการรักษาทางกายแล้ว โกโต้ยังดูแลจิตใจของคนไข้ด้วยการให้กำลังใจสม่ำเสมอในระหว่างการรักษา ทำให้คนไข้มีกำลังใจที่จะรักษาตัว และดูแลตัวเองให้หายจากโรคร้ายไข้เจ็บ

ครั้งหนึ่งมีคนไข้ที่ทราบว่าตัวเองเป็นโรคมะเร็งและถอดใจไม่ทำการรักษา โกโต้ก็ช่วยพูดให้กำลังใจจนคนไข้มีแรงใจที่จะต่อสู้กับโรคร้าย พยายามมองโลกในแง่ดี จนกระทั่งสามารถ

หยุดยั้งการเติบโตของเซลล์มะเร็ง และทำการผ่าตัดเซลล์เนื้อร้ายจนรักษาหายได้ในที่สุด ละครจึงแสดงให้เห็นว่า การรักษาของแพทย์ไม่ได้อยู่ที่เทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์เท่านั้น แต่ต้องช่วยดูแลสภาพจิตใจของคนไข้ควบคู่กันไปด้วย การรักษาจึงจะสำเร็จได้ผลดี

นอกจากนั้น ยังพูดถึงการเป็นแพทย์ว่าแท้จริงแล้ว แพทย์เองแม้จะมีความรู้มากมาย ก็ไม่มีสิทธิ์ล่วงรู้ว่าคนไข้จะมีอายุยืนยาวหรือสั้นเพียงเท่าไร เพราะอะไรก็เกิดขึ้นได้ สิ่งที่ไม่น่าเชื่ออาจเกิดขึ้นได้เสมอ แม้ว่าแพทย์จะมีความรู้ แต่ก็ไม่สามารถล่วงรู้หรือกำหนดชะตาชีวิตของคนเราได้

4.1.7 เรื่องที่ 7 Engine

ละครเรื่อง *Engine* ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ Fuji TV เมื่อวันที่ 18 เมษายน – 27 มิถุนายน 2548 โดยออกอากาศในวันจันทร์เวลา 21.00 น. จำนวนทั้งสิ้น 11 ตอน เรตติ้งเฉลี่ย 22.4

ก. การวิเคราะห์การเล่าเรื่อง

1. เนื้อเรื่อง

คันซากิเป็นนักแข่งรถตัวสำรองของทีมแข่งรถที่อิตาลี ระหว่างการซ้อมการแข่งขันคันซากิพยายามจะแข่งนักแข่งลำดับที่หนึ่งจนเกิดอุบัติเหตุ และเกิดการทะเลาะวิวาทกันระหว่างเขากับนักแข่งลำดับที่หนึ่ง คันซากิจึงถูกล้อออกจากทีม เมื่อไม่มีทีมอื่นในอิตาลีรับเขาเข้าทีม เขาจึงตัดสินใจเดินทางกลับมาที่ญี่ปุ่น โดยตั้งใจจะกลับมาเป็นนักแข่งในทีมเดิมสมัยที่อยู่ญี่ปุ่น แต่ก็ถูกปฏิเสธเนื่องจากทีมมีนักแข่งอยู่แล้ว ทั้งยังขับรถเร็วกว่าและหนุมกว่าคันซากิ

ภาพที่ 4.7.1 คันซากิมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับนักแข่งอีกคนในทีมจนถูกไล่ออกเมื่อมาขออยู่ที่มเดิมก็ถูกปฏิเสธ

คันซากิเดินทางกลับมาญี่ปุ่นและพบว่าพ่อของเขาได้เปลี่ยนบ้านให้กลายเป็นบ้านรับเลี้ยงเด็กคาเซะโนะโอกะ โดยมีเด็กที่รับเลี้ยงอยู่ถึง 12 คน เอ็นโซอนุญาตให้คันซากิกลับมาอยู่ที่บ้านได้ แต่ก็ต้องทำหน้าที่เป็นคนขับบัสไปส่งเด็กๆ ไปโรงเรียน โดยที่คันซากิเองก็ไม่ค่อยชอบเด็กเท่าไรหรอก แต่กลับต้องมาอยู่ร่วมบ้านกับเด็กจำนวนมาก แรกๆ เขาไม่ค่อยได้ใส่ใจกับเด็กๆ ต่อมาก็เริ่มผูกพันจนสนิทสนมกัน

ภาพที่ 4.7.2 คันซากิขับรถบัสไปส่งเด็กๆ ไปโรงเรียน

ด้านความพยายามที่จะเข้าร่วมทีมอิจิโนะเซะที่เขาเคยอยู่ก็ไม่เป็นอย่างที่คิด เพราะที่ทีมมีอิโรโตะอยู่แล้ว เขาขับเร็วกว่าและอายุน้อยกว่าคันซากิ คันซากิเป็นนักแข่งที่อายุมาก มักจะถูกปรามาสเรื่องนี้เสมอว่าหมดวัยของเขาแล้ว

“ช่วงรุ่งของนักแข่งรถคือประมาณอายุ 20 นั่นทำให้เธอต่อสัญญาที่โน่นไม่ได้ใช้ใหม่ บางทีเธอน่าจะลองทำงานอย่างอื่นบ้างนะ เมื่อห้าปีก่อนเธอทำได้เยี่ยมฉ้นไม่ถียง ตอนนั้นการแข่งขัน F1 ไม่ใช่เรื่องไกลเกินเอื้อม แต่ตอนที่อยู่ต่างประเทศเธอเคยชนะบ้างไหม เธอจะจบแล้วละ”

ภาพที่ 4.7.3 ฮิโรโตะนักแข่งใหม่ประจำทีม

ฮิโรโตะได้เข้าเป็นนักแข่งประจำทีมเพราะได้บริษัทของพ่อช่วยเป็นสปอนเซอร์ให้กับทีมด้วย คันซาก็จึงพยายามหาสปอนเซอร์ที่จะมาสนับสนุนตัวเขาบ้าง แต่ก็ถูกปฏิเสธและตอกย้ำเรื่องอายุที่มากของเขาว่าควรจะเกษียณได้แล้ว

คันซาก็กลับไปขออ้อมโค้งอีกครั้ง ฮิโรโตะจึงบอกว่าจะยอมแข่งกับคันซาก็ และถ้าหากคันซาก็ชนะเขาจะยอมให้กลับเข้าทีมในฐานะนักแข่งลำดับที่หนึ่ง แต่ถ้าหากแพ้ก็ขอให้เลิกยุ่งกับทีม แม้ว่าคันซาก็จะแข่งขันชนะฮิโรโตะ แต่โค้ชก็ให้เขาเป็นได้แค่ช่างเครื่องประจำทีมเท่านั้น ตอนแรกคันซาก็เสียใจและไม่ตกลง แต่เมื่อกลับไปที่บ้านแล้วได้คุยกับโทโมมิ ทำให้เขาหวนนึกถึงตอนที่เขาเริ่มเป็นนักแข่งครั้งแรก คันซาก็จึงกลับไปขออ้อมโค้งโค้งให้รับเขาเข้าทำงานในฐานะช่างเครื่อง

“ตอนแข่งครั้งแรก ผมคิดว่าจะได้แค่นั้นถ้าหาเลี้ยงตัวเองด้วยงานที่ผมสนุกด้วย ผมคิดว่านั่นแหละที่สำคัญ” – คันซาก็

วันหนึ่งเหล่าผู้ปกครองและเพื่อนบ้านที่ไม่พอใจบ้านคาเซะโนโอะกะก็รวมตัวกันกดดันให้มีการปิดบ้าน โดยอ้างว่าที่บ้านมีความรุนแรงบ่อยครั้ง หลังจากโดนกดดันจากเจ้าของที่ เอ็นโซก็ประกาศตัดสินใจจะปิดบ้านคาเซะโนโอะกะ เด็กๆ ในบ้านต่างก็ต้องแยกย้ายไปอยู่ตามบ้านเลี้ยงเด็กต่างๆ กัน

ภาพที่ 4.7.4 เอ็นโซประกาศว่าจำเป็นจะต้องปิดบ้านเลี้ยงเด็ก

เมื่อถึงคราวต้องแยกจากเด็กๆ คันซาก็ก็เสียใจ พยายามจะหาเงินมาช่วยให้สามารถเปิดบ้านเลี้ยงเด็กได้อีกครั้ง เนื่องจากเขาเองก็เติบโตและมีอนาคตที่ดีได้จากบ้านเลี้ยงเด็กแห่งนี้ เหมือนกัน คันซาก็ตัดสินใจไปขอโค้ชลงแข่งขันเพื่อหาเงินมาช่วยให้เปิดบ้านเลี้ยงเด็กอีกครั้ง แต่โค้ชปฏิเสธและจะให้เงินเขาเป็นค่าเกษียณแทน คันซาก็ไม่ล้มเลิกและขอร้องโค้ชอีกครั้ง จนกระทั่งโค้ชยอมให้เขาเข้าร่วมการแข่งขันได้ เมื่อโค้ชรู้ว่าคันซาก็แข่งขันเพราะต้องการเอาเงินไปช่วยเหลือที่บ้านเลี้ยงเด็กจึงตัดสินใจยอมให้เขาเข้าแข่งขัน

“เพราะเขาเรียนรู้ที่จะขับเพื่อคนอื่น นักแข่งต้องอยู่ในรถคนเดียว พวกเขาฟังได้แต่ความสามารถของตัวเอง แต่มีหลายเหตุผลที่นักแข่งจำเป็นต้องแข่งเพื่อคนอื่น ไม่ใช่แค่ตัวเอง ถ้าไม่เรียนรู้สิ่งนั้น ก็จะไม่เข้มแข็งจนอาจจะพลาดจนบาดเจ็บสาหัสได้ เขาสามารถจะเข้มแข็งได้มากกว่านี้อีก” – โค้ช

ภาพที่ 4.7.5 คันซาก็ขอโค้ชเข้าแข่งขันเพราะอยากจะได้เงินรางวัลไปช่วยบ้านเลี้ยงเด็ก

ฮิโรโตะไม่พอใจที่โค้ชให้คันซาก็กลับมาแข่งขันอีกครั้ง จึงก่อกวนแกล้งไม่ให้คันซาก็ใช้สนามฝึกซ้อม โดยอ้างเหตุผลว่าพ่อของเขาเป็นสปอนเซอร์ของทีม แม้จะไม่ได้ซ้อมขับรถ แต่เมื่อถึงตอนจับเวลาการแข่งขันคันซาก็ยังทำได้ดี ฮิโรโตะจึงแกล้งปรับเครื่องยนต์ของคันซาก็ให้เกิดความผิดพลาดจนได้รับบาดเจ็บระหว่างการแข่งขัน และเมื่อลูกทีมกล่าวโทษว่าฮิโรโตะเป็นคนไป

ยุ่งกับเครื่องยนต์ของคันซากิ เขาจึงลาออกและบอกว่าอยู่ร่วมทีมกับลูกทีมที่ไม่ไว้ใจเขาไม่ได้ และไปลงแข่งขันในทีมอื่น เพื่อจะได้เป็นคู่แข่งกับคันซากิโดยตรง

ภาพที่ 4.7.6 คันซากิประสบอุบัติเหตุระหว่างการแข่งขันจนพ่ายแพ้แต่โทโมมิก็ยังให้กำลังใจเขา

ในวันแข่งขัน แม้จะได้รับบาดเจ็บแต่คันซากิก็สามารถแข่งขันเป็นที่หนึ่งได้ อย่างไรก็ตาม ชิ้นส่วนของรถดับเพลิงก่อนจะถึงเส้นชัยทำให้รถเสียหลักและจบลงด้วยความพ่ายแพ้ก่อนจะถึงเส้นชัยเพียงไม่กี่กิโล คันซากิแทนที่จะล้มเลิกกลับเข็นรถจนไปถึงเส้นชัย สร้างความประทับใจให้คนในสนาม รวมถึงเด็ก ๆ บ้านคาเซะโนโอะ และโทโมมิที่มาเชียร์ แม้ว่าคันซากิจะแพ้ แต่โทโมมิก็ยังให้กำลังใจเขาและบอกว่าสำหรับเธอแล้ว เขาชนะแล้ว

ภาพที่ 4.7.7 คันซากิเปลี่ยนไปลงแข่งขันออฟโรดแทน

ท้ายที่สุดเอ็นโซพ่อเลี้ยงของคันซากิ และคนดูแลบ้านคาเซะโนโอะ ตัดสินใจที่จะต่อสู้เพื่อให้เปิดบ้านคาเซะโนโอะได้อีกครั้ง จนกระทั่งสำเร็จใน 1 ปี 8 เดือนหลังจากนั้น ส่วนคันซากิก็หันเหไปแข่งรถออฟโรดแทน

2. แก่นเรื่อง

ละครเรื่อง *Engine* เป็นเรื่องของความพยายามของนักแข่งรถคนหนึ่งที่อยู่เริ่มมากขึ้น แต่ยังต้องการจะแข่งรถต่อไป และพยายามอย่างที่สุดเพื่อจะให้ประสบความสำเร็จนั้น ซึ่งเป็นแก่นเรื่อง

แบบ Career Theme หรือ แสดงให้เห็นถึงความพยายามของบุคคลที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ โดยมีเป้าหมายหลักคือ เพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จส่วนตัว อย่างไรก็ตามภายในเรื่องนอกจากเห็นจากความพยายามของคันทากิอย่างเดียวแล้วนั้น สิ่งที่เป็นแรงผลักดัน สิ่งที่น่าสนใจให้เขาคิดได้ และสิ่งที่ทำให้เขามีความมุ่งมั่นไม่ยอมแพ้ก็คือเด็กๆ ที่บ้านเลี้ยงเด็กคาเซะโนโอะกะ และโทโมมิ ครูมือใหม่ที่มาช่วยอยู่ที่บ้าน

ภาพที่ 4.7.8 เด็กๆ บ้านคาเซะโนโอะกะมารวมตัวกันเพื่อเชียร์คันทากิ

เรื่องนี้มี Love Theme ควบคู่ไปด้วย คือเป็นความรักระหว่างคนในบ้านด้วยกัน ทั้งระหว่างคันทากิและเด็กๆ คันทากิกับโทโมมิ และความรักระหว่างเด็กๆ ด้วยกัน จะเห็นได้จากตอนที่คันทากิได้กลับไปแข่งขันอีกครั้ง เด็กๆ ทุกคนในบ้านคาเซะโนโอะกะที่แม้จะแยกย้ายไปอยู่ตามสถานที่รับเลี้ยงเด็กอื่นๆ แล้ว ก็กลับมารวมตัวกันเพื่อให้กำลังใจกับคันทากิ แม้กระทั่งโทโมมิเอง ก็รีบเดินทางมาเชียร์เขาเช่นกัน สำหรับความสัมพันธ์ของเด็กๆ ที่แยกจากบ้านกันไปแล้ว แต่ก็เหมือนกับพี่น้องที่ยังหวงหากันอยู่เสมอ เมื่อมีการแข่งขันขึ้น ก็เหมือนกับเปิดโอกาสให้เด็กๆ ในบ้านได้กลับมาพบเจอกันอีกครั้ง และทุกคนก็ต่างมีรอยยิ้มและมีความสุขในวันนั้น แม้ว่าสุดท้ายแล้วคันทากิจะแข่งแพ้ก็ตาม

สำหรับความรักของคันทากิกับโทโมมิเองก็ค่อยๆ พัฒนาจากแรกเริ่มที่โทโมมิไม่พอใจการกระทำของคันทากิเท่าไรหรอก เพราะเขามักจะพูดหรือแสดงอารมณ์ต่างๆ โดยไม่สนใจว่าเด็กๆ จะรู้สึกอย่างไร ในขณะที่เธอมักจะเป็นห่วงความรู้สึกของเด็กๆ และพยายามทำให้ดีที่สุดเสมอ แต่สองคนก็ค่อยๆ เรียนรู้ส่วนดีของกันและกัน และใช้อีกฝ่ายเป็นแรงผลักดันในการกระทำให้บรรลุเป้าหมาย เมื่อตอนบ้านคาเซะโนโอะกะปิดตัวลง คันทากิพยายามจะกลับเข้าไปแข่งขันอีกครั้งเพื่อช่วยหาเงินมารักษาบ้าน ได้รับแรงผลักดันและการให้กำลังใจจากโทโมมิ ส่วนโทโมมิเองก็ได้รับแรงผลักดันจากความพยายามของคันทากิ เพื่อไปต่อรองเงาะจ้ออธิบายกับคนในชุมชนให้ยอมรับบ้านเลี้ยงเด็กให้กลับมาเปิดได้อีกครั้ง

“มันไม่สำคัญว่าจะเป็นคันแรกหรือสุดท้าย คุณไปถึงจุดหมายได้ถ้าพยายาม” – คันซาก็

3. ความขัดแย้ง

ความขัดแย้งที่เกิดขึ้น เป็นความขัดแย้งภายในจิตใจมนุษย์เอง คือความปรารถนาของคันซาก็ที่จะเป็นนักแข่งรถอีกครั้ง แม้ว่าในตอนแรกทุกคนต่างปรามาสว่าเขาอายุมากเกินไปจะเป็นนักแข่งรถแล้ว ทั้งยังมีปัญหามากมายเกิดขึ้น จนทำให้เขาต้องคิดหนักว่าจะตัดสินใจดำเนินชีวิตต่อไปเช่นไร จะล้มเลิกการเป็นนักแข่ง หรือหากไม่ล้มเลิก จะทำอย่างไรถึงจะได้กลับไปเป็นนักแข่งอีกครั้ง

เด็กๆ ในบ้านเองต่างคนก็ต่างจะมีปัญหาขัดแย้งในตัวเอง เช่น เรื่องของ มิชาเอะ ที่ต้องการจะเข้าเรียนมหาวิทยาลัยต่อ แต่ก็กลัวว่าตัวเองเป็นเด็กกำพร้าที่พ่อแม่ทิ้ง จะทำให้สังคมไม่ยอมรับและกลายเป็นปัญหาในอนาคต จึงมีความรู้สึกสับสนกับการพยายามเข้ามหาวิทยาลัย หรือโมริโตะที่กลัวการไปพบพ่อ เพราะกลัวว่าพ่อจะยังติดการพนันและติดสุราอยู่ ทั้งๆ ที่ตัวเองก็คิดถึงและต้องการจะพบพ่อเช่นกัน เป็นต้น

นอกจากความขัดแย้งภายในจิตใจมนุษย์เองแล้ว ก็มีความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกัน อย่างเรื่องของคันซาก็กับฮิโรโตะ ที่ฮิโรโตะต้องการจะเอาชนะคันซาก็ในการแข่งรถ สำหรับคันซาก็แล้ว ฮิโรโตะเป็นนักแข่งคนสำคัญของทีมที่ทำให้คันซาก็ไม่สามารถจะกลับมาขึ้นในตำแหน่งของนักแข่งประจำทีมได้อีก และฮิโรโตะก็มักจะทำเรื่องให้คันซาก็เกิดความยุ่งยากลำบากมากขึ้น และมักจะพูดจายั่วโมโห ดูถูกคันซาก็อยู่เสมอ

ส่วนในเรื่องของบ้านคาเซะโนโอะ ก็มีผู้ปกครองและเพื่อนบ้านจำนวนมากไม่พอใจที่มักมีปัญหาการใช้ความรุนแรงเกิดขึ้นโดยเชื่อว่ามีต้นเหตุมาจากบ้านคาเซะโนโอะ จึงต้องการให้ปิดบ้านเลี้ยงเด็กคาเซะโนโอะ ทำให้สุดท้ายบ้านเลี้ยงเด็กต้องปิดตัวลงไป และใช้เวลาานานกว่าจะกลับมาเปิดได้อีกครั้ง ทำให้ทั้งเอ็นโซที่เป็นครูใหญ่ประจำบ้าน และโทโมมิต้องลำบากไปต่อสู้อกับคนในชุมชนเพื่อให้บ้านคาเซะโนโอะได้กลับมาเปิดอีกครั้ง ส่วนเด็กๆ ที่เคยอาศัยอยู่ในบ้านก็ต้องแยกย้ายไปตามที่บ้านเลี้ยงเด็กต่างๆ แม้กระทั่งแม่บ้านที่เคยอยู่ในบ้านเองก็ต้องออกจากงานไปหางานใหม่

4. ตัวละคร

(1) คันทากิ จิโร่

ภาพที่ 4.7.9 คันทากิ จิโร่

คันทากิเป็นนักแข่งรถที่เริ่มอายุน้อยมาก ใครๆ ก็กล่าวว่าเขาเลวร้ายที่เป็นจุดสูงสุดของนักแข่งไปแล้ว แต่เขายังไม่ละความพยายามที่จะได้ลงแข่งอีกครั้ง แรกๆ คันทากิบอกว่าเขาเกลียดเด็ก มักจะทำหน้ารังเกียจใส่ ไม่ต้องการจะอยู่ร่วมบ้านด้วย แต่ต่อมาก็ค่อยๆ เข้ากับเด็กๆ ในบ้านได้เป็นอย่างดี แม้ว่าจะการกระทำของเขาจะเหมือนกับว่าพูดไม่ได้คิด ไม่ได้สนใจถึงความรู้สึกของเด็กๆ แต่ก็ทำให้เด็กๆ ได้คิดและเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ได้มากขึ้น

หลังจากอยู่ด้วยกันกับเด็กๆ เขาก็รู้สึกรักและผูกพันกับเด็กๆ จนไม่อยากให้มีการแยกจากหรือปิดบ้านคาเซะโนโอะกะ จนใช้มันเป็นแรงผลักดันในการจะแข่งรถเพื่อหาเงินมาช่วยเป็นค่าใช้จ่ายในบ้าน

คันทากิเองก็เป็นเด็กที่ถูกรับมาเลี้ยงเช่นเดียวกัน เนื่องจากพ่อแม่และพี่ของเขาประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตตั้งแต่เขายังเด็ก เขาเองก็ถูกเอ็นโซ่รับมาเลี้ยง ทำให้เขาใจความรู้สึกของเด็กๆ เมื่อต้องพรากจากกัน และความเสียใจของการสูญเสียได้เป็นอย่างดี

(2) มิซูโกชิ โทโมมิ

ภาพที่ 4.7.10 มิซูโกชิ โทโมมิ

โทโมมิ เป็นครูคนใหม่ของที่บ้านคาเซะโนโอะกะ เธอเพิ่งจบมาจากมหาวิทยาลัย จึงยังไม่มีประสบการณ์ในการดูแลเด็กๆ มากนัก แต่เธอก็รักเด็กๆ มาก มีความมุ่งมั่นพยายามและความตั้งใจเต็มที่ที่จะช่วยเด็กๆ ในทุกๆ ด้าน ทั้งเรื่องส่วนตัวของเด็กๆ แต่ละคน และเรื่องของการต่อสู้กับผู้ปกครองและเพื่อนบ้านที่ต้องการจะปิดบ้านคาเซะโนโอะกะ

เนื่องจากเธอเป็นครูใหม่ ไม่ค่อยมีประสบการณ์ จึงมักจะทำอะไรไปแล้วกลายเป็นเรื่องที่ผิดพลาดเสมอ นอกจากนี้ แรกๆ เด็กๆ มักจะรำคาญเธอและรู้สึกว่าเธอจู้จี้จุกจิกและวุ่นวายเกินไป เมื่อเวลาผ่านไป เด็กๆ ก็มองเห็นความพยายามของเธอ และเข้าใจความตั้งใจของเธอมากขึ้น

(3) โฮชิโนะ มิซาเอะ

ภาพที่ 4.7.11 โฮชิโนะ มิซาเอะ

มิซาเอะเด็กที่อายุมากที่สุดในบ้าน เนื่องจากเป็นพี่ใหญ่ เธอจึงมักจะทำตัวเป็นพี่และคอยดูแลน้องๆ ทุกคนในบ้านเสมอ ครอบครัวของเธอติดหนี้จำนวนมาก และหนี้หนี้ไประหว่างที่เธอกำลังไปทัศนศึกษา ทั้งเธอไว้คนเดียว เธอมีความต้องการลึกๆ ที่จะเรียนต่อมหาวิทยาลัย แต่ก็กลัวว่าการเป็นเด็กกำพร้าจะเป็นปัญหา ต่อมาจึงตัดสินใจไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยภาคค่ำ

(4) ฮิเดะ ฮารุมิ

ภาพที่ 4.7.12 ฮิเดะ ฮารุมิ

เด็กสาวหน้าตาดี มีความสดใสร่าเริงและมักจะยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เสมอ แม่ของเธอฝากให้บ้านคาเซะโนะโอะกะดูละ เนื่องจากไม่สะดวกที่จะดูแลเอง พ่อแม่ของเธอหย่าในตอนที่ยังกำลังเด็ก และแม่ของเธอแต่งงานใหม่กับเด็กหนุ่มอายุน้อยที่แทบจะรุ่นราวคราวเดียวกับเธอ เธอจึงมีความใฝ่ฝันที่จะมีความรักที่แท้จริง ได้แต่งงานกับคนที่เธอรักและเขาก็รักเธอ เพื่อสร้างครอบครัวที่อบอุ่นด้วยกัน

(5) นิโนมิยะ ยูกิเอะ

ภาพที่ 4.7.13 นิโนมิยะ ยูกิเอะ

เด็กสาวพุดน้อย เรียบร้อย ขี้อาย ไม่ค่อยกล้าสบสายตาใคร และไม่ค่อยกล้าพูดกับคนอื่น พุดจาตะกุกตะกัก ขี้อาย และดูอ่อนแอ เนื่องจากเธอไม่ค่อยได้รับความรักจากพ่อแม่ แต่เธอก็จริงจังกับทุกคน และค่อยๆ ปรับตัวดีขึ้น กล้าพูดกล้าแสดงออกมากขึ้น

(6) ไตสุเกะ ชูยะ

ภาพที่ 4.7.14 ไตสุเกะ ชูยะ

เด็กหนุ่มที่มักแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวเสมอ จนพ่อของเขาต้องนำมาฝากไว้ที่บ้านเลี้ยงเด็กคาเซะโนโอะกะ แท้จริงแล้วไตสุเกะเป็นเด็กดี ไม่ได้ต้องการจะสร้างความลำบากให้กับพ่อเขา แต่เขาหัวไม่ดี ไม่สามารถจะเป็นหมอได้เหมือนกับพ่อและพี่ชาย เมื่อถูกกดดันเขาจึงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวเพื่อเรียกร้องความสนใจแทน นอกจากนี้เขายังแอบชอบฮารุมิอยู่ จนไปต่อยแฟนเก่าของฮารุมิที่ทำให้ฮารุมิเสียใจ จนเกิดเป็นเรื่องวุ่นวายขึ้นในบ้าน และเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้คนในชุมชนไม่พอใจและมาเรียกร้องให้ปิดบ้านเลี้ยงเด็ก

(7) ทากุจิ นาโอะ

ภาพที่ 4.7.15 ทากุจิ นาโอะ

เด็กสาวที่มีความใฝ่ฝันจะเป็นนักร้อง เธอถูกนำมาฝากเลี้ยงไว้ที่บ้านเลี้ยงเด็กคาเซะโนโอะกะ เนื่องจากพ่อของเธอป่วยหนักอยู่ที่โรงพยาบาล และแม่ของเธอต้องลำบากหาเงินรวมถึงคอยดูแลพ่อ จนไม่มีเวลาเลี้ยงดูเธอ ต่อมาหลังจากพ่อของเธอหายป่วย เธอจึงกลับไปอยู่กับครอบครัวตามเดิม

(8) โซโนเบะ โทรุ

ภาพที่ 4.7.16 โซโนเบะ โทรุ

เด็กหนุ่มใส่แว่นตา ทำทางเรียบร้อย เป็นเด็กเรียนดี พูดน้อยและไม่ค่อยมีปากเสียงกับใคร อาศัยอยู่ที่บ้านคาซะโนโอะกะกับน้องสาว คือ อาโออิ แม้ว่าเขาจะบอกกับทุกคนว่าพ่อแม่ของเขา เสียไปแล้ว แต่แท้ที่จริงแล้ว พ่อของเขายังอยู่ในคุกเนื่องจากก่อเหตุฆาตกรรมแม่ของเขา แม่จะดูแลอ่อนแอ แต่เขาก็ตั้งใจเต็มที่จะปกป้องน้องสาวของเขาจากเรื่องราวต่างๆ

(9) โซโนเบะ อาโออิ

ภาพที่ 4.7.17 โซโนเบะ อาโออิ

เด็กสาวที่มีเซนส์พิเศษที่มักจะเกิดความรู้สึกล่วงหน้าก่อนที่จะเกิดเรื่องราวร้ายๆ เธอเป็นน้องของโทรุที่ฉลาดเกินวัย แม้ว่าโทรุพยายามที่จะปกป้องความจริงเรื่องพ่อแม่ไม่ให้อาโออิรู้ แต่ที่จริงแล้วเธอก็รู้อยู่แก่ใจ แต่แกล้งทำเป็นไม่รู้เพราะไม่อยากให้พี่ชายเป็นห่วง

(10) คุณามะ ชูเฮย์

ภาพที่ 4.7.18 คุณามะ ชูเฮย์

ชูเฮย์เป็นเด็กที่เพิ่งย้ายเข้ามาใหม่ในบ้านเลี้ยงเด็กคาเซะโนโอะ โดยย้ายมาวันเดียวกับที่คันทากิกลับมาจากยุโรป เขาเป็นฉลาด แต่ก็ค่อนข้างจะเฉยชา ไม่ค่อยยิ้มแย้ม พูดน้อย และมักจะเข้าใจผู้ใหญ่และรู้วิธีการปฏิบัติตัวให้ผู้ใหญ่พอใจ เขาเป็นเด็กกำพร้าที่ถูกทิ้งมา 3 ครั้ง จากพ่อแม่ที่แท้จริง และพ่อแม่บุญธรรมที่รับเขาไปเลี้ยง 2 คู่ แต่ก็เปลี่ยนใจส่งเขากลับคืนให้บ้านเลี้ยงเด็กทำให้ไม่ค่อยเชื่อใจใคร แต่ก็ชินชากับการที่ต้องย้ายบ้านบ่อยๆ

(11) ฮิรายามะ โมริโอะ

ภาพที่ 4.7.19 ฮิรายามะ โมริโอะ

โมริโอะเป็นเด็กอ้วนที่ชอบการกินเป็นชีวิตจิตใจ มักจะพกของกินติดตัวไว้เสมอ เขามาอยู่บ้านคาเซะโนโอะเนื่องจากพ่อติดสุราและการพนัน ไม่มีอาชีพเป็นหลักแหล่ง ไม่สามารถเลี้ยงดูเขาได้ ทำายที่สุดพ่อของเขาสามารถเลิกการพนัน หางานทำและรับโมริโอะกลับไปเลี้ยงที่บ้านตามเดิม

(12) โทเนะ อากิระ

ภาพที่ 4.7.20 โทเนะ อากิระ

อากิระเป็นเด็กที่ชอบพูดโกหก หรือที่เรียกว่าชอบแต่งเรื่องอยู่เสมอ เนื่องจากเขาเชื่อว่าการพูดเรื่องจริงเป็นเรื่องน่าเบื่อ เขามีความใฝ่ฝันที่จะโตขึ้นเป็นทนาย แม้ว่าเขาจะชอบพูดเรื่องโกหก แต่เรื่องโกหกของเขากลับสนุกสนานและไม่มีใครเคยคิดว่าเป็นเรื่องจริง จนเอ็นโซเคยกล่าวว่า อีกหน่อยอากิระอาจจะเป็นนักเขียนนิยายที่โด่งดังในอนาคตก็ได้

(13) คาเนะมูระ ชุนตะ

ภาพที่ 4.7.21 คาเนะมูระ ชุนตะ

ชุนตะเป็นเด็กกำพร้าที่พ่อแม่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุ หน้าตาทำทางน่ารัก และอายุยังน้อย จึงมีคนมาขอไปรับเลี้ยงอยู่บ่อยครั้ง แต่เขาไม่ชอบให้ใครมาพูดว่าเขาเป็นเด็กน่าสงสารที่เป็นเด็กกำพร้า เขาไม่ค่อยเปิดรับใคร แต่ในที่สุดก็ถูกรับเลี้ยงไปและสามารถใช้ชีวิตปกติได้

(14) โคโมริ นานาเอะ

ภาพที่ 4.7.22 โคโมริ นานาเอะ

นานาเอะเป็นเด็กหญิงคนเล็กที่สุดของบ้านอายุเพียง 2 ขวบ เธอมีพ่อแม่เป็นเด็กวัยรุ่นที่ท้องในวัยที่ยังไม่พร้อมและนำมาฝากไว้ที่บ้านคาเซะโนโอะกะ เธอติดเอ็นโซ่มาก และมักจะร้องงอแงถ้าถูกทิ้งไว้โดยไม่มีคนกอด

5. ฉาก

ฉากที่ใช้ในเรื่อง มี 2 ส่วน เหมือนกับในส่วนของเนื้อเรื่องที่แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ เรื่องที่บ้านเลี้ยงเด็กคาเซะโนโอะกะ และเรื่องการแข่งรถของคันซากิ

ฉากที่บ้านเลี้ยงเด็กคาเซะโนโอะกะ ซึ่งเป็นบ้านของคันซากิด้วย มีห้องขนาดใหญ่สำหรับให้ทุกคนรับประทานอาหารร่วมกัน และมีห้องแยกต่างหากสำหรับเด็กๆ อยู่ 4 ห้อง ส่วนห้องของคันซากิจะอยู่เป็นห้องใต้หลังคา ที่เด็กๆ มักจะแวะเวียนเข้าไปเล่นและเข้าไปหาเขาอยู่เสมอ

ภาพที่ 4.7.23 ฉากห้องโถงขนาดใหญ่ซึ่งใช้เป็นทั้งห้องกินข้าวและห้องประชุม

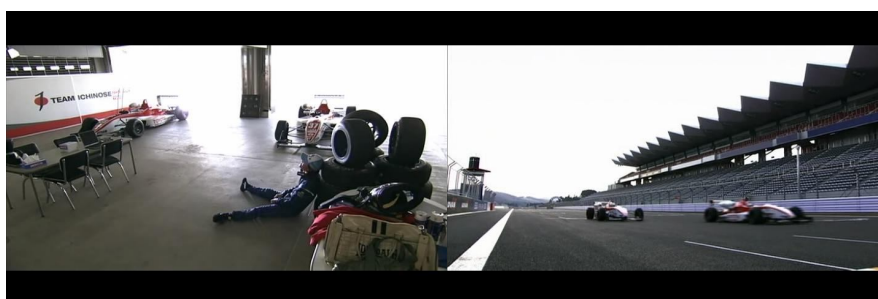
นอกจากนั้น ยังมีฉากของรถบัสที่คันซากิใช้รับส่งเด็กๆ เป็นที่ที่เด็กๆ จะมารวมตัวกัน นอกเหนือไปจากที่บ้าน หรือบางครั้งมีการส่งเด็กแต่ละคนแยกไปตามที่ต่างๆ ในแต่ละโอกาส มักจะเป็นที่ที่คันซากิและเด็กๆ พูดคุยกันอย่างเปิดเผย ไม่ว่าจะเป็นขณะที่อยู่บนรถ หรืออยู่ข้างนอก

รถก็ตาม และเป็นสถานที่ที่เพิ่มความผูกพันและความเข้าใจระหว่างเด็กๆ ด้วยกัน และระหว่าง
 เด็กๆ กับคันซากิ แม้กระทั่งฉากโรแมนติคอย่างฉากจูบของคันซากิและโทโมมิในตอนจบก็เกิดขึ้น
 บนรถ ที่มีเด็กๆ ทุกคนแอบดูอยู่

ภาพที่ 4.7.24 คันซากิและเด็กๆ มักจะใช้เวลาด้วยกันบนรถบัส และภาพเด็กๆ ที่เริ่มเปิดใจให้คันซากิครั้งแรก
 จากการล้างรถร่วมกัน

สำหรับฉากในการทำงานของคันซากิ คือ ฉากที่สนามแข่งรถ ไม่ว่าจะเป็ตอนที่เขาไปใน
 ฐานะนักแข่งรถ หรือว่าตอนที่เขาเป็นแค่ช่างเครื่องก็ตาม จะมีทั้งฉากในส่วนของสนามแข่งรถ ที่
 ออฟฟิศ โรงจอดรถ และอัมเจอร์รี่สำหรับคนมาชมการแข่งขัน

ภาพที่ 4.7.25 ฉากสนามแข่งรถที่คันซากิทำงานอยู่

ข. การเล่าเรื่องโดยใช้อาชีพ

ละครเรื่อง *Engine* เป็นละครที่มีเนื้อเรื่องหลักอยู่สองส่วนคือ ส่วนของคันซากิที่พยายาม
 จะกลับเป็นนักแข่งรถอีกครั้ง กับเรื่องของเด็กๆ ที่บ้านคาเซะโนโอะกะ หลังจากที่คันซากิถูกไล่ออกจากทีมที่ยุโรปและเดินทางกลับมาบ้านที่ญี่ปุ่น ระหว่างที่เขาพยายามจะกลับเข้าเป็นนัก
 แข่งในทีมอีกครั้ง เขาก็ต้องช่วยเอ็นโซพ่อเลี้ยงของเขาขับรถรับส่งเด็กๆ ไปโรงเรียน เพื่อแลกกับ
 ค่าอาหารและที่พักอาศัย

แม้ว่าเนื้อเรื่องจะแบ่งเป็นสองส่วน แต่ความพยายามของคันซาก็ประสบความสำเร็จได้ เนื่องจากการเรียนรู้การอยู่ร่วมกับคนอื่น และการปรับปรุงตัวเองจากเด็กๆ ในบ้าน และโทโมมิ ส่วนเล็กๆ ในบ้านเอง ก็รับมุมมองการคิด และเปลี่ยนแปลงชีวิตตัวเองได้เนื่องจากอาศัยคันซาก็เช่นเดียวกัน เนื้อเรื่องทั้งสองส่วนจึงเกี่ยวคู่กัน โดยการเล่าเรื่องจะมีประเด็นที่สำคัญดังนี้

(1) ความพยายามของคันซากในการกลับเป็นนักแข่งรถ

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นจากการที่คันซาก็โดนไล่ออกจากทีมที่ยุโรป เนื่องจากอารมณ์ร้อนของเขา และความต้องการที่จะเป็นนักแข่งลำดับที่หนึ่ง ที่ยุโรปเองก็ไม่มีใครต้องการตัวเขา จนกระทั่งต้องเดินทางกลับมาญี่ปุ่น และมาพักที่บ้านซึ่งกลายเป็นสถานรับเลี้ยงเด็กคาเซะโนโอะกะ

คันซาก็ไปขอร้องให้โค้ชรับเขาเป็นนักแข่ง ถูกโค้ชปฏิเสธครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เขาก็ยังไม่ล้มเลิกความพยายาม แม้ว่าจะแข่งรถชนะกับนักแข่งลำดับที่หนึ่งของทีมอย่างฮิโรโตะ แต่โค้ชก็ให้เขาเป็นแค่ช่างเครื่องเท่านั้น

นอกจากนั้น ผู้คนรอบตัวเขามักจะบอกให้เขาล้มเลิกความคิดที่จะกลับเป็นนักแข่งรถอีกครั้ง เนื่องจากอายุของเขาเลยจุดสูงสุดของนักแข่งรถมาแล้ว ตอนที่เขาไปเป็นนักแข่งรถอยู่ที่ยุโรปก็ไม่สามารถจะเอาชนะในการแข่งขันได้ ถึงวัยที่เขาควรจะเกษียณและหันกลับไปทำอย่างอื่นแล้ว ผู้จัดการทีมยื่นข้อเสนอให้เขาไปเซ็นสัญญาฉบับกับบริษัทผลิตรถ ในฐานะคนทดลองรถ เพราะแม้ว่าจะไม่ได้กลับมาแข่งรถอีก แต่เขาก็จะได้ขับรถแข่งที่เขาชื่นชอบ แต่คันซาก็ปฏิเสธและยืนยันหนักแน่นว่าเขาจะต้องกลับมาเป็นนักแข่งให้ได้

คันซาก็ยอมรับที่จะทำงานอยู่ในทีมในฐานะช่างเครื่อง แต่เมื่อเกิดปัญหาบ้านเลี้ยงเด็กคาเซะโนโอะกะต้องปิดลง คันซาก็เกิดความมุ่งมั่นพยายามยิ่งกว่าเก่าในการจะกลับเป็นนักแข่งรถ เพื่อที่จะหาเงินมารักษาน้ำบ้านเอาไว้ เพื่อช่วยไม่ให้เด็กทุกคนต้องแยกจากกัน

คันซาก็: “ผมขอแข่งอีกครั้ง ให้ผมขี่รถเถอะครับ ผมจะชนะการแข่งขันแล้วก็เอาเงินรางวัลมา ผมขอเป็นครั้งสุดท้าย กรุณาเถอะครับ ให้ผมแข่งถ้วยเรกูร์สเถอะครับ ถ้าผมไม่ชนะ ผมจะไม่พูดถึงการแข่งขันอีกเลย ผมจะเลิกแข่งแต่โดยดี”

โค้ช: “ครั้งนี้ครั้งเดียวใช่ไหม นายรู้ใช่ไหมว่านายกำลังพูดอะไร นายจะเอาทุกอย่างแลกกับสิ่งนี้หรือ”

คันซากิ: “ทุกอย่างเลย (ยื่นพวงมาลัยที่เขาใช้ในการแข่งขันรถจักรยานในอดีตในโค้ช) กรุณาเถอะครับ”

โค้ชเห็นความมุ่งมั่นที่จะพยายามเพื่อคนอื่นของเขา จึงตัดสินใจให้ลงแข่งขันในนามของทีม สุดท้ายแม้ว่าจะเกิดอุบัติเหตุในการแข่งขันจนคันซากิไม่สามารถจะชนะได้ แต่เขาก็ได้ทำให้เด็กๆ ประทับใจ และเปิดโอกาสให้เด็กๆ ได้กลับมาอยู่ด้วยกันอีกครั้ง ส่วนเอ็นโซเองก็เห็นความพยายามของคันซากิและโทโมมิที่อยากจะทำให้เปิดบ้านคาเซะโนโอะอีกครั้ง จึงยอมที่จะหาทางรักษาบ้านเลี้ยงเด็กคาเซะโนโอะเอาไว้จนสำเร็จในเวลาต่อมา

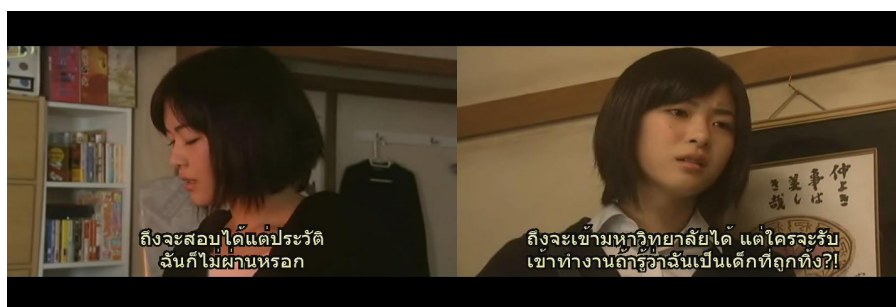
(2) ปัญหาของเด็กๆ แต่ละคน

นอกเหนือจากการเป็นนักแข่งรถอาชีพแล้ว ในระหว่างที่เขายังไม่ได้กลับไปแข่งรถ คันซากิยังรับผิดชอบหน้าที่เป็นคนขับรถบัสให้บ้านเลี้ยงเด็กคาเซะโนโอะอีกด้วย ในละครแต่ละตอนจะมีการเล่าถึงปัญหาของเด็กๆ ที่ไม่เหมือนกัน และปัญหาแต่ละปัญหานั้น จะมีคันซากิคอยช่วยแก้ไข แม้ว่าบางครั้งจะทำไปโดยไม่รู้ตัว หรือไม่ได้ตั้งใจ แต่การกระทำของเขาก็จะช่วย让孩子们ได้ และเข้าใจปัญหาของตนได้ดีขึ้น กล่าวที่จะยอมรับความจริงและเปลี่ยนแปลงตัวเองในขณะเดียวกัน คันซากิก็ได้เรียนรู้จากเด็กๆ ไปพร้อมๆ กันด้วย โดยแบ่งปัญหาในแต่ละตอน ได้ดังนี้

ภาพที่ 4.7.26 ชูเฮย์ที่เพิ่งย้ายเข้ามามีปัญหากับชูยะ

ตอนที่ 1 – ชูเฮย์ที่เพิ่งย้ายมาอยู่บ้านคาเซะโนโอะ เนื่องจากพ่อแม่บุญธรรมไม่ต้องการรับเลี้ยงเขาแล้ว เขาต้องย้ายมาอยู่ห้องเดียวกับชูยะ และทั้งสองก็ทะเลาะกัน ในขณะที่ชูยะกำลังจับตัวชูเฮย์ไว้ คันซากิก็โผล่เข้ามาพูดคุยกับชูเฮย์โดยไม่สนว่าทั้งคู่กำลังทำอะไรอยู่ ทำให้ทุกคนงกับการกระทำของเขา ชูยะเองก็อารมณ์เย็นลงและปล่อยตัวชูเฮย์

ภาพที่ 4.7.27 มิซาอะกังวลว่าการที่ตัวเองถูกทิ้งจะเป็นปัญหากับการทำงานในอนาคต

ตอนที่ 2 – มิซาอะอยากจะเรียนมหาวิทยาลัยแต่ก็กลัวว่าตัวเองเป็นเด็กที่ถูกทิ้ง ทำยที่สุดแล้วก็จะมีปัญหาในการดำเนินชีวิตต่อไปในอนาคต จึงไม่อยากวาดหวังอะไรมาก และตั้งใจจะล้มเลิกความคิดที่จะเข้ามหาวิทยาลัย เมื่อได้นั่งรถไปกับคันซากิ เธอพูดขึ้นมาว่าชีวิตไม่ยุติธรรม

มิซาอะ: “เธอ (โทโมมิ) พูดได้ยังไงว่าทุกคนมีโอกาสเท่ากัน ชีวิตคือความไม่ยุติธรรม”

คันซากิ: “ความไม่เท่าเทียมกันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต การแข่งรถก็เกิดจากความไม่เท่าเทียม มีนักแข่งที่พ่อแม่รวย เรียนโรงเรียนพิเศษ ต้องการเงินเท่าไรก็มีให้ (หมายถึงฮิโรโตะ) แล้วก็มีนักแข่งที่ไม่มีพ่อแม่ ไม่มีเส้นสาย ไม่มีเงิน นักแข่งที่แค่ต้องการที่จะแข่ง มีทั้งคนที่โชคดีกว่าเธอ แล้วก็โชคร้ายกว่าเธอ”

ภาพที่ 4.7.28 คันซากิสอนมิซาอะระหว่างที่กำลังขับรถบัสนั้นเดียวกันก็ทำให้เขาคิดได้

มิซาอะเมื่อรู้ว่าคันซากิเองก็ไม่มีพ่อแม่ แต่ยังพูดเหมือนทุกอย่างเป็นเรื่องง่ายทำให้เธอเริ่มคิดว่า การไม่มีพ่อแม่อาจจะไม่ใช่ปัญหาที่จะทำตามความฝันของตัวเอง คันซากิเองเมื่อได้คุยกับมิซาอะก็คิดขึ้นมาเกี่ยวกับเรื่องการเป็นนักแข่งรถของตัวเอง และให้กำลังใจมิซาอะในการก้าวเดินต่อไปในชีวิต

“เธอบอกว่าชีวิตไม่ยุติธรรม ก็แปลว่าคนบางคนสามารถทำบางสิ่งได้ดีกว่าอีกคน แต่ก็ไม่ใช่ทุกอย่าง เธอก็อยู่ในการแข่งขันเหมือนกัน การแข่งขันสำคัญของเธอเท่านั้น” – คันซาคิ

ตอนที่ 3 – วันที่ครอบครัวของเด็กจะมารับกลับไปที่บ้าน พ่อของโมริโอะกลับไม่ยอมมารับเขากลับ โดยอ้างว่าไม่ว่าง คันซาคิต้องขับรถไปส่งโมริโอะที่บ้าน โมริโอะกลับแกล้งบอกทางที่ผิด เพราะกลัวที่จะเจอพ่อที่ดื่มเหล้า เล่นแต่ปาจิงโกะ ไม่ยอมไปทำงานและเมาอาละวาดอยู่ที่บ้าน คันซาคิบอกว่าไม่ให้เขาหนีและยอมไปเผชิญหน้ากับพ่อดู

“การวิ่งนี่ก็เหมือนกับการแพ้นั้นแหละ” – คันซาคิ

ภาพที่ 4.7.29 โมริโอะที่ไม่กล้าไปเจอพ่อตัวเองได้รับแรงผลักดันจากคันซาคิ

ตอนที่ 4 – ชุนตะมีคนมาติดต่อเพราะต้องการจะรับไปเลี้ยง แต่ก็หลุดปากพูดออกมาว่า “น่าสงสารจัง” ทำให้ชุนตะไม่พอใจ และหนีไปหลบซ่อนตัวอยู่ในตู้ในห้องของคันซาคิ คันซาคิช่วยบอกให้ชุนตะไปพูดความจริงกับเอ็นโซ ทำยที่สุดพวกเขาจึงไม่ได้รับชุนตะไปเลี้ยง

ตอนที่ 5 – โทรุถูกเพื่อนล้อเรื่องที่พ่อเขาเป็นฆาตกรฆ่าแม่ของเขา จึงเกิดการทะเลาะวิวาทขึ้น เด็กทุกคนในบ้านเลี้ยงเด็กอยากรู้ว่าเพราะอะไร เนื่องจากปกติแล้วโทรุเป็นคนเงียบขรึมและไม่สู้คน โทรุไม่ยอมปริปากบอก เนื่องจากกลัวว่าจะทำให้น้องสาวของเขารับรู้เรื่องราวไปด้วย เมื่อคันซาคิต้องพาเด็กๆ ไปที่สนามแข่ง ทำให้เด็กๆ รู้ว่าเขาเป็นเพียงแค่ช่างเครื่องเท่านั้น ไม่ใช่ นักแข่งอย่างที่คุย คันซาคิก็มหัวขอโทษที่โกหกแล้วพูดออกมาว่า “มันมีทั้งเวลาที่พูดความจริงไม่ได้ ถึงแม้จะอยากพูดก็ตาม แล้วก็มีบางเวลาที่แม้แต่คนในครอบครัวก็ไม่อยากจะทำ” ทำให้เด็กๆ คิดได้ว่าไม่ควรจะกดดันโทรุให้พูดถึงเรื่องของพ่อเขา

ภาพที่ 4.7.30 โทรถูกกดตันจากเด็กคนอื่นในบ้านให้เล่าความจริงเรื่องพ่อของเขา

ตอนที่ 6 – ฮารุมิอยากที่จะแต่งงานกับโทชิผู้ชายที่เธอรักเพื่อที่จะได้ออกไปอยู่กับเขาตามลำพังและสร้างครอบครัวกับเขา แต่เมื่อถึงเวลาที่เธอนัดให้เขามาพบกับแม่เธอกลับไม่มา คันซากิตามไปหาตัวโทชิเพื่อต่อว่า โทชิบอกว่าเขายังมีอนาคตที่ดีรออยู่ ทำให้คันซากิโมโห เนื่องจากตอนนั้นเขาเป็นได้แค่ช่างเครื่อง และกำลังลังเลว่าจะไปเซ็นสัญญาเป็นคนทดสอบรถดีหรือไม่ สุดท้ายคันซากิก็ก็นพาฮารุมิไปส่งที่โบสถ์และรับฟังเรื่องราวความฝันของเธอ

ภาพที่ 4.7.31 คันซากิพูดกับโทชิแฟนของฮารุมิที่เปลี่ยนใจไม่แต่งงานกับเธอ

ตอนที่ 7 – ชูยะที่แอบชอบฮารุมิ ไม่พอใจที่โทชิไม่จริงจังกับเธอ จึงไปต่ออยเขา ทำให้กลายเป็นเรื่องและต้องไปมอบตัวกับตำรวจ แต่ก่อนที่จะไปมอบตัว เขาต้องการจะไปหาพ่อของเขาเพื่อขอโทษและบอกว่าเขาไม่เคยตั้งใจจะทำให้พ่อเสียใจ แต่พ่อของเขากลับไม่รับฟังและขับรถหนีออกไป คันซากิอยู่รอชูยะ และพาเขาไปส่งตำรวจ พร้อมกับให้กำลังใจว่าทุกคนจะรอเขาอยู่ที่บ้าน

ภาพที่ 4.7.32 ชูยะไปหาพ่อของเขาเพื่อจะขอโทษที่ก่อเรื่อง

ตอนที่ 8 – สถานรับเลี้ยงเด็กถูกปิดตัวลง คันซาก็จำเป็นต้องขับรถไปส่งเด็กๆ ตามบ้านเลี้ยงเด็กต่างๆ เด็กๆ เสียใจไม่อยากจะแยกจากกัน แม้กระทั่งคันซาก็เสียใจ ไม่อยากให้เกิดขึ้น จึงตัดสินใจไปขอร้องโค้ชเพื่อให้เขาเข้าร่วมการแข่งขันอีกครั้ง เพื่อชิงเงินรางวัล เอาไปช่วยที่บ้านเลี้ยงเด็ก แต่โค้ชกลับเสนอว่าจะให้เงินเขาเพื่อเป็นค่าเกษียณอายุ

ตอนที่ 9 – อากิระมักจะโกหกอยู่เสมอ สำหรับเด็กๆ ที่บ้านคาเซะโนะโอกะด้วยกันแล้ว ทุกคนยอมรับฟังเรื่องที่เขาโกหกเสมอ แต่สำหรับเด็กๆ ที่บ้านเลี้ยงเด็กใหม่ที่เขาไปอยู่กลับไม่ยอมรับฟังเขา อากิระจึงหนีกลับมาที่บ้านคาเซะโนะโอกะโดยโกหกว่าลืมของทิ้งไว้ เมื่อคันซาก็กลับไปส่ง อากิระบอกให้คันซาก็ทำตามสัญญาที่เคยให้กับเด็กๆ ไว้ไม่ให้โกหก ที่เคยบอกไว้ว่าจะกลับไปเป็นนักแข่งรถให้ได้ และจะชนะให้พวกเขาดู คันซาก็จึงตัดสินใจไปหาโค้ชอีกครั้งเพื่อขอร้องให้เขาลงแข่งและปฏิเสธเงินเกษียณอายุที่โค้ชตั้งใจจะให้

ภาพที่ 4.7.33 นาโอะขอร้องคนในชุมชนไม่ให้ปิดบ้านคาเซะโนะโอกะ

ตอนที่ 10 – นาโอะเจอพวกเพื่อนบ้านในชุมชนโดยบังเอิญจึงไปขอร้องให้พวกเขายกเลิกการปิดบ้านคาเซะโนะโอกะ แต่ก็เกิดมีปากเสียงกันขึ้น และนาโอะก็พาอาหารใส่พวกเขา คันซาก็เมื่อรู้เรื่องราวก็บอกให้นาโอะไปขอโทษ

(3) ความรักของโทโมมิและคันซากิ

แรกเริ่มเดิมทีที่โทโมมิมักจะไม่ค่อยพอใจกับการแสดงออกของคันซากิที่มีต่อเด็กๆ เนื่องจากเขามักไม่คิดอะไร พูดและแสดงออกไปตามที่รู้สึก โดยไม่ได้สนใจว่าเด็กๆ จะรู้สึกอย่างไร หรือพฤติกรรมของเขาจะส่งผลต่อเด็กๆ ใดๆ แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไปเรื่อยๆ โทโมมิก็ได้รับรู้ว่า คันซากิแท้จริงแล้วก็จิตใจอ่อนโยน และไม่ได้ประสงค์ร้ายต่อเด็กๆ

เมื่อโทโมมิเห็นคันซากิสามารถจัดการกับพวกเด็กๆ ได้เป็นอย่างดี ก็มักจะไปสอบถามเขาว่าทำอะไร พูดคุยกับเด็กๆ ใดๆ นอกจากนั้น การที่เธอต้องคอยดูแลพวกเด็กๆ ทำเธอตามติด คันซากิไปด้วยโดยไม่รู้ตัว เมื่อได้เห็นเขาแข่งรถ เธอก็รู้สึกถึงเสน่ห์ในตัวเขา และคอยเป็นกำลังใจให้เขา

แม้ว่าตอนแรกเธอจะคอยประชดประชันว่าคันซากิเป็นแค่คนที่อยากเป็นนักแข่งรถ แต่ตอนหลังเมื่อเห็นความพยายามและทุ่มเท เธอก็เป็นกำลังใจให้เขาให้สามารถกลับไปแข่งขันได้อีกครั้ง และเมื่อมีการแข่งขันเกิดขึ้นจริง เธอก็ตามไปเชียร์เขาถึงขอบสนาม และแม้ว่าเขาจะ พ่ายแพ้ในการแข่งขัน เธอก็ยังกอดปลอบใจเขาว่าเขาทำดีแล้ว และสำหรับเธอนั้นคือการชนะแล้ว

ภาพที่ 4.7.34 โทโมมิให้กำลังใจคันซากิให้เป็นนักแข่งรถต่อไป

คันซากิเองก็ได้รับกำลังใจจากคำพูดที่คอยให้กำลังใจของโทโมมิ ทำให้เขาฮึดสู้และมีพลังที่จะก้าวเดินต่อไปในฐานะนักแข่งรถ

ค. วิเคราะห์การสร้างตัวละคร

คันทากิ จิโร่

(1) ลักษณะภายนอก

ภาพที่ 4.7.35 การแต่งกายของคันทากิ มักจะแต่งตัวสบายด้วยเสื้อยืดทับด้วยเสื้อนอก

คันทากิ มักจะแต่งตัวสบายๆ สวมเสื้อโปโลบ้าง เสื้อยืดบ้าง แล้วสวมทับด้วยเสื้อแจ๊คเก็ตสีเขียวขี้ม้า กางเกงก็เป็นกางเกงยีนส์บ้าง กางเกงวอร์มบ้าง และมักจะสวมหมวกแก๊ปสีฟ้ากับแว่นตาเสมอ แม้ว่าการแต่งกายเขาจะเปลี่ยนได้ตามสถานการณ์ คือ หากมีเรื่องให้ต้องแต่งตัวสุภาพก็จะใส่เสื้อเชิ้ตกับสูท แต่ส่วนใหญ่แล้วเขาก็จะแต่งตัวสบายๆ ดูเป็นคนเรียบง่าย สบายๆ เช่นเดียวกับการแต่งตัว

(2) บทพูด/บทสนทนา

คันทากิมักจะชอบสบถ และพูดจาแรงๆ ตรงๆ กับเด็กๆ และคนอื่นคล้ายกับว่าไม่สนใจคนรอบข้าง และมักจะบ่นอยู่เสมอว่าเขาเกลียดเด็ก แต่หลังๆ เขาก็สามารถเข้ากับเด็กๆ ได้ดี

สำหรับเรื่องของความพยายามที่จะได้แข่งรถอีกครั้ง เขามักจะพูดเสมอว่า “ชีวิตนักแข่งของฉันยังไม่จบ” แสดงให้เห็นว่าเขามีความมุ่งมั่นพยายามที่จะกลับไปเป็นนักแข่งอยู่เสมอ และไม่เคยลดละความตั้งใจนั้น แม้ว่าจะเกิดเรื่องราวมากมาย และถูกปราชัยเรื่องอายุแค่ไหนก็ตาม

(3) การกระทำภายนอก

คันทากิมักจะโพล่งอะไรขึ้นมาโดยไม่สนใจสถานการณ์รอบด้าน เหมือนกับว่าเขาสนใจแต่เรื่องของตัวเอง โดยไม่เคยคิดถึงเรื่องของคนอื่น ต่อมาเมื่อเขาได้ผูกพันกับเด็กๆ มากขึ้น ทำให้เขาเปลี่ยนไปใส่ใจคนอื่นมากขึ้น เห็นอกเห็นใจเรื่องของคนอื่นมากขึ้น เลิกเอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง

นอกจากนี้ คันซาก็ เป็นคนอารมณ์ร้อน มักจะฉุนเฉียวและเกรี้ยวกราดกับผู้อื่นเสมอ รวมถึงในตอนที่เขาโดนไล่ออกจากทีมที่โรม เพราะเขาพยายามที่จะแข่งนักแข่งลำดับหนึ่ง และสุดท้ายก็มีเรื่องชกต่อยกัน

ในเรื่องจะเห็นได้ว่าคันซาก็มักจะออกกำลังกายเพื่อฟิตซ้อมร่างกายอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นการออกกำลังกายคอก การชิต้อพ หรือการวิ่ง ทำให้เห็นว่าเขาเตรียมพร้อมและตั้งใจจะเป็นนักแข่งรถอยู่ และยังมุ่งมั่นไม่เคยล้มเลิกความตั้งใจนั้น

ตอนที่คันซาก็ซ้อมรถบัสอย่างเชี่ยวชาญและชำนาญนั้น แสดงให้เห็นว่าเขามีความรู้เกี่ยวกับเรื่องรถเป็นอย่างดี สมกับเป็นนักแข่งที่มีความเกี่ยวข้องกับใกล้ชิดกับเครื่องยนต์ของรถเป็นประจำ

ภาพที่ 4.7.36 คันซาก็ใช้ทำกับเด็ก ๆ ออกไปขณะที่ตัวเขากำลังคุยโทรศัพท์

สำหรับการแสดงออกกับเด็ก ๆ นั้น เหมือนกับคำพูดที่รุนแรงของเขา เขามักไม่อ่อนโยนกับเด็ก ๆ ไม่ว่าจะเป็นเด็กเล็กหรือเด็กโต ก็มักจะมีกรตื้อหัว ดิดหน้าผาก เตะ หรือผลักให้เห็นอยู่เสมอ แต่ไม่ได้ทำด้วยอารมณ์หรือใช้กำลังกับเด็ก ๆ เพียงแต่แสดงออกโดยธรรมชาติ ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการดูแลเอาใจใส่และอ่อนโยนกับเด็กเหมือนผู้ใหญ่คนอื่น ๆ ในบ้าน

(4) การกระทำภายใน

คันซาก็ พยายามอยู่เสมอที่จะกลับไปเป็นนักแข่งอาชีพอีกครั้ง แม้ว่าทุกคนจะมองว่าเขาอายุมากเกินไปที่จะลงแข่งอีกครั้งได้แล้ว เขาควรจะปรับเปลี่ยนตัวเอง หันเหไปทำงานอย่างอื่นแทน แต่เขาก็ยังมุ่งมั่น และอยากที่จะลงแข่งขันอีกครั้งอยู่เสมอ เช่นเดียวกับตอนที่โดนไล่ออกจากทีมที่โรม เพราะเขาต้องการจะแข่งกับนักแข่งลำดับที่หนึ่งของทีม ทั้งที่เขาไม่สมควรทำ เนื่องจากเป็นการฝักซ้อม และเขาก็เป็นแค่ นักแข่งลำดับที่สองเท่านั้น

(5) ปฏิกริยาของตัวละครอื่น

เกนิจิโร่ ครูคนหนึ่งของโรงเรียนมักจะว่ากล่าวตักเตือนคันซากิอยู่เสมอ เกี่ยวกับพฤติกรรม และคำพูดคำจาของเขาเวลาที่อยู่ต่อหน้าเด็กๆ เพราะคันซากิมักจะทำตัวตามสบาย พูดจาก้าวร้าว เหมือนปกติ โดยไม่ได้สนใจว่าเด็กๆ จะเรียนรู้ จะลอกเลียนพฤติกรรมของเขา หรือว่าได้รับการ กระทบกระเทือนจิตใจจากคำพูดของเขาหรือไม่

ในขณะที่เดียวกัน แม้ว่า เกนิจิโร่จะบ่นว่าพฤติกรรมของคันซากิไม่ถูกต้อง และเขาไม่สมควร ที่จะมาอยู่ร่วมบ้านกับเด็กๆ แต่แม่บ้านที่โรงเรียนกลับเห็นว่า การที่มีคนที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับการ เลี้ยงดูเด็กมาอยู่ในบ้านนั้นก็ดีไปอีกแบบ และนั่นเป็นข้อดีของเขา ที่ทำให้เด็กๆ รู้สึกชอบพอและ ไว้วางใจมากกว่าคนอื่นๆ ในบ้าน เนื่องจากไม่รู้สึกรู้ว่าเขาจะมาคอยสั่งสอนหรืออุบายอะไร

ในตอนที่เปิดบ้านคาเซะโนโอะและทุกคนจะต้องแยกจากกัน เกนิจิโร่พูดเปิดอกกับ คันซากิโดยยอมรับว่าเขาสามารถเข้ากับเด็กๆ ที่บ้านได้ดี

“ผมมักจะใช้ประสบการณ์ในการสอนเด็กๆ แต่คุณกลับไม่ใส่ใจและคุยกับเด็กอย่างซื่อๆ ผมคงโกหกถ้าบอกว่าเด็กๆ ไม่สนุกับคุณ ผมแค่สงสัยมาตลอดว่าอะไรทำให้เด็กๆ สนุก ขนาดนั้น” – เกนิจิโร่

ง. อาชีพของตัวละครกับบริบทในละคร

อาชีพนักแข่งรถในสายตาของคนอื่น เป็นอาชีพที่ฟังดูแปลกน่าสนใจ น่าชื่นชม แต่ก็ไม่ค่อยมีคนนึกถึง อย่างไรก็ตาม คนที่อยู่ในวงการแข่งรถจะมองว่าอายุที่เป็นจุดสูงสุดของอาชีพจะอยู่ที่ราวๆ 20 ปีเท่านั้น หลังจากนั้นก็อาจจะคล้ายกีฬาบางประเภทที่มองว่าพออายุมากก็เริ่มไม่เหมาะที่จะเป็นนักแข่งอีกต่อไปแล้ว

นักแข่งรถก็เหมือนกับนักกีฬาประเภทหนึ่ง นอกจากจะต้องใช้สมาธิอย่างสูงในการแข่งขัน ที่มีความเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายทุกวินาทีแล้ว ยังต้องมีการฟิตซ้อมร่างกายให้แข็งแรงและพร้อมเต็มที่ สำหรับการแข่งขันเสมอ

อย่างที่กล่าวไว้ว่า นักแข่งรถเป็นกีฬาที่เสี่ยงอันตราย อาจเกิดอุบัติเหตุระหว่างการแข่งขัน จนกระทั่งบาดเจ็บหรือเสียชีวิตได้ ทำให้เอ็นโซซึ่งเป็นพ่อเลี้ยงของคันซากิ ไม่สนับสนุนให้เขาลง

แข่งขันเกมกีฬาประเภทนี้ ส่วนตัวคันซาคิเองในตอนแรกที่เป็นนักแข่งนั้นก็แข่งรถไปพร้อมกับความรู้สึกที่ว่าหากตัวเองจะตายไปก็ไม่เป็นไร

นอกเหนือจาก ตัวนักแข่งคนเดียวแล้ว ลูกทีมหรือช่างเครื่องยังมีความจำเป็นอย่างมากกับการเซ็ตเครื่องยนต์ ปรับแต่งตัวรถให้เหมาะกับนักแข่ง สภาพอากาศ และอื่นๆ เพื่อให้ทำเวลาได้ดีที่สุดในการแข่งขัน และเพื่อความปลอดภัยของนักแข่งเองด้วย

แม้ว่าคันซาคิจะไม่ใช่นักแข่งรถ F1 แต่รถ F-3000 ที่เขาแข่งเองก็ต้องใช้เงินจำนวนมหาศาลในการลงทุน และต้องใช้สปอนเซอร์สนับสนุนเงินค่าใช้จ่ายของทีม และเป็นสิ่งที่เป็นข้อแตกต่างระหว่างคันซาคิกับฮิโรโตะ นั่นคือคันซาคิเป็นแค่เด็กกำพร้าที่เอ็นโซเอามาเลี้ยง แต่ฮิโรโตะเป็นลูกเจ้าของบริษัทการแพทย์ยักษ์ใหญ่ มีเงินสนับสนุนมากมายให้กับทีม เพื่อให้เขาได้เป็นนักแข่งรถ

สำหรับเรื่องของครอบครัวเลี้ยงเด็กนั้น บางคนมองว่าการมีประสบการณ์จะทำให้เข้าใจความรู้สึกเด็กๆ ได้ดี และเตรียมรับมือได้อย่างถูกต้อง เรียกว่า มองออกว่าการที่เด็กทำอย่างนี้เนื่องจากอะไร และผลของมันจะเป็นอย่างไร ควรจะทำแบบไหน ในขณะที่เดียวกัน บางคนก็มองว่าการให้เด็กอยู่กับคนที่ไม่รู้อะไรเลย ทำให้เด็กไม่รู้สึกเหมือนโดนบีบบังคับ หรือกดดัน จับตามอง แต่คล้ายกับว่า เป็นพวกเดียวกัน เป็นเพื่อนกัน ทำให้สามารถปรึกษาหรือไว้วางใจได้มากกว่า คนที่มีความรู้เกี่ยวกับเด็กมากมาย

4.1.8 เรื่องที่ 8 Pride

ละครเรื่อง *Pride* ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ Fuji TV เมื่อวันที่ 12 มกราคม – 22 มีนาคม 2547 โดยออกอากาศในวันจันทร์เวลา 21.00 น. จำนวนทั้งสิ้น 11 ตอน เรตติ้งเฉลี่ย 25.1

ก. การวิเคราะห์การเล่าเรื่อง

1. เนื้อเรื่อง

ฮารุเป็นนักฮ็อกกี้อาชีพที่มีความมทะลุและดุตัน เชื่อมั่นในตัวเองสูง เขาเล่นโดยบุกเข้าไปไม่กลัวตัวเองจะต้องบาดเจ็บ และเชื่อว่าความรักกับนักฮ็อกกี้ก็เป็นของที่ไม่เข้ากัน เขามองว่าความรักเป็นเพียงแค่เกมเท่านั้น เขาจึงคบกับอากิด้วยการตกลงกันแต่แรกว่ามันจะเป็นเพียงแค่เกม เมื่อไหร่ที่นั่นทีสภาวะแฟนเก่าของเธอกลับมา พวกเขา ก็จะเลิกกัน

ภาพที่ 4.8.1 ฮารุที่เล่นโดยไม่กลัวว่าจะต้องบาดเจ็บ

อากิคอยอยู่เคียงข้างฮารุทั้งในการแข่งขันและเรื่องส่วนตัว เมื่อตอนที่ฮารุอ่อนแอก็ได้เธอคอยปลอบและคอยดูแล ทั้งคู่จึงผลอตกหลุมรักกันเข้าจริงๆ โดยลืมข้อตกลงตอนแรกว่าจะคบกันเพียงแค่เป็นเกมเท่านั้น

ภาพที่ 4.8.2 อากิมักจะอยู่เคียงข้างฮารุเสมอจนกระทั่งพวกเขาตกหลุมรักกันจริงในที่สุด

ในระหว่างที่คบกัน อากิก็ย้ายไปรอที่สะพานเดิมที่สัญญาอยู่กับแฟนเก่าไว้ทุกอาทิตย์ นั่นเป็นเหตุผลหนึ่งที่ฮารุตัดสินใจคบเธอเพราะเขาเชื่อว่าเธอมีรักที่แท้จริง และสามารถรอคอยคนรักได้เป็นเวลานาน เนื่องจากเขาเคยถูกแม่ทิ้งเมื่อตอนเป็นเด็ก ทำให้เขาไม่คิดว่าจะมีผู้หญิงที่รักเขาจริง

ภาพที่ 4.8.3 อากียังคงไปรอฟานเก่าที่สะพานทุกอาทิตย์

นัทสีคาวะ แฟนเก่าของอากิกลับมาอีกครั้ง ในวันที่ฮารุตั้งใจจะบอกเลิกเล่นเกม เพราะเขาจริงจังกับเรื่องของอากิ แต่การกลับมาของนัทสีคาวะทำให้ความสัมพันธ์ของฮารุและอากิต้องจบลง ฮารุแก่งทำว่าไม่ได้เสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น และบอกให้อากิกลับไปหานัทสีคาวะตามที่เคยตกลงกันได้

เมื่อรู้ว่าอากิเคยมีความสัมพันธ์กับฮารุ เขาจึงไม่โหดและปลั่งมือกับเธอ เมื่อฮารุทราบเรื่อง เขาจึงตามไปทำร้ายนัทสีคาวะจนตัวเองถูกจับ

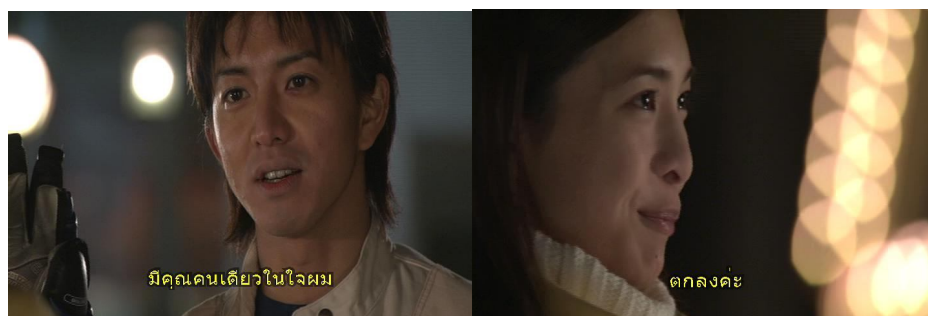
ภาพที่ 4.8.4 อากิถูกนัทสีคาวะทำร้ายจนเป็นบาดแผลบนใบหน้าและฮารุมาพบเข้า

อากิไปขอร้องให้นัทสีคาวะถอนฟ้อง โดยตกลงว่าเธอจะกลับไปอยู่กับเขา จากนั้น ฮารุจึงได้กลับไปแข่งขันอีกครั้ง และพาทีมชนะเลิศในระดับญี่ปุ่น และไปคัดตัวในการเป็นนักแข่งที่แคนาดา แต่อากิก็ไม่ได้แต่งงานกับนัทสีคาวะ เพราะแท้จริงแล้วทั้งคู่ก็ไม่ได้รักกัน

ภาพที่ 4.8.5 อากิยอมตกลงแต่งงานกับนักสกีคาวะเพื่อช่วยให้เขาถอนฟ้องฮารุ แต่เมื่อถึงเวลานักสกีคาวะก็ยอมรับว่าเธอรักฮารุและยอมปล่อยเธอไป

ฮารุกลับมาหลังจากอยู่ที่แคนาดา 3 ปี เขาเปลี่ยนมุมมองเรื่องความรักกับนักฮ็อกกี้ จากเดิมที่คิดว่านักฮ็อกกี้ต้องอยู่คนเดียวถึงจะแข็งแกร่ง เขาเปลี่ยนเอาความรักมาเป็นพลังให้เขามีแรงในการเล่น และผู้หญิงที่เขารักก็มีเพียงคนเดียวคืออากิ เมื่อเขากลับมาญี่ปุ่น เขาจึงขอให้เธอไปอยู่กับเขาที่นั่น

ภาพที่ 4.8.6 ฮารุกลับมาจากแคนาดาและขอให้อากิกลับไปอยู่กับเขา

2. แก่นเรื่อง

ละครเรื่อง *Pride* นี้ แม้ว่าจะเป็นเรื่องของการแข่งขันฮ็อกกี้ ที่เกิดปัญหามากมาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการกีดกันการแข่งขัน การได้รับบาดเจ็บในการแข่งขัน การแพ้ การชนะ และปัญหาต่างๆ ระหว่างผู้เล่นในทีม ซึ่งเป็นแก่นเรื่องแบบ Career Theme แต่ในเรื่องยังมีเรื่องของความรัก ระหว่างฮารุกับอากิ ซึ่งเป็น Love Theme ประกอบด้วย ซึ่งเป็นความรักที่เหมือนกับว่าทั้งคู่พยายามทำให้มันเป็นเกม เป็นการตกลงกันล่วงหน้า แต่ท้ายที่สุดแล้ว พวกเขาทั้งคู่ก็ตกหลุมรักกันเอง โดยไม่สามารถจะทำตามที่ตกลงไว้ตอนแรกได้ และได้เปลี่ยนทัศนคติที่ฮารุมองความรักว่าเป็นแค่เกม และไม่เหมาะกับนักฮ็อกกี้ ซึ่งมีโอกาสได้รับบาดเจ็บระหว่างการแข่งขันเสมอเมื่อเวลาผ่านไป

เขาก็พบว่า การมีเธออยู่ช่วยผลักดันให้เขามีพลังและมีเรี่ยวแรงในการเล่นมากขึ้น เพราะเขารู้ว่าเขาจะมีเธอคอยเชียร์และเป็นกำลังใจให้อยู่เสมอ

ด้านฝ่ายของอากิ ซึ่งยังไม่อาจจะลืมแพนเก่าของเธอได้ และรอคอยเธออยู่เสมอ แม้ว่าเธอจะบอกว่าเธอไม่ได้รอแล้วก็ตาม เมื่อเธอมาพบกับฮารุ เธอก็เริ่มจากการที่คิดว่ามันเป็นแค่เกม แต่ท้ายที่สุดเธอก็ตกหลุมรักเขา และยอมแลกชีวิตของเธอ โดยยอมที่จะรับปากตกลงกับนักสี่ดาวะ เพื่อจะให้เขาถอนฟ้องฮารุ และทำให้ฮารุได้กลับไปเล่นฮ็อกกี้อีกครั้ง หลังจากนั้น แม้ว่าฮารุจะย้ายไปเป็นนักกีฬาอยู่ที่แคนาดาแล้ว เธอก็ยังรอคอยเขาเสมอตลอดมา ความรักของเธอ จึงเป็นเรื่องของการรอคอยและความเชื่อมั่นนั่นเอง

3. ความขัดแย้ง

ความขัดแย้งเรื่องนี้ เป็นเรื่องของความขัดแย้งภายในจิตใจมนุษย์ เนื่องจาก ฮารุถูกสั่งสอนมาว่า การจะเป็นนักฮ็อกกี้ที่ดีได้นั้น เขาต้องไม่มีความรัก เขาจึงมองว่าความรักเป็นเพียงแค่เกมเท่านั้น ที่จะบอกเลิก จะหยุดความสัมพันธ์เมื่อไรก็ได้ โดยที่เขาไม่รู้สึกรู้สาอะไร แต่เมื่อเขามาพบอากิ เขาก็ตกหลุมรักเธอจริงๆ จากความอ่อนโยนของเธอ และการที่เธอคอยปลอบโยน เป็นกำลังใจให้เขาเสมอ เขายอมให้เธอเห็นด้านที่อ่อนแอของเขา และเขาก็รักเธอจริงๆ แต่เขาก็ฝันความรู้สึกนั้นไว้ และบอกกับเธอว่าเขาไม่ได้รู้สึกอะไรกับเธอ

เมื่อเวลาที่นักสี่ดาวะแพนเก่าของเธอกลับมา ฮารุเข้าใจว่าเขารักนักสี่ดาวะและยังรออยู่เสมอ เขาก็เป็นเพียงแค่เกมของเธอเท่านั้น เนื่องจากตอนก่อนที่จะคบกันทั้งคู่ตกลงกันได้แบบนั้น ฮารุรักอากิแต่ก็ทำเหมือนกับไม่รู้สึกรู้สาอะไร และบอกเลิกเธอ พร้อมกับบินไปแคนาดา เพื่อจะไปตามความฝันของเขา โดยคิดว่าความรักเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นสำหรับนักฮ็อกกี้ และไม่มีอะไรที่สำคัญกับเขาไปกว่านักฮ็อกกี้ ตัวเขาจึงมีความขัดแย้งในตัวเอง ทั้งๆ ที่รู้สึกรักเธอ แต่ก็ต้องทำเหมือนว่าไม่รู้สึกรู้สาอะไร และใช้ชีวิตไปโดยพยายามฝันว่าไม่มีผลอะไรกับตัวเขา

นอกจากนั้น ยังมีความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกัน โดยเกี่ยวข้องกับการแข่งขันฮ็อกกี้ ที่คนในทีมมักเกิดปัญหาทะเลาะเบาะแว้ง หรือเข้าใจผิดกันในบางครั้ง แต่เมื่อเวลาผ่านไปพวกเขาก็จะเข้าใจกันและแก้ไขปัญหานั้นให้ลุล่วงไปได้ หรือแม้กระทั่งความขัดแย้งของฮารุกับเฮียวโดโค้ชใหม่ที่มาแทนอันไซที่ฮารุนับถือ ที่มักจะบอกให้เขาปรับเปลี่ยนวิธีการเล่น หรือต้องการจะเปลี่ยนแปลงสมาชิกในทีม ทำให้ฮารุไม่พอใจ และเกิดมีปากเสียงกัน

4. ตัวละคร

(1) ซาโตนาเกะ ฮารุ

ภาพที่ 4.8.7 ซาโตนาเกะ ฮารุ

ฮารุเป็นนักฮ็อกกี้มืออาชีพที่มีความสามารถมาก เป็นดาวรุ่งของทีม และเป็นที่จับตามองของสื่อมวลชน เขาเริ่มเล่นฮ็อกกี้เพราะอยากเป็นแบบโค้ชอันไซ เขาตั้งใจเล่นและบุกตะลุยไปโดยไม่กลัวว่าจะได้รับบาดเจ็บ เขาจึงได้รับความไว้วางใจจากเพื่อนในทีมจนได้เป็นกัปตันทีม และเป็นตัวทำคะแนนคนเดียวของทีม เมื่อเพื่อนในทีมได้ลูกมากก็จะส่งให้เขาทำคะแนนเสมอ เขาเป็นคนมั่นใจในตัวเอง เชื่อมมั่นในฝีมือและการเล่นของตัวเองที่ได้รับการฝึกสอนมาจากอันไซ นอกจากนี้เขายังเป็นคนที่ช่างสังเกต เป็นห่วงเป็นใยคนอื่นในทีม มักจะเข้าอกเข้าใจลูกทีมแต่ละคนเสมอ

ฮารุมองความรักเป็นเกม และจีบผู้หญิงเล่นๆ เท่านั้น เนื่องจากถูกสอนมาว่า ความรักไม่เหมาะกับนักฮ็อกกี้ เพราะการมีคนรักจะทำให้เกิดความกังวลจนทำให้เล่นได้ไม่ดีเท่าที่ควร นอกจากนี้ เขายังเห็นยูโกะ ภรรยาของอันไซนอกใจอันไซ นั่นทำให้เขายังรู้สึกไม่เชื่อมั่นในความรัก แต่เมื่อเขามาพบกับอากิ ทำให้มุมมองความรักของเขาเปลี่ยนไปและเขาก็หลงรักเธอจริงๆ

ฮารุถูกแม่ทิ้งตั้งแต่วัยเด็ก เขาเคยไปออกรายการเกมโชว์เพื่อตามหาตัวแม่ของเขา แต่เขากลับไม่ร้องไห้เลย และบอกว่าบางทีหัวใจเขาอาจจะกลายเป็นน้ำแข็งไปแล้ว เขาจึงชินชากับความว่าเหว่ เย็นชา และเหมือนจะรักใครไม่เป็น เนื่องจากเขาคิดว่า ถ้าหากแม่ของเขายังทิ้งเขาไปได้ คนอื่นก็ทิ้งเขาไปได้เช่นกัน

ละครเรื่องนี้ตั้งชื่อตัวละครโดยใช้ชื่อของฤดูกาลเป็นชื่อของตัวละคร โดย “ฮารุ” มีความหมายว่าฤดูใบไม้ผลิ ในละครมีการพูดถึงฮารุว่าอ่อนโยน สดใส มีสีสัน เหมือนกับฤดูใบไม้ผลิ ในขณะที่ “อากิ” คือฤดูใบไม้ร่วง เป็นสองฤดูที่ไม่เชื่อมต่อกัน พวกเขาจึงไม่ควรจะอยู่ด้วยกัน

(2) มุราเซะ อากิ

ภาพที่ 4.8.8 มุราเซะ อากิ

อากิ เป็นพนักงานในบริษัทที่ฮารุเล่นฮ็อกกี้ก็อยู่ เธอรู้จักกับฮารุเนื่องจากเขาเข้ามาจับเธอ ตอนแรกเธอไม่ได้ต้องการจะคบหากับฮารุ เพราะเธอเองยังรอนท์สี่คาวะแฟนเก่าของเธอตลอดระยะเวลา 2 ปี แม้ว่าเขาจะไม่เคยติดต่อกลับมาเลยก็ตาม แต่เธอก็ยังเชื่อในสัญญาที่เขาให้ไว้ว่า เขาจะกลับมา และเธอก็ไปยืนรอเขาอยู่ที่สะพานเดิมทุกอาทิตย์ แต่เธอก็มักจะบอกกับคนอื่นเสมอว่าที่จริงเธอไม่ได้รอเขาแล้ว

อากิชอบโยน เรียบร้อย และคอยปลอบฮารุในยามที่เขาอ่อนแอ เป็นห่วงเป็นใยเขาอย่างจริงจัง แม้ว่าเธอจะบอกว่ามันเป็นแค่เกม แต่สุดท้ายเธอก็ตกหลุมรักเขา และเมื่อรอนท์สี่คาวะกลับมาจริงๆ เธอก็ไม่ต้องการจะกลับไปหาเขาอีกแล้ว

อากิเริ่มดูฮ็อกกี้เพราะถูกเพื่อนชวนมาดู แต่เธอก็กลัวและหลบตาาระหว่างการแข่งขันทุกครั้ง เพราะไม่กล้าจะดูเวลาที่ฮารุโดนกระแทกให้ล้มลง ฮารุจึงต้องบอกให้เธอคอยลืมตาดูเขา เพราะมันจะทำให้เขามีพลังในการแข่งขัน

ฮารุมักจะบอกว่าอากิคือ “ผู้หญิงที่มาจากศตวรรษที่แล้ว” เนื่องจากความอ่อนโยน ใจเย็น หวงเนื้อหวงตัว เป็นแม่ศรีเรือน และบางครั้งก็ตามคนอื่นไม่ทัน แตกต่างจากผู้หญิงคนอื่นๆ ที่ฮารุพบเจอ ทำให้เขาตกหลุมรักเธอได้ง่าย

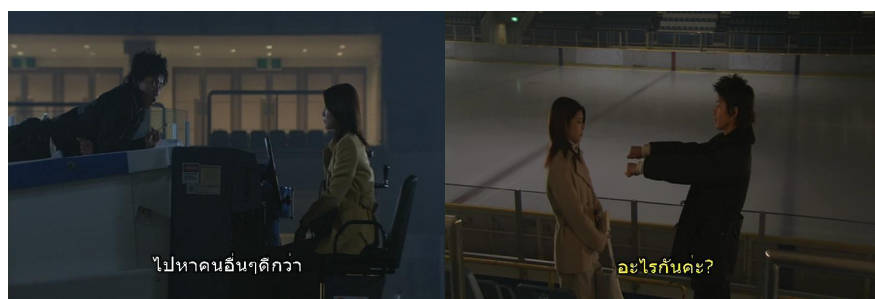
“อากิ” แปลว่า ฤดูใบไม้ร่วง มีการพูดถึงลักษณะตัวละครที่เหมือนกับฤดูใบไม้ร่วงว่า ถึงจะดูเศร้าหมองแต่ก็สวยงาม ฮารุเคยพูดถึงความทรงจำระหว่างพวกเขาหลังจากที่ต้องเลิกตากันว่า “แม้รูปถ่ายที่ผ่านเวลาไปนานจะซีดจางไป แต่จะมีรูปหนึ่งที่มีมักจะเปลี่ยนเป็นสีแดงเหมือนกับฤดูใบไม้ร่วง”

5. ฉาก

ภาพที่ 4.8.9 ฉากสนามแข่งฮ็อกกี้เป็นที่ที่อากิพบกับฮารุครั้งแรก

ฉากของสนามแข่งฮ็อกกี้ เป็นลานน้ำแข็งรูปวงรี มีประตูตาข่ายอยู่สองด้าน ด้านข้างของสนามเป็นที่พักนักกีฬา และเหนือขึ้นไปเป็นอัฒจันทร์ไว้สำหรับกองเชียร์ที่มาดู ซึ่งเป็นสถานที่ที่พวกเขาใช้แข่งและฝึกซ้อมด้วย แม้ฉากสนามแข่งฮ็อกกี้จะถูกใช้เพื่อให้เห็นภาพของการแข่งขันเป็นหลัก แต่ก็มีบางครั้งที่ใช้เป็นสถานที่ที่ฮารุและอากิพบกันตามลำพัง หรือบางครั้งที่เนื้อเรื่องดำเนินไปโดยใช้สนามแข่งฮ็อกกี้

ภาพที่ 4.8.10 ฮารุและอากิมักจะพบกันลำพังในสนามแข่งฮ็อกกี้

นอกจากนั้นก็จะเป็นฉากของห้องพักนักฮ็อกกี้ ซึ่งจะเป็นห้องเล็กๆ มีตู้เก็บเสื้อผ้าหลายๆ ตู้เรียงกันอยู่รอบห้อง เป็นที่ที่พวกเขาเตรียมตัวก่อนลงแข่ง แต่งตัว และใช้ในการปรึกษาหารือ หรือรวบรวมพลังกัน และฉากบาร์ที่พวกเขาจะใช้สังสรรค์กันเป็นประจำหลังจากการแข่งขัน และเป็นที่ที่ทำให้ฮารุพบกับอากิเป็นครั้งแรกอีกด้วย

ภาพที่ 4.8.11 ฉากภายในห้องแต่งตัวและบาร์ที่นักฮ็อกกี้ในที่นี้มักจะรวมตัวกันและพูดคุยกัน

มีอีกฉากหนึ่งที่สำคัญ คือ ฉากลานสเก็ตที่ฮารุกาอากิไปเดทครั้งแรก แม้ว่าเธอจะเล่นสเก็ตไม่เป็นเลย เป็นลานสเก็ตนอกอาคารที่คนมักจะมาเล่นกับคูรัก ในตอนที่ฮารุกลับมาหลังจากไปอยู่ที่แคนาดา 3 ปี เขาก็ให้เพื่อนปิดที่นั่นเป็นส่วนตัว และอาากิก็กลับไปเล่นที่นั่นโดยไม่รู้ว่ฮารุกจะกลับมาที่นี้เช่นกัน และฮารุกก็ขอให้เธอไปอยู่ที่แคนาดากับเขาที่นั่น

ภาพที่ 4.8.12 ฉากลานสเก็ตที่ฮารุกาอากิไปเดทครั้งแรก

ภาพที่ 4.8.13 ฉากสะพานที่อาากิไปรอนท์สี่ภาวะแพนเก่าทุกอาทิตย์

ฉากสะพานที่อาากิมักจะไปรอนท์เก่าของเธอที่นั่นเป็นประจำทุกอาทิตย์ เนื่องจากเป็นสะพานที่แฟนเก่าของเธอเป็นคนออกแบบ และพวกเขาสัญญาว่าจะกลับมาพบกันที่นั่น บ่อยครั้งที่อาากิจะไปยืนรอที่สะพานแห่งนี้ และฮารุกมาพบเข้า

ข. การเล่าเรื่องโดยใช้อาชีพ

แม้ว่าละครเรื่อง *Pride* นี้จะให้น้ำหนักความสำคัญในเรื่องของความรักระหว่าง ฮารุและ อากิมาก โดยจะดำเนินเรื่องผ่านความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ และความคิดของคนทั้งสองเกี่ยวกับความรักครั้งนี้โดยเฉพาะฮารุซึ่งเป็นคนเริ่มข้อตกลงในการทำความสัมพันธ์ของทั้งคู่ให้เป็นเพียงแคเกม อย่างไรก็ตาม ภายในละครยังเล่าถึงการเป็นนักฮ็อกกี้ของฮารุไว้ โดยแบ่งเป็นประเด็นต่างๆ ดังนี้

(1) ความรักของนักฮ็อกกี้

ฮารุถูกโค้ชอันไซย้าเสมอว่าเป็นนักฮ็อกกี้ไม่ควรจะมีความรัก นั่นทำให้เขาไม่เคยคิดรักใครจริง และตกลงเริ่มความสัมพันธ์ของอากิโดยให้เป็นแค่เกมเท่านั้น ที่พวกเขาไม่ได้จริงจัง และสามารถจะบอกเลิกกันได้โดยไม่รู้สึกเจ็บปวดอะไร

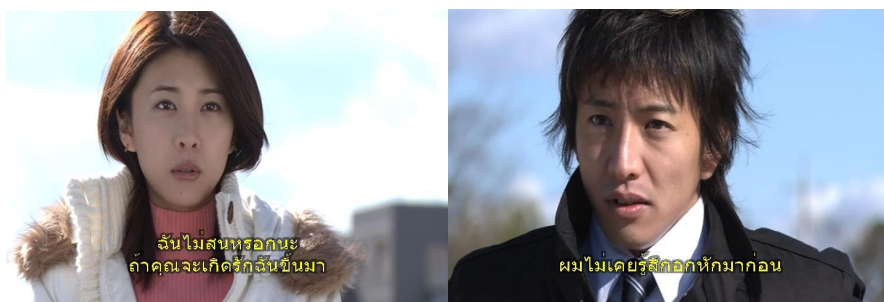
“รักเล่นๆ ก็มีเวลาฝึกซ้อมเยอะ ยิ่งไงก็อย่าจริงจังแล้วกัน ถ้านายจะเป็นนักฮ็อกกี้ นายไม่ควรจริงจังกับผู้หญิงคนไหน เพราะนายจะรู้สึกมีหวังเมื่อเกิดอะไรขึ้นมา กรณีที่แย่ที่สุดคือถ้านายมีลูก ถ้านายบาดเจ็บสาหัสทุกอย่างจะพังหมด นายจะดูแลครอบครัวไม่ได้ หรือไม่นายก็จะพะวงจนเล่นไม่ได้ ฉันเป็นห่วงว่านายจะมัวแต่พะวงจนได้รับบาดเจ็บ” – โค้ชอันไซ

ภาพที่ 4.8.14 โค้ชอันไซคอยบอกฮารุไม่ให้มีความรัก

นอกจากคำพูดของอันไซที่เตือนว่าการเล่นฮ็อกกี้เป็นเกมกีฬาที่อันตรายแล้ว ฮารุยังถูกแม่ของเขาทิ้งไปอยู่กับสามีใหม่ตั้งแต่เขายังเป็นเด็ก ทำให้ฮารุไม่เชื่อใจว่าจะมีใครที่รักเขาจริง แม้กระทั่งภรรยาของอันไซเอง ก็นอกใจอันไซตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่ ยิ่งทำให้ฮารุที่คอยดูอยู่ไม่มั่นใจในความรักมากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 4.8.15 อากิตกลงคบกับฮารุเพียงแค่เกม

ฮารุตกลงคบกับอากิโดยให้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่เป็นเพียงแค่เกมเหมือนกับทุกครั้ง อากิตกลงยอมคบกับฮารุเนื่องจากคำพูดของเขาที่ว่าเขาไม่เคยรู้สึกว่ามีหัวใจ เธอรู้ว่ายากู้จักเขามากขึ้นและอยากรู้ว่าอะไรที่ทำให้เขากลายเป็นคนเย็นชา และคิดว่าเธอคงจะไม่หลงรักเขา

ฮารุให้ความสำคัญกับอากิมากกว่าผู้หญิงคนอื่น เนื่องจากประทับใจที่เธอยังรอแฟนเก่าของเธออยู่ แม้ว่าจะผ่านมาเป็นเวลา 2 ปี และเขาจะไม่เคยติดต่อเธอมา แต่เมื่ออากิบอกว่า เธอไม่ได้รอแฟนของเธอแล้ว และเธอก็ไม่ต่างจากผู้หญิงคนอื่นที่ชอบเขาเพราะว่าเขามีเสน่ห์ในตอนที่อยู่ในสนามแข่ง ทำให้ฮารุไม่พอใจ สุดท้ายแล้ว อากิก็พบว่าสิ่งที่เธอชอบเกี่ยวกับตัวเธอก็คือการที่เธอสามารถถอดถอนรอแฟนของเธอได้ ฮารุเองก็ชอบให้อากิมั่นคงกับคนที่เธอรัก ทั้งคู่จึงยังคงคบกันต่อไปโดยคงความสัมพันธ์เป็นเพียงแค่เกม

ฮารุมักจะบอกอยู่เสมอว่าอากิเป็นคนจิตใจดี เธอมักจะอยู่เคียงข้างเขาเมื่อเกิดปัญหาต่างๆ และในวันที่เขาอ่อนแอ เนื่องจากแม่ของเขาติดต่อกลับมาเพียงเพื่อต้องการจะยืมเงิน และทิ้งเขาไปอยู่กับครอบครัวใหม่อีกครั้ง ทำให้เขาเสียใจ ฮารุได้อากิคอยอยู่ปลอบโยนเขา เขายอมให้เธอไปหาเขาที่บ้านได้ ทั้งที่ปกติแล้วเมื่อคบใครเขาจะไม่ยอมให้พวกเขาเข้าไปที่ส่วนตัวของเขา เนื่องจากจะเป็นปัญหายุ่งยาก ในที่สุดเขายอมรับว่าเขาหลงรักเธอเข้าจริงๆ และเธอก็รักเขาแล้วเช่นเดียวกัน

ภาพที่ 4.8.16 ฮารุยอมให้อากิไปหาที่บ้านและมีความสัมพันธ์กันลึกซึ้ง

ฮารุตัดสินใจว่าจะยกเลิกความสัมพันธ์แบบการเล่นเกมกับอากิ และสารภาพว่าเขารักเธอจริงๆ และขอให้เธอย้ายมาอยู่กับเขา แต่วันเดียวกันนั้นแฟนเก่าของอากิ คือ นัทสึคาวะก็กลับมา ฮารุสูญเสียความมั่นใจในตัวเอง เนื่องจากเข้าใจว่าอากิยังรักแฟนของเธออยู่ เมื่อเธอกลับมาจึงหมดเวลาของเขา และเขาจำเป็นต้องปล่อยเธอไป แม้ว่าอากิจะพยายามอธิบายให้เขาฟัง แต่เขาก็ไม่รับฟังคำพูดของเธอ และตัดสินใจยุติความสัมพันธ์ของทั้งคู่ทันที

เมื่ออากิถูกทำร้ายร่างกายเนื่องจากแฟนของเธอพบว่าฮารุและอากิมีความสัมพันธ์กัน ฮารุจึงบุกไปทำร้ายนัทสึคาวะถึงออฟฟิศ นั่นทำให้เขาถูกจับ และเกือบสูญเสียอนาคตในการเป็นนักชกก็ แต่ได้อากิขอร้องนัทสึคาวะเอาไว้ เขาจึงสามารถออกจากคุกและกลับมาแข่งขันได้อีกครั้ง

หลังจากถูกจับไปอยู่ในคุก ฮารุคิดได้ว่าเขาเกือบจะทำลายอนาคตตัวเองเพราะความรู้สึกที่มีให้กับอากิ เขาจึงตั้งใจที่จะไม่ยุ่งกับเธออีก และให้ความสำคัญกับการเล่นชกก็อย่างเดียวนั่น ในการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศเขาสามารถพาทีมให้ชนะคู่แข่งได้ หลังจากนั้น เขาตัดสินใจไปเล่นชกที่อาชีพที่แคนาดา โดยทิ้งเรื่องของอากิไว้

เมื่อเวลาผ่านไป 3 ปี ฮารุกลับมาหาอากิอีกครั้ง เพราะพบว่าเขายังไม่ลืมอากิ และอากิเองก็ยังคงรักและรอเขามาตลอด ฮารุเปลี่ยนความรักที่เขามีให้กับอากิ เป็นแรงผลักดันและกำลังใจในการเล่นให้กับเขา และเขาก็ขอให้เธอย้ายไปอยู่กับเขาที่แคนาดา

คันซากิให้สัมภาษณ์ถึงความรู้สึกของเขาเกี่ยวกับอากิไว้กับนักข่าวเมื่อเขากลับมาจากแคนาดา

“ปกติผมไม่ค่อยได้สนใจหรือต้องปกป้องอะไร ผมถึงทำได้ทุกอย่าง ถึงผมจะนอนตายริมฟุตบอลก็ไม่ได้ทำความเดือดร้อนให้ใคร ผมเคยคิดแบบนั้นมาก่อน เหมือนกับคนที่อยู่คนเดียวมาตลอดมักจะแกร่งกว่าคนอื่น แต่ไม่ว่าจะยังไงก็มีขีดจำกัดที่คนหนึ่งจะทำได้ เมื่อผมทำอะไรได้หรือทำอะไรสำเร็จ ก็มีแต่ผมคนเดียวที่ใส่ใจกับความสำเร็งนั้นใช่ไหม ถ้ามีคนยินดีตอนที่ผมทำสำเร็จ หรือเศร้าตอนที่ผมเสียใจ มันจะทำให้ผมมีพลัง ผมพยายามคิดแบบนั้น มันเป็นปัจจัยนำไปสู่ความสำเร็จของผม” – ฮารุ

(2) ความสัมพันธ์กับคนในทีมและปัญหา

นอกจากเรื่องจะดำเนินไปด้วยความรักของฮารุและอากิแล้ว ในละครแต่ละตอนจะมีปัญหาภายในทีม ที่เป็นอุปสรรคในการเล่นของพวกเขาที่ต้องแก้ไขกันไป โดยมีปัญหาต่างๆ ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 4.8.17 โค้ชเฮียวโดต้องการให้คนอื่นในทีมมีโอกาสเป็นฝ่ายทำคะแนนบ้าง

ตอนที่ 1-2 – โค้ชเฮียวโดมาเป็นโค้ชประจำทีมคนใหม่แทนอันไซ เขาต้องการจะปรับเปลี่ยนรูปแบบการเล่นของทีม จากที่เคยส่งลูกให้ฮารุทำคะแนนเพียงคนเดียว ให้ส่งลูกให้คนอื่นทำคะแนนบ้าง ฮารุไม่พอใจกับคำแนะนำนั้น ไม่ใช่เพราะเขาต้องการจะเด่นอยู่คนเดียว แต่เป็นเพราะเป็นรูปแบบการเล่นที่อันไซสอนให้กับเขา และเขาไม่ต้องการเปลี่ยนแปลง เมื่อฮารุถูกคู่ต่อสู้ประกบในการแข่งขัน ทีมก็เกือบจะพ่ายแพ้ เมื่ออากิเข้ามาดูที่ขอบสนาม ฮารุก็สามารถจะฝ่าไป และสามารถทำคะแนนขึ้นนำจนเอาชนะในการแข่งขันได้

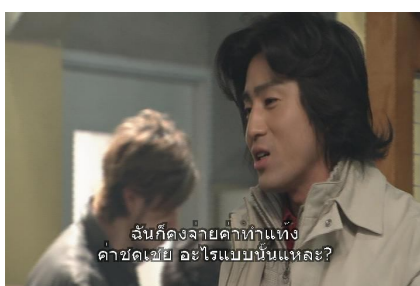

ภาพที่ 4.8.18 สมาชิกในทีมไม่พอใจที่ฮารุไม่ทำอะไรที่มาจากเขา เตะจะถูกให้ออกจากทีม

ตอนที่ 3 – โค้ชเฮียวโดต้องการจะปรับทีมใหม่ โดยเปลี่ยนตัวสมาชิกในทีม 3 คนออก และคัดเลือกสมาชิกใหม่เข้ามาแทน โดย 2 ใน 3 คนเป็นสมาชิกที่อายุมากแล้ว จึงไม่มีการโต้แย้ง แต่เหลืออีกคนคือ มาซาโตะ เป็นนักฮ็อกกี้ที่อายุน้อย สมาชิกในทีมไม่พอใจที่ฮารุไม่ไปขอร้องให้โค้ชเปลี่ยนใจ และเชื่อว่าที่จริงแล้วคนที่โค้ชต้องการจะไล่ออกน่าจะเป็นฮารุมากกว่า แต่ฮารุคงตก

ลงอะไรกับโค้ชจึงทำให้โค้ชเปลี่ยนใจเป็นโล่มาซาโตะออกแทน จึงไม่ต้องการให้เขาเป็นกัปตันทีมต่อไป

มาซาโตะที่เป็นต้นเหตุของเรื่องราวบอกว่า คนอื่นต่างหากที่ไม่เข้าใจเขา เพราะหลังจากที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสครั้งก่อน ทำให้เขากลับการเล่นฮ็อกกี้ขึ้นมา มีเพียงแต่ฮารุและโค้ชเท่านั้นที่ดูออก ทำดีที่สุดแล้ว มาซาโตะได้โอกาสแก้ตัวในการแข่งขัน และสามารถเอาชนะความกลัวได้ โดยอาศัยคำพูดของฮารุเป็นแรงกระตุ้น ทำให้เขาได้อยู่ในทีมต่อไป

ภาพที่ 4.8.19 โทโมะตั้งใจจะแก้ปัญหาเรื่องทำผู้หญิงท้องด้วยการให้เงินชดเชย

ตอนที่ 4 – มีผู้หญิงมาบอกว่าโทโมะทำเธอท้อง โทโมะบอกว่าจะจัดการให้เธอทำแท้งและจ่ายค่าชดเชย ยามาโตะไม่พอใจที่โทโมะพูดเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาที่เขาไม่ต้องรับผิดชอบ ไม่พอใจที่โทโมะใช้เงินแก้ปัญหา และหาว่าฮารุเข้าข้างโทโมะก็เพราะว่าคิดว่าจะฟัง โทโมะให้รับเข้าทำงานที่บริษัทของพ่อโทโมะหลังเกษียณอายุในการเป็นนักฮ็อกกี้ ทั้งสองจึงทะเลาะกัน

เมื่อถึงเวลาที่จะต้องไปจ่ายเงินค่าชดเชย ก็รู้ว่าที่จริงแล้วผู้หญิงคนนั้นไม่ได้ท้อง เพียงแค่มาลอกเอาเงินจากโทโมะเท่านั้น ส่วนสมาชิกคนอื่นในทีม รวมถึงยามาโตะก็รับรู้ว่ามีปัญหา แต่โทโมะจะมาจากบ้านที่มีเงิน เขาก็ไม่ได้มีความสุขอย่างที่แสดงออก เนื่องจากที่บ้านไม่ได้ยอมรับเขา เมื่อทุกคนรู้ความจริง จึงตามไปช่วยฮารุและยามาโตะที่ไปเผชิญหน้ากับแก๊งที่ลอบลวงตามลำพัง

ภาพที่ 4.8.20 สามีกรรยาที่ยามาโตะเคยขับรถชนลูกชายของพวกเขาจนเสียชีวิต ให้อภัยและตามมาให้กำลังใจ

ตอนที่ 5 – ยามาโตะมาเล่นฮ็อกกี้เนื่องจากเขาเคยขับรถชนคนเด็กที่เป็นนักกีฬา ฮ็อกกี้เสียชีวิต โดยไม่ได้ตั้งใจ จึงตั้งใจจะเล่นฮ็อกกี้แทนเด็กที่เสียชีวิตไปแล้ว แม้เวลาจะผ่านมา 12 ปีแล้ว เขาก็ยังรู้สึกผิดอยู่เสมอ ฮารุจึงไปคุยกับพ่อแม่ของเด็กที่เสียชีวิตเพื่อขอโทษแทนยามาโตะ พวกเขาจึงบอกว่าให้อภัยแล้วและมอบเครื่องรางมาให้กับยามาโตะ เมื่อถึงวันแข่งขันพวกเขาก็ตามมาให้กำลังใจ ทำให้ยามาโตะให้อภัยตัวเอง

ภาพที่ 4.8.21 ยามาโตะถูกหัวหน้าทีมฝ่ายตรงข้ามผลักตกบันไดจนบาดเจ็บสาหัส

ตอนที่ 8-9 – กัปตันทีมคู่แข่งแย่งแฟนของยามาโตะไป ยามาโตะจึงไปขอร้องให้เขาช่วยดูแลเธอดีๆ และแต่งงานกับเธอ แต่เขากลับรำคาญและผลักยามาโตะตกบันไดจนได้รับบาดเจ็บสาหัส และแพทย์ให้ความเห็นว่าเขาจะกลับมาเล่นฮ็อกกี้ไม่ได้อีก

ค. วิเคราะห์การสร้างตัวละคร

ซาโตนากะ ฮารุ

(1) ลักษณะภายนอก

ฮารุเป็นนักฮ็อกกี้หนุ่มหน้าตาดี เป็นดาวรุ่งของทีม และเป็นที่ยอมรับของสาวๆ เขาเป็นคนขี้เล่นและร่าเริง แต่บางครั้งก็มีอารมณ์ที่ฉุนเฉียวเมื่อพบเรื่องที่ไม่พอใจ และก่อเหตุวิวาทระหว่างการแข่งขันอยู่บ่อยๆ

(2) บทพูด/บทสนทนา

ฮารุ มักจะพูดว่าความรักระหว่างเขากับอากิเป็นแค่เกม และเขาไม่คิดว่าเขาจะรักใคร่ได้จริงๆ นอกจากนี้ เขายังมั่นใจตัวเองมากในเรื่องของการแข่งขัน โดยเขามักจะบอกเสมอว่า ถ้ามีใครคิดจะขวางเขา เขาก็จะบุกเข้าไป และการแข่งขันที่ดีที่สุดก็คือการบุกเข้าไปตรงๆ ฮารุกล่าวว่า บางครั้งเขาก็เกลียดตนเองที่เป็นคนเย็นชา และเขาเกลียดคนที่ทำอะไรครึ่งๆ กลางๆ หรือว่าโกง

และไม่พยายามที่จะเป็นหนึ่ง ไม่พอใจที่จะต้องเจอคนที่หาข้ออ้างให้ตัวเองก่อนที่จะทำอะไร แล้วก็
 อิจฉาคนที่ประสบความสำเร็จ ทั้งที่ตัวเองได้ยอมแพ้ไปตั้งแต่แรกแล้ว

ฮารุมักจะพูดถึงคนอื่นอย่างเข้าอกเข้าใจเสมอ เพราะเข้าข้างสังเกตและจับอารมณ์
 ความรู้สึกคนนั้นได้

(3) การกระทำภายนอก

ฮารุเป็นคนช่างสังเกต เขามักจะรู้ถึงความรู้สึกของคนอื่น ผ่านการสังเกตการกระทำของ
 คนๆ นั้น นอกจากนั้น ยังเป็นห่วงเป็นใยคนอื่น โดยเขามักจะให้เงินค่าเลี้ยงดูยูโกะ ภรรยาของโค้ช
 อันไซอยู่เสมอ ทั้งยังไปหาเพื่อพูดคุยและเป็นกำลังใจให้

เวลาที่เขาลงแข่งขันนั้น เขามักใช้อากิเป็นพลัง โดยเขาจะมองหาอากิที่มาเชียร์ และเมื่อ
 เขาเห็นว่าเธอมองอยู่ เขาก็จะฮึดสู้ขึ้นมา ก่อนเริ่มการแข่งขันทุกครั้ง ฮารุจะเอามือขวาแตะไปที่
 หน้าอกเพื่อรวบรวมสมาธิและพลัง

ฮารุตั้งใจฝึกซ้อมอยู่เสมอ และก็มีมักจะไปฝึกซ้อมคนเดียว ฝึกซ้อมมากกว่าคนอื่น นั่นเป็น
 เหตุผลที่ทำให้เขาเล่นเก่ง

(4) การกระทำภายใน

ฮารุมักจะถูกมองว่าเย็นชา แต่ที่จริงแล้วเขาก็มีความรู้สึกเหมือนกับคนอื่น บางครั้งเขาเอง
 ก็กลับไปเสียใจกับเรื่องราวต่างๆ คนเดียว โดยไม่ให้คนอื่นรู้

นอกจากนี้ เขายังค่อยๆ ตกหลุมรักอากิโดยที่เขาไม่รู้ตัว จากความใจดี และอ่อนโยนของ
 เธอ โดยที่เขาต้องคอยย้ำกับตัวเองเสมอว่ามันเป็นแค่เกมเท่านั้น

(5) ปฏิกริยาของตัวละครอื่น

คนอื่นในทีมมองว่าฮารุเล่นเก่ง ไว้วางใจ และนับถือเขาที่เล่นกีฬาโดยมูทะลุไม่กลัวว่าตัวเอง
 จะได้รับบาดเจ็บ และตั้งใจขยันฝึกซ้อมอย่างหนัก และเอาจริงเอาจังกับการเล่นอย่างมาก

บ่อยครั้งที่คนอื่นมักจะมองว่าเขาเย็นชา จากการกระทำที่เขาแสดงออกมา ทำให้คนเข้าใจ
 ว่าเขาเป็นแบบนี้ แต่อากิมักจะบอกเสมอว่าเธอไม่คิดว่าเขาจะเป็นคนเช่นนั้น และพยายามที่จะ

เข้าใจเขาเสมอ อากิมองว่าฮารุเป็นคนใจดี และเขาเองก็มีมุมนอ่อนแอ แต่พยายามที่จะเข้มแข็ง
ด้านยูโกะมองว่าฮารุอ่อนโยนลงหลังจากมาคบกับอากิ

สำหรับในการแข่งขันฮ็อกกี้ โค้ชเฮียวโดและอันไซมองว่าฮารุเป็นความหวังของพวกเขา
และเฮียวโดมักจะบอกว่า ฮารุมีเข้าที่พิเศษที่ช่วยให้เขาเล่นได้เหนือคนอื่น

ง. อาชีพของตัวละครกับบริบทในละคร

ฮ็อกกี้ก็เป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมเป็นอันดับ 3 ในญี่ปุ่น รองจากเบสบอลและฟุตบอล
แม้ว่าพวกเขาจะแข่งขันระดับโลกก็ไม่ได้ลงหน้าหนึ่ง ต่อให้ถูกไล่ออกจากทีม หรือว่าได้รับบาดเจ็บ ก็
เป็นเพียงข่าวคอรัลล์เล็กๆ ด้านในเท่านั้น นอกจากนี้ นักฮ็อกกี้ได้รับเงินตอบแทนน้อยเมื่อเทียบกับ
กีฬาสองประเภทแรกๆ ที่ได้รับความนิยมมากกว่า ทั้งที่ชีวิตของผู้เล่นต้องมีความเสี่ยงสูงจากการ
ได้รับบาดเจ็บระหว่างการแข่งขัน และการบาดเจ็บเป็นเรื่องธรรมดา ที่พวกเขาต้องเล่นโดยไม่กลัว
ว่ามันจะเกิดขึ้น เพราะหากว่าถ้ากังวลก็ไม่สามารถจะเล่นได้ ฮารุกว่าในตอนหนึ่งของละครไว้ว่า
“โค้ชอันไซเปรียบพวกเขาเหมือนนักรบนิรนาม พวกเขาจะต้องเล่นจนกว่าไม่มีเหงื่อไหล ไม่มีเลือด
จะเสีย ถึงวันนั้นแล้วพวกเขาก็จะได้รับเกียรติยศ”

ฮ็อกกี้ก็เหมือนกับกีฬาอื่นๆ ที่นักกีฬาสามารถเล่นได้ในช่วงอายุหนึ่งเท่านั้น พอถึงวัย หรือ
ได้รับบาดเจ็บจากการแข่งขัน ก็ไม่สามารถจะเล่นต่อไปได้ เมื่อพวกเขามีชื่อเสียงอยู่นั้นจะได้รับความ
นิยามจากสาว ๆ หรือเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป แต่วันหนึ่งเมื่ออายุมากขึ้น เขาก็อาจจะไม่ได้รับ
ความนิยมอีกต่อไป ต้องกลายเป็นโค้ชถ้าหากมีความสามารถ หรือว่าอาจจะต้องไปทำงานอย่าง
อื่นในบริษัทแทน พวกเขาบางคนเองก็ต้องเล่นไปโดยคิดถึงอนาคตของพวกเขาหลังจากที่เลิกเล่น
ไปแล้วด้วยว่าจะไปทำงานอะไรต่อหลังจากที่ไม่สามารถจะเล่นได้แล้ว

พวกเขาก็เป็นนักกีฬา ดังนั้นก็ต้องระมัดระวังในการกินอาหาร และฮารุเองก็ไม่ดื่มเหล้า
ระหว่างช่วงที่มีการแข่งขัน

กัปตันทีมกรีนมอนสเตอร์กล่าวถึงกีฬาฮ็อกกี้และนักแข่งด้วยกันไว้ว่า “คนดูมองว่านักฮ็อก
กี้เป็นพวกโง่ที่ชอบใช้กำลัง แต่ที่จริงแล้วฮ็อกกี้เป็นกีฬาที่มีระบบและใช้สมอง แต่คนดูจะไม่เข้าใจ
และอยากดูการใช้กำลังเท่านั้น พวกเขาจะไม่ใช้กำลังเข้าซาร์จโดยไร้ประโยชน์”

4.1.9 เรื่องที่ 9 Good Luck!!

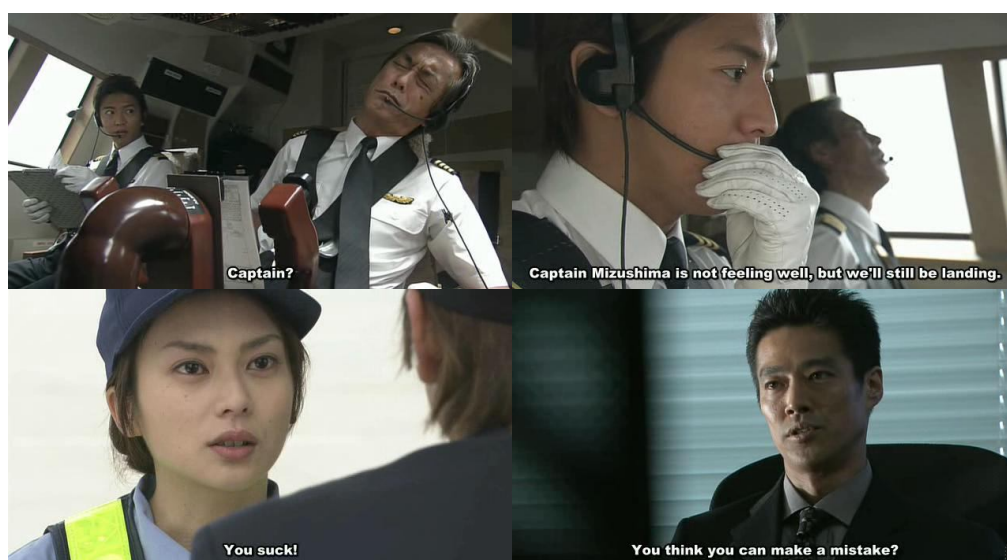

ละครเรื่อง *Good Luck!!* ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ TBS เมื่อวันที่ 19 มกราคม – 23 มีนาคม 2546 โดยออกอากาศในวันอาทิตย์เวลา 21.00 น. จำนวนทั้งสิ้น 10 ตอน เรตติ้งเฉลี่ย 30.4

ก. การวิเคราะห์การเล่าเรื่อง

1. เนื้อเรื่อง

ชินโกเป็นผู้ช่วยนักบินอยู่ที่สายการบิน ANA แต่ไม่ค่อยมีความสามารถและความรับผิดชอบเท่าไรนัก รวมถึงเป็นคนที่อารมณ์ร้อน วันหนึ่งเขาต้องขับเครื่องบินลงจอดแทนกัปตันที่เจ็บหลัง และทำได้ไม่ดีทำให้เขาถูกตำหนิจากโอภาวะที่เป็นช่างเครื่อง และโคตะที่เป็นผู้ตรวจการ

ภาพที่ 4.9.1 กัปตันเกิดอาการเจ็บหลังจนต้องให้ชินโกลงฉุกเฉิน เมื่อชินโกทำได้ไม่ดีจึงถูกตำหนิจากโอภาวะและโคตะ

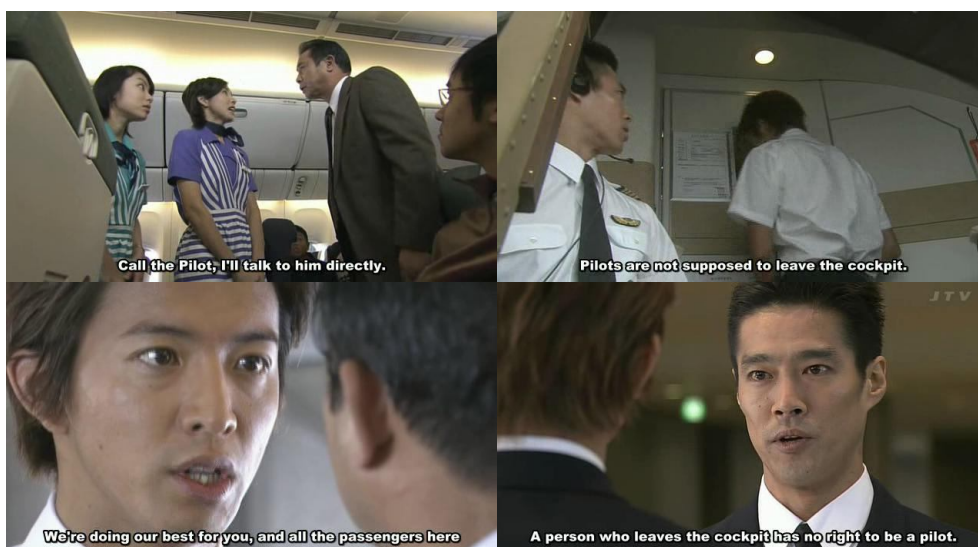

“เครื่องบินจำเป็นต้องสมบูรณ์แบบ กัปตันเองก็เช่นกัน” – โคดะ

โคดะนอกจากจะต่อว่าชินโกที่ลงจอดได้ไม่ดีลืมนักกระทั่งขั้นตอนพื้นฐานในการจอดเครื่องบินแล้ว ยังตำหนิกัปตันมิซุชิม่าที่เจ็บป่วยระหว่างการบินอีก ชินโกที่เป็นลูกศิษย์ของมิซุชิม่าจึงแก้ต่างให้ว่าเป็นเหตุฉุกเฉิน และไม่ถูกชะตากับโคดะเรื่อยมา เขามองว่าโคดะเข้มงวดเกินไปจนเหมือนกับหุ่นยนต์ แต่หลังจากนั้น กัปตันมิซุชิม่าก็ตัดสินใจลาออกจากการเป็นนักบิน

“ถ้าร่างกายฉันไม่สมบูรณ์ 100% ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเป็นนักบินต่อไป” – กัปตันมิซุชิม่า

เกิดเหตุฉุกเฉินที่สนามบินปลายทาง เครื่องบินจึงต้องกลับไปลงจอดที่นาริตะทำให้ผู้โดยสารที่ไม่พอใจลุกขึ้นมาโวยวาย ชินโกทนไม่ไหวจึงออกจากห้องนักบินไปคุยกับผู้โดยสารทั้งที่โคดะห้ามไม่ให้เขาแล้ว หลังจากนั้นเขาจึงถูกพักงานเพราะออกจากห้องนักบิน

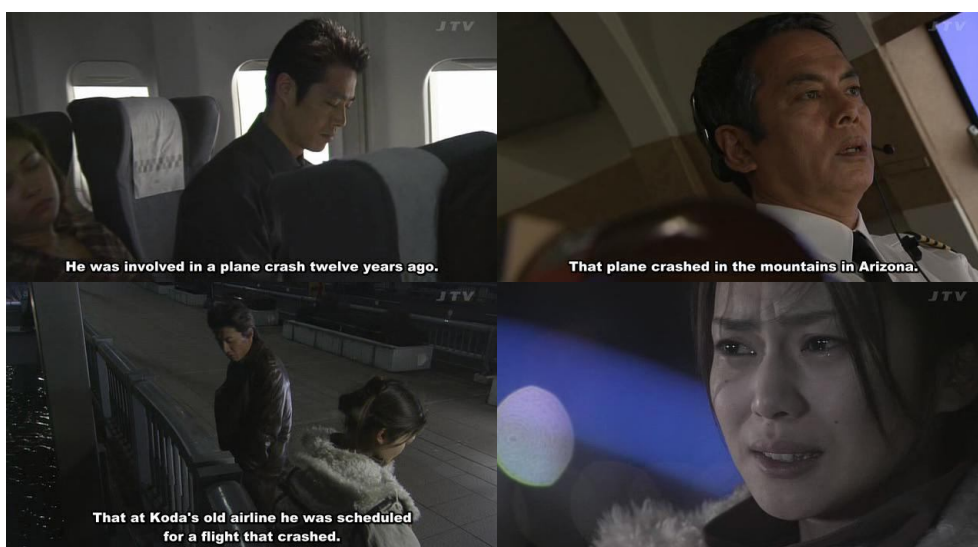
ภาพที่ 4.9.2 ผู้โดยสารไม่พอใจที่ต้องกลับไปลงจอดที่เดิม ชินโกจึงออกจากห้องนักบินไปพูดด้วยแม้ว่าจะถูกโคดะห้าม จนทำให้ถูกพักงาน

หลังจากครบกำหนดพักงาน โคดะต่อว่าว่าชินโกไม่เหมาะกับการเป็นนักบินและให้ไปทำงานภาคพื้นดินแทน ชินโกจึงบอกว่าจะลาออก แต่เมื่อได้ฟังที่โอภาวะพูด และกลับไปคุยกับพ่อที่บ้านทำให้เขาตัดสินใจไปขอโทษโคดะ แต่ไม่ยอมรับว่าการที่เขาออกจากห้องนักบินเป็นเรื่องที่ผิด

“หน้าที่ของนักบินคือปกป้องชีวิตของทุกคน วิธีปฏิบัติและกฎระเบียบต่างๆ สำคัญก็จริง แต่ว่าการบินแต่ละครั้งมีคนที่แตกต่างกันบินไปในที่ที่แตกต่างกัน อาจมีปัญหาก่อเกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจ พวกเรานักบินไม่สามารถจะปฏิบัติตามขั้นตอนได้ทุกอักษร ถ้าตั้งใจจะปกป้อง

ชีวิตของผู้โดยสารและลูกเรือทุกคน นักบินจำเป็นจะต้องตัดสินใจเอง นั่นคือความรับผิดชอบที่แท้จริงของการบิน” – ชินโก

จากนั้นชินโกได้ขับเครื่องบินกับโคดะหลายครั้ง ทำให้ชินโกได้เห็นโคดะในมุมต่างๆ และพบว่าเขาเป็นกัปตันที่ดีและตั้งใจทำงาน ตัวชินโกเองก็ค่อยๆ เรียนรู้จากเขาและปรับปรุงตัวให้เป็นนักบินที่มีวินัยมากขึ้น

ภาพที่ 4.9.3 กัปตันยามากามิเล่าให้ชินโกฟังถึงอุบัติเหตุเมื่อ 12 ปีก่อนที่ทำให้โคดะเปลี่ยนไป ชินโกกลับมาเล่าให้โอการวะฟังและทำให้เธอร้องไห้

ชินโกได้รับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับอุบัติเหตุเครื่องบินตกเมื่อ 12 ปีก่อนจากยามากามินักบินซึ่งเป็นอดีตอาจารย์ของโคดะ โดยในวันที่เกิดเหตุโคดะรู้สึกไม่สบายจึงให้เพื่อนนักบินไปบินแทน และเครื่องบินลำนั้นพุ่งชนภูเขาจนมีคนเสียชีวิตจำนวนมาก รวมถึงพ่อแม่ของโอการวะและนักบินด้วย อุบัติเหตุครั้งนั้นทำให้โคดะเอาแต่โทษตัวเอง และเปลี่ยนแปลงไปกลายเป็นคนเย็นชา

เมื่อรับรู้เรื่องอุบัติเหตุทำให้ชินโกเข้าใจโคดะมากยิ่งขึ้น และเมื่อไปคุยกับโอการวะทำให้เขารู้ว่าพ่อแม่ของเธอเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ นั้น เป็นสาเหตุที่เธอตัดสินใจมาเป็นช่างเครื่องและกลั้วการขึ้นเครื่องบิน

ภาพที่ 4.9.4 อุบัติเหตุที่ชินโกเอาตัวไปกันโคตะจนหล่นลงมาจากเครื่องบินที่ใช้ฝึกซ้อมเสียเอง

ระหว่างการซ้อมลงจอดเครื่องบินฉุกเฉิน ชินโกเอาตัวไปกันโคตะไม่ให้ตกจากเครื่องบิน แต่เขากลับตกลงมากระแทกพื้นเสียเอง จากอุบัติเหตุครั้งนั้น ทำให้แพทย์ให้ความเห็นว่าชินโกจะไม่สามารถกลับไปเป็นนักบินได้อีกแล้ว เนื่องจากความไม่สมบูรณ์ของร่างกายเขา ชินโกห้ามไม่ให้โคตะลาออกเพื่อรับผิดชอบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ให้อยู่สอนเขาจนกว่าจะเป็นนักบินอย่างเต็มตัว

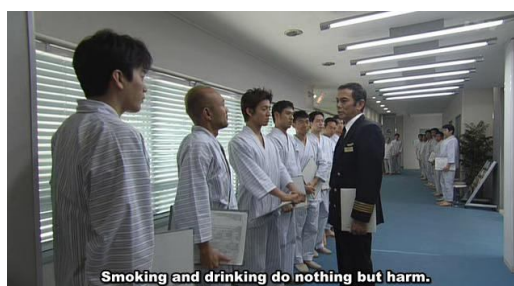
ภาพที่ 4.9.5 ชินโกรู้ว่าไม่สามารถจะกลับไปเป็นนักบินได้ แต่ก็พยายามทำกายภาพบำบัดโดยเชื่อว่าเขาจะสามารถกลับไปเป็นนักบินได้อีกครั้ง

หลังจากฟังคำแนะนำของแพทย์ และคำพูดแสดงความหวังใยของพ่อ ชินโกก็ถอดใจที่จะเป็นนักบิน แต่โอกาสก็มาทวงสัญญาที่เขาบอกว่าเขาจะไปนั่งเครื่องบินที่เขาขับ ชินโกจึงตัดสินใจพยายามทำกายภาพบำบัดและเข้ารับการรักษาตัดทิ้งที่มีความเสี่ยง แต่นั่นก็ทำให้เขาหายเป็นปกติ

ก่อนที่ชินโกจะกลับมาเป็นนักบินได้อีกครั้ง เขาจะต้องผ่านการทดสอบการบินโดยมีโคตะเป็นกรรมการสอบเสียก่อน ในระหว่างการขับเครื่องบิน แม้จะเกิดอุบัติเหตุไฟดับทำให้ชินโกต้องออกจากห้องนักบินไปที่ห้องโดยสาร แต่โคตะก็ให้เขาสอบผ่านและบอกว่าเขาขับเครื่องบินได้ดีกว่าเดิม ด้านโอกาวะเองก็สามารถจะผ่านการขึ้นเครื่องบินครั้งแรกมาได้เป็นอย่างดี

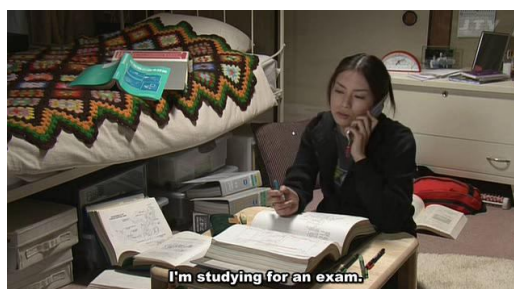
2. แก่นเรื่อง

ละครเรื่อง *Good Luck* เป็นละครที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของนักบิน พนักงานต้อนรับ และ ช่างเครื่องที่ทุกคนร่วมมือกันทำงานเพื่อให้บริการที่ดีที่สุดแก่ผู้โดยสาร และทำให้เกิดความปลอดภัยสูงสุดในทุกเที่ยวบิน ไม่ว่าจะ เป็นนักบินที่ต้องรักษาสุขภาพร่างกายให้แข็งแรงเต็มร้อย มีการสอบวัดผลอยู่เสมอ และตัดสินใจแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นในแต่ละเที่ยวบิน

ภาพที่ 4.9.6 นักบินเข้ารับการตรวจร่างกายเป็นประจำเพื่อตรวจดูความพร้อมในการบิน

ลูกเรือหรือพนักงานต้อนรับเองก็ต้องทำหน้าที่อย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะ เป็นการให้บริการผู้โดยสารด้วยความเต็มที่และสีหน้ายิ้มแย้ม รวมไปถึงการช่วยเหลือนักบินในการแก้ไขสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องผู้โดยสาร

ภาพที่ 4.9.7 ช่างเครื่องสอบเพื่อวัดความสามารถและเลื่อนระดับ

ฝ่ายช่างเครื่องนั้น นอกจากจะต้องตรวจเช็คเครื่องบินอย่างละเอียดก่อนขึ้นบินแล้ว ยังจะต้องคอยตรวจเช็คเครื่องบินและดูแลรักษาอย่างดีเสมอ นอกจากนี้ ก็ต้องเรียนรู้และสอบวัดผลการทำงานเช่นเดียวกัน เมื่ออยู่ในสถานการณ์ฉุกเฉินก็ต้องดูแลและปรับเปลี่ยนเครื่องบินให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสมกับการทำงานได้

แม้ว่าเนื้อเรื่องจะดำเนินด้วย ชินโก ซึ่งเป็นผู้ช่วยนักบิน แต่ตลอดทั้งเรื่องได้แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นและความสามารถของแต่ละฝ่ายที่ตั้งใจช่วยกันทำให้การบินออกมาที่ดีที่สุดและ

ผู้โดยสารเกิดความพึงพอใจมากที่สุด ถือว่าเป็นแก่นเรื่องแบบ Career Theme แต่ในเรื่องยังเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของชินโกะและโคโนะที่เริ่มต้นรู้จักกันจากการทำงาน คอยเป็นกำลังใจให้กันจนกลายเป็นคนรักกันในที่สุด จึงมีการผสมไปกับ Love Theme ด้วยนั่นเอง และโคโนะยังเป็นแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้ชินโกะกลับมาเป็นนักบินอีกครั้งหลังจากประสบอุบัติเหตุ

ในเรื่องนั้น ชินโกะเริ่มต้นจากผู้ช่วยนักบินที่ไม่มีความสามารถ ไม่ค่อยมีระเบียบวินัย และอารมณ์ร้อน เขาได้เรียนรู้จากโคดะซึ่งเป็นผู้ตรวจการและนักบินที่เก่งกาจคนหนึ่ง โคดะช่วยสอนให้เขากลายเป็นนักบินที่ดี มีระเบียบวินัย และตัดสินใจอย่างรอบคอบในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นระหว่างการบิน รวมถึงนักบินคนอื่นๆ ก็ทำให้เขาเรียนรู้ที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองไปในทางที่ดีขึ้น เช่น การดูแลรักษาสุขภาพตัวเองให้แข็งแรง และเมื่อเขาประสบอุบัติเหตุ เขาก็ไม่ยอมแพ้และพยายามจนกลับมาเป็นนักบินได้อีกครั้งด้วยความรักในการบิน แม้ว่าคนรอบข้างจะคอยบอกให้เขาถอดใจก็ตาม

3. ความขัดแย้ง

ความขัดแย้งในเรื่องนี้ เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกัน คือ ในช่วงแรกๆ ที่ชินโกะมักจะมีปัญหากับโคดะในด้านของทัศนคติที่ไม่ตรงกัน โคดะยึดหลักกฎเกณฑ์มาก ส่วนชินโกะใช้อารมณ์ในการตัดสินใจ เขามองว่ากฎเกณฑ์สร้างขึ้นมาเพื่อเป็นแบบแผนเท่านั้น แต่ในกรณีที่เกิดเหตุฉุกเฉินขึ้นก็ต้องแล้วแต่ความจำเป็นในแต่ละสถานการณ์ด้วย

ภาพที่ 4.9.8 ชินโกะหาว่าโคดะเหมือนกับหุ่นยนต์ที่ไม่มีหัวใจ

นอกจากนี้ โคดะยังแข็งทื่อเกินไปจนเหมือนกับไม่มีอารมณ์ ทำให้ชินโกะรู้สึกไม่พอใจกับการกระทำของเขาอยู่บ่อยครั้ง ไม่ใช่แค่ชินโกะเท่านั้นที่ไม่พอใจโคดะ พวกเขาถูกเรือหรือพนักงานต้อนรับเองก็มีปัญหาความขัดแย้งกับโคดะ เนื่องจากความเข้มงวดเกินไปของเขา ทำให้พวกเขาไม่

พอใจ จนถึงกับจะฟ้องร้องเอาผิดกับเขา และประท้วงไม่ขึ้นบินกับเขา ทำให้โคตะต้องถูกพักงานอยู่
ระยะหนึ่ง

ระหว่างผู้โดยสารกับลูกเรือเองก็มีความขัดแย้งอยู่บ่อยครั้ง บางครั้งที่เกิดเหตุสุดวิสัยทำให้
เครื่องบินไม่สามารถลงจอดยังจุดหมายปลายทางได้ หรือเกิดความขัดข้องด้านอื่นๆ เช่น เกิดไฟดับ
ขึ้น ผู้โดยสารก็มักจะไม่พอใจและเรียกร้องโวยวายขึ้นมา ลูกเรือหรือนักบินเองก็ต้องคอยจัดการให้
อยู่ในความสงบและทำให้ผู้โดยสารสบายใจและเชื่อว่าพวกเขาได้พยายามอย่างดีที่สุดเพื่อทุกคน
แล้ว

สำหรับเรื่องของความขัดแย้งในจิตใจของมนุษย์เอง เกิดขึ้นกับชินโก ในตอนที่เขาเกิด
อุบัติเหตุและหมอบอกว่าเขาไม่สามารถจะเป็นนักบินได้อีกแล้ว เขารักการบินและไม่อยากจะทำ
กับคำพูดของหมอ จึงทำเป็นเหมือนไม่สนใจกับคำพูดนั้น แต่คนรอบข้างก็คอยมาย้ำเตือนเขาเสมอ
ว่าเขาจะไม่สามารถจะกลับไปบินได้อีกแล้ว เขาจึงตัดสินใจจะไม่กลับไปเป็นนักบินอีก ทั้งที่ภายใน
ใจเขานั้นต้องการจะขับเครื่องบินขึ้นไปอยู่บนท้องฟ้าเสมอ

ในส่วนของโคตะเองเขาก็มีความรู้สึกผิดติดค้างกับเหตุการณ์เมื่อ 12 ปีก่อน แม้ว่าการที่
เครื่องบินตกนั้นจะมีการพิสูจน์ออกมาแล้วว่าเป็นเพราะเครื่องยนต์ขัดข้อง แต่เขาดำเนินชีวิตด้วย
ความรู้สึกผิด และโทษตัวเองว่าเพราะตัวเขาป่วยวันนั้นจึงทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้น ทำให้มีคนต้อง
เสียชีวิตเพราะเขา เขาจึงเข้มงวดกับทั้งตัวเองและคนอื่นตลอดมา ยึดระเบียบกฎเกณฑ์เหนือ
อารมณ์ความรู้สึก และต้องการให้ทุกอย่างสมบูรณ์แบบที่สุด แม้กระทั่งร่างกายของคนก็ไม่ต้องการให้มี
การเจ็บป่วย หากใครเจ็บป่วยก็ไม่สมควรจะเป็นนักบิน ความเข้มงวดและเอาจริงเอาจังของเขาทำ
ให้คล้ายกับว่าเขาไม่มีจิตใจ แต่ที่จริงแล้ว ภายในจิตใจเขายังแบกรับความรู้สึกผิดกับเหตุการณ์ใน
อดีตอยู่เสมอ และไม่สามารถจะก้าวข้ามอดีตที่เกิดขึ้นไปได้

4. ตัวละคร

(1) ชินโก ฮาจิเมะ

ภาพที่ 4.9.9 ชินโก ฮาจิเมะ

ชินโกเป็นผู้ช่วยนักบินหนุ่ม ประสบการณ์การบินยังไม่มาก เขาจึงมีฝีมือการขับเครื่องบินที่ยังไม่ดี และยังมีเรื่องที่ต้องเรียนรู้อีกมากมาย เขาใช้เวลาเรียนรู้ก่อนได้เป็นนักบินนานกว่าคนอื่น

ชินโกขาดระเบียบวินัยในตนเอง เพราะเขามักจะไปถึงสนามบินเกือบไม่ทันเวลาเสมอ รวมถึงยังไม่ค่อยรักษาสุขภาพและสูบบุหรี่จัด ทั้งยังเป็นคนที่อารมณ์ร้อนและมักแก้ไขปัญหาคับอารมณ์ อย่างไรก็ตาม เขาเป็นคนที่รักการบินมาก และมองว่าเครื่องบินก็เหมือนกับทีมของคนที่มีความมุ่งมั่นหมายปลายทางเดียวกัน ทั้งนักบิน ลูกเรือและผู้โดยสาร ทุกคนจึงเหมือนกับเป็นทีมเดียวกัน เพื่อจะไปให้ถึงยังจุดหมายโดยสวัสดิภาพ เขาจึงไม่ได้คิดถึงแค่เรื่องการบินเท่านั้น แต่ยังเป็นห่วงเป็นใยความปลอดภัยและความสบายใจของผู้โดยสาร และหากมีอะไรที่เขาจะช่วยเหลือลูกเรือได้ เขาก็จะทำ

เขาเป็นคนที่ตรงไปตรงมา มักพูดอะไรในสิ่งที่ใจคิดออกมาทั้งหมด และเป็นคนที่เป็นห่วงคนรอบข้างเสมอ และมักจะเด็กร้อนกับปัญหาของคนอื่นราวกับว่าเป็นปัญหาของตัวเอง จนโคดะเคยบอกเขาว่า “ถ้ามีเวลาสนใจเรื่องของคนอื่น ก็ให้เอาเวลาไปพิจารณาตัวเองดีกว่า”

เมื่อชินโกได้ขับเครื่องบินไปเรื่อยๆ ก็ได้เรียนรู้จากทั้งโคดะและนักบินคนอื่นๆ รวมถึงเหตุการณ์ไม่คาดฝันที่เกิดขึ้นในแต่ละเที่ยวบิน ก็ช่วยให้เขาได้คิดและเรียนรู้มากขึ้น และการประสบอุบัติเหตุครั้งสำคัญ ทำให้เขากลายเป็นนักบินที่ดีในที่สุด เขาเลิกสูบบุหรี่ มาทำงานตรงเวลา และมีฝีมือในการบินและตัดสินใจกับสถานการณ์เฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นได้อย่างดี

ชินโกอาศัยอยู่ตัวคนเดียว แยกกันอยู่กับพ่อที่บ้าน เนื่องจากพ่อเป็นชาวประมง และไม่ต้องการให้เขามาเป็นนักบิน เขาจึงหนีออกจากบ้านตั้งแต่ยังเด็ก และเมื่อกลับไปที่บ้านมักจะพูดคุยกับพ่อผ่านทางน้องชาย เพราะพ่อมักจะไม่ได้พบกับเขาโดยตรง แม้จะดูนิ่งเฉยและเหมือนว่า จะมีเรื่องบาดหมางกับพ่ออยู่ตลอดเวลา แต่ว่าที่จริงแล้วพ่อก็เป็นห่วงและแอบภาคภูมิใจกับการเป็นนักบินของชินโก ในตอนที่ ชินโกเกิดอุบัติเหตุตกจากเครื่องบินนั้น พ่อของเขาเท่านั้นที่คอยเป็นห่วง เข้าใจและดูแลชินโก ตอนที่พ่อรู้ว่าชินโกจะไม่สามารถกลับไปเป็นนักบินได้อีกแล้ว เขาก็ร้องไห้เสียใจไปกับชินโกด้วย

(2) आयुมิ โอกาวะ

ภาพที่ 4.9.10 आयुมิ โอกาวะ

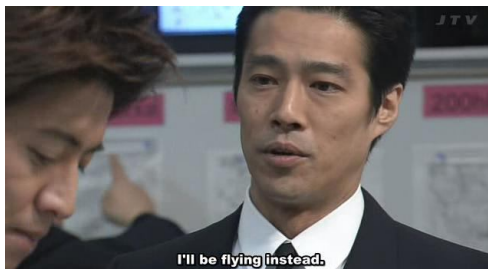
โอกาวะเป็นช่างเครื่องดูแลเครื่องบินประจำบริษัท ANA พ่อแม่ของเธอเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุเครื่องบินตก ซึ่งมีสาเหตุมาจากความผิดพลาดของเครื่องยนต์ เธอจึงตัดสินใจมาเป็นช่างเครื่อง เพื่อจะคอยดูแลเครื่องบินไม่ให้เกิดเหตุการณ์ซ้ำรอยและไม่ให้มีใครต้องมาสูญเสียเช่นเธออีก

โอกาวะ อาศัยอยู่กับพี่สาวเพียงสองคน หลังจากที่พ่อแม่เธอเสียชีวิต เธอเป็นคนค่อนข้างเงิบขี้น้ำ ไม่ค่อยพูดกับคนอื่นเท่าไรนัก นอกจากนี้ ด้วยความที่เพื่อนร่วมงานของเธอทั้งหมดเป็นผู้ชาย มีแต่เธอที่เป็นช่างเครื่องผู้หญิง ทำให้เธอเข้ากับพวกเขาไม่ค่อยได้ แต่ก็มีเพื่อนที่สนิทและคอยช่วยดูแลอยู่คนหนึ่ง

โอกาวะพูดตรงไปตรงมา และให้ความสำคัญกับเครื่องบิน จนกระทั่งมีปากเสียงกับชินโกในตอนแรกที่เจอกัน แต่ทั้งคู่ก็ค่อยๆ ทำความรู้จักและพัฒนาความสัมพันธ์ ให้กำลังใจกันและกัน จนกลายเป็นคนรักกันที่สุดในที่สุด

(3) คาซูกิ โคดะ

ภาพที่ 4.9.11 คาซูกิ โคดะ

โคดะเป็นนักบินที่มีประสบการณ์และความสามารถมาก เขาตัดสินใจแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นได้อย่างฉับไวและถูกต้อง แต่เขากลับไม่เป็นที่รักในหมู่เพื่อนร่วมงานและผู้ใต้บังคับบัญชา เนื่องจากเขาเป็นคนที่เข้มงวดและเอาจริงเอาจัง ยึดถือระเบียบกฎเกณฑ์มาก และต้องการให้ทุกสิ่งทุกอย่างสมบูรณ์แบบสำหรับการบินเสมอ

นอกเหนือจากที่เขาเป็นนักบินแล้วยังเป็นผู้ตรวจการด้วย หรือคนที่มีหน้าที่ควบคุมนักบิน ลูกเรือ และช่างเครื่องทุกคน ให้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่วางไว้ และเขามีสิทธิ์ลงโทษ หรือยื่นเรื่องของพนักงานให้ผู้บริหารทราบได้ เขาเป็นคนค่อนข้างเงี้ยวข่ม แต่เวลาที่ตำหนิใครก็จะตำหนิด้วยถ้อยคำรุนแรง ทำให้หลายครั้งที่มีคนไม่พอใจเขา พนักงานต้อนรับคนหนึ่งถูกเขาตำหนิว่า “เธอไม่มีคุณสมบัติของความเป็นคนด้วยซ้ำ” ทำให้เธอโกรธมากและตั้งใจจะฟ้องเขา แต่ท้ายที่สุดก็ปรับความเข้าใจกันได้

เมื่อก่อนโคดะเป็นคนที่มินัสคล้ายๆ ซินโก คือ ว่าจะรักการบิน และพูดในสิ่งที่ตัวเองคิด แต่เครื่องบินลำที่เขาควรจะต้องเป็นนักบินเกิดอุบัติเหตุตกและมีผู้โดยสารเสียชีวิต รวมถึงเพื่อนนักบินที่มาขับเครื่องบินแทนเขาที่ป่วยก็เสียชีวิตด้วย แม้ว่าผลของการที่เครื่องบินตกจะเป็นเพราะว่าเครื่องยนต์ขัดข้อง แต่เขาก็ยังโทษว่าเป็นความผิดของเขาเองที่ทำให้เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น และเขาเปลี่ยนแปลงตัวเองไปเป็นคนที่เข้มงวดกับทั้งตัวเองและคนอื่น เพื่อพยายามไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดเช่นนั้นอีก

5. ฉาก

ฉากที่เห็นได้บ่อยคือฉากบนเครื่องบิน ทั้งส่วนของห้องนักบินและห้องโดยสาร ซึ่งฉากของห้องบินนั้น จะเป็นสถานที่ที่นักบินใช้ทำงาน โดยจะเป็นเก้าอี้สองตัวหันไปทางกระจกด้านหน้า

คล้ายกับการนั่งรถยนต์ เก้าอี้ด้านซ้ายเมื่อหันหน้าออกจากเครื่องบินคือเก้าอี้ของกัปตันหรือผู้ที่มีหน้าที่ขับเครื่องบิน ส่วนด้านขวานั้นจะเป็นเก้าอี้ของผู้ช่วยนักบิน ซึ่งทั้งคู่สามารถสลับหน้าที่กันได้ หากกัปตันมีคำสั่ง ด้านหน้าของเก้าอี้จะเต็มไปด้วยเครื่องมือที่ช่วยในการขับเครื่องบิน ทั้งจอเรดาร์ ปุ่มบังคับต่างๆ รวมถึงคันโยกสำหรับบังคับเครื่องบิน และหน้าจอสถาณะของเครื่องบิน นอกจากนี้ ที่ด้านหลังของนักบิน ยังจะเป็นที่นั่งเสริมอีกที่ไว้สำหรับนักบินคนที่ 3 ที่ขึ้นเครื่องมาด้วย เช่น เวลาที่โคดะเป็นกรรมการคุมสอบ เขาก็จะนั่งมองวิธีการทำงานของนักบินทั้งสองจากด้านหลัง

ภาพที่ 4.9.12 ฉากในห้องนักบิน

สำหรับ ห้องโดยสาร จะเป็นสถานที่ที่ลูกเรือหรือพนักงานต้อนรับทำงานเพื่อบริการผู้โดยสารตลอดการเดินทาง ซึ่งก็คือเครื่องบินในส่วนที่เราเห็นทั่วไปนั่นเอง คือมีเก้าอี้เรียงกันจำนวนมาก หันหน้าไปทางเดียวกัน และมีทางเดินแคบๆ ไว้สำหรับให้เดิน และมีส่วนที่อยู่ระหว่างแถวที่นั่ง เป็นส่วนของพนักงานต้อนรับไว้พูดคุยปรึกษากันและจัดเตรียมเครื่องดื่มหรืออาหารให้ผู้โดยสาร

ภาพที่ 4.9.13 ฉากในห้องโดยสารของเครื่องบิน

นอกจากส่วนของเครื่องบินแล้ว ก็จะเป็นส่วนสำนักงาน ที่นักบินจะมีห้องพักเล็กๆ ไว้คุยกันระหว่างรอก่อนจะขึ้นบิน และมีโต๊ะที่เอาไว้รับเอกสารการบินก่อนที่จะขึ้นบิน และนำมาส่ง

หลังจากที่ลงจอดแล้ว นอกจากเอกสารการบินแล้ว นักบินยังสามารถขอข้อมูลการบินเพิ่มเติม เช่น สภาพอากาศล่วงหน้า ได้ที่นี้ด้วย เป็นที่ที่นักบินจะต้องมาเตรียมตัวก่อนขึ้นเครื่อง

ภาพที่ 4.9.14 ฉากส่วนของสำนักงานที่นักบินจะมารับเอกสารก่อนขึ้นบิน

ส่วนอีกก็คือ โรงเก็บเครื่องบิน เป็นที่ที่ช่างเครื่องทำงานเป็นหลัก สำหรับตรวจเช็คสภาพเครื่องบินก่อนจะบินและหลังจากบินแล้ว โดยจะเป็นโรงกว้างๆ มีเครื่องบินจอดและมีเครื่องมือเครื่องมือมากมาย ซึ่งเป็นที่ที่ชินไคมักจะมาหาโอกาว่าหลังจากที่ทั้งสองเริ่มรู้จักกัน โคตะเองก็เช่นกัน มักจะมาดูการทำงานของโอกาว่าที่นี่

ภาพที่ 4.9.15 ฉากภายในโรงเก็บเครื่องบินที่ช่างเครื่องทำงาน

สำหรับสถานที่อื่นๆ ที่เอาไว้อธิบายพนักงานก็จะเป็นห้องอาหารที่นักบินและลูกเรือจะสามารถไปนั่งพักดื่ม น้ำ ทานของว่างและพูดคุยกันได้ และมีส่วนของห้องแต่งตัวของพนักงานต้อนรับ เพื่อเอาไว้เปลี่ยนชุดฟอร์ม และเป็นที่ที่พวกเขาใช้รวมตัวพูดคุยกัน และสถานที่อื่นๆ เช่น สถานพยาบาล ห้องทำงาน ส่วนที่ทำงานของพนักงานภาคพื้นดิน ฯลฯ และยังมีฉากภายในสนามบิน ซึ่งเป็นที่ที่พวกเขาจะเดินผ่านก่อนจะไปขึ้นเครื่อง บางครั้งมีการพูดคุยกัน โดยเฉพาะเวลาที่โอกาว่าจะรอขึ้นเครื่องบิน ชินไคมักจะไปทักทายเพื่อให้กำลังใจเธอเสมอ

ภาพที่ 4.9.16 ฉากภายในสนามบิน

นอกเหนือจากฉากที่เกี่ยวข้องกับการทำงานแล้ว ก็จะเป็นชีวิตส่วนตัวของชินโกและไอการะ โดยชินโกจะพักอาศัยอยู่ที่อพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่ง ใกล้ๆ กับบ้านของไอการะ ทั้งคู่จึงมักพบปะกันตามร้านอาหาร หรือริมแม่น้ำระหว่างทางกลับบ้าน เพื่อพูดคุยและปรึกษากันเสมอ นอกจากอพาร์ทเมนต์แล้ว บางครั้งชินโกยังกลับไปที่บ้านของเขา ซึ่งเป็นบ้านขนาดเล็กของชาวประมง มีพื้นที่ไม่มาก และด้านหน้าเป็นที่ขายสินค้า นอกจากนั้นบางครั้งเขาก็ไปนั่งเรือประมงขนาดเล็กกับพ่อของเขาออกไปตกปลาอยู่ในทะเล

ข. การเล่าเรื่องโดยใช้อาชีพ

ละครเรื่อง *Good Luck!!* เป็นละครที่ตัวละครหลัก คือ ชินโก เป็นผู้ช่วยนักบิน ในเรื่องจึงจะเล่าถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักบิน และอาชีพต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ลูกเรือ (พนักงานต้อนรับ) และช่างเครื่อง โดยการนำมาใช้เล่าเรื่องสามารถแบ่งเป็นประเภทต่างๆ ได้ ดังนี้

(1) ปัญหาระหว่างการบิน

ในละครแต่ละตอนจะมีการพูดถึงปัญหาในระหว่างการบินที่จะต้องเผชิญและจะต้องตัดสินใจแก้ไข โดยอาจจะตัดสินใจถูกบ้าง ผิดบ้าง หรือเหมาะสมในความคิดของคนหนึ่ง แต่ไม่เหมาะสมในความคิดของคน

ภาพที่ 4.9.17 กับต้นมิซูชิม่าเกิดเจ็บหลังจนไม่สามารถจะนำเครื่องลงจอดได้

ตอนที่ 1 – ก่อนจะลงจอดเครื่องบิน กับต้นมิซุชิม่าเกิดเจ็บหลังขึ้นมา ทำให้ไม่สามารถจะนำเครื่องลงจอดได้ ซินโกต้องเป็นคนนำเครื่องลงจอดเอง และทำได้ไม่ดี ทำให้ถูกตำหนิจากทั้งโคตะผู้ตรวจการและโอภาวะซึ่งเป็นช่างเครื่อง นอกจากนั้น โคตะยังตำหนิกับต้นมิซุชิม่าว่าไม่ควรจะเป็นนักบินหากสภาพร่างกายไม่พร้อม

ภาพที่ 4.9.18 ผู้โดยสารที่ไม่พอใจต้องการที่จะคุยกับนักบิน

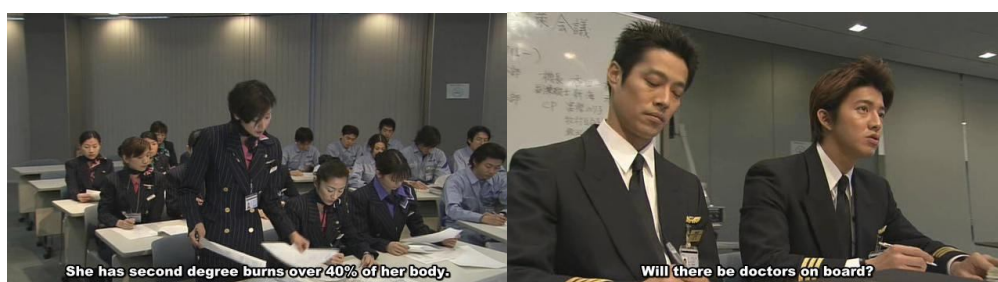
หลังจากนั้น เที่ยวบินต่อมาเครื่องบินจำเป็นต้องกลับไปลงจอดที่สนามบินต้นทาง ทำให้ผู้โดยสารไม่พอใจและลุกขึ้นมาโวยวาย เรียกร้องจะคุยกับนักบินเพื่อบินไปยังจุดหมายเดิม ซินโกซึ่งเป็นผู้ช่วยนักบินเห็นว่าลูกเรือมีปัญหาในการจัดการควบคุมสถานการณ์ จึงออกจากห้องนักบินไปพูดคุยกับผู้โดยสารเอง ทำให้โคตะซึ่งเป็นผู้ตรวจการไม่พอใจ และสั่งพักงานเขา

ตอนที่ 2 – หลังจากครบกำหนดพักงานซินโกตั้งใจจะกลับไปทำงาน แต่โคตะกลับเลื่อนระยะเวลาพักงานเขา เพราะเขาไม่ได้เรียนรู้อะไรระหว่างที่พักงาน

“แม้จะไม่สามารถขับเครื่องบินได้ แต่ระหว่างพักงานนาย (ซินโก) ก็สามารถนั่งเครื่องบินได้ในฐานะผู้โดยสาร” – โคตะ

ทั้งนี้ โคตะยังบอกอีกว่า ซินโกไม่มีคุณสมบัติจะเป็นนักบิน จึงจะเขียนรายงานให้ซินโกทำงานภาคพื้นดิน ซินโกจึงตัดสินใจจะลาออก เพราะเขาต้องการเป็นนักบินเท่านั้น แต่เมื่อฟังคำพูดจากคนรอบข้าง ทั้งโอตะที่เป็นลูกเรือ พ่อของเขา และโอภาวะ ทำให้เขาตัดสินใจไปขอโทษโคตะ และขอโอกาสทำงานอีกครั้ง แต่ไม่ยอมรับว่าการออกจากห้องนักบินของเขาเป็นเรื่องผิด เนื่องจากเขาเชื่อว่าสถานการณ์ที่แตกต่างกัน นักบินจำเป็นต้องตัดสินใจแก้ปัญหาโดยไม่สามารถจะคำนึงถึงแต่ระเบียบกฎเกณฑ์ในตำราได้ จำเป็นต้องคิดถึงชีวิตความปลอดภัยของลูกเรือและผู้โดยสารเป็นหลัก

ตอนที่ 3 – ผู้โดยสารที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกลัวการขึ้นเครื่องบิน และเมื่อเครื่องขึ้นไปได้สักพักก็ขอให้ลงจอดทันที ชินโกซึ่งไม่พอใจว่าเขาใช้อำนาจเอาแต่ใจตน ไม่คำนึงถึงผู้โดยสารคนอื่นที่จะต้องเดือดร้อน จึงตั้งใจว่าจะไม่ลงจอด แต่โคตะซึ่งเป็นนักบินเรียกลูกเรือมาสอบถามอาการของผู้โดยสารรายดังกล่าว เมื่อพบว่าอาการไม่สู้ดี จึงตัดสินใจลงจอดฉุกเฉิน เมื่อเครื่องลงจอด แพทย์จึงแจ้งว่าหากไม่นำเครื่องลงจอดและปล่อยให้ทนนานกว่านี้ ผู้โดยสารรายนี้อาจหัวใจวายได้ เขาจึงสอนชินโก ไม่ให้ใช้ความรู้สึกส่วนตัวมาตัดสินใจโดยลำเอียง ไม่ว่าผู้โดยสารจะเป็นใคร ก็ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยในชีวิตของทุกคนเท่ากัน

ภาพที่ 4.9.19 การประชุมสำหรับเที่ยวบินที่ว่าจ้างเป็นพิเศษโดยรัฐบาลเพื่อรับผู้ได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุ

ตอนที่ 4 – มีการว่าจ้างจากทางรัฐบาลให้จัดทำเที่ยวบินพิเศษเพื่อไปรับผู้ประสบภัยจากเหตุการณ์ไฟไหม้ ต้องมีการประชุมกันทุกหน่วยงาน ทั้งนักบินที่ต้องปรับเส้นทางการบินเพื่อให้ไปถึงจุดมุ่งหมายเร็วที่สุด ลูกเรือที่ต้องเตรียมตัวต้อนรับผู้โดยสารซึ่งเป็นผู้บาดเจ็บ และช่างเครื่องที่ต้องปรับเปลี่ยนเครื่องบินให้เหมาะกับการรับผู้ได้รับบาดเจ็บ จำเป็นต้องมีการติดตั้งอุปกรณ์การแพทย์ และเตียงเพิ่มเติม

ภาพที่ 4.9.20 โนริโกะพนักงานต้อนรับจำเป็นต้องปลอมโยนผู้โดยสารที่สามีของเธอเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ

ระหว่างที่เครื่องบินกำลังจะขึ้น ผู้โดยสารที่ได้รับบาดเจ็บเกิดรู้สึกตัวขึ้นและร้องเรียกหาสามีซึ่งเสียชีวิตในอุบัติเหตุ โนริโกะซึ่งเป็นลูกเรือจำเป็นต้องเข้าควบคุมสถานการณ์และปลอมเธอจนสงบสติอารมณ์และสามารถนำเครื่องขึ้นได้ นั่นทำให้เธอตัดสินใจที่จะเป็นพนักงานต้อนรับ

ต่อไป หลังจากที่ได้รับขอเสนอบริษัทให้เปลี่ยนมาทำงานภาคพื้นดินแทนเพราะเธออายุมากแล้ว

ภาพที่ 4.9.21 ฟุคาอุระถูกโคดะตำหนิเรื่องเธอทำตัวไม่เหมาะสม เธอตั้งใจจะฟ้องเขาและรวมตัวพนักงานกันประท้วง ทำให้โคดะถูกพักงานไปด้วย

ตอนที่ 5 – ฟุคาอุระซึ่งเป็นหนึ่งในพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน พบกับศิลปินที่เธอชื่นชอบจึงทำท่าดีใจและขอลายเซ็น แม้ว่าจะอยู่ในเวลางาน ทำให้โคดะไม่พอใจและตำหนิเธอ เธอตั้งใจจะฟ้องเขา และพนักงานต่างรวมตัวกันประท้วง ทำให้โคดะถูกให้พักงานระหว่างที่พวกเธอไม่ยอมขึ้นบินกับเขา ในตอนหลัง โองาวะและชินโกต่างไปพูดคุยกับฟุคาอุระจนเธอเปลี่ยนใจไม่ฟ้องโคดะและปรับเปลี่ยนทัศนคติของตนโดยจะทำงานให้ดีขึ้น

ภาพที่ 4.9.22 ผู้โดยสารไม่พอใจและแย่งโทรศัพท์ที่ไปคุยกับนักบิน

ตอนที่ 6 – เกิดหมอกหนาระหว่างที่เครื่องบินจะลงจอดที่สนามบินนาริตะ (โตเกียว) และสนามบินที่คันไซ (โอซากะ) เองก็มีพายุเข้า จำเป็นต้องไปลงจอดที่สนามบินชิโตเซะ (ฮอกไกโด) ซึ่งอยู่ไกลโตเกียวออกไป ทำให้ผู้โดยสารจำนวนหนึ่งไม่พอใจ ชินโกเองก็ไม่เข้าใจที่โคดะล้มเลิกความตั้งใจเร็วเกินไป เพราะหากวนรออยู่ อาจจะมีช่วงที่ฟ้าเปิดจนสามารถลงจอดได้

เมื่อขับไประหว่างทาง โคดะจึงบอกว่า เขาลงจอดที่ชิโตเซะเพียงเพื่อจะเติมน้ำมันเท่านั้น และจะบินกลับไปนาริตะ พอดีเวลาที่สนามบินจะมีวิสัยทัศนดีพอจะลงจอดได้

ตอนที่ 7 – ชินโกพบปัญหาเล็กน้อยระหว่างที่ตรวจร่างกายทำให้เขาถูกพักงานระหว่างที่รอผลตรวจอย่างละเอียด ทำให้เขาตัดสินใจดูแลตัวเองมากขึ้น และเลิกสูบบุหรี่

ในการสอบภาคปฏิบัติซึ่งมีโคตะเป็นผู้คุมสอบ ชินโกขึ้นบินกับกัปตันยามากามิซึ่งเป็นนักบินผู้มากประสบการณ์และได้รับความไว้วางใจอย่างสูง ชินโกได้รับมอบหมายให้ขับเครื่องบินระหว่างที่ผ่านหลุมอากาศ ยามากามิกลับไม่ไวใจชินโกและตัดสินใจควบคุมเครื่องเอง เมื่อถึงเวลาประกาศผลสอบ โคตะจึงบอกว่ายามากามิหมดความสามารถในการเป็นนักบินแล้ว ให้ลาออกเพราะเครื่องบินปัจจุบันมีเครื่องมือล้ำสมัยมากมายที่ออกแบบมาเพื่อให้นักบินขับไปคู่กันสองคน การที่ยามากามินำเครื่องบินมาขับเองทั้งหมดโดยไม่ไวใจชินโก จึงเป็นสิ่งที่ผิดพลาด

ตอนที่ 8 – ในการซ่อมลงจอดฉุกเฉิน ชินโกเอาตัวไปรับโคตะซึ่งสะดุดจนเกือบจะหล่นจากเครื่องบินจนเขาต้องตกลงไปเอง

ตอนที่ 9 – ชินโกได้รับบาดเจ็บจากการที่ตกลงมาจากเครื่องบิน แพทย์บอกว่าเขาไม่สามารถจะเป็นนักบินได้อีก เขาจึงล้มเลิกความคิดที่จะเป็นนักบิน แต่สุดท้ายหลังจากคุยกับโอการะ เขาก็ตัดสินใจจะทำกายภาพบำบัดจนหาย และทำการผ่าตัดจนสามารถกลับมาเป็นนักบินได้อีกครั้ง

ตอนที่ 10 – เกิดอุบัติเหตุไฟฟ้าช็อตระหว่างที่โอการะกำลังขึ้นบินครั้งแรก โดยมีชินโกและโคตะเป็นนักบิน แม้ว่าโอการะจะกลัวในตอนแรก แต่เธอก็สามารถรับมือกับหน้าที่ในฐานะช่างเครื่อง หาสาเหตุที่ทำให้ไฟดับในห้องผู้โดยสารได้ และเป็นเพียงไฟช็อตที่จะไม่ลุกลามไปเกี่ยวข้องกับเครื่องยนต์และห้องนักบิน ทำให้ผู้โดยสารเบาใจ และสามารถลงจอดได้ตามปกติ

(2) ปัญหาส่วนตัวของตัวละคร

นอกจากเรื่องราวจะดำเนินไปด้วยปัญหาระหว่างการบินแล้ว ยังมีปัญหาอื่นๆ ของตัวละครแต่ละตัวมาประกอบ ทำให้เรื่องราวสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น โดยจะแบ่งเป็นปัญหาของแต่ละตัวละคร ดังนี้

(2.1) ความรับผิดชอบของชินโกในฐานะนักบิน

ในตอนเริ่มเรื่องจะเห็นได้อยู่หลายครั้งที่ชินโกมักจะตื่นสาย และต้องรีบร้อนไปที่สนามบิน แม้ว่าเขาจะไม่ได้ไปสาย แต่ก็ไปทันเวลาแบบฉิวเฉียด แสดงให้เห็นว่าความรับผิดชอบของชินโกใน

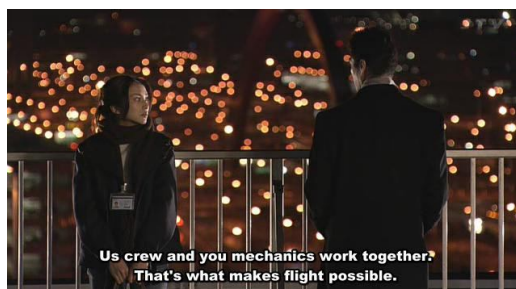
ฐานะนักบินยังต่ำอยู่ แต่หลังจากที่เขาได้รู้จักกับโคดะ โคดะได้สอนให้เขารู้ถึงการเป็นนักบินที่ดี และได้สอนให้เขารู้จักปรับเปลี่ยนตัวเองให้มีความรับผิดชอบมากขึ้น

ชินไถมองว่า เครื่องบินลำหนึ่งเดินทางไปจุดหมายหนึ่งโดยมีนักบิน ลูกเรือและผู้โดยสาร เป็นทีมเดียวกัน ไปพร้อมๆ กัน ทุกคนต้องช่วยกันเพื่อให้ไปถึงจุดหมายได้ ดังนั้น เขาจึงใส่ใจ ความรู้สึกของทุกคน ทั้งนักบินด้วยกัน ลูกเรือ หรือแม้กระทั่งผู้โดยสาร

ปัญหาทั้งหลายแม้ว่าจะเกิดกับคนอื่น แต่ชินไถก็มักจะเป็นห่วงเป็นใยและเข้าไปช่วย แก้ปัญหาเสมอหากสามารถจะทำได้ ไม่เว้นแม้กระทั่งตอนที่โคดะถูกพนักงานต้อนรับรวมตัวกัน ประท้วง ชินไถก็เสนอตัวเข้าไปหาโคดะเพื่อถามไถ่ว่ามีอะไรที่เขาจะสามารถช่วยเหลือได้หรือไม่ นอกจากนั้น ยังไปช่วยคุยกับฟุคาคุระซึ่งเป็นตัวต้นเหตุที่ก่อการประท้วงขึ้นด้วย

(2.2) ความเข้มงวดของโคดะในฐานะนักบิน

ในละครจะแสดงให้เห็นภาพของโคดะที่เข้มงวดกับทุกคน ไม่เว้นแม้กระทั่งกับต้นยามากา มิซึ่งเคยเป็นอาจารย์ของเขามาก่อน โคดะมักจะไม่ยิ้มแย้ม เกรงขริม และต้องการให้ทุกคนปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด

ภาพที่ 4.9.23 โคดะแวมะถามไถ่โอภาวะที่ลงมาจากเครื่องบินเพราะความกลัว

โคดะเข้มงวดกับคนอื่นและตัวเอง เนื่องจากความรู้สึกผิดจากอุบัติเหตุในอดีตที่เขามีส่วน เกี่ยวข้อง และมักจะคอยดูแล อ่อนโยน และเป็นห่วงเป็นใยโอภาวะซึ่งเป็นลูกของผู้เสียชีวิตใน อุบัติเหตุเครื่องบินตกนั้น พร้อมกับส่งเงินช่วยเหลืออย่างสม่ำเสมอต่อเนื่องเป็นเวลานาน เพื่อเป็น การไถ่โทษความผิดนั้น

หลังจากที่โอภาวะรู้ตัวว่าโคดะคือคนที่คอยส่งเงินมาให้เธอและครอบครัวเพื่อชดเชย ความผิด เธอจึงนำเงินไปคืนและขอรับรองให้โคดะหยุดส่งเงินมา เพราะมันย่ำแย่เกินไปให้เธอนึกถึง

เหตุการณ์วันนั้นเสมอ เธอบอกให้เขาให้อภัยตัวเอง และมองเธอในฐานะช่างเครื่องคนหนึ่ง
เหมือนกับคนอื่น

(2.3) การกลั้วการขึ้นเครื่องบินของโอภาวะ

พ่อแม่ของโอภาวะประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตกเสียชีวิต เธอจึงกลั้วการขึ้นเครื่องบิน แม้ว่า
จะไม่เคยขึ้นมาก่อนก็ตาม โดยอุบัติเหตุครั้งนั้นเครื่องบินตกเนื่องจากความผิดพลาดของ
เครื่องยนต์ เธอจึงหันมาเป็นช่างเครื่อง เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความสูญเสียเช่นนั้นกับครอบครัวอื่น
อีก

ภาพที่ 4.9.24 โอภาวะที่กลั้วการขึ้นเครื่องบิน

ในเรื่องจะมีการพูดถึงการขึ้นเครื่องบินของโอภาวะอยู่ 3 ครั้ง ครั้งแรกคือตอนที่เธอได้รับ
มอบหมายให้ไปทำงานที่ฮอนโนลูลู ประเทศฮาวาย แทนที่จะดีใจ เธอกลับหวาดวิตก แต่ก็ไม่กล้าที่
จะบอกใคร จนกระทั่งชินไกรรู้เข้า ในครั้งนั้น ชินไกรช่วยพูดให้กำลังใจเธอว่าหากจะกลัวเครื่องบินก็
ไม่เห็นแปลก และหากเธอยังไม่พร้อมก็ให้เธอกลับไปก่อน เธอจึงตัดสินใจลงจากเครื่อง ไม่เดินทาง
ในวันนั้น

ครั้งที่สองในการขึ้นเครื่องบินของเธอ คือการขอมลงจอดฉุกเฉินที่แม้ว่าจะจะเป็นเพียงการขอม
แต่ก็ทำให้เธอหวาดกลัวและไม่ยอมลุกจากที่นั่งเพื่ออพยพไปตามแผนการขอม จนกระทั่งได้ชินไกร
มาถามได้ด้วยความเป็นห่วง เธอจึงลุกจากที่นั่งและอพยพออกไปได้

ภาพที่ 4.9.25 โอภาวะขึ้นเครื่องบินครั้งแรกและได้พบกับพระอาทิตย์ขึ้นพอดี

การขึ้นเครื่องบินครั้งที่สามของโอภาวะ คือในตอนจบ ที่ชินไถกลับมาเป็นผู้ช่วยนักบินได้อีกครั้ง และเธอตัดสินใจจะนั่งเครื่องบินไปฮอนโนลูลูกับเขา แม้ว่าในตอนแรกเธอจะยังกลัวอยู่ แต่ก็ได้เด็กที่นั่งข้างๆ คอยช่วยปลอบโยนให้เธอเข้มแข็ง และระหว่างการบินยังเจออุบัติเหตุที่ทำให้ไฟดับ ทำให้เธอต้องลุกไปช่วยหาต้นเหตุ ทำயที่สุดแล้ว เมื่อหาสาเหตุของไฟดับได้ ก็เป็นเวลาทีเครื่องบินใกล้จะถึงจุดหมาย และพระอาทิตย์ก็ขึ้นพอดี ทำให้เธอมองเห็นความงามของท้องฟ้าในตอนที่อยู่บนเครื่องบินเหมือนกับที่ชินไถเคยพูดไว้

(3) ความรักของชินไถและโอภาวะ

แม้ว่าการเริ่มต้นความสัมพันธ์ของชินไถและโอภาวะจะไม่ค่อยดีนัก เนื่องจากในการพบกันครั้งแรกคือตอนที่โอภาวะตำหนิชินไถซึ่งขับเครื่องบินลงจอดได้ไม่ดี ทำให้เครื่องกระแทกรันเวย์ หลังจากนั้น เมื่อชินไถต้องขึ้นบินอีกครั้งและพบชนกติดอยู่ในเครื่องยนต์ก็ตำหนิโอภาวะและเรียกให้เธอมาตรวจเช็คซ้ำอีกครั้ง จนเธอเสียใจและร้องไห้ นอกจากนั้น ยังถูกเจ้านายตำหนิที่ไปมีปากเสียงกับนักบิน

ชินไถรู้สึกผิดกับการกระทำของเขาที่ทำให้เธอต้องเสียใจและสูญเสียความมั่นใจ จึงตามไปขอโทษเธอ และหลังจากนั้น ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็ค่อยๆ พัฒนาไปเรื่อยๆ เนื่องจากทั้งคู่บ้านอยู่ละแวกใกล้เคียงกัน มักจะเจอกันตามร้านอาหารหรือว่าริมแม่น้ำอยู่บ่อยครั้ง แม้ว่าแรกๆ ทั้งคู่จะพูดคุยเหมือนจะเถียงกันและไม่ได้คุยกันด้วยดีนัก แต่ทั้งคู่ก็มักจะแนะนำและช่วยเหลือกัน จนกระทั่งผูกพันกลายเป็นความรักในที่สุด

ภาพที่ 4.9.26 ชินไถและโอภาวะกลายเป็นคู่รักกันในท้ายที่สุด

ความรักของทั้งคู่ถูกมองว่าแปลกในสายตาของผู้ร่วมงานส่วนหนึ่ง เนื่องจากชินไถเป็นนักบินหนุ่มที่เป็นที่หมายปองของพนักงานต้อนรับ ส่วนโอภาวะเป็นช่างเครื่องที่ทำงานหนักอยู่ภาคพื้นดิน และยังเป็นสายงานที่พนักงานส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย ทำให้ตอนที่ทั้งคู่ทำความรู้จักกัน

ใหม่ๆ มักจะถูกคนอื่นมองว่าแปลกและไม่คู่ควรกัน โดยมองว่านักบินก็ต้องคู่กับพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินเท่านั้น แม้กระทั่งโองการเอง ในตอนที่ชินโกมาพูดคุยกับเธอนั้น เธอก็บอกว่าโลกของเขาและเธอแตกต่างกันเกินไป แต่ชินโกกลับเถียงว่าโลกของทั้งสองไม่ได้แตกต่างกัน เพราะต่างก็ทำงานเป็นทีมเพื่อทำให้เครื่องบินบินไปสู่จุดหมายเหมือนกัน หลังจากนั้น ทั้งคู่ก็ค่อยๆ พัฒนาความสัมพันธ์โดยไม่ได้สนใจเรื่องความแตกต่างนี้อีก จนกระทั่งกลายเป็นคู่รักกัน

ค. วิเคราะห์การสร้างตัวละคร

ชินโก ฮาจิเมะ

(1) ลักษณะภายนอก

ภาพที่ 4.9.27 ชินโกถูกสาวๆ พนักงานต้อนรับรุ่มลุ่มเวลาที่ไปสังสรรค์

ชินโกเป็นชายหนุ่มหน้าตาดีที่มักจะถูกสาวๆ พนักงานต้อนรับมาติดพันและชื่นชอบเสมอ แต่เขากลับไม่สนใจเรื่องนี้หรือพวกพนักงานต้อนรับเท่าไรนัก ส่วนใหญ่จะเห็นเขาอยู่ในชุดนักบินเวลาทำงาน แต่เวลาที่ไม่ได้ทำงาน เขาก็จะสวมเสื้อคอกกลมกับกางเกงขาวาวสบายๆ แต่ก็ดูเรียบง่าย

(2) บทพูด/บทสนทนา

ชินโกมักจะพูดในสิ่งที่คิดออกมาอย่างตรงไปตรงมา เช่น การที่เขาบอกว่า ไม่เห็นด้วยกับโคตะเรื่องของกฎที่ห้ามนักบินออกมาจากห้องนักบิน หรือตอนที่โนริโกะ พนักงานต้อนรับถูกเสนอว่าให้ย้ายมาประจำที่ภาคพื้นดิน เขาก็ไปพูดขอร้องกับเธอจริงๆ ว่าเขาไม่อยากให้เธอเลิกเป็นพนักงานต้อนรับ

ชินโกมักจะพูดอยู่เสมอว่า เขารักการบิน เขาชอบเห็นท้องฟ้าเหนือเมฆ เขาชอบสีของมัน และเขาชอบที่ได้เห็นพระอาทิตย์อยู่ใกล้ๆ นอกจากนี้ เขามักจะบอกว่า เขาเห็นเครื่องบินเหมือนกับ

ทีมหนึ่งที่นักบิน ลูกเรือและผู้โดยสารมีจุดมุ่งหมายปลายทางเดียวกัน ดังนั้น ทุกฝ่ายจึงต้องช่วยกันให้มันลุล่วงไปด้วยดี

(3) การกระทำภายนอก

ภาพที่ 4.9.28 ชินโกโมโหโคตะจนวิ่งไปกระชากคอเสื้อ

ชินโกเป็นคนอารมณ์ร้อนในช่วงแรกๆ ที่เขามีปัญหากับโคตะนั้น เขามักจะควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่อยู่ และถึงกับคว้าคอเสื้อโคตะมาเพื่อจะตอยเขา แต่ก็ถูกโคตะตักเตือนว่า ถ้าชินโกตอยเขาจะทำให้ถูกไล่ออกทันที

นอกจากเรื่องของอารมณ์ร้อนแล้ว เขามักจะสูบบุหรี่จัดอยู่เสมอ โดยจะสามารถเห็นตอนที่เขาสูบบุหรี่ได้ตลอดเวลาในช่วงที่ไม่ได้ขับเครื่องบิน แต่เมื่อเขาตรวจร่างกายและเขาพบว่า หากสุขภาพไม่ดีเขาจะไม่ได้เป็นนักบินอีกเลย เขาจึงเลิกสูบบุหรี่ทันที และแม้ว่าจะมีใครชักชวนให้เขาสูบ เขาก็ปฏิเสธอย่างเด็ดขาด

ชินโกมักจะมาถึงสนามบินเกือบจะไม่ทันเวลาเสมอ เพราะเขามักจะขี้เซาและนอนตื่นสาย จึงต้องรีบเร่งไปสนามบิน จนกระทั่งเขามาบินกับโคตะและถูกตักเตือนว่าให้มาล่วงหน้าเพื่อมาเตรียมตัวเผื่อมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น หลังจากถูกตักเตือนแล้ว ชินโกก็ยังมาสายอยู่บ้าง แต่ในที่สุดเขาก็ค่อยๆ ปรับตัวจนมาถึงในเวลาที่เหมาะสม

ชินโกเป็นคนที่ห่วงใยเรื่องของคนอื่น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของโอภาวะ เรื่องของโคตะ หรือเรื่องของโนริโกะ พนักงานต้อนรับ และเรื่องของผู้โดยสารในเครื่องบิน เขามักจะทนไม่ได้ที่จะต้องอยู่เฉยๆ โดยไม่ทำอะไรเพื่อช่วยเหลือหรือแก้ไขเหตุการณ์นั้น ในตอนที่โคตะจะถูกพนักงานต้อนรับคนหนึ่งฟ้อง เขาก็ไปพูดกับเธอ เพื่อตักเตือนและห้ามไม่ให้เธอฟ้องโคตะ นอกจากนั้น ยังยอมไปกินข้าวกับเธอ เพื่อแลกกับการที่เธอจะยอมไม่ฟ้องโคตะ

(4) การกระทำภายใน

ชินไกรรักในการบินและต้องการที่จะขับเครื่องบินขึ้นไปในท้องฟ้าเสมอ ในตอนที่เขาประสบความสำเร็จและหมดสติไปนั้น เขาฝันถึงเหตุการณ์ครั้งที่เขาได้ขับเครื่องบินขึ้นไปในท้องฟ้าครั้งแรก เขามีท่าทางตื่นเต้นดีใจ มองท้องฟ้าด้วยสีหน้าเป็นสุข และพูดกับนักบินที่เป็นครูฝึกสอนว่าเขารักในการบินและท้องฟ้าเหนือเมฆแค่ไหน

(5) ปฏิกริยาของตัวละครอื่น

ดังที่กล่าวไปแล้วว่า ชินไกรเป็นที่สนใจของสาว ๆ พนักงานต้อนรับ ด้วยหน้าตาที่หล่อเหลาของเขา นอกจากเรื่องหน้าตาแล้ว เขายังเป็นคนที่ เป็นห่วงเป็นใยคนอื่นจนอาจจะเรียกได้ว่าจู้จี้จุกจิกเกินไปสำหรับคนอื่น โคตะมักบอกเสมอว่า ถ้าชินไกรมีเวลาว่างเขาควรจะสนใจเรื่องของตัวเองมากกว่าเอาเวลามานั่งคิดถึงเรื่องคนอื่น

ง. อาชีพของตัวละครกับบริบทในละคร

นักบินเป็นอาชีพที่ถือว่ามีเกียรติในสังคม เป็นอาชีพที่ต้องรับผิดชอบชีวิตของผู้โดยสารอีกหลายร้อยคนระหว่างที่นั่งอยู่บนเครื่องบินตลอดการเดินทาง ดังนั้น นักบินนอกจากจะมีข้อกำหนดที่จะต้องสอบให้ผ่านทั้งทางด้านทฤษฎีและปฏิบัติแล้ว ยังจะต้องมีการตรวจเช็คสุขภาพและตรวจสอบสมรรถนะของร่างกาย เพื่อให้ นักบินมีความพร้อมสำหรับการทำงาน ไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้นระหว่างการบิน นักบินจึงเป็นอาชีพที่ได้รับการยอมรับและชื่นชมจากสังคม แม้กระทั่งพวกผู้หญิงเองก็จะชอบนักบิน มีประโยคหนึ่งที่พวกพนักงานต้อนรับพูดกับชินไกรตอนที่เขาบอกจะลาออกว่า “ถ้าเขาไม่เป็นนักบิน เขาก็หมดความหมาย” แสดงให้เห็นว่า การที่พวกเธอมาสนใจเขานั้นก็เป็นเพราะอาชีพนักบินที่เขาสวมบทบาทอยู่นั่นเอง

ในละครเหมือนกับตัวละครที่มีลักษณะนิสัยต่างกันคนละขั้ว คือ ชินไกรและโคตะ ซึ่งมีทัศนคติในการบินที่แตกต่างกัน คนหนึ่งยึดถือกฎระเบียบเป็นหลัก อีกคนหนึ่งยึดถืออารมณ์เป็นหลัก เมื่อทั้งคู่ได้มาทำงานร่วมกัน จึงค่อย ๆ ปรับทัศนคติเข้าหากัน ต่างเรียนรู้จากอีกฝ่าย เข้าใจว่ากฎระเบียบมีไว้เพื่อให้ปฏิบัติตามแต่ก็สามารถเปลี่ยนแปลงให้เข้ากับสถานการณ์ได้ และบางครั้งก็ไม่ควรให้อารมณ์อยู่เหนือเหตุผล เพราะทั้งคู่เองก็มีความปรารถนาเดียวกันคือจะบินไปให้ถึงจุดหมายโดยสวัสดิภาพ

มุมมองของผู้โดยสารที่มีต่อนักบินจะคล้ายกับรู้ว่าชีวิตของตัวเองตกอยู่ในการควบคุมของนักบิน ในเหตุการณ์ฉุกเฉินที่เครื่องบินอาจจะไม่สามารถไปลงจอดที่จุดหมายปลายทางได้ หรือเกิดความล่าช้า ผู้โดยสารจึงจะแสดงความไม่พอใจโดยมุ่งเป้าหมายไปที่นักบินผู้ที่มีอำนาจตัดสินใจแก้ไขสถานการณ์ มากกว่าจะให้ความสำคัญกับลูกเรือคนอื่นๆ ดังนั้น นักบินจึงเหมือนกับเป็นหัวหน้าใหญ่ในการเดินทาง คือมีสิทธิ์ขาดในการตัดสินใจ และเป็นคนที่เป็นคนกุมชีวิตผู้โดยสารและลูกเรือไว้

สำหรับลูกเรือหรือพนักงานต้อนรับ นักบินจะเหมือนกับเป็นหัวหน้า โดยก่อนขึ้นบินทุกครั้งจะมีการพูดคุยโดยนักบินก่อนเพื่อบอกสถานการณ์เกี่ยวกับการบินคร่าวๆ เช่น สภาพอากาศในเที่ยวบิน เป็นต้น ลูกเรือหรือพนักงานต้อนรับนอกเหนือจากมีหน้าที่ดูแลให้บริการผู้โดยสารแล้ว หากเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินหรือเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้นมา ก็จะต้องเป็นผู้ควบคุมดูแลสถานการณ์ และพยายามดูแลให้ผู้โดยสารอยู่ในความสงบ จึงเป็นเหมือนกับผู้ช่วยนักบินดูแลในส่วนของห้องผู้โดยสารแทนนักบินที่ไม่สามารถออกจากห้องนักบินได้

ด้านช่างเครื่องจะเป็นเหมือนกับคนที่จัดการดูแลเครื่องบินเท่านั้น ไม่มีโอกาสได้ขึ้นบินเหมือนกับนักบินหรือพนักงานต้อนรับ เมื่อเทียบระดับความสำคัญในทำงานแล้ว จึงเหมือนกับเป็นส่วนที่อยู่ต่ำต่อยกกว่าทุกฝ่าย พวกพนักงานต้อนรับเองก็ถูกพวกเขา และพวกเขาเองก็รู้สึกว่าเขาอยู่คนละโลกกับพวกนักบินและพนักงานต้อนรับ แต่ที่จริงแล้วก็ป็นอาชีพที่มีความสำคัญกับการบินไม่แพ้กับนักบินหรือพนักงานต้อนรับ เพราะต้องคอยดูแลเครื่องบินด้วยความเชี่ยวชาญและละเอียดรอบคอบ ไม่ให้เกิดความผิดพลาดกับเครื่องบินจนทำให้เกิดอุบัติเหตุหรือความขัดข้องระหว่างขึ้นบินหรือลงจอด

4.2 การวิเคราะห์ละครที่นำมาศึกษาในภาพรวม

4.2.1 แบ่งตามประเภทของละคร

ในละครทั้งหมด 9 เรื่องที่นำมาวิเคราะห์นั้น ทั้งหมดเป็นละครแบบ *Trendy Drama* ซึ่งก็คือละครโทรทัศน์สมัยใหม่ของญี่ปุ่นซึ่งเนื้อเรื่องจะแสดงให้เห็นการดำเนินชีวิตในปัจจุบันของคนหนุ่มสาว ซึ่งต้องเผชิญปัญหาในเรื่องของหน้าที่การงาน ความพยายามเพื่อจะบรรลุเป้าหมายในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ และอาจมีความรักมาเกี่ยวข้อง หากนำทั้ง 9 เรื่องมาแบ่งตามแนวเรื่องของละครแล้วก็จะแบ่งได้ 3 ประเภทหลักๆ คือ

(1) ละครแนวสืบสวนสอบสวน

สำหรับละครที่มีแนวสืบสวนสอบสวนนั้นจะเหมือนกับละครสืบสวนสอบสวนทั่วไป คือ มีปัญหาเกิดขึ้นในแต่ละตอน และตัวละครหลักจะต้องพยายามแก้ไขปมปริศนานั้น เพื่อให้เข้าใจความจริง ให้คลี่คลายคดีต่างๆ ลุล่วงไปได้ และนำไปสู่การจับกุมตัวผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีในที่สุด โดยอาศัยการปิดบังความจริงบางอย่างจากคนดู เพื่อให้คนดูรู้สึกตื่นเต้นและ เอาใจช่วยตัวละครในการไขคดี

ภาพที่ 4.10 ตัวละครเอกจากละครเรื่อง *Mr. Brain* และ *Galileo* ทั้งสองคนเป็นนักวิทยาศาสตร์แต่ก็เข้าไปสืบสวนคดีต่างๆ ด้วยตัวเอง

ในละครทั้ง 9 เรื่องที่นำมาวิเคราะห์นั้น จะมีละครอยู่ 2 เรื่องที่เป็นแบบนี้ คือ *Mr. Brain* และ *Galileo* โดยจะนำเอาอาชีพที่เกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อมในการสืบสวนคดีต่างๆ ของตำรวจมาแล้วเรื่องเพื่อสืบสวนคดี โดยอาชีพของตัวละครหลักทั้งสองเรื่องนั้น เป็นนักวิทยาศาสตร์แท้จริงแล้วจึงไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการสืบสวนสอบสวนในคดี แต่ด้วยความอยากรู้อยากเห็น และต้องการพิสูจน์ ทดลอง และทำความเข้าใจตามอุปนิสัยของนักวิทยาศาสตร์จึงพาตัวเองเข้ามาเกี่ยวข้องและสืบสวนคดีต่างๆ โดยใช้ความรู้ของพวกเขาในการคลี่คลายคดีให้ลุล่วงไป และสามารถจับกุมตัวคนร้ายมาดำเนินคดีได้ ซึ่งตัวละครหลักในทั้งสองเรื่องเป็นนักวิทยาศาสตร์ทั้งคู่ ได้แก่ นักฟิสิกส์ และนักประสาทวิทยา

(2) ละครที่มีแก่นเรื่องของความรักมาเกี่ยวข้อง

แม้ว่าละครจะมีแก่นเรื่องเกี่ยวกับการดำเนินอาชีพของตัวละคร แต่ว่าเนื้อเรื่องยังประกอบไปด้วยเรื่องของความรักหนุ่มสาวเป็นจุดสำคัญในการดำเนินเรื่อง โดยแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาความสัมพันธ์ของตัวละครจากรักของทั้งสองฝ่าย และเรื่องของความรักมีผลต่อการตัดสินใจของตัวละคร

จากละครที่นำมาศึกษานั้น ประกอบไปด้วยละครที่มีเรื่องความรักทั้งหมด 6 เรื่อง ได้แก่ *Dr. Koto Shinryajo*, *Good Luck!*, *Pride*, *Haken no Hinkaku*, *Change* และ *Engine* โดยในทั้ง 6 เรื่องจะมีความรักแบบหนุ่มสาวเข้ามาเกี่ยวข้อง เป็นความรักของตัวละครหลักและตัวละครรอง โดยจะแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการความสัมพันธ์ของทั้งสอง จากที่เป็นแค่คนรู้จัก หรือไม่ถูกชะตากันมากนัก ก็จะค่อยๆ ทำความรู้จักกันมากขึ้น และเปลี่ยนแปลงการเป็นคู่รักกันในที่สุด ซึ่งความสัมพันธ์ของทั้งคู่จะช่วยเปลี่ยนแปลงตัวละครไปในทางที่ดีขึ้น ช่วยผลักดันให้ทำสิ่งที่ดีงาม สิ่งที่ต้องการและเหมาะสม เปลี่ยนแปลงแนวคิดบางอย่าง และผลักดันเป็นกำลังใจให้กันในการต่อสู้ฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้นในหน้าที่การงาน

ความรักแบบหนุ่มสาวในละครแต่ละเรื่องจึงมีบทบาทสำคัญในการเล่าเรื่อง เพราะการกระทำและความสัมพันธ์ของทั้งสองมีผลต่อการตัดสินใจของตัวละคร การเลือกเดินทางที่ถูกต้อง รวมถึงการมานะบากบั่นพยายามเพื่อคนที่ตนรัก

ในเรื่องของ *Dr. Koto Shinryajo* นอกจากจะแสดงถึงความรักในแบบของหนุ่มสาวแล้ว ยังมีความรักและความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว และคนบนเกาะที่อาศัยอยู่กันเป็นชุมชนที่อบอุ่น เช่นเดียวกัน ความรักและความสัมพันธ์ของคนในชุมชน ช่วยเป็นแรงผลักดันให้ โกโต้ตัดสินใจกระทำการที่ถูกต้องและสมควร จึงมีบทบาทในการเล่าเรื่อง และเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยเติมเต็มเรื่องราว

สำหรับเรื่อง *Engine* นั้น นอกจากจะมีความรักแบบหนุ่มสาวแล้ว ยังมีความรักความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างตัวละครที่เป็นเด็กที่อยู่ในบ้านรับเลี้ยงเด็กกับพระเอกและครูคนอื่นในบ้านด้วย ซึ่งความรักความผูกพันที่พวกเขาให้กันเหมือนกับเป็นคนในครอบครัว และมีผลต่อการตัดสินใจของตัวละครหลักเช่นเดียวกัน

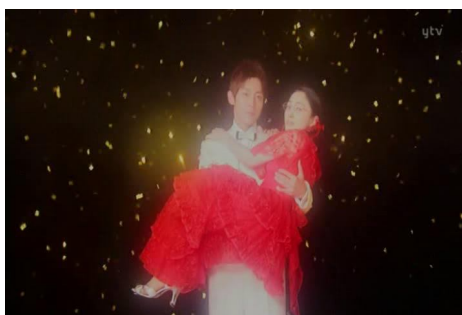
เมื่อพูดถึงความรักของคนในครอบครัว ใน 5 เรื่อง จากทั้งหมด 6 เรื่อง จะมีการพูดถึงความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว ที่ช่วยผลักดันให้ตัวละครหลักมีแรงใจในการก้าวเดินต่อไปสู่จุดหมายในชีวิต เพื่อจะประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ยกเว้นแต่เรื่อง *Pride* เท่านั้น ที่ไม่มีการพูดถึงครอบครัวของทั้งตัวละครหลักและตัวละครรองในฐานะที่ช่วยผลักดันให้ก้าวหน้าในอาชีพการงานเลย เนื่องจากภายในเรื่องต้องการสื่อให้เห็นว่าตัวละครหลักนั้นถูกทอดทิ้งจากแม่ทำให้สูญเสียความมั่นใจที่จะมีความรัก และมีหัวใจที่เย็นชาเหมือนกับน้ำแข็ง แม้ว่าในละครจะมีตอนที่แม่ของเขากลับมาหา ก็เพียงแต่จะมาขอหยิบยืมเงินเท่านั้น ทำให้เขายิ่งเจ็บปวดกว่าเดิม สำหรับ

ในเรื่อง *Pride* จะมีเพียงแต่การเล่าถึงโค้ชเท่านั้นที่เป็นตัวแทนของครอบครัวผลักดันตัวละครหลักให้สู้ต่อไปเพื่อที่จะประสบความสำเร็จ

โดยทั้งหมด 6 เรื่อง จะมีการแสดงให้เห็นถึงความรักความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานด้วยกันด้วย ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงความสามัคคีและร่วมมือร่วมใจกันในการทำงานความพยายามที่จะทำงานให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยกัน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่คนญี่ปุ่นเน้นและให้ความสำคัญเกี่ยวกับการทำงานเป็นทีมมากกว่าการทำงานเป็นกลุ่ม

(3) ละครที่เน้นเรื่องตลกและแอ็คชั่น (Action Comedy)

แม้ว่าในทั้งหมด 9 เรื่องนั้น จะมีการสอดแทรกอารมณ์ขันเพื่อช่วยทำให้ละครมีความสนุกสนาน และคลายความเครียด แต่มีเพียงเรื่องเดียวเท่านั้นที่เน้นหลักที่อารมณ์ขัน คือเรื่อง *Gokusen* แม้ว่าเนื้อเรื่องบางครั้งจะมีความตึงเครียดในสถานการณ์ฉุกเฉินอยู่บ้าง แต่เกือบตลอดทั้งเรื่องดำเนินด้วยการสอดแทรกอารมณ์ขัน และมุกตลกลงไปด้วย

ภาพที่ 4.11 ภาพในจินตนาการของยามากุจิที่เพื่อนและเกินจริง

ในการทำใช้มุกตลกในเรื่องนี้นั้น ส่วนใหญ่จะใช้ความเกินจริง เพื่อให้รู้สึกตลกขบขัน เป็นสถานการณ์ที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และให้อารมณ์ความรู้สึกคล้ายกับกำลังดูการ์ตูนอยู่ โดยบางครั้งก็ใส่คอมพิวเตอรืกราฟฟิกบางอย่างเข้าไป และมีการใส่เสียงประกอบแปลกๆ เพื่อให้เหมือนกับกำลังรับชมการ์ตูน และเป็นสีสันในเรื่อง

นอกจากจะเป็นละครที่เน้นเรื่องตลกแล้ว ในทุกๆ ตอนจะมีการต่อสู้กัน และฉากแอ็คชั่นจะเป็นส่วนสำคัญของเนื้อเรื่องที่จะต้องมียุทธตอน จึงไม่ได้เป็นเพียงแค่ละครตลก แต่เป็นละครแอ็คชั่นด้วย

โดยความพยายามของตัวละครหลักในการบรรลุเป้าหมายในเรื่องนี้ ไม่ใช่เพื่อความก้าวหน้าของตัวเอง แต่เป็นการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตัวเองของนักเรียนไปในทางที่ถูกที่ควร และมุ่งสอนให้พวกเขากลายเป็นคนดีจนกระทั่งสามารถจบการศึกษาได้

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ละครโทรทัศน์ที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องที่ได้รับคามนิยมในญี่ปุ่นหลักๆ จะมีอยู่ 3 ประเภท คือละครแนวสืบสวนสอบสวน ละครที่มีแก่นเรื่องของการความรักเข้ามาเกี่ยวข้อง และละครตลกและแอคชั่น ซึ่งละครที่ได้รับความนิยมมากที่สุดทั้งในการนำมาสร้างก็คือ ละครที่เกี่ยวกับความรัก ซึ่งฟังดูแล้วอาจจะไม่แตกต่างกับความนิยมของละครโทรทัศน์ในประเทศไทย เพียงแต่ว่าในทุกเรื่องที่น่ามาวิเคราะห์นั้น มีประเด็นหลักอยู่ที่การประกอบอาชีพของตัวละครในการดำเนินเรื่อง มากกว่าการใช้ความรักเป็นตัวดำเนินเรื่องอย่างเดียวนั้น

4.2.2 แบ่งตามรูปแบบของละคร

(1) ละครเรื่องยาวเป็นตอนๆ หรือ Serial

ละครเรื่องยาวเป็นตอนๆ คือละครที่มีเส้นเรื่องยาวต่อกันตั้งแต่ต้นจนจบ มีเนื้อเรื่องเชื่อมต่อกันในแต่ละตอน โดยจำเป็นจะต้องดูทุกตอนถึงจะเข้าใจเรื่องราวทั้งหมด ละครที่นำมาศึกษาทั้งหมด 9 เรื่อง เป็นละครที่มีเนื้อเรื่องต่อกันในแต่ละตอนทั้งหมด 6 เรื่อง ได้แก่ *Change*, *Haken no Hinkaku*, *Dr. Koto Shinryou*, *Engine*, *Pride* และ *Good Luck!!* สังเกตได้ว่า ละครทั้ง 6 เรื่องดังกล่าว เป็นละครที่มีแก่นเรื่องความรักเข้ามาเกี่ยวข้องทั้งสิ้น โดยเล่าถึงพัฒนาการความสัมพันธ์ของตัวละคร ผ่านเรื่องราวต่างๆ ที่ทั้งคู่เผชิญร่วมกันมาจากเหตุการณ์และปัญหาต่างๆ ซึ่งเล่าเป็นเส้นเรื่องยาวต่อเนื่อง เมื่อพบปัญหาหนึ่ง ตัวละครมีการแก้ไขสถานการณ์อย่างไร หลังจากนั้น การแก้ไขสถานการณ์นั้น ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างไรกับตัวละคร และความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร จากนั้น มีปัญหาอะไรเข้ามาให้แก้ไขต่อเนื่องจากปัญหาเดิมไปเรื่อยๆ จนกระทั่งละครจบ

การเล่าเรื่องต่อเนื่องกันในแต่ละตอน แม้ว่าจะมีปมปัญหาเกิดขึ้นและอาจจะแก้ไขจบลงในแต่ละตอน แต่จะแตกต่างกับละครที่เนื้อเรื่องจบในตอน คือ ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้น แม้ว่าจะถูกแก้ไขแล้วก็จะส่งผลต่อเนื่องไปถึงตอนถัดไป เช่น ในละครเรื่อง *Good Luck!!* การที่ตัวละครเอกถูกพักงานในตอนหนึ่ง ส่งผลให้เขาตัดสินใจจะลาออกในตอนที่ 2 หรือ ในละครเรื่อง *Haken no Hinkaku* การที่พนักงานชั่วคราวส่งโปรเจกต์เข้าร่วมแข่งขันกับทางบริษัท ส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุและเกิดการเปลี่ยนแปลงในบริษัท พนักงานประจำคนหนึ่งต้องลาออก เกิดความไม่พอใจของ

พนักงานประจำ และเรื่องของโปรเจกต์ดังกล่าวถูกนำมาวิเคราะห์ จนกระทั่งผลิตขายจริงในตอนจบ เป็นต้น

(2) ละครชุดจบในตอน หรือ Series

ละครชุดจบในตอน คือละครที่เมื่อมีปมปัญหาเกิดขึ้น และเมื่อคลี่คลายแล้วก็จบลงในตอน โดยไม่ได้ส่งผลกระทบต่อเนื้อเรื่องในละคร ไม่จำเป็นต้องดูต่อเนื่องหรือเรียงลำดับก็สามารถเข้าใจเนื้อเรื่องได้ พบละครที่จบในตอนจากละครที่นำมาศึกษาทั้งหมด 3 เรื่อง ได้แก่ *Mr. Brain*, *Galileo* และ *Gokusen* ซึ่งเป็นละครแนวสืบสวนสอบสวนและละครที่เน้นเรื่องตลกและแอ็คชั่น

สำหรับละครเรื่อง *Mr. Brain* และ *Galileo* แม้ว่าจะมีละครบางตอนที่ยาวต่อเนื่อง 2 ตอน คือเริ่มปมปัญหาไว้ในตอนหนึ่งและคลี่คลายปมได้ในตอนถัดมา แต่ก็ถือว่าละครทั้งสองเรื่องนี้เป็นละครที่จบในตอนที่เรียกในวงการโทรทัศน์ว่า Series โดยปมปัญหาหนึ่งจะไม่ส่งผลสำคัญในการเปลี่ยนแปลงในเนื้อเรื่องมากเท่าใดนัก เพียงแต่อาจจะเกิดการเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยหรือความคิดการกระทำของตัวละคร ซึ่งเป็นลักษณะของการพัฒนาตัวละครตามเนื้อเรื่อง

เช่นเดียวกัน ละครเรื่อง *Gokusen* แม้จะไม่ใช่ละครแนวสืบสวนสอบสวน แต่ก็มีลักษณะรูปแบบการดำเนินเรื่องคล้ายกันคือเนื้อเรื่องจบในตอน เริ่มจากการเปิดประเด็นปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนคนหนึ่ง และการทะเลาะวิวาทกับบรรดานักเลง ได้รับการช่วยเหลือจากตัวละครเอก และจบลงด้วยการคลี่คลายปัญหานั้น โดยไม่ต่อเนื่องไปเนื้อเรื่องอีกตอน แม้ว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงตัวละคร แต่ประเด็นปัญหานั้นเมื่อแก้ไขแล้วก็ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อเนื้อเรื่องในตอนถัดมา

4.2.3 แบ่งตามเพศของตัวละครเอก

หากจะแบ่งตัวละครทั้ง 9 เรื่องออกตามเพศของตัวละครเอก จะพบว่า มี 2 ใน 9 เรื่องที่เป็นเพศหญิง คือเรื่อง *Gokusen* และ *Haken no Hinkaku* ซึ่งเป็นเรื่องของครูและพนักงานชั่วคราวในบริษัท นอกนั้นเรื่องอื่นที่เหลือจะเป็นเพศชายเป็นหลักทั้งสิ้น โดยมีตัวละครรองเป็นผู้หญิงที่มีอาชีพที่เกี่ยวข้องกับตัวละครหลัก โดยแบ่งเป็นตารางได้ดังนี้

ก. เรื่องที่มีตัวละครเอกเป็นเพศชาย

ชื่อเรื่อง	ตัวละครเอก (เพศชาย)	ตัวละครรอง (เพศหญิง)
<i>Mr. Brain</i>	นักประสาทวิทยา	ผู้ช่วยนักวิทยาศาสตร์
<i>Change</i>	นักการเมือง	เลขานุการ
<i>Galileo</i>	นักฟิสิกส์	ตำรวจ
<i>Dr. Koto Shinryajo</i>	ศัลยแพทย์	พยาบาล
<i>Engine</i>	นักแข่งรถ	ครู
<i>Pride</i>	นักกีฬาฮ็อกกี้	พนักงานบริษัท
<i>Good Luck!</i>	ผู้ช่วยนักบิน	ช่างเครื่อง

ตาราง 4.3 ตารางแสดงละครที่มีตัวละครเอกเป็นเพศชาย

ข. เรื่องที่มีตัวละครเอกเป็นเพศหญิง

ชื่อเรื่อง	ตัวละครเอก (เพศหญิง)	ตัวละครรอง (เพศชาย)
<i>Haken no Hinkaku</i>	พนักงานชั่วคราวในบริษัท	พนักงานประจำบริษัท
<i>Gokusen</i>	ครู	ครู

ตาราง 4.4 ตารางแสดงละครที่มีตัวละครเอกเป็นเพศหญิง

ละครทั้งหมด 9 เรื่อง มีตัวละครหลักเป็นเพศชายเป็นส่วนใหญ่ตอกย้ำการเป็นสังคมการทำงานของผู้ชายในประเทศญี่ปุ่น ที่ในปัจจุบันแม้ว่าจะมีผู้หญิงประกอบอาชีพมากขึ้น แต่โดยรวมแล้วก็ยังยกย่องให้ผู้ชายทำงานเป็นหลัก โดยมองว่าผู้หญิงเมื่อแต่งงานแล้วก็ควรจะดูแล

งานที่บ้านและจัดการเรื่องภายในครอบครัวมากกว่า ใน 2 เรื่องที่ตัวละครหลักเป็นผู้หญิงนั้น คือ เรื่อง *Haken no Hinkaku* และ *Gokusen* ซึ่งในทั้งสองเรื่องแม้ว่าตัวละครหลักจะเป็นผู้หญิง แต่ก็สอดคล้องกับแนวความคิดของสังคมญี่ปุ่น โดยทั้งสองเรื่องนี้ตัวละครไม่ได้ต้องการประสบความสำเร็จในอาชีพในแง่ของการก้าวหน้าในหน้าที่การงาน หรือเลื่อนขั้นได้เป็นใหญ่ หรือคาดหวังที่จะประสบความสำเร็จในอาชีพมากกว่านี้ เพียงแต่ตัวละครทั้งสอง ต้องการทำหน้าที่ที่ตนเองได้รับมอบหมายให้ดีที่สุดเท่านั้น โดยมีเป้าหมายของความสำเร็จทางอาชีพที่แตกต่างกันไป

สำหรับเรื่อง *Haken no Hinkaku* ซึ่งเป็นพนักงานชั่วคราวในบริษัท ทำงานเป็นสัญญา ระยะสั้นเพียง 3 เดือนต่อครั้งเท่านั้น ละครสะท้อนความสำเร็จของเธอออกมาในมุมของการได้รับการยอมรับอย่างเท่าเทียมจากสังคมว่าพนักงานชั่วคราวในบริษัทเองก็มีความสามารถและอาจทำงานเก่ง เอาใจใส่และต้องการให้บริษัทประสบความสำเร็จได้ไม่แพ้กับพนักงานประจำในบริษัท

ส่วนเรื่อง *Gokusen* เป็นเรื่องของครูสอนนักเรียนมัธยมปลายที่เกเร ความสำเร็จในหน้าที่การงานจึงไม่ได้อยู่ที่การก้าวหน้าในอาชีพของเธอ แต่อยู่ที่การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตัวเองของนักเรียนที่เธอสอน ให้กลายเป็นคนดี มีวินัย รับผิดชอบ และเติบโตเป็นคนที่ดีในสังคม

ในทางตรงข้ามละครที่มีเพศชายเป็นตัวละครหลักส่วนใหญ่ จะมีเป้าหมายที่จะก้าวหน้าในหน้าที่การงานโดยมีการวางจุดมุ่งหมายในเรื่องไว้แตกต่างกันออกไป เช่น ละครที่เกี่ยวข้องกับนักกีฬาฮ็อกกี้อย่างเรื่อง *Pride* ตัวละครหลักพยายามที่จะประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน จนสามารถที่จะไปแข่งขันในระดับโลกได้ นำความภาคภูมิใจสู่ประเทศและเป็นผลสำเร็จในชีวิตของตัวเอง

เช่นเดียวกัน ละครเรื่อง *Engine* เอง ตัวละครหลักพยายามที่จะกลับไปแข่งรถให้ได้อีกครั้ง ตลอดทั้งเรื่องแม้ว่าจะได้กลับไปแข่งรถแค่ครั้งเดียว และแพ้ ก็ถือว่าตัวละครมีความมุ่งมั่นและความพยายามที่จะผลักดันตัวเองให้ก้าวหน้าในอาชีพการงาน

หรืออย่างละครเรื่อง *Good Luck!!* ตัวละครหลักเป็นผู้ช่วยนักบิน ก็พยายามที่จะตั้งใจเรียนรู้ศึกษา และพัฒนาตัวเองให้กลายเป็นนักบิน แม้ว่าภายในเรื่องจะยังไม่เห็นภาพของตัวละครหลักที่กลายเป็นนักบิน แต่สิ่งที่เขาทำและตัวละครต่างๆ พุด ก็คอยบอกอยู่เสมอว่าวันหนึ่งเขาจะกลายเป็นกัปตัน และเป็นนักบินที่ดีให้ได้

เมื่อวิเคราะห์จากละครทั้งหมด 9 เรื่องสะท้อนให้เห็นถึงความแตกต่างทางเพศในสังคม การทำงานของญี่ปุ่นก็สามารถสื่อออกมาให้เห็นได้ในละคร โดยตัวละครเพศชายมีจุดมุ่งหมายที่จะก้าวหน้าในหน้าที่การงาน พยายามเพื่อให้ประสบความสำเร็จกว่าเก่า เช่นการได้เลื่อนตำแหน่ง ในขณะที่เพศหญิงมีความต้องการเพียงเพื่อจะทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้ดีที่สุดเท่านั้น แต่ไม่ว่าจะเป็นตัวละครเพศชายหรือเพศหญิง ต่างก็นำเสนอภาพของความมุ่งมั่นที่จะทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุดออกมาในละคร โดยมีความพยายามมานะบากบั่นไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่างๆ ที่เข้ามา

แม้ว่าตัวละครจะแบ่งเป็นเพศหญิงเป็นหลักบ้าง หรือเพศชายเป็นหลักบ้าง อย่างไรก็ตาม ละครส่วนใหญ่ก็จะเป็นสองอาชีพที่ส่งเสริมกันในเรื่อง ช่วยให้เนื้อเรื่องดำเนินไปได้อย่างดี เมื่อเอ่ยถึงการทำงานของฝ่ายที่เป็นหลัก ก็สามารถจะพูดถึงตัวละครรองได้ เนื่องจากทั้งสอง มีอาชีพการทำงานที่ใกล้เคียงกัน หรือเกี่ยวพันซึ่งกันและกัน สามารถเป็นกำลังใจและเป็นแรงผลักดันให้กันในการประกอบอาชีพให้ประสบความสำเร็จ

หากเป็นอาชีพที่ดูไม่น่าจะเกี่ยวข้องกันอย่างเรื่อง *Engine* ซึ่งตัวละครหลักประกอบอาชีพนักแข่งรถ กับตัวละครรองที่เป็นครู เนื้อเรื่องของ *Engine* นั้นให้ตัวละครหลักอาศัยอยู่ในบ้านซึ่งเป็นบ้านเลี้ยงเด็ก ทำให้เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงดูเด็กๆ ในบ้านเลี้ยงเด็ก จึงมีการเกี่ยวพันกับตัวละครรองที่เป็นครู นอกจากนั้น ตัวละครหลักแม้ว่าจะเป็นนักแข่งรถแต่ภายในเรื่องก็ไม่ได้แข่งรถเป็นอาชีพหลัก แต่ทำหน้าที่ขับรถรับส่งเด็กๆ ในบ้าน ทั้งสองคนจึงมีโอกาสได้ใกล้ชิดและผูกพันช่วยเหลือส่งเสริมกัน

4.3 การวิเคราะห์แนวโน้มละครโทรทัศน์ญี่ปุ่น

ละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นในช่วงเวลาหลัก (2 ทูมเป็นต้นไป) ในแต่ละฤดูกาลนั้น จะมีการผลิตออกมาเฉลี่ยประมาณ 15 เรื่อง ในทั้ง 6 ช่องหลักคือ NHK, Fuji TV, TBS, NTV, TV-Asahi และ TV Tokyo ซึ่งเฉลี่ยแล้วปีหนึ่งจะมีละครออกมาประมาณ 60 เรื่อง

การผลิตละครโทรทัศน์ที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องในแต่ละปี ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 4.5 แสดงจำนวนละครโทรทัศน์ที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องระหว่างปี 2545 – 2554

เวลาที่ออกอากาศ (ปี)	จำนวน (เรื่อง)
2554	33
2553	41
2552	34
2551	47
2550	40
2549	32
2548	24
2547	24
2546	35
2545	29
รวม	339

จากตารางจะเห็นได้ว่า ในแต่ละปีจะมีจำนวนการสร้างละครโทรทัศน์ที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องมากกว่า 24 เรื่องขึ้นไปในแต่ละปี เฉลี่ยแล้วมากกว่าร้อยละ 40 ในแต่ละปี ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการสร้างละครโทรทัศน์ที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในญี่ปุ่น และในปี 2551 ก็ได้รับการสร้างถึง 47 เรื่อง ซึ่งเท่ากับร้อยละ 78 ของละครโทรทัศน์ทั้งหมดในปีนั้น

เมื่อนำละครโทรทัศน์สมัยใหม่ที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องระหว่างปี 2545 – 2554 ระยะเวลา 10 ปี มาแบ่งตามหมวดหมู่อาชีพ 5 อันดับที่ได้รับความนิยมสูงสุด ก็จะได้ตารางดังต่อไปนี้

ตาราง 4.6 ตารางแสดงอาชีพที่ได้รับความนิยม 5 อันดับแรกที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องในละคร
โทรทัศน์ญี่ปุ่นประจำปี 2545 – 2554

	2554	2553	2552	2551	2550	2549	2548	2547	2546	2545	รวม
ตำรวจ นักสืบ	14	12	14	12	9	10	6	7	6	9	99
แพทย์	5	7	4	7	4	4	3	2	3	6	45
ครู อาจารย์	4	4	1	6	4	1	3	4	6	3	36
ทนาย อัยการ นักกฎหมาย	1	4	1	2	2	3	2	2	3	-	20
นักแสดง นักร้อง นักข่าว พิธีกร ผู้ประกาศ	1	2	2	3	2	3	-	-	4	1	18

จากตารางจะเห็นได้ว่าอาชีพที่ได้รับความนิยมในการนำมาสร้างละครโทรทัศน์ในระหว่างปี 2545 – 2554 คือ ตำรวจและนักสืบ, แพทย์, ครู, ทนาย อัยการและนักกฎหมาย, และอาชีพในวงการบันเทิง ซึ่งได้แก่ นักแสดง นักร้อง นักข่าว พิธีกรและผู้ประกาศ โดยในแต่ละอาชีพที่ถูกนำมาสร้างนั้น สามารถนำมาวิเคราะห์ได้ดังนี้

4.3.1 ตำรวจ / นักสืบ

อาชีพที่ได้รับความนิยมสูงที่สุดในการนำมาสร้างละครโทรทัศน์ของญี่ปุ่นในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาได้แก่ อาชีพตำรวจหรือนักสืบ ซึ่งมักจะนำมาสร้างเป็นละครแนวสืบสวนสอบสวน ซึ่งได้รับความนิยมอย่างมากในกลุ่มผู้ชม แต่ก็มีบางส่วนที่เป็นการดำเนินเรื่องแบบอื่นด้วยเช่นกัน เช่น เรื่องของตำรวจที่อยู่ในโรงเรียนสอนตำรวจ เป็นต้น การสร้างละครที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องนั้น

ตำรวจหรือนักสืบเป็นอาชีพที่ได้รับความนิยมในการเลือกมาผลิตละครเป็นอันดับ 1 ตลอดช่วง 10 ปีที่ผ่านมา รวมทั้งสิ้นจำนวน 99 เรื่อง เฉลี่ยแล้วอยู่ที่ปีละ 10 เรื่อง อย่างไรก็ตาม หากดูจากตารางแล้วจะพบว่าในช่วง 4 ปีที่ผ่านมา (ปี 2551 – 2554) จะได้รับความนิยมมาก โดยจะอยู่ที่ 12-14 เรื่องต่อปีเลยทีเดียว เนื่องจากส่วนใหญ่ละครประเภทสืบสวนสอบสวนนี้ได้รับความนิยมเป็นอย่างดี โดยส่วนใหญ่แต่ละเรื่องมีเรตติ้งเฉลี่ยสูงกว่า 10 ขึ้นไป นอกจากนี้ ยังมีหลายเรื่องที่มีเรตติ้งเฉลี่ยเกิน 15 ขึ้นไป ทำให้มีการสร้างอย่างต่อเนื่องหลายปี เช่น เรื่อง *Aibou* มีถึง 10 ฤดูกาล หรือเรื่อง *Omiya-san* ที่มี 8 ฤดูกาล เป็นต้น เนื่องจากละครที่สร้างออกมาในแนวสืบสวนสอบสวนมักได้รับความนิยมจากผู้ชม และมีเรตติ้งสูง ความสำเร็จของละครส่วนมากนี้เอง เป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้ผลิตตัดสินใจทำละครแนวนี้ออกมาตอบสนองต่อกระแสความนิยมของผู้ชมอย่างต่อเนื่อง

4.3.2 แพทย์

อาชีพที่ได้รับความนิยมรองลงมาจากตำรวจและนักสืบนั้น ก็ได้แก่ แพทย์ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.5 เรื่องต่อปี โดยส่วนใหญ่แล้วจะสร้างปีหนึ่งๆ เกิน 4 เรื่อง ยกเว้นในช่วงปี 2546 – 2548 เท่านั้น ที่เหลือเพียงปีละ 2-3 เรื่อง แต่อย่างไรก็ตาม เป็นอีกหนึ่งอาชีพที่ถูกยกมาสร้างเป็นละครอย่างต่อเนื่องทุกปี ไม่มีขาด อาจจะเป็นเพราะส่วนหนึ่งการนำเรื่องแพทย์มาสร้างนั้น ก็เป็นแพทย์ที่ช่วยในการสืบสวนคดีต่างๆ ซึ่งก็จะเป็นละครแนวสืบสวนสอบสวนเช่นเดียวกับ ตำรวจและนักสืบ เพียงแต่นำเสนอโดยผ่านการวิเคราะห์ วินิจฉัยของแพทย์แทน ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การสร้างละครแนวสืบสวนสอบสวนนั้น ได้รับความนิยมอย่างมากในละครโทรทัศน์ญี่ปุ่น และแต่ละเรื่องก็มีเรตติ้งสูง ทำให้มีการสร้างต่อเนื่องหลายฤดูกาล

อย่างไรก็ตาม อาชีพแพทย์ที่ถูกนำมาสร้างนั้น นอกจากจะเป็นแพทย์ที่ทำการสืบสวนสอบสวนช่วยเหลือตำรวจในการคลี่คลายคดีแล้ว ก็มีแพทย์รักษาคนไข้ในด้านต่างๆ ทั้งที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน เช่น ศัลยแพทย์ จิตแพทย์ ทักษณแพทย์ เป็นต้น นอกจากนี้ อาจจะนำเสนอเรื่องราวของแพทย์ที่เป็นหมอรักษาโรคทั่วไป เช่นในเรื่องของ *Dr. Koto Shinryojo* ที่แม้ว่าจะเป็นศัลยแพทย์ แต่เนื่องจากเป็นหมอคนเดียวประจำเกาะ จึงต้องรักษาโรคอื่นๆ ทั่วไปด้วย ซึ่งประเด็นของเรื่องอาจจะไม่ได้มุ่งเน้นเพียงแค่ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี หรือพูดถึงการรักษาโรคชนิดต่างๆ โดยเฉพาะเท่านั้น แต่ต้องการเน้นเนื้อเรื่องในสภาพแวดล้อมด้านอื่นๆ ด้วย และความสัมพันธ์ระหว่างคนบนเกาะและแพทย์ประจำเกาะ

4.3.3 ครู / อาจารย์

ครูและอาจารย์เป็นอีกหนึ่งอาชีพที่ถูกนำมาสร้างต่อเนื่องตลอดระยะเวลา 10 ปี โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 3.6 เรื่องต่อปี มีเพียงปี 2549 และ 2552 เท่านั้น ที่ถูกนำมาสร้างน้อย เพียงแค่ 1 เรื่องเท่านั้น

อาชีพครูและอาจารย์นี้เป็นอาชีพที่ได้รับการยกย่องในญี่ปุ่นว่าเป็นอาชีพที่ต้องเสียสละมาก โดยเฉพาะครูที่สอนประจำชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา เนื่องจากที่ประเทศญี่ปุ่นนั้น ไม่ได้มองว่าครูมีหน้าที่สอนนักเรียนเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น แต่มองว่าครูต้องสอนให้นักเรียนรู้จักผิดชอบและสอนด้านจริยธรรมประกอบไปกับความรู้ทั่วไปด้วย ครูจึงมีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบนักเรียนทั้งภายในห้องเรียนระหว่างเวลาเรียน และนอกโรงเรียนด้วย หากนักเรียนก่อเหตุหรือกระทำความผิดรื้อนทั้งที่ไม่ใช่ในเวลาเรียน แต่คนเป็นครูก็ต้องรับผิดชอบ และไปคอยดูแลตักเตือนสั่งสอน ซึ่งผลตอบแทนของคนเป็นครูนั้น ก็จะได้ค่าตอบแทนสูงตามหน้าที่ความรับผิดชอบที่สูง นอกจากนั้น การเป็นครูก็มีกฎระเบียบ กฎเกณฑ์มากกว่าอาชีพอื่นทั่วไป เพราะถือว่าต้องประพฤติตัวเป็นแบบอย่างให้กับนักเรียน หากมีการทำผิดพลาด ก็จะถูกไล่ออกได้โดยง่าย

ดังนั้น เนื่องจากที่ประเทศญี่ปุ่นมองว่าครูมีบทบาทสำคัญในการสอนนักเรียนให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดี และมีความคาดหวังทางสังคมเกี่ยวกับอาชีพนี้ไว้สูง นอกจากนี้ กลุ่มผู้ชมละครโทรทัศน์ส่วนหนึ่งเป็นเด็กวัยรุ่นที่อยู่ในวัยกำลังเรียน จึงมีการนำเสนอภาพอาชีพของครูขึ้นมา เพื่อดึงดูดผู้ชมอายุน้อยแล้ว ยังจะเป็นการสอดแทรกเรื่องคุณธรรมและความดีแฝงไปในละครได้อีกด้วย ซึ่งละครส่วนใหญ่จะนำเสนอภาพของครูที่ดี ที่เป็นที่ยอมรับชอบของนักเรียน เป็นแบบที่นักเรียนเคารพรักและต้องการให้เป็นครูสอนตนเอง แม้ว่าในบางครั้งจะมีการนำมาพลิกแพลงให้อยู่นอกขอบประเพณีตามปกติก็ตาม เช่น เรื่อง *Gokusen* ที่ครูเป็นลูกสาวของยากูซ่า หรือบางเรื่องที่ครูที่เป็นนักเลงเสียเอง แต่ครูเหล่านี้ก็จะมีจิตใจมุ่งมั่นที่จะตั้งใจสอนนักเรียนให้เป็นคนดีเหมือนกัน ปกป้องดูแลนักเรียนของตน และเป็นที่รักของเหล่านักเรียน แม้ว่าตอนแรกอาจจะมีความขัดแย้งหรือไม่เข้าใจกันบ้างก็ตาม

4.3.4 ทนาย อัยการและนักกฎหมาย

ทนาย อัยการ และนักกฎหมาย เป็นอาชีพที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย และการบังคับใช้กฎหมายทั้งหมด โดยมีการนำมาสร้างทั้งหมด 20 เรื่อง เฉลี่ยแล้วอยู่ที่ 2 เรื่องต่อปี จะมีเพียงปี 2545 เท่านั้น ที่ไม่มีการนำมาสร้างเลย แต่ต่อจากนั้นก็จะถูกหยิบมาสร้างเรื่อยๆ ทุกปี

อาชีพที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายเหล่านี้ นั้น ส่วนหนึ่งมักจะถูกนำไปสร้างเป็นแนวสืบสวนสอบสวนเช่นเดียวกับอาชีพ 2 อันดับแรกที่ได้รับความนิยม ซึ่งยังคงยกย่องและแสดงให้เห็นว่า ละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นนั้น มีการสร้างแนวสืบสวนสอบสวนจำนวนมาก และได้รับความนิยมอย่างสูง ทั้งในแง่ของผู้ชมและผู้ผลิต

นอกจาก การนำอาชีพเกี่ยวกับกฎหมายเหล่านี้มาสร้างเป็นแนวสืบสวนสอบสวนแล้ว อาจจะเกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือประชาชน หรือชาวบ้านในคดีต่างๆ เพื่อช่วยคลี่คลายความเดือดร้อนอีกด้วย

4.3.5 นักแสดง / นักร้อง / นักข่าว / พิธีกร / ผู้ประกาศ

สำหรับ นักแสดง นักร้อง นักข่าว พิธีกร และผู้ประกาศ ทั้ง 5 อาชีพ เป็นอาชีพที่เกี่ยวข้องกับวงการบันเทิงทั้งสิ้น โดยถูกนำมาสร้าง ทั้งหมด 18 เรื่อง เฉลี่ยปีละ 1.8 เรื่อง มีเพียงปี 2547 – 2548 ที่ไม่ถูกหยิบยกมาสร้างเลย

อาชีพในวงการบันเทิงหรือแวดวงสื่อ นั้น เป็นอาชีพที่คนทั่วไปเห็นได้ชัด มักจะมองเห็นคนเหล่านี้ในชีวิตจริงอยู่เสมอจากทางหน้าจอโทรทัศน์ แต่ก็อาจจะไม่เคยเห็นการทำงาน หรือเบื้องหลังที่แท้จริง ทำให้ผู้ผลิตมีการหยิบยกมาสร้างเป็นละครโทรทัศน์จำนวนมาก เพื่อนำเสนอประเด็นที่ผู้คนไม่เคยเห็นให้ได้รับรู้ ซึ่งเป็นเรื่องที่คนทั่วไปน่าจะสนใจ นอกจากนี้ อาจจะต้องคำนึงถึงความต้องการของกลุ่มวัยรุ่นผู้ต้องการจะทำอาชีพเกี่ยวกับด้านวงการบันเทิงและแวดวงสื่อ ให้หันมาดูแลละครได้มากขึ้น จึงได้รับความนิยมในการนำมาสร้างเกือบทุกปี

4.4 สังคมและวัฒนธรรมของญี่ปุ่นกับการสร้างละครโทรทัศน์

จากการวิเคราะห์ที่ผ่านมา จะเห็นได้ว่าละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่จำนวนมาก ถูกสร้างขึ้นโดยใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง โดยมากกว่าร้อยละ 40 ของละครโทรทัศน์ทั้งหมดในแต่ละปี ซึ่งเป็นสิ่งที่ยังไม่เห็นในละครโทรทัศน์ไทยที่มักเน้นเพียงแค่เรื่องราวความรักของพระนางเท่านั้น จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในด้านสังคมและวัฒนธรรมญี่ปุ่น รวมถึงผู้เชี่ยวชาญด้านละครโทรทัศน์ญี่ปุ่น พบว่าด้านสังคมและวัฒนธรรมของญี่ปุ่นเอง แตกต่างจากประเทศไทยค่อนข้างมาก ทำให้การผลิตและแนวคิดในการสร้างเรื่องแตกต่างกัน

สำหรับสังคมของคนญี่ปุ่นนั้น เป็นสังคมที่ผู้คนทำงานเป็นหลัก เนื่องจากเป็นสังคมของผู้ผลิตสินค้า และเป็นพ่อค้า ผู้คนในสังคมจำเป็นต้องทำงานเพื่อความอยู่รอด นอกจากนี้ คนญี่ปุ่น

จะหล่อหลอมผู้คนให้มีความสามัคคี ร่วมมือร่วมใจ เป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อผลประโยชน์ของส่วนรวม ในละครทุกเรื่องจึงมีการสอดแทรกการทำงานที่อาศัยความสามัคคี ใช้การช่วยเหลือของผู้คนรอบข้าง ไม่ใช่เพียงแค่ทำเพียงคนเดียวเพื่อเอาชนะ หรือเพื่อให้ประสบความสำเร็จเพียงคนเดียวเท่านั้น ซึ่งแนวความคิดเกี่ยวกับการทำงานโดยมีความสามัคคีนี้ ก็ถูกกำหนดเป็นนโยบายมาจากภาครัฐ ในการพัฒนาคน เพื่อหล่อหลอมเด็ก เยาวชน และผู้คนให้มีความคิดเช่นนี้ โดยผ่านการสอนสั่งมาจากภายในโรงเรียนกว่า 12 ปี เพื่อให้กลายเป็นบุคลากรที่ดีในสังคม เพื่อกลายเป็นแรงงานที่ดีในภาคอุตสาหกรรมต่อไป

สังคมญี่ปุ่นยังให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องความพยายามเป็นอย่างมาก ทำให้ในละครโทรทัศน์รวมถึงสื่ออื่นๆ มักจะนำเสนอภาพของคนที่มีความพยายามในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ โดยจะเห็นได้ชัดเจนจากคำพูดอวยพรของคนญี่ปุ่น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมที่ฝังรากอยู่ในคนญี่ปุ่น เมื่อมีคนจะลงมือทำอะไร คำอวยพรของคนญี่ปุ่นที่มอบให้คนนั้นคือ “กัมบัตเตะ” ซึ่งหมายความว่า “พยายามเข้า” ซึ่งแตกต่างจากสังคมไทยและฝรั่งที่จะใช้การอวยพรว่า “ขอให้โชคดี” ทำให้เห็นได้ชัดเจนว่า คนญี่ปุ่นนั้นมองว่า การจะประสบความสำเร็จนั้น ต้องเกิดจากความพยายามเท่านั้น ไม่ได้อาศัยโชคช่วยแต่อย่างใด นอกจากนี้ คำพูดที่บอกให้พยายามทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าจะต้องพยายามทำให้เต็มความสามารถ และหากไม่สำเร็จก็จะรู้สึกผิดต่อคนที่ให้กำลังใจ

การที่คนญี่ปุ่นขยันและมีความพยายามมาก เพราะประเทศญี่ปุ่นอยู่ในเขตของเมืองหนาว มีเวลาสะสมทรัพยากรธรรมชาติอย่างจำกัด และพื้นที่ของญี่ปุ่นก็มีขนาดเล็กเมื่อเทียบกับจำนวนประชากร และยังเป็นประเทศที่มีลักษณะเป็นเกาะ นอกจากนี้ หลังจากญี่ปุ่นแพ้สงครามโลกครั้งที่สอง จำเป็นต้องทำงานหนักมากขึ้นเพื่อฟื้นฟูประเทศ คนญี่ปุ่นจึงมีลักษณะเอาจริงเอาจังกับการทำงาน

ความพยายามและความขยันขันแข็งเป็นลักษณะที่เด่นที่สุดของชาวญี่ปุ่นอย่างหนึ่งซึ่งปรากฏอยู่ในบุคคลทุกอาชีพ โดยไม่ได้ขึ้นอยู่กับผลตอบแทนทางด้านวัตถุที่เห็นได้ชัดทันที เช่น วัฒนธรรมการไม่รับทิป คนญี่ปุ่นจะไม่รับทิป เนื่องจากถือว่าเป็นหน้าที่ของตนอยู่แล้วที่จะต้องทำงานให้เต็มที่ที่สุด ไม่ได้ทำงานเพราะหวังจะได้รับเงินสินน้ำใจ

คนญี่ปุ่นมุ่งมั่นทำงานเพราะอยากเห็นความเจริญขององค์กรที่ตนสังกัดอยู่ โดยเชื่อว่าหากองค์กรเจริญ ตนเองก็จะเจริญก้าวหน้าตามองค์กร เนื่องจากสังคมญี่ปุ่นเมื่อตัดสินใจทำงานกับ

องค์กรใดแล้วก็จะอยู่กับหน่วยงานดังกล่าวตลอดชีวิต (Life Time Employment) จึงมีความรู้สึกภาคภูมิใจกับองค์กร มุ่งหวังให้เกิดความเจริญก้าวหน้ากับองค์กร เสียสละและทุ่มเทอย่างเต็มที่

การทำงานของคนญี่ปุ่นมักเน้นการทำงานเป็นกลุ่มมากกว่าความสามารถของคนๆ เดียว หากนายจ้างจะเลือกกระหว่างคนที่ทำงานเก่ง กับคนที่ทำงานร่วมกับคนอื่นได้ ก็มักจะเลือกคนหลัง เนื่องจากสังคมการทำงานในญี่ปุ่นเป็นเรื่องของการทำงานเป็นกลุ่ม โดยจะตั้งใจทำงานเพื่อให้ผลงานของกลุ่มของตนออกมาดี เมื่อกลุ่มได้ดี ตัวเองก็จะได้ดีด้วย

นอกจากนี้ สังคมญี่ปุ่นได้ชื่อว่ามีคุณภาพชีวิตที่ดีต่อหน้าที่การงานสูงมาก ทุกคนจะพยายามทำงานในส่วนที่ตนเองรับผิดชอบอย่างดีที่สุด โดยทุ่มเททั้งแรงกาย แรงใจ และสมองเข้าด้วยกัน

สังคมญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับทุกอาชีพเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะทำอาชีพอะไรก็เป็นฟันเฟืองที่สำคัญในสังคมเท่าๆ กัน พยายามทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุดเช่นกัน จึงมีการนำเสนอละครออกมาในหลากหลายอาชีพ เพื่อให้เข้าใจถึงการทำงานของแต่ละอาชีพที่แตกต่างกันในสังคม

สำหรับความแตกต่างทางเพศในสังคมญี่ปุ่นนั้น จะเห็นได้ว่าญี่ปุ่นเป็นสังคมที่ผู้ชายทำงานมากกว่าผู้หญิง เนื่องจาก ตั้งแต่สมัยเมจิ (ช่วงเดียวกับรัชกาลที่ 5) เป็นต้นมา ญี่ปุ่นเริ่มเปลี่ยนแปลงจากการเน้นการทำเกษตรกรรม เป็นการพัฒนาประเทศเพื่อเข้าสู่ยุคอุตสาหกรรม โดยเลียนแบบจากชาวตะวันตก ซึ่งหลังช่วงหลังสงครามโลกจะมีการจ้างงานตลอดชีพ ผู้ชายจะเป็นฝ่ายทำงานอย่างเดียว โดยจะมีเงินเดือนและสวัสดิการอย่างดี เพียงพอที่จะเลี้ยงครอบครัวได้แต่ต่อมาในช่วงปัจจุบันนั้น เศรษฐกิจญี่ปุ่นตกต่ำ ผู้ชายคนเดียวไม่สามารถหาเลี้ยงครอบครัวได้ ผู้หญิงจำนวนหนึ่งจึงออกมาทำงานเพื่อช่วยเหลือครอบครัว อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงก็ยังต้องดูแลการบ้านการเรือนควบคู่ไปด้วย จึงมักทำงานเป็นกะหรือเป็นพนักงานชั่วคราวเท่านั้น เพราะสังคมของญี่ปุ่นส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยมีลูกจ้างที่มารับใช้ จึงจะเห็นได้ว่าละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องมีการนำเสนอภาพของผู้ชายเป็นตัวหลักในการดำเนินเรื่อง นั่นก็เป็นเพราะในสังคมญี่ปุ่นส่วนใหญ่ ผู้ชายเท่านั้นที่จะเป็นคนทำงานหาเลี้ยงครอบครัว ส่วนผู้หญิงมีหน้าที่ดูแลเรื่องในบ้านและเรื่องภายในครอบครัว ยกเว้นก็แต่ผู้หญิงที่ยังไม่แต่งงานไม่มีครอบครัว ก็อาจจะทำงานหาเลี้ยงตัวเอง เพียงแต่ว่าทางบริษัทก็จะไม่ยกย่อง หรือให้ความสำคัญกับผู้หญิงเท่ากับผู้ชาย เพราะมองว่าเป็นการทำงานชั่วคราวเท่านั้น

ดังที่กล่าวมาข้างต้น จากภาพรวมของสังคมญี่ปุ่นที่เป็น ทำให้มีการนำเสนอภาพของสังคมออกมาในละครโทรทัศน์ตามรูปแบบของสังคม คือ เป็นสังคมที่มีการทำงาน การใช้ความพยายามและความสามัคคีเป็นเรื่องหลัก นอกจากนั้น สังคมญี่ปุ่นมองว่าทุกอาชีพมีความสำคัญเท่าเทียมกัน เป็นฟันเฟืองหนึ่งของสังคมเหมือนกัน จึงมีการนำเสนอละครในแต่ละอาชีพออกมาอย่างหลากหลาย เพื่อให้เห็นภาพของแต่ละอาชีพอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ เป็นสังคมที่ผู้ชายทำงานเป็นหลัก จึงจะเห็นได้จากละครโทรทัศน์เกือบทั้งหมด ใช้ผู้ชายในการดำเนินเรื่องเป็นหลักในแต่ละอาชีพ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การสร้างตัวละครและการเล่าเรื่องในละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง” เป็นการศึกษาวิจัยในเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) วัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาการสร้างตัวละครในละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง
2. เพื่อศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องของละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง
3. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องกับบริบททางสังคม

โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Textual Analysis) และการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสังคมและวัฒนธรรมของญี่ปุ่นประกอบ ซึ่งสามารถสรุปผลการวิจัยตามลำดับได้ ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัยด้านการเล่าเรื่องและการสร้างตัวละคร

จากการวิเคราะห์เนื้อหาละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ (Trendy Drama) ที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง ที่นำมาศึกษาองค์ประกอบการเล่าเรื่องทั้งหมด 9 เรื่อง ผู้วิจัยพบว่าละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ดังกล่าว ได้ใช้การประกอบอาชีพของตัวละครหลักในการดำเนินเนื้อเรื่อง โดยแบ่งตามแนวเรื่องออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ คือ ละครแนวสืบสวนสอบสวน ละครที่มีแก่นเรื่องความรักมาเกี่ยวข้อง และละครที่เน้นเรื่องตลกและแอคชั่น (Action Comedy) ซึ่งละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ส่วนใหญ่ คือ 6 จาก 9 เรื่อง จะเป็นละครที่มีแก่นเรื่องความรักเข้ามาเกี่ยวข้อง ทั้งความรักระหว่างหนุ่มสาว ความรักระหว่างเพื่อนร่วมงาน ความรักความสัมพันธ์ในครอบครัว และความรักกับผู้คนรอบข้าง เป็นต้น

ประเภทของละครส่วนใหญ่ที่นำมาศึกษา 6 เรื่อง จากทั้งหมด 9 เรื่อง จะเป็นละครที่มีเนื้อเรื่องต่อกันในแต่ละตอนยาวต่อเนื่องจนกระทั่งจบเรื่อง โดยละครประเภทนี้ทั้งหมดเป็นละครที่มีแนวเรื่องแบบมีแก่นเรื่องความรักมาเกี่ยวข้องทั้งสิ้น สำหรับละครแนวสืบสวนสอบสวนและละครที่

เน้นเรื่องตลกและแฉิ่คชั่น จะเป็นละครที่มีเนื้อเรื่องจบในตอน โดยปมปัญหาหนึ่งจะไม่ส่งผลกับเนื้อเรื่องในระยะยาว อาจจะมีเพียงการเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยหรือความคิดของตัวละครบางตัวเท่านั้น

สำหรับเพศของตัวละครเอกส่วนใหญ่ที่นำมาศึกษาจะเป็นเพศชาย จำนวน 7 เรื่องจากละครทั้งหมด 9 เรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับสังคมญี่ปุ่นที่เป็นสังคมการทำงานของผู้ชายเป็นหลัก

(1) แนวเรื่องของละคร

ละครที่มีแก่นเรื่องความรักเข้ามาเกี่ยวข้องทั้ง 6 เรื่อง ได้แก่ *Dr. Koto Shinryajo*, *Good Luck!!*, *Pride*, *Haken no Hinkaku*, *Change* และ *Engine* โดยแก่นเรื่องความรักจะสอดแทรกอยู่ในเนื้อเรื่องแบบ Career Theme โดยตัวเอกจะพยายามฝ่าฝืนอุปสรรคในชีวิตของตนเองซึ่งเกิดจากการประกอบอาชีพ ไปพร้อมๆ กับการเกิดเรื่องราวของความรักที่จะช่วยผลักดันให้ตัวเอกมีความปลั่งความมุ่งมั่นในการจะทำงานที่ตนตั้งใจให้สำเร็จมากยิ่งขึ้น และผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตัวเอง และก้าวไปสู่ทางที่ถูกต้อง ซึ่งความรักในที่นี้ไม่ได้หมายถึงความรักแบบหนุ่มสาวเท่านั้น ยังจะรวมถึงความรักความผูกพันในครอบครัว คนรอบข้างที่ใกล้ชิด และยังมีความรักความห่วงใยของเพื่อนร่วมงานด้วยกัน ที่ต้องอาศัยการทำงานกันเป็นทีม โดยสามัคคีกันทำงานเพื่อให้ประสบผลสำเร็จ

ด้านละครแนวสืบสวนสอบสวน มีอยู่ 2 เรื่อง คือ *Mr. Brain* และ *Galileo* โดยจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการรักษาความถูกต้องและระบบระเบียบของสังคมอย่างเดียว ไม่เกี่ยวกับความสำเร็จทางด้านอาชีพของตัวเอก ดังนั้น จะไม่นำเสนอความใฝ่ฝันและความปรารถนาของตัวละครหลัก การประกอบอาชีพของตัวละครหลักจะเน้นไปในเรื่องของกรคลี่คลายปริศนาที่เกิดขึ้นในแต่ละตอน เพื่อความตื่นเต้นเร้าใจเท่านั้น และนำเสนอเรื่องราวการสอบสวนเพื่อให้เกิดความถูกต้องในสังคมเท่านั้น

ในเรื่อง *Galileo* แตกต่างจากเรื่อง *Mr. Brain* ตรงที่จะมีการพูดถึงเรื่องความรักเพียงเล็กน้อย โดยจะเป็นความรักความห่วงใยที่เกิดจากความผูกพันของตัวละครหลักที่มีต่อตัวละครรอง และส่งผลให้เกี่ยวข้องกับการแก้ไขคลี่คลายคดี เมื่อตัวละครรองต้องตกอยู่ในอันตราย ตัวละครหลักก็เต็มใจที่จะเข้าไปช่วยเหลือ และคลี่คลายคดีเพื่อให้ตัวละครรองหลุดพ้นจากอันตรายนั้น อย่างไรก็ตามทำยที่สุดแล้ว ความรักของทั้งสองไม่ได้เป็นสิ่งสำคัญในเรื่องที่ต้องการจะ

ถ่ายทอด แม้ว่าจะมีความผูกพันเกิดขึ้น แต่ก็ไม่ได้แสดงให้เห็นชัดเจนถึงความสัมพันธ์ที่พัฒนาของทั้งสองคนกลายเป็นคู่รักดังเช่นในละครที่มีแก่นเรื่องความรักมาเกี่ยวข้อง 6 เรื่องข้างต้น เพียงแต่สนิทสนมกันมากขึ้นไปตามกาลเวลาเท่านั้น แต่ยังคงความสัมพันธ์ไว้เช่นเดิม

จะสังเกตได้ว่าในทั้งสองเรื่อง อาชีพของตัวละครจะเป็นนักวิทยาศาสตร์ทั้งคู่ คือ นักฟิสิกส์และนักประสาทวิทยา จึงเป็นการนำอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือตำรวจในการคลี่คลายคดีมาเล่าเรื่องในเชิงสืบสวนสอบสวน แทนรูปแบบของการนำเสนอเรื่องราวผ่านตำรวจสืบสวนเท่านั้น เป็นการสร้างความหลากหลายในการดำเนินเรื่องให้แตกต่างจากรูปแบบเดิมๆ และนำเสนอมุมมองของอาชีพต่างๆ ที่มีบทบาทเกี่ยวข้องในการสืบสวนสอบสวนคลี่คลายคดีของตำรวจ

ละครประเภทสุดท้ายในทั้งหมด 9 เรื่อง คือ ละครที่เน้นเรื่องตลกและแอ็คชั่น ได้แก่ เรื่อง *Gokusen* ซึ่งดำเนินเรื่องโดยใช้อารมณ์ขันเป็นหลัก และมีฉากแอ็คชั่นประกอบ โดยเนื้อเรื่องจะมีความตึงเครียดอยู่เพียงระยะเวลาสั้นๆ เท่านั้น เนื้อเรื่องไม่ได้เน้นที่การประสบความสำเร็จในอาชีพของตัวเอกในแง่ของการเลื่อนขั้น หรือการได้รับรางวัล แต่นำเสนอในแง่ของการประสบความสำเร็จของลูกศิษย์ที่ตัวเอกสอน โดยลูกศิษย์จะมีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงตัวเอง จากเด็กเกเร ไม่เอาไหน ไม่มีความมุ่งมั่นตั้งใจในการเรียนและการใช้ชีวิต เปลี่ยนเป็นคนที่ตั้งใจมากขึ้น รู้กาลเทศะและเคารพผู้ใหญ่ รวมถึงปรับปรุงตัวเองไปในทางที่ดีขึ้น จนกระทั่งเรียนจบการศึกษาในที่สุด

(2) ประเภทของละคร

ละครที่นำมาศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นละครที่มีเนื้อเรื่องต่อกันในแต่ละตอน โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 6 เรื่อง ได้แก่ *Change*, *Haken no Hinkaku*, *Dr. Koto Shinryajo*, *Engine*, *Pride* และ *Good Luck!!* ซึ่งละครทั้งหมด เป็นละครที่มีแก่นเรื่องความรักมาเกี่ยวข้องทั้งสิ้น โดยเล่าถึงพัฒนาการความสัมพันธ์ของตัวละคร ผ่านเรื่องราวต่างๆ ที่ทั้งคู่เผชิญร่วมกันมาจากเหตุการณ์และปัญหาต่างๆ ซึ่งเล่าเป็นเส้นเรื่องยาวต่อเนื่อง

ส่วนละครอีก 3 เรื่อง ได้แก่ *Mr. Brain*, *Galileo* และ *Gokusen* เป็นละครที่เนื้อเรื่องจบในตอน คือละครที่เมื่อมีปมปัญหาเกิดขึ้น และเมื่อคลี่คลายแล้วก็จบลงในตอน โดยไม่ได้ส่งผลต่อเนื่องกับเนื้อเรื่องในละคร ไม่จำเป็นต้องดูต่อเนื่องหรือเรียงลำดับก็สามารถเข้าใจเนื้อเรื่องได้ โดยปมปัญหาหนึ่งจะไม่ส่งผลสำคัญในการเปลี่ยนแปลงในเนื้อเรื่องมากเท่าใดนัก เพียงแต่อาจจะ

เกิดการเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยหรือความคิดการกระทำของตัวละคร ซึ่งเป็นลักษณะของการพัฒนาตัวละครตามเนื้อเรื่อง

(3) เพศของตัวละครเอก

ละครที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องส่วนใหญ่ที่นำมาศึกษาจะมีตัวละครหลักเป็นเพศชาย โดยจากทั้งหมด 9 เรื่องที่นำมาศึกษา มีตัวละครหลักเป็นเพศชาย 7 เรื่อง โดยมีเพียง 2 เรื่องเท่านั้น ที่มีตัวละครหลักเป็นเพศหญิง ได้แก่เรื่อง *Haken no Hinkaku* และ *Gokusen*

สังคมญี่ปุ่นให้ความสำคัญในการทำงานว่าเป็นเรื่องของผู้ชาย แม้ว่าจะมีผู้หญิงทำงาน ก็จะถูกมองเป็นอาชีพที่ทำชั่วคราว และเมื่อแต่งงานแล้วก็ต้องลาออกไปดูแลเรื่องต่างๆ ภายในบ้าน

นอกจากนั้น ในละครที่ตัวละครหลักเป็นเพศหญิง ความสำเร็จทางอาชีพจะไม่ได้มุ่งเน้นไปที่ความก้าวหน้าในอาชีพ แต่ความมุ่งหมายของตัวละครหลักเพียงเพื่อจะทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้ได้ดีที่สุดเท่านั้น ถือว่าประสบความสำเร็จแล้ว แตกต่างกับละครที่มีตัวละครหลักเป็นเพศชาย ตัวละครจะมีความมุ่งมั่นพยายามเพื่อให้ก้าวหน้าในอาชีพ และประสบความสำเร็จมากขึ้นกว่าเดิม โดยภายในเรื่องจะแสดงให้เห็นถึงความพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายนั้น แต่ไม่ว่าตัวละครเอกจะเป็นเพศหญิงหรือเพศชาย ความมุ่งมั่นพยายามในการทำหน้าที่ของตนเองนั้นก็จะมีสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนในละคร

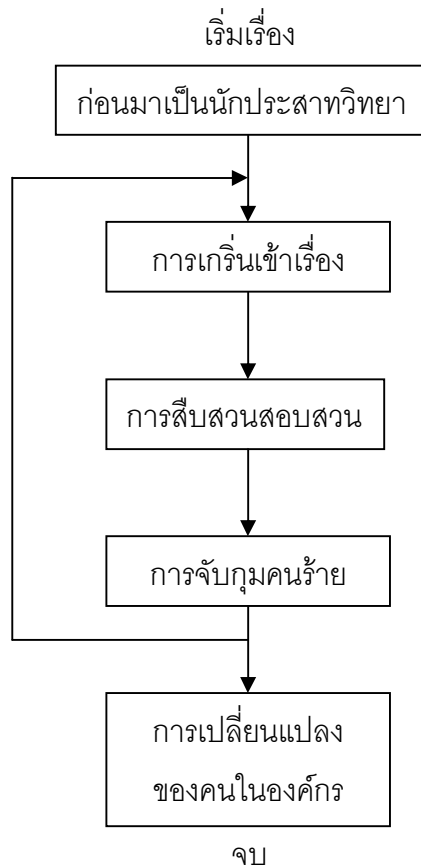
แม้ว่าตัวละครหลักในละครที่นำมาศึกษาจะมีทั้งเพศชายและเพศหญิง แต่ทั้งสองเรื่องจะมีตัวละครรองที่เป็นเพศตรงข้าม ที่จะมาช่วยส่งเสริม ผลักดัน และตักเตือนให้ตัวละครหลักสามารถดำเนินไปในทางที่ถูกที่ควร มีแรงใจที่จะฝ่าฟันอุปสรรคต่อไปได้ และเปลี่ยนแปลงปรับปรุงพัฒนาตัวเองจนกระทั่งประสบความสำเร็จในที่สุด

(4) รูปแบบการเล่าเรื่อง

ละครทั้งหมดที่นำมาศึกษาเป็นละครที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง แม้ว่าแต่ละเรื่องจะมีอาชีพที่แตกต่างกันออกไป แต่เมื่อนำมาวิเคราะห์แล้ว ก็จะพบว่าละครทุกเรื่องดำเนินเรื่องโดยใช้ปัญหาของแต่ละอาชีพเป็นหลัก โดยอาจมีเรื่องของความรัก ความผูกพันเข้ามาเสริมเพื่อให้ตัวละครมีกำลังใจ หรือว่าสามารถพัฒนาปรับเปลี่ยนตัวเองให้ดียิ่งขึ้น จนกระทั่งประสบความสำเร็จในที่สุด

หากนำการเล่าเรื่องของละครแต่ละเรื่องออกมาเขียนเป็นแผนภูมิก็จะได้ออกมา ดังนี้

ละครเรื่อง *Mr. Brain*

เมื่อดูภาพรวมของทุกตอน ในตอนต้นเรื่องจะมีการพูดถึงตัวละครหลักก่อนที่จะมาเป็นนักประสาทวิทยา และการเปลี่ยนแปลงที่ทำให้เขาเป็นเช่นปัจจุบัน และตอนจบก็จะพูดถึงการเข้าไปอยู่ในองค์กรของเขาที่เปลี่ยนแปลงทัศนคติของนักวิทยาศาสตร์คนอื่นๆ ในองค์กร

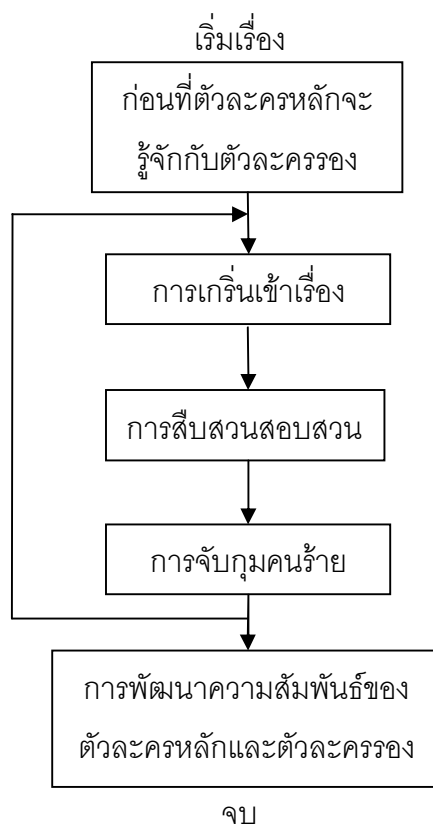
สำหรับการเล่าเรื่องในแต่ละตอนจะมีรูปแบบซ้ำกันอยู่เช่นนี้ คือ การเกริ่นเข้าเรื่อง การสืบสวนสอบสวน และการจับกุมคนร้าย

การเกริ่นเข้าเรื่อง คือ การอธิบายเบื้องต้นเกี่ยวกับสมองเพื่อให้ผู้ชมมีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว และแสดงภาพคดีอาชญากรรมต่างๆ

การสืบสวนสอบสวน คือ การสืบสวนสอบสวนโดยตัวละครหลักที่เป็นนักวิทยาศาสตร์ร่วมมือกับตำรวจเพื่อหาตัวคนร้าย

การจับกุมคนร้าย คือ หลังจากที่สามารถหาตัวคนร้ายจากการสืบสวนสอบสวนแล้วสามารถนำไปขยายผลเพื่อจับกุมตัวคนร้ายมาดำเนินคดี

ละครเรื่อง *Galileo*

เมื่อนำละครเรื่อง *Galileo* ซึ่งเป็นละครแนวสืบสวนสอบสวนเช่นเดียวกันมาวิเคราะห์ก็จะเห็นว่ารูปแบบการเล่าเรื่องในแต่ละตอนเหมือนกันคือ การเกริ่นเข้าเรื่อง การสืบสวนสอบสวน และการจับกุมคนร้าย แม้ว่ารายละเอียดปลีกย่อยในละครจะแตกต่างกันออกไปตามอาชีพและลักษณะนิสัยของตัวละคร

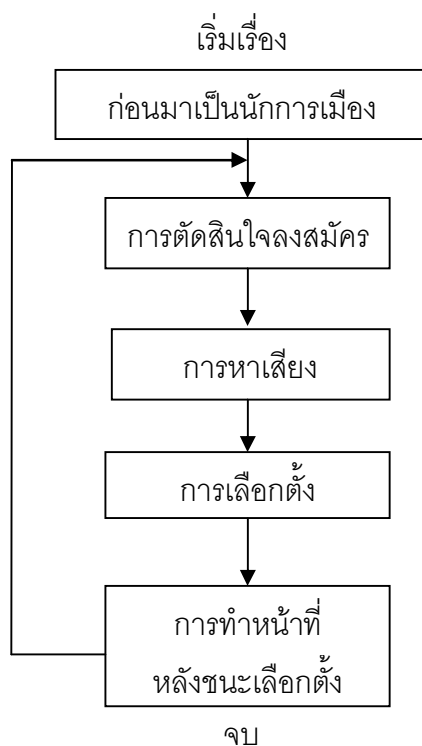
การเกริ่นเข้าเรื่อง คือ การแสดงภาพเหตุการณ์อาชญากรรมต่างๆ

การสืบสวนสอบสวน คือ การสืบสวนสอบสวนโดยตัวละครหลักที่เป็นนักวิทยาศาสตร์ร่วมมือกับตำรวจเพื่อหาตัวคนร้าย

การจับกุมคนร้าย คือ หลังจากที่สามารถหาตัวคนร้ายจากการสืบสวนสอบสวนแล้วสามารถนำไปขยายผลเพื่อจับกุมตัวคนร้ายมาดำเนินคดี

สิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปในตอนท้ายเรื่องคือความสัมพันธ์ของตัวละครหลักและตัวละครรองที่มีความสนิทสนมกันมากขึ้นเท่านั้น

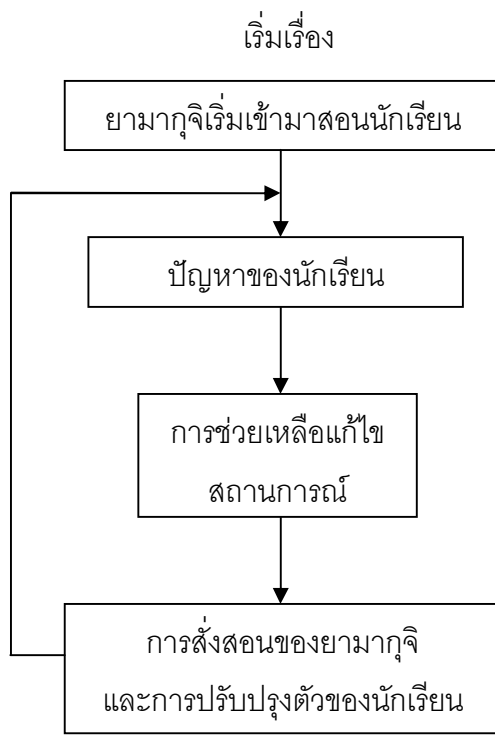
ละครเรื่อง *Change*

ละครเรื่อง *Change* เป็นเรื่องของนักการเมือง ภายในเรื่องจึงมีประเด็นของการเลือกตั้งเป็นสำคัญ โดยจะมีพูดถึงการเลือกตั้งของเคตะถึง 3 ครั้ง คือ การลงสมัครรับเลือกตั้งในตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแทนพ่อของเขาที่เสียชีวิต การลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นหัวหน้าพรรคหรือนายกรัฐมนตรี และการยุบสภาเพื่อทำการเลือกตั้งทั่วไป

รูปแบบของการเล่าเรื่องจึงจะมีลักษณะคล้ายเดิมคือ เมื่อตัดสินใจรับเลือกตั้งแล้ว ก็จะมีการหาเสียง และเมื่อได้รับเลือกตั้งมาแล้วก็จะมีการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะนักการเมือง โดยภายในเรื่องจะพูดถึงตอนที่เคตะเป็นนายกรัฐมนตรีนานกว่าตำแหน่งอื่นๆ และตอนที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นนายกรัฐมนตรีนี่เองที่เขาสร้างความไม่พอใจให้กับนักการเมืองคนอื่นๆ รวมถึงข้าราชการ เนื่องจากกระทำที่ซื่อสัตย์ เกรงตรง ไม่ยอมใคร ทำให้ไปขัดขวางนักการเมืองบางคน โดยเฉพาะ คัมบายาซีที่ต้องการจะใช้เคตะเป็นหุ่นเชิดเท่านั้น

ละครเรื่อง *Gokusen*

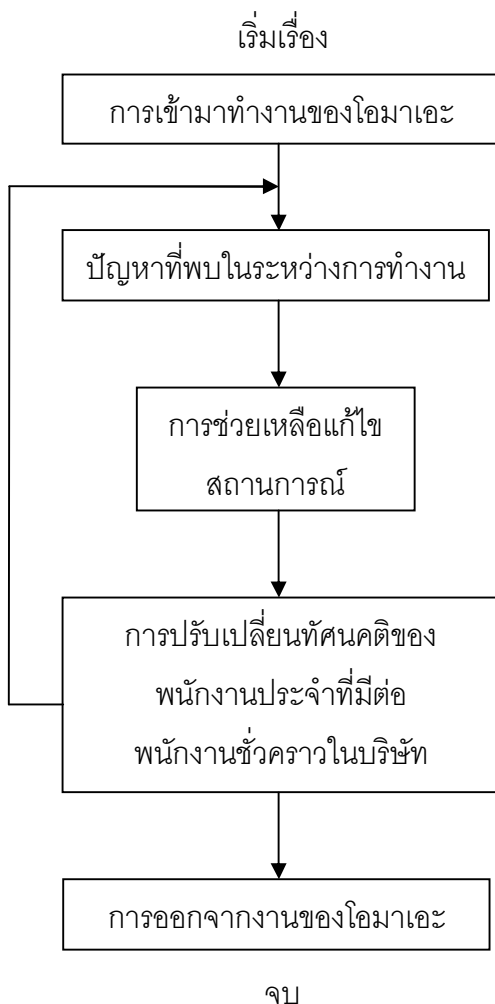

จบ

ละครเรื่อง *Gokusen* เล่าเรื่องราวโดยใช้ปัญหาของนักเรียนแต่ละคนในแต่ละตอน โดยให้ยามากุจิคอยช่วยเหลือนักเรียนเหล่านั้นให้พ้นจากอันตรายและสั่งสอนให้รู้ถึงสิ่งที่ถูกต้องที่ควรปฏิบัติ เพื่อให้ปรับปรุงตัวและแก้ไขตัวเองให้เป็นคนดีในสังคม

เรื่องราวเริ่มต้นจากการที่ยามากุจิมาสอนที่โรงเรียนแห่งนี้โดยได้รับมอบหมายให้ดูแลเหล่านักเรียนเกเรจนกระทั่งจบการศึกษา ละครจบลงด้วยการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงตัวเองอย่างมากของนักเรียนทั้งหลาย รวมถึงเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อครูอย่างยามากุจิ พวกเขาให้ความสำคัญกับการมาโรงเรียน และการดำเนินชีวิตในอนาคตของพวกเขามากยิ่งขึ้น

ละครเรื่อง *Haken no Hinkaku*

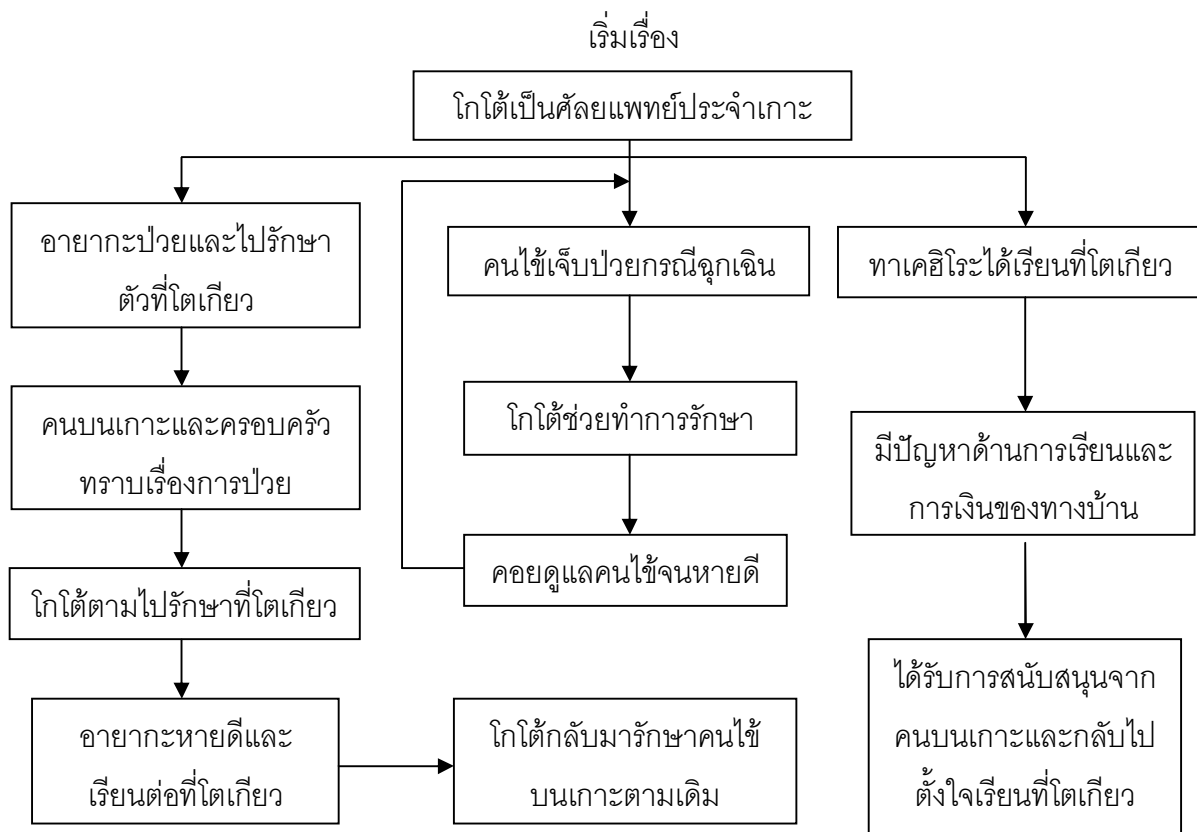

ละครเริ่มต้นด้วยการเข้ามาทำงานของโอมาเอะที่บอกแต่แรกว่าจะไม่ต่อสัญญาเมื่อครบกำหนด 3 เดือน และจบลงด้วยการไม่ต่อสัญญาของเธอ แต่ขอกลับไปทำงานกับโซจิในตำแหน่งใหม่อีกครั้ง

ละครแต่ละตอนจะมีรูปแบบที่ซ้ำกันคือ เกิดปัญหาระหว่างการทำงานที่แตกต่างกันไปในแต่ละตอน รวมถึงปัญหาด้านความแตกต่างของพนักงานชั่วคราวและพนักงานประจำ โดยจะมีโอมาเอะซึ่งมีความสามารถที่หลากหลายมาช่วยแก้ไขสถานการณ์จนเหตุการณ์ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี ช่วยเปลี่ยนแปลงทัศนคติของพนักงานประจำของบริษัทที่มีต่อพนักงานชั่วคราวให้เป็นที่ยอมรับมากขึ้น

ละครเรื่อง *Dr. Koto Shinryajo*

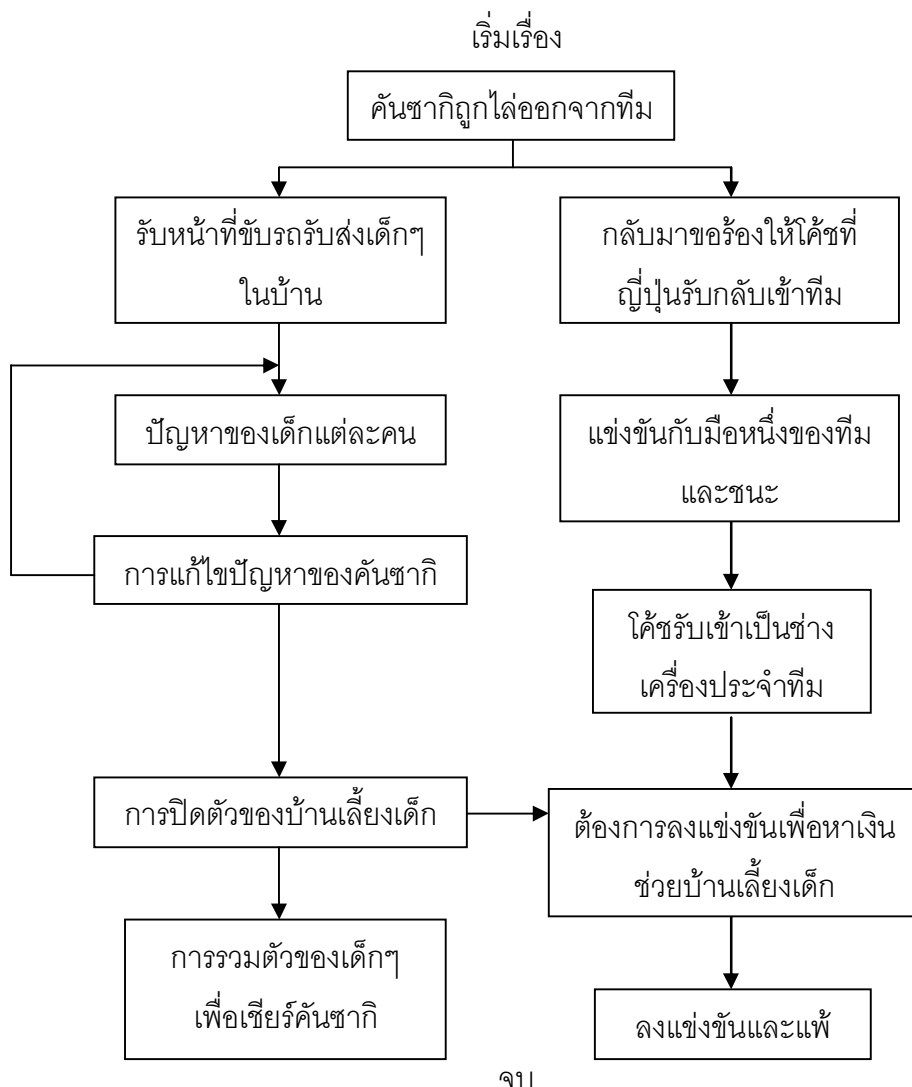

จบ

ในละครจะแบ่งการเล่าเรื่องออกเป็น 3 ส่วนคือเรื่องของโกโต้ อายากะ และทาเคฮิโระ (รวมถึงทาเคโทชิฟุของเขานะ) ใช้การเล่าเรื่องแบบเล่าทั้ง 3 ส่วนไปพร้อมๆ กัน โดยจะมีเรื่องของโกโต้ที่จะซ้ำรูปแบบเดิมในแต่ละตอนคือ การที่มีคนไข้ฉุกเฉินมารักษาตัวที่คลินิก โกโต้ช่วยรักษา ดูแลจนกระทั่งหายดี ซึ่งในแต่ละตอนจะมีอาการเจ็บป่วยหรือโรคที่มารักษาแตกต่างกันออกไป

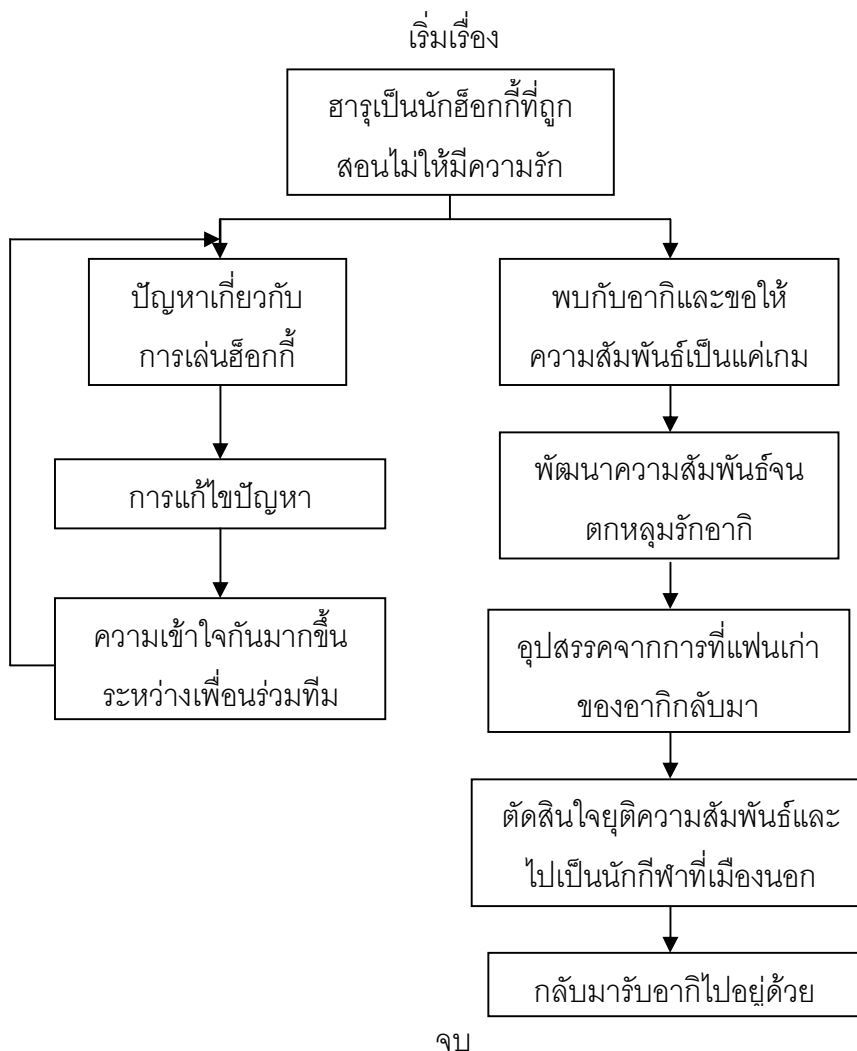
สำหรับเนื้อเรื่องอีก 2 ส่วนคือเรื่องของอายากะและทาเคฮิโระ เป็นปัญหาที่แต่ละคนต้องเผชิญ โดยจะได้รับการช่วยเหลือดูแลและให้กำลังใจจากโกโต้อย่างสม่ำเสมอ เป็นเนื้อเรื่องที่ดำเนินต่อไปเรื่อยๆ ทุกตอน และจบลงด้วยการแก้ไขปัญหานั้นๆ ได้ด้วยดี โดยอายากะสามารถรักษาตัวให้หายจากโรค และทาเคฮิโระก็สามารถกลับไปเรียนได้โดยไม่ต้องพะวงเรื่องค่าใช้จ่าย และมีความมุ่งมั่นพยายามที่จะเรียนเป็นหมอตต่อไป

ละครเรื่อง Engine

ละครเล่าเรื่องโดยแบ่งเนื้อเรื่องออกเป็น 2 ส่วน คือ ความพยายามของคันซาก็ที่จะกลับไปเป็นนักแข่งรถอีกครั้ง และการช่วยเหลือดูแลเด็กๆ ที่บ้านเลี้ยงเด็ก โดยเนื้อเรื่องทั้งสองส่วนดำเนินไปพร้อมๆ กัน

รูปแบบการเล่าเรื่องในแต่ละตอนที่ซ้ำกัน คือ ปัญหาของเด็กแต่ละคนที่คันซาก็ต้องช่วยแก้ไข โดยคันซาก็ทั้งดูแล สั่งสอน ช่วยให้คำแนะนำ จนเหตุการณ์สามารถจบลงได้ด้วยดี ในขณะที่สอนเด็กเหล่านั้น ก็ทำให้เขาสามารถคิดและนำมาประยุกต์ใช้กับเรื่องของตนเอง ช่วยแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเป็นนักแข่งรถของเขาได้เช่นเดียวกัน เนื้อเรื่องทั้งสองส่วนจึงสอดคล้องประสานไปด้วยกัน

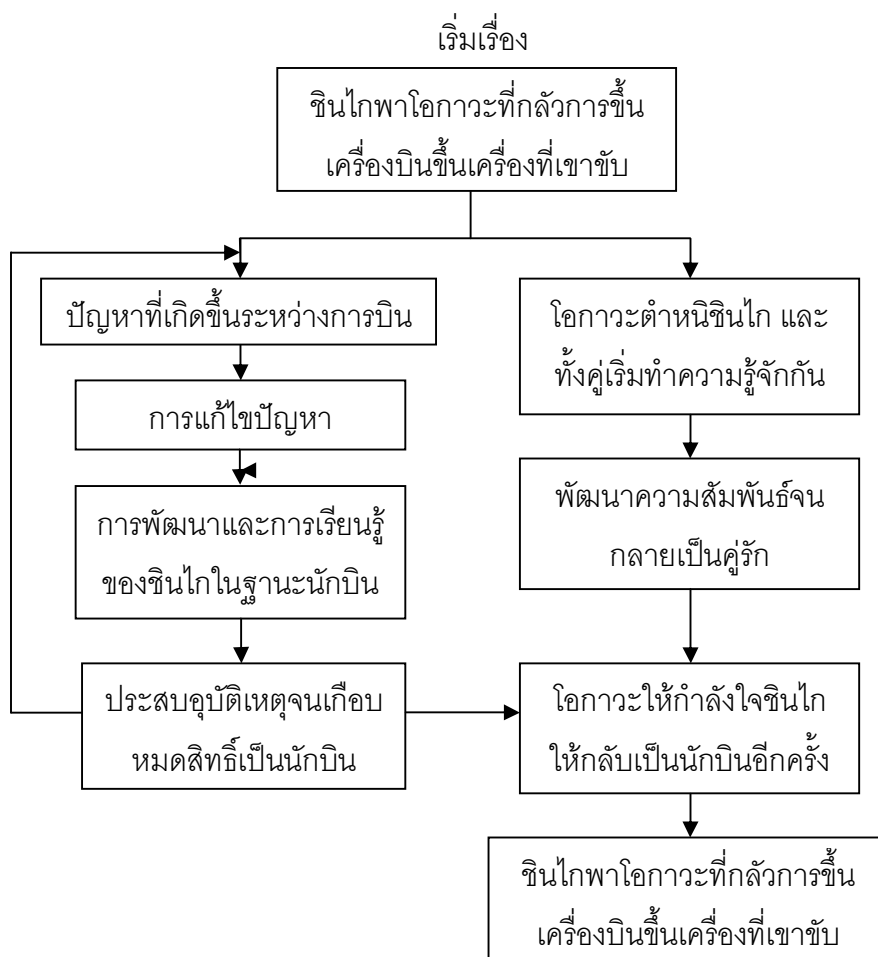
ละครเรื่อง *Pride*

รูปแบบการเล่าเรื่องในละครแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ เรื่องของความรักของฮารู และปัญหาต่างๆ ที่เกิดจากการเล่นฮ็อกกี้ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเกี่ยวกับรูปแบบการเล่น ปัญหาภายในเกี่ยวกับเพื่อนร่วมทีม ปัญหาด้านการแข่งขัน และปัญหาจากนักกีฬาทีมอื่น เป็นต้น โดยในแต่ละตอนจะมีปัญหาที่แตกต่างกันออกไปแต่จะเกิดขึ้นในเกือบทุกตอน

สำหรับเนื้อเรื่องในส่วนของความรักระหว่างฮารูและฮากิ จะเป็นเรื่องที่น่าสนใจไปเรื่อยๆ ตลอดทั้งเรื่อง โดยมีความเชื่อมโยงกับกีฬาฮ็อกกี้ตรงที่ทั้งสองตกลงคบกันเป็นเกมเท่านั้น แต่เมื่อทั้งสองคนรักกันจริงๆ ทั้งคู่ก็ต่างเสียใจที่ไม่อาจแน่ใจได้ว่าความสัมพันธ์ของพวกเขาเป็นเรื่องจริง

หรือเป็นเพียงแคเกม ทำยที่สุดแล้ว ปัญหาทุกอย่างก็คลี่คลายลง และฮารุกก็เปลี่ยนเอาพลังจากความรักรมาช่วยในการเล่นฮ็อกกี้ให้ได้ดียิ่งขึ้น จากเดิมที่เคยถูกสอนไว้ว่าไม่ให้มีความรัก

ละครเรื่อง *Good Luck!!*

จบ

การเล่าเรื่องในละครแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ปัญหาที่ต้องพบเจอระหว่างการบิน ซึ่งเกี่ยวข้องกับทั้งนักบิน ผู้โดยสาร ลูกเรือ หรือสภาพแวดล้อม อย่างเช่นอากาศ อุบัติเหตุ เป็นต้น ซึ่งปัจจัยต่างๆ เหล่านี้จะมีผลทำให้เกิดปัญหาในแต่ละตอนที่แตกต่างกันออกไป โดยในเกือบทุกตอน จะมีปัญหาเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินเนื้อเรื่อง

อีกส่วนหนึ่งของการเล่าเรื่องคือความรักความสัมพันธ์ระหว่างชินโกและโอภาวะ ซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากการทำงานของทั้งคู่อยู่ในสายงานเดียวกัน และได้พบปะพูดคุยกันอยู่บ่อยครั้ง โดยต่างคนต่างเป็นกำลังใจให้กันในการทำงาน โดยเฉพาะในตอนที่ชินโกประสบอุบัติเหตุจนอาจจะไม่

สามารถเป็นนักบินได้อีก ในขณะที่เขาล้มเลิกความตั้งใจที่จะกลับเป็นนักบินไปแล้วนั้น ก็ได้โอกาสช่วยเหลือผลักดันให้เขามีแรงสู้ต่อไป จนสามารถทำกายภาพบำบัดกลับมาเป็นนักบินได้อีกครั้ง และพาเธอขึ้นเครื่องบินลำที่เขาขับได้ตามสัญญาที่เคยให้ไว้

เมื่อคุณแผนภูมิของแต่ละเรื่องแล้วก็จะได้ข้อสรุปที่เหมือนกันว่า การเล่าเรื่องในละครที่ใช้แก่นเรื่องเป็นอาชีพนั้น จะเล่าโดยให้มีปัญหาในแต่ละตอนเกี่ยวข้องกับปัญหาจากการประกอบอาชีพของตัวละครหลัก ไม่ว่าจะประสบกับตัวละครหลักโดยตรงหรือทางอ้อม และตัวละครหลักจะต้องใช้ความพยายามในการแก้ไขปัญหาให้ลุล่วงไป โดยอาจได้รับกำลังใจจากคนรอบข้าง หรือความช่วยเหลือเกื้อหนุนจากคนรอบข้าง จนกระทั่งสามารถแก้ไขปัญหาได้ ก็จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ อาจเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือส่งผลกระทบต่อทัศนคติของตัวละครในอนาคต ปัญหาในแต่ละตอนจึงไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อให้เนื้อเรื่องดำเนินไปได้เท่านั้น แต่จะเป็นการพัฒนาการตัวละครให้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นด้วย ให้มีความเข้าใจในหน้าที่การงานของตนมากขึ้น มีความเข้าใจเกี่ยวกับตัวเองมากขึ้น รวมถึงปรับเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อสังคม เป็นต้น

นอกจากส่วนของการเล่นเรื่องที่ปัญหาในแต่ละตอนแล้ว ละครอาจเพิ่มเนื้อเรื่องในส่วนอื่น ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของตัวละครและคนใกล้ตัว อย่างเช่น ความรักของตัวละครหลักกับตัวละครรอง ที่จะเห็นได้ในหลายๆ เรื่อง ซึ่งเนื้อเรื่องแบบนี้จะดำเนินต่อเนื่องไปเรื่อยๆ โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครนี้ก็เช่นกัน จะเป็นส่วนช่วยให้ตัวละครหลักเกิดการเปลี่ยนแปลง หรือเกิดแรงผลักดันจนสามารถจะประกอบอาชีพให้บรรลุผลสำเร็จได้ในท้ายที่สุด

(5) ฉาก

ด้านฉากที่ใช้ในการดำเนินเรื่อง จะเป็นฉากที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของตัวเอกนั้นๆ เป็นหลัก เช่น ห้องวิจัย สนามแข่งรถ ลานฮ็อกกี้ เป็นต้น และมีฉากอื่นที่เกี่ยวข้องเป็นรองๆ ไป ในฉากที่เป็นสถานที่ประกอบอาชีพของตัวเอกนั้น บางครั้งแม้ว่าจะไม่ได้มีภาพของการประกอบอาชีพอยู่ โดยเป็นการดำเนินเรื่องในแง่มุมอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ ก็มีการนำฉากเหล่านั้นมาใช้เพื่อทำให้ผู้ชมรู้สึกตระหนักถึงอาชีพของตัวเอกอยู่เสมอ

ในฉากอื่นๆ ที่พบเห็นได้บ่อยรองๆ ลงมาจากสถานที่ประกอบอาชีพนั้น มักจะเป็นฉากที่ใช้ในชีวิตประจำวันทั่วไปของตัวเอก เช่น ที่พักอาศัย ร้านอาหารที่มักไปสังสรรค์ เป็นต้น

(6) การสร้างตัวละคร

ด้านการสร้างตัวละคร การที่ละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ดำเนินเรื่องราวโดยใช้เรื่องที่เกี่ยวข้องอาชีพของตัวเอกเป็นหลักนั้น ทำให้เรื่องที่เกิดขึ้นในละคร เป็นเรื่องของปัญหาที่เกี่ยวข้องกับอาชีพนั้นๆ การต่อสู้ฝ่าฟัน หรือความมุ่งมั่นพยายามบางอย่างที่เกี่ยวกับอาชีพนั้นๆ โดยเฉพาะซึ่งเป็นเหมือนกับการถ่ายทอดมุมมองของแต่ละอาชีพออกมาโดยผ่านทางละคร หรือเป็นเหมือนกับการเล่าเรื่องของคนธรรมดาคนหนึ่งในสังคม ที่ประกอบอาชีพใดอาชีพหนึ่ง และต้องเผชิญปัญหาเฉพาะหน้าของตน และแก้ไขให้ผ่านและลุล่วงไปได้ได้อย่างไร โดยแต่ละอาชีพก็จะมีปัญหาที่แตกต่างกันออกไป เช่น ในเรื่องของนักแข่งรถ ก็มีพบกับปัญหาเรื่องของการที่สังคมไม่ยอมรับที่เขาอายุมากเกินไป ส่วนเรื่องของนักฮ็อกกี้ก็เผชิญปัญหาของความบาดเจ็บทางร่างกาย อันตรายที่เกิดขึ้นจากการแข่งขัน เป็นต้น แต่ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดอาชีพใดก็ตาม สิ่งในทุกเรื่องมีเหมือนกันคือ การที่ตัวเอกมีความมุ่งมั่นพยายามโดยไม่ยอมแพ้ถอดใจต่ออุปสรรคใดๆ ไม่ว่าจะเกิดขึ้นจากตัวเองหรือคนรอบข้างก็ตาม แม้ว่าบางครั้งหลังจากพยายามไปแล้วจะไม่ประสบความสำเร็จ แต่ก็จะไม่ล้มเลิกความพยายาม การถ่ายทอดแง่มุมนี้ออกมาในละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่จึงเหมือนกับเป็นเรื่องสำคัญ เป็นการถ่ายทอดให้เห็นค่านิยมของคนญี่ปุ่น ที่มักจะเชื่อเรื่องความมุ่งมั่นพยายามบากบั่นฝ่าฟันอุปสรรค มากกว่ารอคอยการช่วยเหลือจากผู้อื่น หรือการอาศัยโชคชะตาฟ้าลิขิต อาศัยดวงดี หรือว่าจับพลัดจับผลูเท่านั้น

การเล่าเรื่องโดยใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องนั้น นอกจากจะเล่าเกี่ยวกับปัญหาของตัวเอกที่ต้องฝ่าฟันแล้ว ยังสอดแทรกความรู้ที่เกี่ยวข้องกับอาชีพนั้นๆ หรือทำให้คนดูได้รับรู้เกี่ยวกับอาชีพนั้นๆ มากขึ้นอีกด้วย อย่างในเรื่อง *Mr. Brain* ที่ตัวละครหลักเป็นนักประสาทวิทยานั้น ในเรื่องมีการสอดแทรกความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ในด้านของสมองมากมาย ทั้งระดับของศัพท์วิชาการที่เข้าใจยาก หรือว่าเรื่องต่างๆ ไปที่ช่วยให้คนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการทำงานของสมองมากขึ้น เช่น การกินของหวานช่วยให้พลังงานแก่สมองทำให้สมองทำงานได้ดีมีประสิทธิภาพ เป็นต้น นอกจากสอดแทรกความรู้แล้ว ยังถ่ายทอดมุมมองในแต่ละอาชีพออกมาอีกด้วย ทั้งมุมมองของคนนอกที่มองคนที่ประกอบอาชีพนั้น และมุมมองของคนประกอบอาชีพรู้สึกต่ออาชีพตัวเอง ตัวอย่างเช่นเรื่อง *Engine* การเป็นนักแข่งรถ ก็จะเป็นที่น่าชื่นชมของคนทั่วไป ฟังดูน่าสนใจ น่าตื่นเต้น และเป็นอาชีพที่ไม่ได้หาได้ทั่วไป แต่สำหรับคนในครอบครัวหรือคนใกล้ตัวก็จะรู้สึกที่อาชีพนั้นมันเสี่ยงเกินไป ไม่ต้องการสนับสนุน ส่วนในเรื่อง *Pride* การเป็นนักแข่งฮ็อกกี้ก็เป็นเกมกีฬาที่มีความอันตราย และผู้เล่นมีโอกาสได้รับการบาดเจ็บจากการแข่งขันอยู่เสมอ ทั้ง

บาดเจ็บเล็กน้อย และถึงขั้นที่เป็นอัมพาตในบางราย สำหรับมุมมองของนักฮ็อกกี้อีกส่วนหนึ่งก็จะมองว่า การมีความรักหรือความสัมพันธ์กับใครอย่างจริงจังนั้นไม่ดี เพราะจะทำให้พวกเขาเกิดหวั่นหรือความกังวลขึ้นระหว่างการแข่งขัน การเล่นต่างๆ ที่กลัวๆ กล้าๆ ว่าจะเกิดการบาดเจ็บจะทำให้เล่นได้ไม่ดี ในขณะที่บางคนกลับมองว่า การที่มีคนรักอย่างจริงจังจะช่วยเป็นแรงผลักดันและเป็นกำลังใจให้เขามีกำลังใจในการพยายามเต็มที่สำหรับทุกๆ การแข่งขัน

สำหรับในเรื่องของการสร้างตัวละครนั้น สามารถสร้างผ่านทั้งลักษณะภายนอก บทพูด/บทสนทนา การกระทำภายนอก การกระทำภายใน ปฏิภิกิริยาของตัวละครอื่น และการใช้ความเกินเลยหรือการทำซ้ำๆ เพื่อถ่ายทอดลักษณะนิสัย บุคลิกและความคิดของตัวละครออกมา นอกจากนี้ การสร้างตัวละครนั้นยังอาศัยปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชีพเข้าไปด้วย คือ เมื่อตัวละครมีอาชีพที่ชัดเจน บุคลิก ลักษณะนิสัย การแต่งกาย การวางตัว การมองสังคม การมองตัวเอง การที่สังคมมองตัวละคร ความรู้ความสามารถ ทุกอย่างที่ประกอบขึ้นเป็นตัวละครนั้นมีผลมาจากอาชีพทั้งสิ้น แม้ว่าบางครั้งตัวละครจะแปลกแยกจากคนที่ประกอบอาชีพเดียวกัน เพื่อให้เกิดความโดดเด่นขึ้นมา แต่ในภาพรวมแล้วก็จะเป็นเหมือนกับตัวแทนของอาชีพนั้นๆ ทำให้คนดูเข้าใจภาพรวมของอาชีพนั้นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และมีความเข้าใจเกี่ยวกับอาชีพนั้นๆ มากขึ้น ว่าต้องทำอะไรอย่างไร มีการประกอบอาชีพยังไง และความคิดความอ่านเป็นอย่างไร ซึ่งการให้ตัวละครมีอาชีพที่ชัดเจนนี้นอกจากจะทำให้เนื้อเรื่องดำเนินไปได้แล้ว ยังทำให้ตัวละครมีความชัดเจน มีความลึก สร้างตัวตนให้กับตัวละครเหมือนว่าตัวละครมีอยู่จริง ทำให้คนดูรู้สึกสนใจที่จะติดตาม มีอารมณ์ร่วมไปกับตัวละครไม่ว่าจะเกิดเรื่องดีหรือเรื่องร้ายกับตัวละคร

5.2 สรุปผลการวิจัยด้านความสัมพันธ์ของละครกับบริบททางสังคม

จากการวิเคราะห์ละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ในระยะ 10 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2545 – 2554) พบว่ามากกว่าร้อยละ 40 ของละครโทรทัศน์ทั้งหมดในแต่ละปี เป็นละครที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง โดยอาชีพที่ได้รับความนิยมสูงสุด 5 อันดับแรกในการนำมาสร้างละคร ได้แก่ ตำรวจ/นักสืบ, แพทย์, ครู/อาจารย์, ทนาย/อัยการ/นักกฎหมาย, และอาชีพที่เกี่ยวข้องกับวงการบันเทิง ตามลำดับ จะเห็นได้ว่า อาชีพที่ได้รับความนิยมสูงสุด คือ ตำรวจ/นักสืบ แสดงให้เห็นแนวโน้มของการสร้างละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่นั้น มีการสร้างละครที่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวนเยอะมากกว่าละครประเภทอื่นๆ และในแต่ละเรื่องที่สร้างนั้น เมื่อได้รับความนิยม มักจะมีการนำมา

สร้างซ้ำเป็นภาคต่อหลายๆ ฤดูกาลต่อกัน ในบางเรื่องมีการนำมาสร้างต่อเนื่องมากกว่า 10 ฤดูกาล

สำหรับอาชีพแพทย์ที่ได้รับความนิยมในการนำมาสร้าง ก็มักจะเป็นเรื่องศัลยแพทย์ที่ผ่าตัดในกรณีที่ยาก หรือฉุกเฉิน หรือหากไม่เป็นศัลยแพทย์ก็อาจจะเป็นแพทย์ฉุกเฉิน ซึ่งเป็นกรณีที่ยากในการทำการรักษา ช่วยให้ผู้ป่วยรู้สึกตื่นเต้นและต้องติดตามเอาใจช่วยในแต่ละกรณี เช่นเดียวกับละครของตำรวจหรือนักสืบ เรื่องใดที่ได้รับความนิยม ก็จะถูกนำมาสร้างอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานานหลายปี หลายภาค

อาชีพที่ได้รับความนิยมรองลงมา นั่น คือ อาชีพครูหรืออาจารย์ ซึ่งจากการวิเคราะห์หน้าจะเป็นเพราะเดิมทีละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่นั้น เน้นไปที่กลุ่มผู้ชมวัยรุ่นเป็นหลัก ซึ่งการสร้างเรื่องราวใกล้ตัวที่กลุ่มผู้ชมเข้าถึงได้ง่าย อย่างในโรงเรียน น่าจะช่วยดึงดูดความสนใจของกลุ่มผู้ชมได้มาก และมักจะเป็นเรื่องราวในโรงเรียนที่กลุ่มผู้ชมวัยรุ่นอยากให้ครูหรืออาจารย์ของตนมีความเข้าใจตนในแบบนั้น นอกจากการดึงดูดกลุ่มผู้ชมวัยรุ่นให้มาสนใจดูละครได้แล้ว หลายๆ เรื่องยังจะสอดแทรกคติสอนใจ หรือทัศนคติที่ดีเข้าไปในละคร เพื่อหวังจะให้กลุ่มผู้ชมมีการเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพัฒนาตัวเองจากการดูละครด้วย

ละครที่นำมาวิเคราะห์ทั้งหมด 9 เรื่อง นั้น เป็นละครที่มีเรตติ้งดี คือ เกิน 20.0 ซึ่งเฉลี่ยแล้วมีเพียงปีละเรื่องเท่านั้น แต่พบว่า มีเพียงเรื่องเดียวคือเรื่อง *Gokusen* ที่ตัวละครเอกเป็นครู เป็นอาชีพที่ได้รับความนิยมในการนำมาสร้างติดอันดับ 5 อันดับแรก นอกจากนั้น ละครที่นำมาศึกษาล้วนเป็นอาชีพอื่น อย่างไรก็ตามมี 2 เรื่องที่ศึกษาเป็นแนวเรื่องสืบสวนสอบสวนที่มักได้รับความนิยมในการนำมาสร้าง ได้แก่ เรื่อง *Mr. Brain* และ *Galileo* แต่ใช้อาชีพเป็นนักวิทยาศาสตร์ แทนตำรวจหรือนักสืบ

ละครที่นำมาศึกษาส่วนใหญ่แม้ว่าจะไม่ใช่อาชีพยอดนิยมที่มักนำมาสร้าง แต่ก็ได้รับความนิยมจนได้เรตติ้งสูง เนื่องจากความสนุก ความเร้าใจ และความแปลกใหม่ในเรื่อง รวมถึงการใช้นักแสดงที่ดึงดูดใจ โดยจะเห็นได้ว่าละคร 4 จาก 9 เรื่อง เป็นละครที่มีตัวละครเอกคนเดียวกัน คือ คิมูระ ทาคูยะ ซึ่งเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงอย่างมากของญี่ปุ่น และได้รับความนิยมอย่างมาก โดยในละครที่นำมาศึกษาเขาได้รับบทบาทที่แตกต่างกันไป แต่ก็มีลักษณะคล้ายกัน คือ เป็นคนธรรมดาที่มีความมุ่งมั่น ไม่ได้เป็นคนที่มีความรู้หรือรวยกว่าคนอื่น ไม่ได้มีความสามารถพิเศษจนไม่ต้องใช้ความพยายามใดๆ แต่เป็นคนธรรมดาคนหนึ่ง ที่แม้ว่าจะมีบางสิ่งที่พิเศษกว่าคนอื่น

แต่ก็ต้องประสบปัญหาเหมือนกับคนอื่น ๆ และต้องใช้ความมุ่งมั่นพยายามเพื่อให้ประสบความสำเร็จเหมือนกัน ทำให้เหมือนเป็นคนธรรมดาที่จับต้องได้ในชีวิตจริง เป็นภาพตัวแทนของคนๆ หนึ่งในสังคมเท่านั้น

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านสังคมและวัฒนธรรมญี่ปุ่น รวมถึงผู้เชี่ยวชาญด้านละครโทรทัศน์ญี่ปุ่น พบว่าสังคมญี่ปุ่นเป็นสังคมของคนทำงาน โดยประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่เป็นผู้ผลิตสินค้า และเป็นพ่อค้า นอกจากนี้ คนญี่ปุ่นยังจะถูกสังคมหล่อหลอม ปลูกฝังให้ขยันขันแข็ง มีความสามัคคี เพื่อผลประโยชน์ของส่วนรวม ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็นละครโทรทัศน์หรือสื่ออื่นๆ ก็มักจะนำเสนอถึงวัฒนธรรมการทำงานอย่างขยันขันแข็ง และใช้ความพยายามมุ่งมั่นเพื่อความสำเร็จ จึงมีการใช้อาชีพต่างๆ เข้ามาสร้างตัวละครและใช้ในการดำเนินเนื้อเรื่อง

นอกจากนี้ สังคมญี่ปุ่นจะให้ความสำคัญกับทุกอาชีพเท่าเทียมกัน โดยถือว่าเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้สังคมขับเคลื่อนไป ทุกคนทำสิ่งที่ตนได้รับมอบหมายให้ดีที่สุด ทำให้มีการนำเสนอภาพที่หลากหลายอาชีพของตัวละครออกมาในละคร

แต่ในด้านของเพศนั้น ด้วยความที่สังคมญี่ปุ่นให้ผู้ชายเป็นฝ่ายทำงานเป็นหลัก ส่วนผู้หญิงนั้น ส่วนใหญ่จะให้เป็นแม่บ้าน หรือทำอาชีพที่ไม่ใช่งานประจำ เพื่ออยู่บ้านดูแลครอบครัว และเลี้ยงลูก หรือแม้ว่าจะทำงานประจำ ผู้หญิงก็มักจะไม่ได้รับการสนับสนุนให้เติบโตก้าวหน้าในอาชีพเท่ากับผู้ชาย ด้านละครที่นำเสนอออกมาก็จะมีตัวเอกเป็นผู้ชายเสียส่วนใหญ่ เพื่อนำเสนอถึงความมุ่งมั่นพยายามในการประกอบอาชีพของผู้ชาย แม้ว่าในบางเรื่องจะมีผู้หญิงเป็นผู้ร่วมงาน แต่ก็ไม่ได้ถ่ายทอดถึงความต้องการก้าวหน้าในอาชีพของผู้หญิงเท่าไรนัก แต่มักจะสนใจเกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์หญิงชายมากกว่า จากละครที่นำมาศึกษาจะมีเพียง 2 เรื่องเท่านั้น ที่มีตัวละครเอกเป็นเพศหญิง แต่ทั้งสองเรื่องก็ไม่ได้นำเสนอเรื่องความต้องการก้าวหน้าในอาชีพการงานของพวกเธอแต่อย่างใด เพียงแค่นำเสนอภาพของความมุ่งมั่นพยายามทำหน้าที่ของเธอให้ดีที่สุด ไม่ได้ตั้งใจว่าจะต้องได้รับตำแหน่งที่สูงขึ้น หรือประสบความสำเร็จกว่าเดิมแต่อย่างใด

5.3 อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่อง มีการดำเนินเรื่องและการสร้างตัวละครควบคู่กันไป โดยอาศัยอาชีพของตัวละครเป็นที่ตั้ง คือ การที่ตัวละครมีอาชีพหนึ่ง ทำให้เกิดปมปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพนั้น ไม่ว่าจะเป็น

อุปสรรคต่างๆ ในการประกอบอาชีพโดยตรง หรือประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้ครอบครองหรือสังคม ปมประเด็นปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับอาชีพเหล่านี้ ทำให้เรื่องราวดำเนินไป ในขณะเดียวกัน การประกอบอาชีพของตัวละครนั้น ส่งผลต่อความคิดความอ่าน บุคลิก ลักษณะนิสัย ความปรารถนาความต้องการ และความรู้ความสามารถของตัวละคร จึงทำให้การตัดสินใจแก้ปัญหา การเลือกทางเดิน การดำเนินเนื้อเรื่องเกิดจากอาชีพของตัวละครด้วยเช่นเดียวกัน การเล่าเรื่องและการสร้างตัวละครด้วยการนำอาชีพมาใช้เป็นแก่นเรื่องจึงประกอบขึ้นควบคู่กันไป ซึ่งเป็นแนวทางของการสร้างละครที่ยังไม่เห็นในประเทศไทย จึงน่าที่จะนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับประเทศไทย เพื่อให้เกิดการสร้างสรรค์ละครที่ตัวละครมีความลึก หรือมีความเป็นมนุษย์มากขึ้นกว่าละครในปัจจุบัน ที่พูดถึงการประกอบอาชีพของตัวละครเพียงผิวเผิน บางครั้งให้รู้เพียงว่าตัวละครมีอาชีพอะไรเท่านั้น หรือในบางครั้งอาจไม่มีการพูดถึงอาชีพของตัวละครเลย

จากการศึกษาจะพบว่า ละครส่วนใหญ่มีตัวละครเพศชายเป็นตัวหลักในการดำเนินเรื่อง ในจำนวน 7 เรื่องจาก 9 เรื่องที่นำมาศึกษา ก็เป็นตัวละครเพศชายเป็นหลัก ทำให้เห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า สังคมญี่ปุ่นนั้น เป็นสังคมที่ผู้ชายเป็นผู้นำ หรือเป็นคนทำงานเป็นหลัก ในส่วนของผู้หญิงนั้น จะเป็นเพียงส่วนประกอบเล็กๆ ในสังคมการทำงาน โดยส่วนใหญ่จะถูกสังคมจัดวางให้เป็นแม่บ้าน หรือหากทำงานก็เพียงแค่เป็นพนักงานชั่วคราว หรือไม่มีโอกาสก้าวหน้าในอาชีพเท่ากับผู้ชาย

ละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ทุกเรื่องที่นำมาศึกษา มีการถ่ายทอดค่านิยมเรื่องความมุ่งมั่นพยายามเพื่อให้บรรลุที่เป้าหมายที่วางเอาไว้ โดยไม่ละทิ้งความพยายาม แม้ว่าบางครั้งจะไม่ใช่อย่างที่หวัง บางครั้งอาจจะไม่ประสบความสำเร็จตามที่ตั้งใจ แต่ก็จะไม่ยอมแพ้จนกว่าจะถึงที่สุด ซึ่งเป็นค่านิยมในการดำเนินชีวิตของคนญี่ปุ่นที่มักมีคำพูดบอกกับคนอื่นเสมอว่า “Gambatte” หรือพยายามเข้านะ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าหากละครโทรทัศน์ไทยมีการปรับเปลี่ยนบทบาทให้เป็นไปในแนวทางนี้เช่นเดียวกัน ก็จะเป็นประโยชน์กับผู้ชมมากขึ้นในแง่ของการปลูกฝังถ่ายทอดค่านิยม โดยเปลี่ยนจากความเชื่อเรื่องของโชคชะตา เชื่อสิ่งลี้ลับเหนือธรรมชาติ หรือความบังเอิญมาเป็นเรื่องของความพยายามจนประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหวังเอาไว้

สำหรับละครบางเรื่องที่นำมาศึกษานั้น จะไม่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับเรื่องความรักเลย อาศัยการนำเรื่องประกอบอาชีพมาใช้ในการเล่าเรื่องได้ทั้งยังคงความน่าสนใจไว้ และยังได้รับความ

นิยมจากผู้ชม เป็นเรื่องน่าสนใจในการนำแนวทางมาปรับประยุกต์ใช้กับประเทศไทย เพราะวาระของไทยเกือบทั้งหมดนั้น เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของความรักระหว่างหนุ่มสาวทั้งสิ้น

ละครโทรทัศน์ของไทยมักมีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความรักของหนุ่มสาว เมื่อมุ่งประเด็นเกี่ยวกับความรักในด้านนี้ จึงมักมีตัวร้ายที่เป็นนางอิจฉา คอยกลั่นแกล้งและคอยทำให้ความรักของพระนางไม่ประสบความสำเร็จ จนเกิดเป็นเรื่องราวต่างๆ ขึ้น นอกจากเรื่องของความรักระหว่างหนุ่มสาวแล้ว บางครั้งก็ยังเป็นเรื่องของการแย่งชิงสมบัติ ซึ่งเป็นเงินที่ตัวละครเอกไม่ได้ใช้ความพยายามในการหามาด้วยตัวเอง แต่เป็นลาภลอยที่ได้มาเพราะชาติกำเนิด แม้ว่าละครบางเรื่องจะมีการกำหนดอาชีพให้ตัวละครเอก แต่กลับไม่นำเสนอภาพของการทำงานให้เห็น โดยจะมีภาพการประกอบอาชีพเป็นส่วนน้อย หรืออาจไม่มีเลย มักจะมุ่งเน้นไปที่เรื่องของความรักของตนมากกว่า ซึ่งอาจตรงกับสังคมไทยที่การทำงานด้วยความมุ่งมั่นและเอาจริงเอาจังนั้นเป็นเรื่องของคนส่วนน้อยเท่านั้น

5.4 ข้อเสนอแนะ

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการเล่าเรื่องและการสร้างตัวละครจากละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ที่ใช้อชีพเป็นแก่นเรื่องเท่านั้น ผู้วิจัยเห็นว่านอกจากเรื่องที่ใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องแล้วนั้น ละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นสมัยใหม่ยังมีเรื่องราวในแนวอื่นที่น่าสนใจเช่นเดียวกัน
2. การวิจัยครั้งนี้จำกัดเฉพาะละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นเท่านั้น หากศึกษาถึงละครของชาติอื่นๆ ด้วย เช่น ละครเกาหลีที่กำลังได้รับความนิยมในประเทศไทยและประเทศต่างๆ เพื่อศึกษาถึงแนวทางการเล่าเรื่องและการสร้างตัวละคร แตกต่างหรือเหมือนกันอย่างไรกับละครโทรทัศน์ของญี่ปุ่น
3. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเรื่องการใช้อาชีพเป็นแก่นเรื่องในละครโทรทัศน์ที่ได้องค์ความรู้ในด้านบันเทิงคดีศึกษาซึ่งสามารถนำไปเป็นแนวทางในการศึกษาเพิ่มเติมในสื่อบันเทิงคดีอื่น
4. องค์ความรู้ด้านปฏิบัติการจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้สร้างสรรค์สื่อบันเทิงคดีที่สนใจสามารถนำไปเป็นแนวทางประยุกต์ใช้ในการพัฒนาเรื่องหรือกลวิธีในการเล่าเรื่องเพื่อการสร้างสรรค์เรื่องและการเขียนบทละครโทรทัศน์ได้

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กาญจนา แก้วเทพ. การวิเคราะห์สื่อ: แนวคิดและเทคนิค. กรุงเทพมหานคร: อินฟินิตี้เพรส, 2552.

กาญจนา แก้วเทพ. สื่อสารมวลชน: ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์, 2541.

จรินทร์ เลิศจิระประเสริฐ. อาชีพของสตรีในละครโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชาสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

ฉลองรัตน์ ทิพย์พิมาน. วิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์อเมริกันที่มีตัวเอกเป็นสตรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

ฉัตรวี คุณาวิชานนท์. ค่านิยมในละครญี่ปุ่นสมัยใหม่ที่น่าเสนอผ่านทางโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552.

ชืนฤดี วัชรเดชะ. การวิเคราะห์บทบาททางสังคมของตัวละครคนใช้ในละครโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชาสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

ดวงรัตน์ กมโลบล. การศึกษาลักษณะของการสร้างอารมณ์โดยสังคมในการ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ ชุด "โดเรมอน". วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

ดำรงดี สุานดี. สังคมวิทยาอาชีพ. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2535.

ธิดารัตน์ รักประยูร. การเผยแพร่วัฒนธรรมญี่ปุ่นผ่านสื่อในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

ธัญญา สังขพันธานนท์. วรรณกรรมวิจารณ์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นาคร, 2539.

ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ และคณะ. นิเทศศาสตร์กับเรื่องเล่าและการเล่าเรื่อง. กรุงเทพมหานคร: โครงการสื่อสันติภาพ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543

- ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์. บทโทรทัศน์ เขียนอย่างไรให้เป็นมือโปร. กรุงเทพมหานคร: คณะ
นิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.
- ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์. เอกสารคำสอนวิชาปรัชญา จริยศาสตร์ และประวัติศาสตร์ของการสื่อสาร
เชิงสุนทรียะ. กรุงเทพมหานคร: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556
- พัทธยา สายหนู. กลไกของสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2534.
- มนทกานติ ธีรนนท์วัฒน์. หน้าที่และอัตลักษณ์ของเพลงละครโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2544.
- รพีพรรณ สุวรรณนัฐโชติ. สังคมวิทยา. หาดใหญ่ สงขลา: โรงพิมพ์ไทรโยค, 2530.
- ยรรยง สิ้นธุ์. อาชีพกับสังคมไทย Occupations on Thai Social [Online]. 2552. แหล่งที่มา:
<http://www.vcharkarn.com/vblog/64074> [28 มกราคม 2554]
- ยุพา คลังสุวรรณ. ญี่ปุ่นสร้างชาติด้วยความรักและภักดี. กรุงเทพมหานคร: พิมพ์เศ พรินท์ติ้ง เซ็น
เตอร์, 2547.
- วิภา อุดมฉันท. สื่อมวลชนในญี่ปุ่น. กรุงเทพมหานคร: โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการภาค
วิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- สุภาวรรณ วรรณนะศุภกุล. คุณลักษณะของละครเอเชียยอดนิยม ศึกษากรณีละครญี่ปุ่น ได้วัน
และเกาหลีในโทรทัศน์ไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน
คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.
- หมอลญา. สุดยอดความสำเร็จแบบญี่ปุ่น. กรุงเทพมหานคร: ซี. เอ. ดี พับบลิชซิ่ง, 2537.
- อภิญา ศรีรัตนสมบูรณ์. การวิเคราะห์ละครโทรทัศน์ชุด "คู่กรรม" ในการถ่ายทอดความเชื่อและ
ค่านิยมในสังคมไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- อารดี อภิวงศ์งาม. ความแตกต่างระหว่างค่านิยมของคนไทยและคนญี่ปุ่น: เข้าใจญี่ปุ่น. อำเภอ
เมือง เชียงใหม่: ลานนาการพิมพ์, 2541.

ภาษาอังกฤษ

Boggs, J. M. The Art of Watching Films. California, The Benjamin/Cumming Publishing Company, 1978.

DeFleur, M. Occupational Roles as Portrayed on Television. Public Opinion Quarterly, 1964, 28: 57-74.

Elwood, M. Characters Make Your Story, Boston: The Writer, 1959.

Hobbs, D. A. and Blank, S. J. Sociology and the Human Experience. 3rd ed. New York: John Wiley & Sons, 1982.

Horton, P. B. and Hunt, C. L. Sociology. 3rd ed. New York: McGraw-Hill Book, 1972.

Linton, R. The Study of Man. New York: Appleton Century Crofts, 1936.

ภาคผนวก

เรื่องย่อละคร

1. Mr. Brain

ทสี่คูโมะ ริวสึเกะ เคยเป็นโฮสต์อยู่ที่บาร์แห่งหนึ่ง แต่ประสบอุบัติเหตุถูกรั่วกันเซตก่อสร้างหล่นทับ สมองเขาได้รับการกระทบกระเทือน เหตุการณ์นี้ทำให้สมองของเขาใช้การได้ดีกว่าเดิม อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเขาจะฉลาดขึ้นแต่บางสิ่งในตัวเขาเปลี่ยนแปลงไป การแสดงอารมณ์และความรู้สึกของเขาไม่เหมือนเดิม ทสี่คูโมะจึงหันไปศึกษาด้านสมองจนกระทั่งกลายเป็นนักประสาทวิทยา (Neuroscientist) หรือนักวิทยาศาสตร์ที่เชี่ยวชาญด้านสมอง

5 ปีถัดมาหลังจากเกิดอุบัติเหตุ ทสี่คูโมะเข้าไปพัวพันกับเหตุการณ์วางระเบิดที่เซตโกะทันดะ เขาถูกกล่าวหาว่าเป็นมือวางระเบิด เนื่องจากตำรวจพบตัวเขาในที่เกิดเหตุและกำลังจับวัตถุระเบิด ทำยที่สุดเขาสามารถคลี่คลายคดีและหาตัวผู้ร้ายตัวจริงโดยอาศัยความรู้ความสามารถของเขาในด้านสมอง ทสี่คูโมะพบว่าตำรวจที่จับเขาใจเย็นผิดปกติทั้งที่มีระเบิดอยู่ตรงหน้า แสดงว่าตำรวจรายนั้นต้องเป็นมือวางระเบิดเพราะรู้ล่วงหน้าว่าระเบิดไม่ใช่ของจริง โดยตำรวจรายนั้นต้องการสร้างสถานการณ์ความวุ่นวายในที่ชุมชน เพื่อให้ตัวเองสามารถอาศัยช่วงชุลมุนขโมยเงินของแก๊งยาสูบได้

วันที่เกิดเหตุเป็นวันแรกที่ทสี่คูโมะต้องไปทำงานที่หน่วยงาน IPS (Institute of Police Science) ซึ่งเป็นสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ที่รวมกลุ่มนักวิทยาศาสตร์ด้านต่างๆ เช่น วิเคราะห์ภาพ วิเคราะห์เสียง ฝ่ายปฏิบัติการเคมี ฝ่ายปฏิบัติการชีวะ ฯลฯ เพื่อช่วยตำรวจในการสืบสวนหาตัวผู้กระทำผิด และวิจัยเพื่อหาทางป้องกันการเกิดอาชญากรรมในอนาคต ทสี่คูโมะทำงานในตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายแผนกสมองโดยอาศัยความรู้ด้านสมองในการวิเคราะห์หาตัวคนร้าย รวมถึงใช้เป็นหลักฐานในการจับตัวคนร้ายมาลงโทษ

เมื่อทสี่คูโมะเข้าร่วมทำงานกับหน่วยงาน IPS ก็เกิดเหตุคดีฆาตกรรมของรัฐมนตรีกระทรวงพัฒนาอุตสาหกรรมและหัวหน้าฝ่ายประสานงานแผนพัฒนา ซึ่งผู้ตายทั้งสองคนเกี่ยวข้องกับแผนกระตุ้นอุตสาหกรรมในโตเกียว เมื่อแผนพัฒนาดังกล่าวถูกยกเลิกมีผลทำให้

อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องอย่างแยบยล ผู้ตายทั้งสองจึงมีคนเกลียดชังมากมาย การสืบหาตัวฆาตกรจึงเป็นเรื่องที่ยากลำบาก

ขณะที่สืบสวนหาตัวฆาตกรอยู่ ทาเคอิซึ่งเป็นตำรวจฝ่ายปราบปรามแก๊งนอกระบบขอให้ฮายาชิตะโอนีย้ายคดีให้เขาเป็นคนจัดการ เนื่องจากเรื่องทั้งหมดอาจจะเกี่ยวพันกับแก๊งยาคุซ่า ทสึคุโมะเริ่มสงสัยว่าทาเคอิอาจเป็นคนอยู่เบื้องหลังคดีนี้ ด้านผู้ต้องสงสัยที่จับกุมตัวมาก็ให้การว่าเคยพบกับทาเคอิ

เมื่อเกิดเหตุระเบิดขึ้นที่บ้านของโดอิซึ่งเป็นผู้เกี่ยวข้องกับแผนพัฒนาฯ ด้วยทันบาระตำรวจฝ่ายสืบสวนแผนกที่ 1 ที่ขอความช่วยเหลือจากทสึคุโมะก่อนหน้านี้บุกไปเพื่อจะจับกุมตัวทาเคอิ ทสึคุโมะรีบห้ามไว้และวิเคราะห์อีกครั้งที่ฆาตกรที่แท้จริงคือโดอิ และให้โดอิทดสอบกับเครื่องสแกนสมอง หลอกล่อจนสารภาพความจริง ช่วยให้ตำรวจสามารถคลี่คลายคดีได้

หลังจากนั้น ทสึคุโมะใช้ความรู้เกี่ยวกับการทำงานของสมอง ร่วมกับการใช้เทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์จากหน่วยงาน IPS ช่วยคลี่คลายคดีต่างๆ ได้อีกมาก ไม่ว่าจะเป็นคดีฆาตกรรมที่มีการเปลี่ยนลายนิ้วมือของคนร้ายกับตำรวจ คดีที่แพทย์ใช้ประโยชน์ของกล้องวงจรปิดในการฆ่าคนคดีที่ผู้ปวยมีปัญหาด้านความทรงจำถูกกล่าวหาว่าเป็นฆาตกร และคดีของฆาตกรที่มีหลายบุคลิก

เมื่อทสึคุโมะเข้ามาทำงานใน IPS ทำให้คนในองค์กรค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปที่ละน้อย จากเดิมที่สนใจแต่ในห้องทดลองและให้ความสำคัญกับเรื่องของวิทยาศาสตร์มากกว่าจะสนใจการคลี่คลายคดี เปลี่ยนมาให้ความสำคัญกับการคลี่คลายคดีมากขึ้น เช่น การไปตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุด้วยตนเอง จากเมื่อก่อนที่อาศัยเพียงหลักฐานที่ส่งมาจากทางตำรวจเท่านั้น

ต่อมาหน่วยงาน IPS ได้รับรางวัลจากทางกรมตำรวจ ขณะที่มีการแจกเหรียญรางวัลอยู่ คาวาเซะรองอธิบดีกรมตำรวจถูกลอบยิงและผู้ร้ายสามารถหนีไปได้ หลังจากนั้น โอซากิสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่เคยเป็นหัวหน้าตำรวจฝ่ายสืบสวนก็ถูกลักพาตัวไปพร้อมกับคำขู่ที่ว่า จะสังหารเขาภายใน 48 ชั่วโมง และมีความพยายามจะลักพาตัว คิคุจิ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอีกคนไป แต่จับตัวคนงานที่อยู่ใกล้เคียงไปแทน ทันบาระพยายามถามถึงความผิดที่คิคุจิและโอซากิเคยทำ เพื่อให้สามารถโยนไปหาตัวผู้ร้ายได้ แต่คิคุจิไม่ยอมให้ความร่วมมือ

หน่วยงาน IPS และตำรวจพยายามหาร่องรอยผู้ร้ายจากการสืบสวนหลักฐานต่างๆ แต่ก็พบเพียงหลักฐานปลอมตามแผนการที่ผู้ร้ายวางไว้และนำไปสู่การไขคดีที่ผิด โดยหลักฐานต่างๆ

จะนำไปเจอกับผ้าเช็ดหน้าที่มีเลือดวาดเป็นเครื่องหมายกากบาท คล้ายกับจะบอกว่า “ผิด”
ท้ายที่สุดตำรวจถูกล่อไปในกับดักที่วางไว้และเกิดการระเบิดขึ้น โดยฮายาชิตะได้รับบาดเจ็บ
ต้องเข้าโรงพยาบาล

หลังจากที่อาการของฮายาชิตะดีขึ้น เขาไปเข้าพบคาวาเซะรองอธิบดีกรมตำรวจที่ถูกยิง
เพื่อขอร้องให้ยอมพุดถึงเหตุการณ์ที่ตำรวจทั้ง 3 นายเคยทำความผิดจนเกิดคดีความวุ่นวาย
ทั้งหมดขึ้น จึงรู้ตัวว่าคนร้ายคือ คิตะซาโตะ ซึ่งเป็นคนที่ถูกตัดสินคดีว่าเป็นฆาตกรเมื่อ 17 ปีก่อน
เนื่องจาก DNA ของเขาตรงกับเศษเนื้อที่เล็บของเหยื่อ โดยแท้จริงแล้วเป็นความผิดพลาดของ
เทคโนโลยีในอดีตและเขาเป็นผู้บริสุทธิ์ เขากลับมาก่อเหตุความวุ่นวายต่างๆ นี้เพื่อจะแสดงให้เห็น
ตำรวจและหน่วยงาน IPS เห็นว่าการสืบสวนของพวกเขาไม่ได้ถูกต้องเสมอไป

เมื่อตำรวจรู้ตัวผู้ร้ายจึงไปตรวจค้นที่บ้าน จนทำให้รู้ว่าคิตะซาโตะจะไปงานสัมมนา
เกี่ยวกับเรื่องการตัดสินคดีโดยใช้ DNA เป็นหลักฐาน ซึ่งมีทสึตะผู้พิพากษาคดีของคิตะซาโตะเป็น
คนบรรยาย ตำรวจจึงพากันไปล้อมอาคารแห่งนั้นเพื่อป้องกันการเกิดเหตุร้าย แต่มีการชู้วางระเบิด
จึงเกิดความซุลมุนวุ่นวาย จนพวกของคิตะซาโตะสามารถจะหลบหนีออกไปได้ แต่พวกเขากลับ
ลักพาตัวทสึคุโมะไปแทนทสึตะ

ทสึคุโมะพยายามกล่อมให้คิตะซาโตะไม่ลงมือฆ่าคนอื่นและกลายเป็นฆาตกรคิตาซาโตะ
จึงพยายามฆ่าตัวตายแทน แต่ตำรวจตามมาจับตัวเขาไว้ได้ทัน พร้อมกับเปิดภาพการถ่ายทอดการ
แถลงข่าวรองอธิบดีกรมตำรวจและหัวหน้าหน่วยงาน IPS ขอโทษสำหรับความผิดพลาดจากการ
ตัดสินคดีของคิตะซาโตะเมื่อ 17 ปีก่อน และยืนยันว่าจะทำการสืบสวนคดีใหม่ ทำให้คิตาซาโตะ
ล้มเลิกความคิดที่จะฆ่าตัวตายและยอมให้ตำรวจจับกุม

ก่อนหน้านั้น ทสึคุโมะตามรอยทาเคอิไปจนพบว่าทาเคอิเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการก่อเหตุของคิ
ตะซาโตะ แต่หลักฐานที่เขามีไม่เพียงพอที่จะเชื่อมโยงไปถึงตัวทาเคอิได้ ทสึคุโมะกล่าวกับทาเคอิ
ว่า วิทยาศาสตร์มีการพัฒนาอยู่เสมอ แม้ว่าเทคโนโลยีวันนี้อาจจะไม่เพียงพอที่จะหาหลักฐานมา
จับตัวทาเคอิได้ แต่ในอีก 10 ปีข้างหน้าอาจจะใช้เป็นหลักฐานได้

สุดท้ายทสึคุโมะตัดสินใจไปทำงานที่อเมริกา เพื่อไปหาความรู้เพิ่มเติม และพยายาม
แสวงหาคำตอบเกี่ยวกับสมองของมนุษย์ และการเปลี่ยนแปลงของตัวเองหลังจากประสบ
อุบัติเหตุสมองได้รับการกระทบกระเทือน ภายในหน่วยงาน IPS ก็เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม จากที่

เคยสนใจแต่เรื่องในห้องทดลอง ก็มีความสนใจในเรื่องรอบตัวมากขึ้น และมีความตั้งใจช่วยตำรวจสืบสวนคดี

2. Change

อาซากุระ เคตะ ครูสอนชั้นประถมศึกษากลางสมัครรับเลือกตั้งซ่อมในตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแทนพ่อของเขาที่เสียชีวิตอย่างกะทันหันจากอุบัติเหตุเครื่องบินตก ส่วนพี่ชายของเขาที่ควรจะเป็นผู้สืบทอดทางการเมืองต่อจากพ่อก็ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตพร้อมกัน โดยเคตะได้ มियามะ ริกะ เลขานุการของ คัมบายาชิ โซอิจิ เป็นคนชักจูงเข้ามาสู่วงการ รวมถึงช่วยสอนเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการเป็นนักการเมือง

ระหว่างการเลือกตั้งซ่อมสมาชิกสภา มีข่าวพ่อของเคตะเคยรับสินบนเมื่อ 18 ปีก่อน เผยแพร่ออกมา เคตะแทนที่จะปฏิเสธความรับผิดชอบกลับยอมรับผิดแทนพ่อของเขา และยืนยันกับประชาชนว่าจะไม่ทำแบบนั้น เพราะไม่ต้องการสอนเด็กๆ ว่าการทำเรื่องที่ไม่ดีเป็นสิ่งจำเป็น จากนั้นเขาจึงได้รับเลือกให้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรโดยเอาชนะคู่แข่งไปเพียงเล็กน้อย

เคตะเข้าทำงานที่รัฐสภาโดยไม่มีความรู้เกี่ยวกับการเมือง แต่ได้รับความนิยมนและความสนใจจากประชาชน เนื่องจากเป็นคนหนุ่มและหน้าตาดี คัมบายาชิตัดสินใจให้มিয়ามะเป็นเลขานุการของเคตะ นอกเหนือจากการดูแลตารางเวลาและติดต่องานแล้ว มিয়ามะยังช่วยเหลือเคตะโดยสอนในเรื่องของการเมืองและให้ข้อมูลความรู้ที่จำเป็น

เมื่อมีคนมาร้องเรียนเคตะก็ตั้งใจรับฟังอย่างเต็มที่ เนื่องจากคิดว่าเป็นทางที่จะช่วยเหลือประชาชนและได้ทำหน้าที่ของเขา เพราะเคตะไม่เข้าใจสิ่งที่นักการเมืองทั้งหลายพูดกันในห้องประชุม

ต่อมา นายกรัฐมนตรีมีข่าวอื้อฉาวเกี่ยวกับการลวงละเมิดทางเพศจึงประกาศลาออกจากตำแหน่ง คัมบายาชิตกลงกับแกนนำของพรรคว่าจะให้เคตะเป็นนายกฯชั่วคราวระหว่าง 3 เดือน ก่อนที่จะมีการเลือกตั้ง เนื่องจากคะแนนความนิยมของรัฐบาลที่ตกต่ำ โดยใช้เคตะเป็นตัวดึงความนิยมจากประชาชน พอเลือกตั้งครั้งใหม่พวกเขาค่อยขึ้นเป็นนายกฯแทน

คัมบายาชิชักชวนให้เคตะสมัครเป็นหัวหน้าพรรค ซึ่งก็คือตำแหน่งนายกรัฐมนตรีคนใหม่ มিয়ามะช่วยพูดให้เคตะเห็นว่าเป็นโอกาสอันดี เคตะตัดสินใจลงสมัครรับเลือกตั้งหัวหน้าพรรค โดยมีมিয়ามะและคนอื่นๆ ช่วยตีวเรื่องการเมืองและความรู้ที่จำเป็นให้ เมื่อต้องดีเบตแข่งกับคู่แข่ง

สมัครเลือกตั้งคนอื่น เคตะมักไม่เข้าใจ พุดไม่ทัน และโดนเหน็บแนมอยู่เสมอ วันหนึ่งระหว่างการดีเบตเขากล่าวว่า เขาไม่เข้าใจสิ่งที่นักการเมืองทั้งสองคนกำลังพูด และคิดว่าประชาชนส่วนใหญ่ก็คงไม่เข้าใจเช่นกัน และเขาก็ได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นนับจากนั้น

ในวันที่เขาต้องออกไปหาเสียงกับประชาชน เขาสัญญากับประชาชนทุกคนว่าจะบริหารประเทศ โดยมีมุมมองเหมือนกับประชาชน รับฟังความต้องการของประชาชน และจะแก้ปัญหาให้ทันที่พร้อมทั้งทำงานหนักเพื่อให้ประเทศมุ่งไปสู่ทางที่ควร และเคตะก็ได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้าพรรค ด้านคัมบายาชิที่เข้ามาแสดงความยินดีก็จัดการกำหนดตำแหน่งของคณะรัฐมนตรีให้

เมื่อเริ่มทำงานเคตะไม่ยอมเซ็นเอกสารเพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบของรัฐบาลจากการสร้างเขื่อน พวกเขาข้าราชการระดับสูงที่ไม่พอใจนำเอกสารที่เกี่ยวข้องมาให้เคตะจำนวนมาก แต่เคตะตั้งใจอ่านเอกสารดังกล่าวเพื่อหาข้อพิสูจน์เรื่องที่เกิดขึ้น จนพบว่าเขื่อนส่งผลกระทบต่อประมงจริง และให้รัฐบาลยอมจ่ายเงินชดเชยค่าเสียหายให้กับชาวประมงที่เรียกร้องคัมบายาชิเริ่มไม่พอใจที่เคตะไม่ทำตามที่ตนเองต้องการ

ต่อมา คัมบายาชินำเสนอร่างงบประมาณให้เคตะเซ็น แต่เคตะสังเกตเห็นถึงปัญหาด้านกุมารแพทย์ต้องการปรับเปลี่ยนร่างงบประมาณมาแก้ปัญหาด้านนี้ คัมบายาชิไม่พอใจที่เคตะไม่เชื่อฟัง เมื่อนำร่างงบประมาณใหม่เข้าที่ประชุมคณะรัฐมนตรี พวกคณะรัฐมนตรีที่อยู่ฝ่ายเดียวกับคัมบายาชิตั้งใจจะคัดค้าน เคตะพูดว่าจะปลดรัฐมนตรีที่ไม่เห็นด้วยกับเขา ร่างงบประมาณจึงผ่านมติคณะรัฐมนตรี แต่มีข่าวลือว่า สส. ของพรรคจะไม่เข้าร่วมลงมติซึ่งจะทำให้ร่างงบประมาณไม่ผ่านสภา

ไอนิโตะ นักการเมืองอาวุโสของพรรคเห็นด้วยกับร่างนโยบายของเคตะและช่วยรวบรวม สส. ของพรรคจำนวนหนึ่งที่ยอมลงเสียงสนับสนุนร่างงบประมาณ แต่ยังเป็นแค่ส่วนน้อยเท่านั้นไม่สามารถทำให้ผ่านมติสภา เมื่อเคตะรู้ว่าพรรคฝ่ายค้านมีความเห็นเกี่ยวกับเรื่องกุมารแพทย์ตรงกัน จึงนัดคุยในทางลับและขอให้พรรคฝ่ายค้านลงเสียงสนับสนุนร่างงบประมาณ เคตะอ้างว่าขบวนการเมืองที่แตกต่างกันไม่ควรเป็นอุปสรรคสำหรับคนที่คิดเหมือนกัน

แม้ว่าเคตะจะได้รับเสียงสนับสนุนมาจากพรรคฝ่ายค้านเพียงพอที่จะทำให้มติผ่านสภาแล้ว คัมบายาชิอาศัยที่ตัวเองเป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรีนำเงินกองทุนทางลับของรัฐบาลไปซื้อตัว สส. ในพรรคที่สนับสนุนไอนิโตะให้เปลี่ยนใจ ทำให้ร่างงบประมาณไม่ผ่านมติสภา

โอดินะแนะนำเคตะให้ปลดคัมบายาชิออก เนื่องจากเขาเป็นคนอยู่เบื้องหลัง เคตะกลับขอร้องให้คัมบายาชิร่วมทำงานกับเขา แม้ว่าต่อหน้าคัมบายาชิจะตบตกลง แต่ต่อมาก็ออกมาแถลงข่าวว่าเคตะปลดเขาออกจากตำแหน่ง ประชาชนจึงไม่พอใจเคตะ

จากนั้นก็มีข่าวเรื่องคดีรับสินบนจากบริษัทไดโตะเทรตตั้งเมื่อ 18 ปีก่อนขึ้นมาอีกครั้ง โดยคณะรัฐมนตรีของเคตะมีรายชื่อเป็นผู้เกี่ยวข้องกับกรับสินบนนี้ทุกคน ยกเว้นคัมบายาชิคนเดียวเท่านั้น คะแนนความนิยมรัฐบาลยิ่งตกลง เคตะตัดสินใจที่จะลาออกในระหว่างการประชุมสภา แต่เกิดหวิดสติก่อนที่พูดจบ เนื่องจากเคตะทำงานหนักและพักผ่อนไม่เพียงพอ พวกเด็กๆ ที่เคตะเคยสอนมาเยี่ยมและกล่าวว่าไม่อยากจะให้เคตะลาออก รวมถึงนักการเมืองอีกหลายๆ คนไม่อยากจะให้เคตะลาออก

เคตะตัดสินใจแถลงข่าวเพื่อคุยกับประชาชน ขอโทษกรณีการรับสินบนของคณะรัฐมนตรีของเขา และรับผิดชอบด้วยการยุบสภาให้ประชาชนมีโอกาสเลือกผู้แทนของตนที่เป็นคนดีเข้ามาทำหน้าที่ในสภาอีกครั้ง และขอให้ประชาชนออกไปใช้สิทธิ์ของตัวเอง เพื่อให้การเมืองได้เกิดการเปลี่ยนแปลง

3. Gokusen

ยามากุจิ คุมิโกะ เป็นครูที่มีประสบการณ์อบรมสั่งสอนเด็กเกรงหัวใจทั้งหลายให้กลับมาเดินในทางที่ถูกต้อง เธอเป็นครูที่แข็งแรงและมีความสามารถในการต่อสู้ เนื่องจากเธออาศัยอยู่กับคุณตาของเธอเป็นหัวหน้าแก๊งยากูซ่า ยามากุจิถูกชาววาริชักชวนมาอยู่โรงเรียนอะคาโตะซึ่งเป็นโรงเรียนชายล้วน เนื่องจากตัวของชาววาริชักเองไม่สามารถจัดการกับนักเรียนเกรงที่ห้อง 3D ได้ ยามากุจิที่ถูกไล่ออกจากโรงเรียนเก่าจึงตกลงรับปากมาสอนทันที

เมื่อยามากุจิมาเจอกับนักเรียนห้อง 3D เธอจึงได้พบว่าพวกเขาล้วนเป็นนักเรียนเกรงที่ครูคนอื่นไม่สามารถจะจัดการได้ เธอพยายามพูดและผูกมิตรกับพวกเขาแต่ก็ไม่มีใครสนใจฟังเธอ ยามากุจิสังเกตเห็นว่า โอคาตะ ยามาโตะ กับ คาซามะ เรน เป็นเหมือนกับหัวหน้าของคนอื่น เธอจึงพยายามจะเข้าไปทำความรู้จักกับสองคนนี้ก่อน

ต่อมาเรนตกเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีชิงรางวัล ผู้อำนวยการโรงเรียนจึงสั่งพักการเรียนเขา ทั้งๆที่เขาไม่ได้ทำผิด เรนบอกกับยามากุจิว่าเขาไม่ได้ทำ เธอจึงพยายามไปตามหาตัวคนร้ายด้วยการแจกใบปลิวตามถนนคนเดียว แม้ว่าเธอจะขอร้องให้พวกนักเรียนห้อง 3D คนอื่นช่วยแต่ก็ไม่มีใคร

สนใจ หลังจากนั้นตำรวจได้ยื่นที่ยามาโตะคุยกันกับเพื่อนว่าเห็นเรนในที่เกิดเหตุ ตำรวจจึงไปจับตัวเรน ยามาคุจิยิ่งพยายามตามหาตัวคนร้ายมากขึ้น ยามาโตะที่มองเห็นพฤติกรรมของยามาคุจิและรู้สึกว่าเป็นความผิดของตัวเองส่วนหนึ่งก็ตัดสินใจช่วยตามคนร้ายหาด้วย แต่เมื่อเขาเจอคนร้ายกลับถูกรุมทำร้าย ยามาคุจิที่รู้เรื่องจึงรีบตามไปช่วยจัดการกับคนร้าย หลังจากที่หาคนร้ายตัวจริงพบ เรนจึงถูกปล่อยตัวออกมา

แม้ว่ายามาคุจิจะช่วยเหลือเรนไว้ แต่บรรดาเด็กนักเรียนในห้อง 3D ก็ยังไม่เปิดใจให้เธอ เมื่อเธอพูดและสอนก็ไม่มีใครสนใจ ด้านเรนและยามาโตะที่ไม่ถูกกันก็นัดกันไปมีเรื่องกัน พอทั้งคู่หยิบไม้มาจะฟาดกัน ยามาคุจิก็ตามมาขวางไว้บอกว่าไม่ให้พวกเขาใช้อาวุธ ยามาโตะที่โมโหเดินหนีไปจนไปชนกับพวกนักเลงแล้วก็โดนรุมทำร้าย เรนและเพื่อนที่เดินผ่านไปเห็นจึงก่อกวนพวกนักเลงและพยายามโตะหนี รุ่งขึ้นเรนและเพื่อนก็โดนนักเลงจับตัวไปรุมซ้อม ยามาโตะกับเพื่อนและยามาคุจิจึงตามไปช่วย แต่ยามาคุจิจัดการกับนักเลงทั้งหมดด้วยตัวคนเดียว

หลังจากเหตุการณ์นั้น พวกยามาโตะและเรนกลายเป็นเพื่อนสนิทกัน พวกนักเรียนเองเปิดใจให้ยามาคุจิมากขึ้น วันหนึ่งคาโอรุโกะพี่สาวของเรนมาหาเรนที่โรงเรียนด้วยความสงสัยว่าเรนเอาเงินมาจากไหน เรนบอกว่าเขาหาเงินด้วยการทำงานพิเศษ คาโอรุโกะและยามาคุจิจึงบอกให้เขาเลิกทำงาน เพราะทางโรงเรียนก็มีกฎหมายห้ามนักเรียนทำงานพิเศษ เรนกลับปฏิเสธแล้วบอกว่าเขาจะย้ายออกไปอยู่คนเดียว ยามาคุจิเตือนเรนว่าไม่ให้ทำงานอะไรที่จะทำให้พี่สาวเป็นห่วง แต่เขาไม่สนใจฟัง

ต่อมาเรนถูกตำรวจเข้ามาหาเรื่องและพูดจาดูถูกพี่สาวเขาที่เป็นสาวนั้ในบาร์เหล้า เขาจึงโมโหแล้วต่อตำรวจ ผู้อำนวยการโรงเรียนที่ทราบเรื่องจึงตัดสินใจว่าจะไล่เขาออก แม้ยามาคุจิจะบอกให้เขาขอโทษผู้อำนวยการโรงเรียน แต่เขาก็ไม่สนใจและวิ่งหนีออกจากโรงเรียนไปด้วยความโมโหและตะของไปโดนพวกนักเลงจนถูกรุมทำร้าย ยามาคุจิที่วิ่งตามหาเขาก็เข้ามาช่วยไว้ เมื่อจบเรื่องราวพี่สาวก็เข้ามาถามเรนด้วยความเป็นห่วง แต่เขากลับโมโหและพูดจาไม่ดีกับเธอ ยามาคุจิจึงสอนว่าตั้งแต่พ่อแม่เขาเสียไป พี่สาวก็คอยช่วยดูแลปกป้องเขามาตลอด ที่ตำรวจไม่เอาเรื่องเขาที่เขาไปต่อยก็เพราะว่าพี่สาวเขาไปขอร้องเอาไว้ เรนเองก็ต้องคอยช่วยปกป้องพี่สาวจนกว่าจะถึงวันที่ต้องแยกจากกัน เขาจึงตัดสินใจกลับไปขอโทษผู้อำนวยการและขอร้องไม่ให้ไล่เขาออก ผู้อำนวยการจึงยกเลิกคำสั่งและให้เรนเรียนต่อไปได้

เมื่อถึงช่วงงานโรงเรียน นักเรียนห้อง 3D ตัดสินใจช่วยกันทำร้านกาแฟ โดยมียามากุจิสนับสนุนเพื่อตั้งใจจะสร้างความทรงจำที่ดีในชีวิตมัธยมปลายให้กับพวกเขา แต่โกตะศิษย์เก่าที่เป็นอันธพาลบุกเข้ามาทำลายงานที่ทุกคนตระเตรียมไว้ในคืนก่อนที่จะถึงงานโรงเรียน เนื่องจากเขาแค้นที่ถูกพวกยามาโตะขัดขวางการรีดไถเงิน ผู้อำนวยการตัดสินใจว่าจะจัดงานโรงเรียนโดยเลื่อนพิธีเปิดออกไป แต่ให้พวกห้อง 3D ไม่ต้องเข้าร่วม ยามากุจิจึงขอร้องว่าพวกเขาตั้งใจกันมาก เธออยากให้พวกเขาได้เข้าร่วมด้วย ผู้อำนวยการจึงอนุญาต ด้านยามาโตะก็โมโหแอบไปหาโกตะกับเรนและพวกเพื่อนอีก 5 คน แต่ก็ถูกรุมทำร้าย ยามากุจิที่รู้เรื่องราวก็ตามไปช่วยเหลือพวกเขาและพาพวกเขากลับไปร่วมงานโรงเรียนกันอย่างสนุกสนาน

หลังจากนั้น พ่อกับแม่ของยามาโตะกำลังจะหย่ากัน แต่ยามาโตะกลับปิดปากเรื่องนี้เงียบ ไม่บอกใคร วันหนึ่งเขาเห็นเด็กถูกรีดไถเงิน เขาก็เข้าไปช่วยไว้ ปรากฏว่าพวกนักเลงพลาดไปทำร้ายกันเองแล้ววิ่งหนีไป เมื่อตำรวจมาพบจึงจับยามาโตะในฐานะผู้ต้องสงสัย บรรดานักเรียนห้อง 3D ไม่เชื่อว่ายามาโตะเป็นคนทำ จึงช่วยกันตามหาตัวพยานที่เห็นเหตุการณ์จนเจอ แต่ก็ถูกคนร้ายรุมทำร้ายไม่ให้ไปบอกตำรวจ ยามากุจิตามมาช่วยไว้ได้ และเมื่อพายามาโตะออกมาจากสถานีตำรวจแล้ว เธอก็บอกว่าพวกเพื่อนเป็นคนช่วยเขาออกมา ครอบครัวเขาอาจจะแยกกัน พ่ออาจจะไม่เข้าใจเขา แต่มีเพื่อนคอยให้กำลังใจเขาอยู่ ให้เขาก้าวผ่านมันไปให้ได้

ต่อมาพวกยามาโตะไปเจอโกตะที่กำลังวิ่งหนีโดยบังเอิญ เมื่อตำรวจมาสอบปากคำเกี่ยวกับคดีลักทรัพย์ที่เกิดขึ้น พวกเขาจึงบอกว่าเห็นโกตะในที่เกิดเหตุ ตำรวจจึงตามจับตัวโกตะ เขาก็มารุมทำร้ายพวกห้อง 3D ถึงในโรงเรียน แม้ว่าพวกเขาจะโกรธแค้น แต่ยามากุจิจึงสอนให้พวกเขาอดทนไม่ตามไปแก้แค้น โกตะตามหาตัวพวกยามาโตะและรุมทำร้ายพวกเขาอีก พวกยามาโตะตัดสินใจว่าจะไม่สู้ ปลอบยให้โกตะทำร้ายอยู่ฝ่ายเดียว ระหว่างนั้นเกิดอุบัติเหตุทำให้ท่อเหล็กจำนวนมากหล่นทับเรน ทำให้เขาต้องเข้ารับการรักษาและอาการน่าเป็นห่วง ยามาโตะทนไม่ไหวตัดสินใจไปแก้แค้นโกตะ เพื่อนในห้องคนอื่นก็ตามไปด้วยแต่พวกเขาก็ถูกรุมทำร้าย ยามากุจิจึงตามไปช่วยอีกครั้ง แล้วสอนโกตะว่า สิ่งที่เขากำลังทำลายคือชีวิตของเขาเอง เขาอาจจะย้อนกลับไปแก้แค้นไม่ได้ แต่เปลี่ยนแปลงอนาคตได้ ยามาโตะอาศัยช่วงที่โกตะล้มลงวิ่งถือท่อเหล็กไปจะทำร้ายเขา แต่ยามากุจิห้ามไว้แล้วบอกว่าไม่ให้แก้แค้น เพราะการแก้แค้นจะไม่มีที่สิ้นสุด เธอเองก็เจ็บใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเรน แต่เขาก็กำลังพยายามต่อสู้เพื่อชีวิตตัวเองอยู่ ไม่มีชีวิตของใครที่ควรจะต้องเสียไป

หลังจากผ่าตัดเสร็จสิ้น เบนก็ฟื้นขึ้นมา แต่ข่าวการจับตัวโกดะ และการวิวาทกับเด็กห้อง 3D ทำให้พวกผู้ปกครองไม่พอใจและต้องการให้ไล่พวกเขาออก หรือไม่ก็ไล่นยามากุจิออก ยามากุจิพูดกับพวกผู้ปกครองว่า เธอจะเป็นอย่างไรก็ช่าง แต่เธอไม่ต้องการให้พวกเด็ก 3D ต้องถูกไล่ออก เพราะพวกเขายังต้องเรียนรู้อีกมาก เมื่อเรียนรู้แล้วก็เปลี่ยนแปลงตัวเองได้ ผู้อำนวยการจึงขอให้การตัดสินลงโทษเป็นเรื่องในห้องประชุม หลังจากนั้น ก็ประกาศว่าจะพักการเรียนพวกห้อง 3D แทนการไล่ออก ส่วนยามากุจิจิไม่มีบทลงโทษอะไร ซาวาตาริบอกว่า ถ้าไล่เธอออกแล้วใครจะช่วยสอนเด็กพวกนั้น และขอให้เธอช่วยสอนพวกเขาจนกว่าจะจบการศึกษา บางทีคนเราอาจจะเปลี่ยนแปลงได้จริงๆ ก็ได้

ระหว่างที่ยามากุจิสอนอยู่นั้น แม้ว่าจะมีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมาย และเธอต้องตามไปช่วยเหลือนักเรียนของเธอทุกครั้ง แต่เธอก็ไม่เคยละทิ้งนักเรียนของเธอ และพยายามสอนพวกเขาให้เข้าใจเรื่องราวต่างๆ ทุกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องมิตรภาพ เรื่องค่าของเงิน เรื่องความรักของคนเป็นพ่อแม่ เรื่องอนาคตและการใช้ชีวิต ทำให้พวกเขาค่อยๆ ปรับตัวที่ละนิด จากเดิมที่เป็นเด็กเกเรไม่ฟัง ไม่สนใจใคร และอารมณ์ร้อน กลายเป็นคนที่เริ่มคิดเป็น และรู้จักยับยั้งชั่งใจ รู้จักการขอโทษ และมีเหตุผลมากขึ้น จากที่เคยไม่ยอมมาโรงเรียน ไม่สนใจว่าตัวเองจะเรียนจบหรือไม่ ก็กลายมาเป็นเด็กที่พยายามทำตัวให้ดี เพื่อให้เรียนจบพร้อมกับพวกเพื่อนๆ และอยากจะทำตัวเองเป็นคนดี เพื่อไม่ให้ยามากุจิผิดหวังในตัวพวกเขา

4. Galileo

ยูคาวา มานานู เป็นนักฟิสิกส์และเป็นศาสตราจารย์ประจำอู่มหาวิทยาลัยที่ฉลาดและเป็นอัจฉริยะ เขาได้เข้าไปร่วมในการสืบสวนคดีต่างๆ ของทางตำรวจจากการขอความช่วยเหลือของ อุทสึมิ คาโอรุ

คาโอรุเป็นตำรวจสืบสวนมือใหม่ที่ยังอ่อนประสบการณ์ เธอเป็นห่วงว่าเธอจะไม่สามารถไขคดีที่ยากได้ด้วยตัวเอง เนื่องจาก คุณานางิ ที่เป็นรุ่นพี่ของเธอและเป็นตำรวจที่มีชื่อเสียงว่าไขคดียากๆ ได้หลายคดีกำลังจะย้ายไปประจำการที่อื่น คุณานางิจึงบอกความลับว่าที่จริงเขาไม่ได้เป็นตำรวจที่สามารถไขคดีแปลกประหลาดได้ด้วยตัวเอง แต่เขามักไปขอความช่วยเหลือจากยูคาวา ซึ่งเป็นเพื่อนของเขาสมัยเรียนมัธยม

ในตอนแรกที่อุทสึมิไปขอความช่วยเหลือนั้น ยูคาวาพยายามสอนนักศึกษาต่อและทำเหมือนว่าเขาไม่ได้สนใจฟังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่เขาก็ฟังเหตุการณ์แปลกประหลาดที่เธอเล่าด้วย

ความสนใจ และตามไปสำรวจที่เกิดเหตุ เพื่อหาว่าเกิดอะไรขึ้น เช่น เรื่องของคนที่ถูกไฟไหม้และเผาไหม้เขาจนเสียชีวิต หรือเหตุการณ์ที่เด็กบอกว่าเขาเป็นวิญญาณลอยหลุดออกจากร่างไปเห็นภาพที่อีกฝั่งของตึก หรือบ้านที่ลึบไหวเป็นประจำเวลาเดิมทุกวัน เป็นต้น

ในตอนแรกนั้น ยูคาว่าอาจจะปฏิเสธไม่สนใจช่วยเหลือเธอในการสืบสวน แต่ต่อมาเขาเริ่มสนใจและตั้งใจจะช่วยเธอ ส่วนอุทสึมิเองก็ตัดสินใจในการมาปรึกษายูคาว่า และมาเล่าเรื่องคดีให้เขาฟังเป็นประจำ แม้ว่าตอนไขคดีได้แล้ว เธอก็มาเล่าบทสรุปให้เขาฟัง แต่เขามักจะบอกว่าเขาไม่ได้สนใจว่าคนร้ายจะเป็นใคร เธอจะจับคนร้ายได้หรือไม่ เขาสนใจเพียงว่าปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติแบบนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร และเขาก็ทำไปเพียงเพราะความอยากรู้อยากเห็นเท่านั้น ไม่ใช่เพราะว่าจะช่วยเธอสืบสวน

เวลาที่ไขคดี ยูคาว่ามักจะตามอุทสึมิไปสถานที่ที่เกิดเหตุ เพื่อไปดูสภาพแวดล้อม และไปสอบถามชาวบ้านที่เกี่ยวข้อง หรือคนที่เห็นเหตุการณ์ เพื่อรวบรวมข้อมูล เมื่อเขาสามารถแก้คดีได้แล้ว เขาก็จะหยิบสิ่งที่สามารถจะเขียนได้จากถาวรนั้น มาเขียนลงไปบนพื้นหรือกำแพง หรืออะไรก็ได้ที่เขียนได้ และลงมือเขียนสูตรคำนวณทางฟิสิกส์ทันทีที่ความคิดแวบเข้ามา หลังจากเข้าใจปรากฏการณ์เหล่านั้นแล้ว เขาก็จะกลับไปทำการทดลองในห้องทดลอง หรือไปยังสถานที่ทำการทดลอง โดยจำลองเหตุการณ์นั้นขึ้นมาอีกครั้ง เพื่อพิสูจน์ว่าเขาสิ่งที่เขาคิดถูกต้อง และมันสามารถเกิดขึ้นได้จริง จากนั้นก็จะเรียกอุทสึมิมาเพื่อดูการทดลองและอธิบายเพื่อให้เธอเข้าใจถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จนสามารถนำไปใช้ในการสืบสวนหาตัวคนร้ายได้ หรือปิดคดีที่เกิดขึ้นได้

ในคดีสุดท้ายที่ ยูคาว่าเข้าไปเกี่ยวข้องกับนั้น เกี่ยวข้องกับตัวเขาโดยตรง โดยมีจุดเริ่มต้นจากการที่มีคนไปพบเหล็กที่ถูกหล่อเป็นรูปหน้าของคนที่ริมแม่น้ำ ยูคาว่าสงสัยว่าเหล็กนั้นถูกหล่อขึ้นมาได้อย่างไร และสืบสวนไปจนพบว่า ผู้ตายเสียชีวิตจากการถูกยิงที่ศีรษะและมีการนำศพไปทิ้งไว้ในแม่น้ำ แต่การชันสูตรทำให้พบเพิ่มเติมว่าผู้ตายได้รับรังสีนิวตรอนซึ่งไม่ได้เป็นรังสีที่พบตามโรงงานทั่วไป เมื่อสืบประวัติพบว่าผู้ตายทำงานที่บริษัทผลิตเครื่องมือการแพทย์ที่มีเจ้าของบริษัทคือ คิจิมะ ที่เคยเป็นอาจารย์แผนกนิวเคลียร์ที่มหาวิทยาลัยเดียวกับยูคาว่า และเขาก็เคยเป็นอาจารย์ของยูคาว่ามาก่อน แต่แผนกนิวเคลียร์ถูกยุบเพราะมีการเปิดโปงว่าคิจิมะพยายามจะคิดค้นการทำระเบิดปรมาณู

ต่อมาก็มีรายงานการเสียชีวิตของพนักงานบริษัทคิจิมะอีกคน ซึ่งมีสาเหตุการตายจากการระเบิดของรังสี ระหว่างที่ ยูคาว่าพยายามสืบสวนเรื่องราวทั้งหมดอยู่นั้น อุทสึมิก็ดังเกตเห็นว่า

ยูคาวามีท่าทีเปลี่ยนไปจากปกติ เขาดูเคร่งเครียดและท่าทางที่ผิดไปจากการสืบสวนคดีอื่นๆ เธอจึงไปสอบถามจากผู้ช่วยของยูคาวาและได้รู้ว่าคิจิมะเคยเป็นอาจารย์ของยูคาวามาก่อน และผู้ช่วยนั้นไม่ยอมทำให้เธอรู้พื้นเรื่องราวในอดีตของยูคาวากับคิจิมะขึ้นมาอีก เธอจึงตัดสินใจบอกกับยูคาวาว่าเธอจะสืบสวนเรื่องนี้เองและไม่ให้เขาเข้ามายุ่งเกี่ยว แม้จะถูกห้ามไม่ให้สืบสวนเรื่องราวต่อแต่ยูคาวาก็ต้องการที่จะรู้เรื่องราวทั้งหมด เขาจึงแยกกับอุทสึมิแล้วทำการสืบสวนด้วยตัวคนเดียว

เมื่อสืบสวนจนเข้าใจเรื่องราวทั้งหมดแล้ว คิจิมะก็นัดยูคาวาให้ไปพบที่ห้องทดลองของยูคาวาเพื่อให้เขาอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ยูคาวาอธิบายว่าผู้ตายคนหนึ่งฆ่าผู้ตายอีกคนด้วยสารโซเดียมที่เขาคิดค้นขึ้นมา เนื่องจากถูกจับได้ว่าค้าอาวุธให้บริษัท และเมื่อทำการฆาตกรรมแล้วเขาก็ไปหาคิจิมะ แต่ก็ถูกคิจิมะยิงตายและนำศพไปทิ้งที่แม่น้ำ จากนั้น เมื่อฟ้าผ่าเกิดขึ้นทำให้เกิดเป็นเหล็กรูปหล่อใบหน้าที่พบในสวนสาธารณะ แล้วเลขของคิจิมะก็ปลอมตัวเป็นผู้ตายไปปรากฏตัว เพื่อสร้างหลักฐานปลอมให้สันนิษฐานวันที่ผู้ตายเสียชีวิตผิดพลาดไป ทำให้คิจิมะมีหลักฐานว่าช่วงที่คนร้ายเสียชีวิตนั้นเขาอยู่ที่ต่างประเทศ หลังจากนั้นคิจิมะก็ฆ่าเลขของเขาเพื่อโยนความผิดให้เธอ

คิจิมะบอกว่ายูคาวาเข้าใจเรื่องราวได้ถูกต้อง ยกเว้นเรื่องที่เขาฆ่าเลขของเขา เพราะเธอฆ่าตัวตายเพื่อไม่ให้คิจิมะต้องรับโทษ เพื่อป้องกันการทดลองของเขาให้ดำเนินต่อไปได้ คิจิมะที่สูญเสียเลขไป ต้องการจะทำลายความสัมพันธ์และอนาคตของคนอื่น จากนั้นเขาก็ทิ้งอุทสึมิถูกจับตัวอยู่ติดกับระเบิดปรมาณูที่ตั้งอยู่ในห้องทดลองของยูคาวา กับปริศนาให้ยูคาวาไขเพื่อปลดล็อกระเบิดภายใน 3 ชั่วโมง ก่อนวันคริสต์มาส

ยูคาวาค่อยๆ ไขปริศนาแต่ละอันอย่างใจเย็น และสามารถปลดล็อกระเบิดได้สำเร็จทันเวลาพอดี เมื่อเหตุการณ์ทั้งหมดจบลงแล้ว อุทสึมิก็กังวาระไปหายูคาวาเพื่อนำคดีที่เธอสืบสวนไปถามกับยูคาวาที่มหาวิทยาลัยเหมือนเดิม

5. Haken no Hinkaku

โอบาเอะ ฮารุกะ เป็นพนักงานชั่วคราวที่มีความสามารถมาก ทำงานเก่ง และยังมีประสบการณ์ทำงานที่หลากหลาย เธอรับทำงานด้วยเงื่อนไขที่ว่าทำงานเพียงแค่ 3 เดือนและไม่ต่อสัญญา ไม่ทำงานล่วงเวลา เธอถูก คิริชิม่า โทชิโอะ ผู้จัดการสาขาของบริษัท S&F ว่าจ้างมาเพื่อช่วยในแผนการตลาดที่ตั้งขึ้นมาใหม่ ซึ่งมี ซาโตนาเกะ เคนสุเกะ เป็นหัวหน้าแผน พร้อมกันนั้นทางบริษัทยังได้รับ โมริ มิยุกิ ซึ่งไม่เคยมีประสบการณ์ทำงานมาก่อนเข้ามาทำงานพร้อมกับ

โอบาเอะ โมริอ้างว่ามีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ในการทำงานเป็นอย่างดี แต่เมื่อเริ่มทำงานเธอก็ถูกจับได้ว่าไม่มีความสามารถอย่างที่อ้าง และยังเอาข้อมูลสำคัญของบริษัทกลับไปที่บ้าน แต่ก็ความแตกเมื่อเธอลืมนั่งไว้ในรถแท็กซี่ ทุกคนในแผนกจึงต้องไปช่วยตามหาเอากลับคืนมา โอบาเอะที่แม้จะทำท่าเฉยชาเหมือนไม่สนใจอะไร แต่สุดท้ายก็เป็นคนที่มาช่วยเอาไว้ คนในแผนกก็มองโอบาเอะด้วยความรู้สึกที่ดีขึ้น

ระหว่างที่โอบาเอะทำงานอยู่นั้น เธอมักมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ ที่เป็นพนักงานประจำ โดยเฉพาะกับ โซจิ ทาเคชิ ซึ่งเกลียดพนักงานชั่วคราวเป็นอย่างมาก ทั้งคู่มักจะแข่งกันและถกเถียงกันเรื่องวิธีการทำงาน

เมื่อโอบาเอะทำงานไปเรื่อยๆ ก็ทำให้ทุกคนเห็นว่าโอบาเอะมีความสามารถในการทำงาน และก็ทุ่มเทเป็นอย่างมาก ช่วยงานบริษัทได้หลายอย่าง และแก้ปัญหาสำคัญของบริษัทได้หลายครั้งหลายครา รวมถึงช่วยเหลือโซจิเมื่อเขากำลังเดือดร้อน โซจิค่อยๆ มองโอบาเอะในแง่ดีขึ้นเรื่อยๆ เขาเข้าใจว่าเธอชอบพอเขา และตัวเขาเองก็ตกหลุมรักเธอ เขาพยายามที่จะหาทางติดต่อเธอ พยายามที่จะรู้จักเธอเป็นการส่วนตัว และชวนเธอไปไหนมาไหน แต่เธอก็ปฏิเสธเขา และพยายามที่จะไม่สนใจ เพราะรู้สึกว่าจะตัวเองจะอยู่ในบริษัทเพียงแค่ 3 เดือนเท่านั้น

จากนั้น ทางบริษัทมีแผนการที่จะจัดงานครบรอบ 80 ปี จึงจัดให้มีการแข่งขันการคิดโปรเจกต์โดยไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นพนักงานบริษัทเท่านั้นจึงจะมีสิทธิ์เข้าร่วมได้ โมริรู้ดีดังนั้นก็สนใจและเขียนโปรเจกต์ของเธอเกี่ยวกับข้าวกล่องของพนักงานชั่วคราว แต่ก็เกิดปัญหาว่าจะเสนอไปในนามของใคร โอบาเอะมองว่าควรเสนอชื่อของซาโตนาเกะโปรเจกต์ถึงจะได้รับรางวัล ส่วนตัว ซาโตนาเกะนั้นเห็นว่าโปรเจกต์เป็นความคิดของโมริ จึงต้องการจะใส่ชื่อเธอไป ด้านโซจิไม่เห็นด้วย เพราะคิดว่าเรื่องของบริษัท พนักงานชั่วคราวไม่ควรจะมาเกี่ยวข้อง สุดท้ายแล้วจึงตัดสินใจกันว่าให้ส่งไปในชื่อของซาโตนาเกะ โมริเองก็ไม่ว่าอะไรเนื่องจากเธอแอบหลงรักเขาอยู่ แต่ท้ายที่สุดแล้วซาโตนาเกะก็เปลี่ยนชื่อเป็นโมริเป็นคนนำเสนอ เมื่อโปรเจกต์ของโมริผ่านเข้ารอบ ทางคิริชิม่าก็ไม่พอใจที่ใส่ชื่อของพนักงานชั่วคราวลงไป และบอกให้ซาโตนาเกะแก้ไขชื่อเป็นชื่อของตัวเองแทน เพราะงานครบรอบบริษัทพนักงานชั่วคราวจะชนะในโปรเจกต์ไม่ได้ และเพราะเกิดเรื่องนี้ขึ้น เขาก็เตรียมตัวจะไล่โมริออก เพื่อแก้ปัญหา แต่โอบาเอะก็มาช่วยไว้ไม่ให้โมริต้องถูกไล่ออก

แม้ว่าคิริชิม่าจะไม่ไล่โมริออก แต่ก็เปลี่ยนให้โซจิเป็นคนดูแลโปรเจกต์ข้าวกล่องแทน ซาโตนาเกะ และตัดสินใจว่าจะปลดซาโตนาเกะออก โดยจะให้ไปประจำอยู่ที่บริษัทลูกแทน โซจิไม่

สบายใจเนื่องจากว่าซาโตนาเกะเป็นเพื่อนสนิทเขา และโปรเจกต์นี้เป็นงานที่ซาโตนาเกะคิดขึ้น เมื่อถึงเวลาที่จะต้องนำเสนอโปรเจกต์ โชจิปฏิเสธว่าเขาไม่ใช่คนคิด และเป็นผลงานของซาโตนาเกะ จากนั้นก็ยื่นใบลาออกจากบริษัท

ด้านซาโตนาเกะที่ถูกตามตัวให้ไปนำเสนอโปรเจกต์แทนโชจิ ก็นำเสนอโปรเจกต์ผ่าน และได้รับอนุมัติให้ทำจริง แต่วันที่ข่าวกล่องจะเริ่มวางขายนั้น เป็นวันที่โอบาเอะหมดสัญญากับทางบริษัทแล้ว แม้จะได้รับการขอร้องให้ต่อสัญญาเพื่อช่วยโมริ แต่เธอก็ปฏิเสธ และบอกว่าเธอตั้งใจไว้ว่าจะไม่ต่อสัญญากับบริษัทไหน

บริษัทตกลงว่าจะต่อสัญญากับโมริอีก 3 เดือน โมริกลับปฏิเสธการต่อสัญญาโดยอ้างว่ามีปัญหาทางบ้าน แต่ที่จริงแล้วเธออยากจะออกจากงานพร้อมกับโอบาเอะ และไม่ต้องกังวลความรู้สึกเสียใจที่ต้องออกจากงาน ต้องแยกจากทุกคนไปคนเดียว แม้ว่าเธอจะเคยบอกว่าอยากจะเป็นแบบโอบาเอะ แต่เธอไม่ต้องการจะเป็นพนักงานชั่วคราว เพราะเธอไม่ชอบการจกลา และเธออยากจะทำหน้าที่บริษัทตลอดไป

ด้านโชจิที่ย้ายไปประจำที่สาขาย่อยที่ต่างจังหวัด ก็กลายเป็นคนที่แปลกแยกในบริษัท เพราะมีเขาเป็นพนักงานบริษัทคนเดียว ที่เหลือเป็นคนงานชั่วคราวเท่านั้น และทำให้เขาเข้ากับพวกนั้นไม่ได้ และถูกต่อว่ารวมถึงพูดจาดูถูกอยู่บ่อยครั้ง ทำให้ตัวเขาเข้าใจถึงความรู้สึกของพนักงานชั่วคราวเวลาที่อยู่ในบริษัทและถูกพวกเขาพร้อมหัวกันต่อว่า

ในวันที่เริ่มมีการเปิดขายข่าวกล่องพนักงานชั่วคราวนั้น แม้ว่าโมริจะหมดสัญญากับทางบริษัทแล้ว แต่เธอก็กลับมาช่วยด้วยความเต็มใจ แต่เกิดเหตุฉุกเฉินหิมะตกหนักทำให้รถที่บรรทุกกล่องข่าวไม่สามารถมาส่งได้ทันเวลา ในขณะที่ทุกคนกำลังสิ้นหวังนั้น โอบาเอะก็นั่งเฮลิคอปเตอร์ผ่านมา และโดดจากเฮลิคอปเตอร์พร้อมกับนำกล่องข่าวมาส่งให้กับพวกเขาทำให้สามารถเปิดขายได้ทันเวลา และข่าวกล่องสำหรับพนักงานชั่วคราวนั้น ก็เป็นที่ถูกใจของพนักงานชั่วคราวในบริษัทต่างๆ เพราะมีราคาถูกลงและมีรสชาติดี ทำให้โปรเจกต์นี้ได้รับความนิยม ซาโตนาเกะเองก็ได้รับรางวัลจากทางบริษัท ในวันที่รับเกียรติบัตรนั้น เขาก็ยังยกความดีให้กับโมริ ว่าเป็นคนต้นคิดโปรเจกต์ขึ้นมา

หลังจากนั้น โมริก็สมัครงานที่บริษัท S&F จนได้เป็นพนักงานประจำอย่างที่เขาตั้งใจ ด้านซาโตนาเกะก็ได้ย้ายกลับไปทำงานในฝ่ายขายเหมือนเดิม ส่วนโอบาเอะก็ไปเสนอเซ็นสัญญาทำงานที่สาขาย่อยที่โชจิย้ายไปทำงาน เพื่อช่วยเหลือเขา

6. Dr. Koto Shinryojo

โกโต้ เคนสุเกะ เป็นหมอมคนเดี่ยวประจำเกาะชิคินะ ที่มีประชากรอาศัยอยู่กว่า 1,800 คน โดยเปิดเป็นคลินิกเล็กๆ เพื่อดูแลรักษาชาวบ้านในเกาะ และออกตรวจคนไข้ตามบ้านต่างๆ อยู่เสมอ เดิมทีที่คลินิกโกโต้มีลูกมืออยู่ 2 คน คือ พยาบาลประจำคลินิก ได้แก่ โฮชิโนะ อายากะ และเสมียนอีกคนคือ วาดะ คาสึโนริ แต่ต่อมาเมื่ออายากะต้องการจะไปเรียนต่อด้านการทำกายภาพบำบัด พร้อมกับรักษาตัวที่เป็นโรคมะเร็งเต้านมในโรงพยาบาลที่โตเกียว ทางคลินิกจึงเปิดรับสมัครพยาบาลมาใหม่และได้ นาคาคิ มินะ มาร่วมงานกับทางคลินิก

ในตอนแรกที่มีมินะเดินทางมายังเกาะนั้น เธอยังไม่มีความเชี่ยวชาญในการเป็นพยาบาล ยังหวาดกลัวกับการเห็นบาดแผล และไม่สามารถตั้งสติเมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินได้ ในขณะนั้นอายากะเป็นคนช่วยแก้ไขสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และเป็นพยาบาลที่เชี่ยวชาญมากกว่า ทำให้ชาวบ้านในเกาะไม่ไว้ใจให้มินะดูแลและทำการรักษา ต่อมาเมื่ออายากะไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลในโตเกียว จึงทำให้เกิดความยากลำบากในคลินิกอยู่ไม่น้อย แต่เมื่ออยู่ไปสักระยะมินะมีความตั้งใจและพยายามเป็นพยาบาลที่ดี จึงค่อยๆ เรียนรู้ทางด้านทางการแพทย์ สั่งสมประสบการณ์ จนสามารถรับมือในสถานการณ์ฉุกเฉิน และปรับตัวเข้ากับชาวบ้านในเกาะได้มากขึ้น เมื่อคนในหมู่บ้านเห็นถึงความอ่อนโยนและใบหน้าที่มีรอยยิ้มอยู่เสมอของเธอ เธอก็กลายเป็นที่รักของคนในเกาะในเวลาต่อมา

ระหว่างที่มินะอยู่ที่เกาะเพื่อเป็นพยาบาลประจำคลินิกโกโต้แทนอายากะ ก็มีคนไข้มาให้รักษามากมาย ทั้งอาการป่วยทั่วไป และกรณีฉุกเฉินที่ต้องได้รับการผ่าตัด หรือแม้กระทั่งการคลอดบุตร ซึ่งเธอก็สามารถทำหน้าที่ได้ดี จนกระทั่งวันหนึ่ง นาคาคิ โทโมะอากิ ซึ่งเป็นสามีเธอมาตามหาตัวเธอ และขอร้องไม่ให้เธอหย่ากับเขา โดยอ้างว่าเธอเป็นครอบครัวเดียวของเขา เพราะทั้งคู่ต่างถูกพ่อแม่ทิ้งเหมือนกัน แต่สามีของเธอมักจะทำร้ายร่างกายเธอและมาขอโทษภายหลังอยู่เสมอ เธอจึงทิ้งใบหย่าไว้และหนีออกจากโตเกียวมาอยู่ที่เกาะนี้ เมื่อมาเจอกันอีกครั้งโทโมะอากิก็โมโหและพยายามจะทำร้ายร่างกายเธออีกครั้ง แต่เขาก็หมดสติล้มลง เมื่อพาไปที่คลินิกโกโต้ก็ทำการผ่าตัดเขา เขาขอโอกาสกับมินะอีกครั้ง แต่เธอปฏิเสธเพราะคิดว่าสิ่งที่เขาทำไม่ใช่ความรัก และเธอยังรู้สึกว่าคุณในเกาะเหมือนกับเป็นครอบครัวของเธอแล้ว เธอจึงไม่อยากจะย้ายกลับไปอยู่กับเขาอีก เขาโมโหและลงมือทำร้ายเธออีก จนคนอื่นต้องมาห้ามและไล่เขาออกจากเกาะไป หลังจากนั้นโกโต้และวาดะก็ขอร้องให้มินะอยู่เป็นผู้ช่วยพวกเขา ไม่ออกจากเกาะไปที่ไหนอีก

ฮาระ ทาเคฮิโระ เป็นเด็กซึ่งเป็นคนแรกที่โกโต้ทำการรักษาเมื่อมาอยู่ที่เกาะ (จากฤดูกาลที่ 1) โกโต้และทาเคฮิโระจึงมีความผูกพันกัน และเมื่อทาเคฮิโระตัดสินใจไปเรียนต่อที่โตเกียวเพราะมีความต้องการที่จะเป็นหมอเช่นเดียวกับโกโต้ แต่ทาเคฮิโระสอบเข้าโรงเรียนรัฐบาลไม่ได้ จึงต้องเรียนที่โรงเรียนเอกชน แม้ว่าพ่อของเขาไม่ได้มีฐานะร่ำรวย เพื่อหาเงินมาส่งเสียลูก พ่อของทาเคฮิโระซึ่งเป็นชาวประมงจึงต้องขายเรือ และไปทำงานในเมืองแทน แต่กลับทำงานหนักจนผลอหัดบในและทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บ โคนไถ่ออกจากงานและต้องชดใช้ค่าเสียหาย นอกจากนี้ ยังถูกหลอกให้เอาเงินเก็บไปลงทุนในแก๊งต้มตุ๋น ท้ายที่สุด เขาก็ตัดสินใจกลับมาทำงานเป็นชาวประมงอยู่ที่เกาะ ส่วนค่าเรียนของทาเคฮิโระ คนในเกาะก็รวบรวมเงินกันเป็นทุนการศึกษาให้เด็กในเกาะ โดยเริ่มต้นจากทาเคฮิโระก่อน

ด้านอายุากะที่ไปรักษาอาการป่วยที่โตเกียวนั้น มักจะโทรศัพท์คุยกับโกโต้อยู่เสมอ เพื่อรายงานผลการรักษาโรคมะเร็งของเธอ โกโต้คุยกับอายุากะควบคู่ไปกับ นารุมิ ซาโตรุ ผู้เป็นหมอรักษาโรคมะเร็งของอายุากะที่โตเกียว และนารุมิเองก็เป็นหมอมที่โกโต้แนะนำให้อายุากะไปหา เนื่องจากเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนกับโกโต้มาก่อนและรู้ว่าเธอมีความสามารถมาก ในตอนแรกที่ไปทำการรักษาตัวนั้น อายุากะขอให้โกโต้ช่วยปิดการเจ็บป่วยของเธอ ไม่ให้คนที่บ้านและคนในเกาะรู้ ต่อมาเมื่อการรักษาได้ผลดี และใกล้จะต้องทำการผ่าตัด นารุมิจึงบอกให้โกโต้เตรียมตัวบอกคนในครอบครัวของอายุากะให้รู้ถึงการผ่าตัดไว้ล่วงหน้า เมื่อถึงเวลาจะได้เซ็นหนังสือยินยอมให้ทำการผ่าตัดโดยไม่เสียเวลา เมื่อโกโต้ไปบอกเรื่องนี้กับ อายุากะทำให้เธอเกิดมีปากเสียงกับเขา ท้ายที่สุดแล้วทั้งคู่ก็ปรับความเข้าใจกัน อายุากะยอมขอโทษและขอให้โกโต้ช่วยไปบอก โซชิจิ โฮชิโนะ พ่อของอายุากะแทนเธอ

เมื่อโกโต้ไปบอกเรื่องการป่วยของอายุากะให้เขารู้ โซชิโนะโมโหมากที่โกโต้ปิดบังเรื่องนี้ มาตลอด หลังจากนั้นก็ตามไปหาอายุากะที่โตเกียวเพื่อถามไถ่ถึงเรื่องการรักษา และบอกว่าเขาเป็นห่วง อยากให้เธอลับไปรักษาตัวที่บ้านกับโกโต้มากกว่า แต่เธอไม่ยอมกลับไป ต่อมาชาวบ้านในเกาะก็เริ่มรับรู้เรื่องอาการป่วยของอายุากะ และอยากให้โกโต้ไปหาอายุากะที่โรงพยาบาลที่โตเกียว พวกเขาตะกั้มินะเองก็สนับสนุนและจะช่วยหาหมอมมาแทนระหว่างที่โกโต้ไม่อยู่ โกโต้จึงตัดสินใจไปเยี่ยมอายุากะที่โตเกียว พร้อมกับนำของฝากจากชาวบ้านที่เกาะไปให้อายุากะมากมาย

ตลอดเวลาที่ทำการรักษานั้น โกโต้มักจะแสดงท่าที่เป็นห่วงอายุากะให้นารุมิรับรู้อยู่เสมอ นารุมิจึงถามว่าโกโต้คิดอย่างไรกับอายุากะ เขาจึงตอบว่าเธอเป็นเหมือนกับคนในครอบครัวของ

เขา ในตอนที่ نارุมิตัดสินใจจะผ่าตัดอมน้ำเหลืองออก อาจจะเป็นกังวลว่าจะเกิดผลข้างเคียงทำให้ เธอไม่สามารถจะเป็นพยาบาลต่อไปได้ โกโต้จึงพยายามพูดคุยกับ نارุมิ เพื่อให้เก็บอมน้ำเหลืองไว้ แต่ نارุมิ ไม่เห็นด้วย และบอกให้เขามองถึงความเสี่ยงและอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้น เมื่อโกโต้ไป เยี่ยมอาการที่โตเกียว โกโต้ก็ขอให้เขาได้เป็นคนทำการรักษาอาการแทน เมื่อได้เป็นหมอดูแล การผ่าตัดอาการแทน نارุมิ นารุมิจึงผ่าตัดโกโต้ไปเยี่ยมภรรยาของเขาซึ่งนอนเป็นเจ้าหญิงนิทราอยู่ ที่บ้าน เพื่อเตือนให้โกโต้รู้ว่าการเป็นหมอมและการจะทำการผ่าตัด ห้ามใช้อารมณ์เข้าร่วม เพราะ หากคิดว่าคนที่กำลังผ่าตัดอยู่เป็นคนที่ตัวเองเป็นห่วง เขาก็จะไม่สามารถควบคุมสติได้และทำให้ ผ่าตัดผิดพลาดเช่นเขา

ก่อนจะทำการผ่าตัด โกโต้ทำการตรวจอมน้ำเหลืองก่อนว่าไม่มีการแพร่กระจาย และ ตัดสินใจจะไม่ผ่าตัด ระหว่างการผ่าตัดโกโต้เกิดเป็นห้วงอาการขึ้นมา และทำให้เขาผ่าตัด ผิดพลาด และควบคุมสติไม่ได้ นารุมิที่เป็นผู้ช่วยผ่าตัดอยู่นั้นก็ตะโกนเรียกสติเขากลับมา โกโต้จึง ลงมือผ่าตัดจนเสร็จสิ้น หลังจากนั้น เขาก็กลับไปทีเกาะอีกครั้ง ท่ามกลางการต้อนรับของคนที เกาะ ยังกลับไปดูแลคนไข้ทีเกาะเหมือนปกติ ด้านอาการเองก็รักษาตัวอยู่ที่บ้านพักทีโตเกียว ต่อไป

7. Engine

คันซากิ นักแข่งรถลำดับที่สองของทีม ในระหว่างที่ฝึกซ้อมเขาพยายามจะแข่งนักแข่ง ลำดับที่หนึ่งของทีมทำให้เกิดอุบัติเหตุรถชนกัน และเกิดการทะเลาะวิวาทกันขึ้นจนเขาถูกไล่ออก จากทีมที่โรม ความพยายามที่จะหาทีมใหม่ก็ไม่สำเร็จ เนื่องจากไม่มีทีมไหนสนใจที่จะรับนักแข่ง อายุมากอย่างเขาเข้าทีม เขาจึงเดินทางกลับมาญี่ปุ่นเพื่อมาสมัครขั้บรถทีทีมอิจิโนะเซะ ซึ่งเป็นทีม เดิมทีเขาเคยอยู่ก่อนทีจะย้ายไปอยู่ทีทีมที่โรม

คันซากิกลับมาทีญี่ปุ่นและพบว่าพ่อของเขาได้เปลี่ยนบ้านให้กลายเป็น “บ้านเลี้ยงเด็กคา เซะโนกะ” ไปแล้ว ในวันที่เขากลับมาญี่ปุ่นนั้นเป็นวันที่ คุซามะ ชูเฮย์ กำลังจะย้ายเข้ามาอยู่ในบ้าน เลี้ยงเด็กพอดี เนื่องจากชูเฮย์เข้ากับพ่อแม่บุญธรรมไม่ได้ พวกเขาจึงนำชูเฮย์มาฝากให้บ้านคาเซะ โนกะแทน ชูเฮย์เคยถูกรับเลี้ยงมาก่อนหน้านี้ แต่ก็ถูกพ่อแม่บุญธรรมคนก่อนนำมาคืนให้กับบ้าน เลี้ยงเด็กเช่นกัน ทำให้เขาไม่ค่อยไว้ใจใคร หลังจากนำมาฝากไว้แล้ว ชูเฮย์ก็หนีออกจากบ้านไปจน พบกับคันซากิทีกลับมาพอดี โทโมมิ ซึ่งเป็นครูคนใหม่ของบ้านออกตามหาชูเฮย์ด้วยความเป็นห่วง และโทษว่าเป็นความผิดของตัวเอง แต่ ชิเอะ พี่สาวของคันซากิและคนช่วยดูแลทีบ้านบอกให้

โทโมมิใจเย็นๆ และบอกว่าซูเฮย์คงจะรออยู่ที่ไหนสักแห่ง เพราะเขาคงเพียงต้องการจะทดสอบดูเท่านั้นว่าจะมีคนออกมาตามหาเขาหรือไม่ หลังจากนั้น โทโมมิและชิเอะก็พบคันซากิและซูเฮย์อยู่ด้วยกันและพากลับมาที่บ้านตามเดิม

เมื่อไปที่ทีมอิจิโนะเซะ คันซากิแจ้งความประสงค์ที่จะกลับเข้าร่วมทีมอีกครั้ง แต่ที่ทีมนี้มีนักแข่งคนอื่นแทนที่เขาแล้ว นั่นคือ ฮิโรโตะ เมื่อคันซากิกลับไปขอร้องโค้ชอีกครั้ง เขาได้รับรู้ว่าฮิโรโตะนอกจากจะเป็นนักแข่งที่มีฝีมือแล้ว ยังเป็นผู้จ่ายเงินสนับสนุนจำนวนมากมายให้กับทีมด้วย คันซากิจึงพยายามหาทางหาสปอนเซอร์มาสนับสนุนตัวเขาในการลงแข่งขัน แต่ก็พบว่าไม่มีใครต้องการจะสนับสนุนนักแข่งอายุมากเช่นเขามากแล้ว

หลังจากที่ย้ายเข้ามาที่บ้านคาเซะโนกะ ซูเฮย์กลับเข้ากับไดสุเกะเพื่อนร่วมห้องไม่ได้ จนไดสุเกะเกิดโมโหและมีเรื่องวิวาทกันขึ้น เมื่อครูโทโมมิเห็นเข้าก็รีบวิ่งเข้าไปห้าม แต่กลับถูกมิซาเอะว่าว่าไม่ควรเข้าไปสอด เมื่อคันซากิกลับมาเจอแทนที่เขาจะเข้าไปห้ามปราม เขากลับไปคุยกับซูเฮย์โดยไม่ได้สนใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้น กลับกลายเป็นว่าเขากลับทำให้ไดสุเกะใจเย็นลงได้ โดยไม่ได้ตั้งใจ และพูดแซวครูโทโมมิจนทำให้ได้ก๊ากๆ ในบ้านหัวเราะออกมาได้ หลังจากนั้น คันซากิจึงไปคุยกับเอ็นโซว่าเขาต้องการขออยู่บ้านนี้สักพักจนกว่าจะหางานได้ เอ็นโซจึงบอกให้คันซากิทำหน้าที่เป็นคนขับรถส่งเด็กๆ ที่บ้านไปโรงเรียนด้วย

โทโมมิที่รู้ว่ามิซาเอะต้องการจะเข้ามาหาวิทยาลัย เธอต้องการจะสนับสนุน จึงพยายามย้ายห้องให้มิซาเอะได้อยู่คนเดียว เพื่อจะให้เธอมีสมาธิในการอ่านหนังสือมากขึ้น แต่กลายเป็นว่าถูกชิเอะก็เสียใจที่จะต้องแยกห้องจนร้องไห้ ส่วนไดสุเกะก็ต้องการจะมีห้องเดี่ยวเป็นของตัวเองบ้างเล็กๆ จึงมองว่าโทโมมิรุ่นวายุจนน่ารำคาญ มิซาเอะจึงต่อต้านความพยายามของโทโมมิโดยโดดสอบที่โรงเรียนและกลับมามบ้านตอนค่ำ จนมีปากเสียงกับโทโมมิ คันซากิตัดสินใจที่จะออกจากบ้านไปหาอะไรกิน ก็พบว่ารถบัสของโรงเรียนเสีย คันซากิจึงเรียกให้มิซาเอะไปช่วยซ่อมรถ หลังจากนั้นเขาก็ขับออกไปกับมิซาเอะ และบอกออกมาว่าเขาเองก็ไม่มีพ่อแม่ เอ็นโซเองก็เป็นแค่พ่อเลี้ยงเท่านั้น ทำให้มิซาเอะเข้าใจว่าการที่ไม่มีพ่อแม่ก็ใช่ว่าจะต้องเป็นคนมีปัญหาและอยู่ในสังคมไม่ได้ ไม่มีใครยอมรับ

ส่วนทางด้านคันซากิ หลังจากคุยกับมิซาเอะ เขาก็ตัดสินใจไปขอร้องโค้ชอีกครั้งให้เขาได้ลงแข่งขันกับฮิโรโตะ นักแข่งลำดับหนึ่งของทีม ในตอนแรกนั้นโค้ชปฏิเสธความคิดนี้ แต่ฮิโรโตะออกปากว่าจะลองแข่งกับคันซากิดู และหากคันซากิชนะ เขาจะยอมลาออกจากทีม แต่เมื่อถึงวัน

แข่งขันกันคนซาก็กลับต้องไปส่งโมริโอะกลับไปหาพ่อที่บ้าน โมริโอะที่กลัวว่าพ่อตัวเองจะยังติดสุรา และติดการพนันอยู่ก็แกล้งบอกทางผิดให้รถวนไปวนมา สุดท้ายคนซาก็ก็พูดให้โมริโอะเลิกวิ่งหนี และเชื่อมั่นในพ่อตนเอง โมริโอะจึงกลับไปหาพ่อที่บ้านและพบว่าพ่อกำลังรอให้เขากลับมาบ้านอยู่ และไม่ได้เป็นอย่างที่เขากลัว จากนั้นคนซาก็ก็กลับไปแข่งขันกับฮิโรโตะ แม้ว่าคนซาก็สามารถเอาชนะฮิโรโตะได้ แต่ได้ชกกลับบอกว่าจะไม่จ้างเขาลงแข่งขัน และเสนอให้เขาไปเป็นช่างเครื่องแทน

ในขณะที่เดียวกันก็มีพ่อแม่บุญธรรมที่ต้องการจะรับซุนตะไปเลี้ยง ในขณะที่ทุกคนกำลังเสียใจที่จะต้องให้ซุนตะออกจากบ้านไป คนซาก็กลับพูดโดยไม่สนใจว่าไม่ใช่เรื่องของตน ทำให้ทุกคนบอกว่าเขาเป็นคนใจร้าย โทโรอิที่ไม่ค่อยพอใจกับการแสดงออกของคนซากิต่อเด็ก ๆ อยู่แล้ว จึงเข้าไปว่ากล่าวตักเตือนให้เขาคิดให้ดีกว่าก่อนที่จะพูดอะไรกับเด็ก ๆ เพราะอาจส่งผลกระทบต่อจิตใจเด็ก ๆ ได้

เมื่อพ่อแม่บุญธรรมมารับซุนตะ ซุนตะกลับหายตัวไป โดยเข้าไปซ่อนตัวอยู่ที่ห้องของคนซากิ สุดท้ายหลังจากการพูดคุยกับคนซากิ ซุนตะจึงยอมออกไปเผชิญหน้ากับคนอื่น เพื่อบอกกับทุกคนว่าเขาไม่ใช่เด็กน่าสงสาร อย่างที่พ่อแม่บุญธรรมกล่าว เอ็นโซจึงตัดสินใจไม่ให้พ่อแม่บุญธรรมรับซุนตะไปเลี้ยง และให้เขาอยู่ที่บ้านต่อไป ส่วนคนซากิก็ตัดสินใจไปสมัครเป็นช่างเครื่องตามที่โค้ชเสนอ

ต่อมา โซโนเบะ มีเรื่องวิวาทกับเพื่อนที่โรงเรียน เนื่องจากเพื่อน ๆ ล้อเรื่องที่พักเขาอยู่ในคุก ผู้ปกครองที่ลูกโดนทำร้ายจึงรวมตัวกันมาต่อว่าที่บ้านคาเซะโนกะ คนซากิจึงจำเป็นต้องพาเด็ก ๆ ไปที่สนามแข่งกับเขาที่จะไปชกมวยในตอนกลางคืน เพื่อไม่ให้เด็ก ๆ รับรู้ถึงเหตุการณ์ความวุ่นวายในบ้านที่ผู้ปกครองจะมาชุมนุมเรียกร้องกัน เด็ก ๆ ในบ้านพยายามถามหาถึงสาเหตุที่โซโนเบะไปชกต่อเพื่อนที่โรงเรียนแต่ก็ไม่ได้รับคำตอบ

เมื่อคนซากิและเด็ก ๆ ไปที่สนามแข่งรถนั้น ฮิโรโตะที่รู้สึกติดใจกับความผิดปกติของรถก็มาเช่นเดียวกัน ความจริงจึงเปิดเผยว่าคนซากิไม่ได้เป็นนักแข่งอย่างที่หวดไว้กับเด็ก ๆ เด็ก ๆ ไม่พอใจจึงกล่าวหาว่าเขาเป็นคนโกหก คนซากิจึงกล่าวขอโทษและบอกว่า มีบางเรื่องที่ไม่สามารถจะบอกใครได้ ไม่อยากบอกใคร แม้กระทั่งคนในครอบครัวก็ตาม นั่นทำให้เด็ก ๆ ทุกคนที่บ้านเลิกคาดค้นหาสาเหตุที่โซโนเบะไปก่อเรื่องวิวาทกับเพื่อนจนเกิดความวุ่นวายเช่นกัน

หลังจากเป็นช่างเครื่องไปได้สักพัก ผู้ช่วยประจำทีมก็มาเสนอสัญญาเป็นคนทดลองขับประจำบริษัทแห่งหนึ่งให้กับคันซาก็ ทางด้าน ฮารุมิ ก็ประกาศขึ้นมาในบ้านคาเซะโนกะว่าเธอต้องการจะแต่งงาน เอ็นโซจึงบอกว่าให้ โทชิ แฟนของเธอมาพบ รวมถึงนัดแม่ของฮารุมิมาด้วย แต่ว่าโทชิกลับไม่มาตามนัดและบอกว่าเขาไม่คิดว่าจะแต่งงานกับเธอจริงๆ ฮารุมิจึงชวนคันซาก็ไปที่โบสถ์ พร้อมกับเล่าว่าความฝันของเธอคือการได้แต่งงานและมีความสุข ถึงมันจะเป็นความฝันใดๆ แต่เธอก็อยากให้มันเป็นจริง เมื่อฟังคำพูดของเธอแล้ว คันซาก็ไม่ไปเข้าสัมภาษณ์ที่บริษัทรถเสนอมานี้ เนื่องจากเขาต้องการจะเป็นนักแข่งไม่ใช่แค่คนทดสอบขับรถ

โตสุเกะที่แอบชอบฮารุมิอยู่ ก็แอบไปหาโทชิและต้อยเขา จนตำรวจต้องตามล่าตัวโตสุเกะจึงหนีไปที่โบสถ์และบอกว่าอยากพบกับคันซาก็เท่านั้น คันซาก็จึงต้องเป็นคนขับรถเขาไปมอบตัวที่สถานีตำรวจ แต่ก่อนที่โตสุเกะจะไปมอบตัวเขาขอไปพบพ่อก่อน เพื่อจะบอกว่าเขาไม่ได้ตั้งใจจะสร้างความวุ่นวายให้พ่อเสียชื่อเสียง แต่พ่อกลับไม่ยอมฟังที่เขาพูดและบอกว่าได้จ่ายเงินให้คู่อริถนอห้องแล้ว

เมื่อเกิดเรื่องโตสุเกะขึ้น ทำให้ผู้ปกครองรวมตัวกับเพื่อนบ้านยื่นข้อเสนอมให้ปิดบ้านคาเซะโนกะ เนื่องจากเรื่องความรุนแรงของเด็กๆ ในบ้าน รวมถึงแม่บ้านที่เคยมีปัญหาในอดีตด้วย หลังจากกลับมาจากการไปพูดคุย เอ็นโซก็ประกาศว่าจำเป็นจะต้องยุบบ้านคาเซะโนกะและส่งเด็กๆ แยกย้ายไปอยู่ตามบ้านเลี้ยงเด็กอื่นๆ แทน เพราะว่าเจ้าของที่ดินกตัญญูต้องขึ้นค่าเช่าและเอ็นโซไม่สามารถจะสู้ค่าเช่าเปิดบ้านต่อไปได้

หลังจากเด็กๆ แยกย้ายไปอยู่บ้านต่างๆ แล้ว คันซาก็ไปขอร้องโค้ชให้เขาเยี่ยมรถเพื่อจะแข่งชิงเงินรางวัล เนื่องจากเขาต้องการจะหาเงินไปช่วยบ้านคาเซะโนกะให้กลับมาเปิดได้อีกครั้ง แต่โค้ชกลับบอกว่าให้เขาล้มเลิกความคิดและเขาจะให้เงินก้อนหนึ่งกับคันซาก็เป็นเงินเกษียณแทน

ทางด้านอากิระที่เข้ากับเพื่อนๆ ที่บ้านใหม่ไม่ได้ เนื่องจากไม่มีใครฟังที่เขาพูดและไม่พอใจที่เขาชอบโกหก เขาจึงเดินทางกลับมาที่บ้านคาเซะโนกะแล้วอ้างว่าลืมของไว้ที่บ้าน ในระหว่างที่คันซาก็กำลังตัดสินใจว่าจะลาออกจากทีมเพื่อจะรับเงินมาช่วยบ้านคาเซะโนกะหรือไม่ อากิระก็พูดถึงสัญญาที่คันซาก็เคยให้กับเด็กๆ ว่าเขาจะต้องเป็นนักแข่งให้ได้ ทำให้คันซาก็ตัดสินใจปฏิเสธเงินเกษียณและขอโค้ชลงแข่งอีกครั้ง โค้ชตกลงเพราะเห็นว่าคันซาก็รู้จักจะทำเพื่อคนอื่น คิดถึงคนอื่นบ้างแล้ว

ในระหว่างที่ซ้อมจับเวลาแข่งขันอยู่นั้น ฮีโรโตะก็แอบเปลี่ยนบาลานซ์เบรคของรถคันซาก็ใหม่ ทำให้รถของคันซาก็เสียการควบคุมระหว่างซ้อม เมื่อโค้ชเรียกฮีโรโตะมาถาม ฮีโรโตะจึงบอกว่าเขาจะลาออกจากทีม เพราะไม่พร้อมจะอยู่กับทีมที่เพื่อนร่วมทีมไม่ไว้ใจเขาและเขาจะไปเข้าร่วมทีมกับทีมอื่น แต่อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นระหว่างฝึกซ้อมทำให้คันซาก็บาดเจ็บที่นิ้ว ทำให้เขาต้องลงแข่งทั้งสภาพอย่างนั้น

หลังจากบ้านคาเซะโนกะปิดไปแล้ว โทโมมิก็พยายามแวะไปตามบ้านต่างๆ เพื่อขอร้องให้พวกเขามีโอกาสได้พูดถึงบ้านคาเซะโนกะ เพื่อขอความเห็นใจให้กลับมาเปิดได้อีกครั้ง ในวันที่มีการแข่งขันเป็นวันที่ผู้ปกครองและเพื่อนบ้านยอมมารวมตัวเพื่อฟังคำอธิบายจากเอ็นโซเกี่ยวกับบ้านคาเซะโนกะ และเด็กๆ ในบ้านคาเซะโนกะก็กลับมารวมตัวกันอีกครั้ง เพื่อมาเชียร์คันซาก็

ในการแข่งขันคันซาก็ทำได้ดี สามารถแข่งฮีโรโตะจนขึ้นเป็นที่หนึ่ง ในขณะที่เขากำลังจะเข้าเส้นชัยอยู่นั้น ชิ้นส่วนของรถกลับหลุดออก ทำให้รถเสียหลักและเขาพลาดโอกาสที่จะเป็นที่หนึ่งไป แม้ว่าการแข่งขันจะจบลงโดยที่เขาพ่ายแพ้ แต่คันซาก็ยังลงมาลากรถเพื่อเข้าเส้นชัยจนได้

หลังจากความพยายามบ้านคาเซะโนกะก็กลับมาเปิดได้อีกครั้งหลังจากนั้น 1 ปี 8 เดือน โทโอรุ อาโออิ ชูเฮย์ ยูกิเอะและนานาเอะก็กลับมาอยู่ที่บ้านอีกครั้ง ส่วนโดสุเกะออกจากโรงเรียนมาฝึกเป็นช่างเครื่อง ฮารุมิเรียนจบและแต่งงานกับกุกิ พ่อของนาโอะออกจากโรงพยาบาลและเธอก็กลับไปอยู่ที่บ้าน มาริโอะย้ายกลับไปอยู่กับพ่อหลังจากที่พ่อเขาหางานได้ อากิระก็ปรับตัวเข้ากับบ้านใหม่ได้ดี มิซาเอะเรียนจบมัธยมและไปสมัครเรียนมหาวิทยาลัยภาคค่ำ และซุนตะมีคนมารับเลี้ยงไป สำหรับคันซาก็เปลี่ยนไปขับแข่งออฟโรดแทน

8. *Pride*

ซาโตนากะ ฮารุ นักฮ็อกกี้มืออาชีพที่มองเรื่องความรักเป็นแค่เกมเท่านั้น เขาเริ่มทำความรู้จักกับ มุราเซะ อากิ ด้วยความต้องการแค่จะลองจีบเธอเล่นๆ และคบกันเล่นๆ เท่านั้น เนื่องจากโค้ชของเขาสอนว่า นักฮ็อกกี้ไม่ควรจะจริงจังกับความรัก เพราะหากมีคนรักแล้ว พวกเขาจะเป็นห่วงว่าร่างกายจะได้รับบาดเจ็บจากการแข่งขัน และเกิดความกังวลจนทำให้เล่นได้ไม่ดีเท่าที่ควร ส่วนอากิเองก็ยังไม่สามารถลืมแฟนเก่าที่ทิ้งเธอไปต่างประเทศได้ เธอยังกลับไปอยู่ที่พวกเขาเคยไปด้วยกันเพื่อไปรอการกลับมาของเขาทุกวันอาทิตย์ ทั้งคู่จึงตกลงคบกันเป็นเพียงแคเกมเท่านั้น ไม่มีการผูกมัด หรือหึงหวงกัน โดยเมื่อไหร่ที่แฟนของอากิกลับมา ทั้งคู่ก็จะเลิกกัน

ในการเล่นฮ็อกกี้นั้น ฮารุมีปัญหาเกี่ยวกับเสียวโด โค้ชใหม่ที่บริษัทจ้างมา เนื่องจากไม่พอใจวิธีการสอนและการควบคุมทีมของเขา เสียวโดมองว่าทีมกำลังมีปัญหา เนื่องจากทุกคนส่งลูกให้ฮารุเป็นคนทำคะแนนเพียงคนเดียวเท่านั้น และฮารุเองก็ไม่ยอมส่งลูกให้คนอื่น คู่ต่อสู้ที่จับทางได้ ก็จะคอยกันฮารุไว้ ไม่ให้มีโอกาสได้ทำคะแนน โค้ชเสียวโดต้องการให้ฮารุส่งลูกให้คนอื่นทำคะแนนบ้าง แต่ฮารุไม่เห็นด้วย และบอกว่าเป็นวิธีการเดิมที่โค้ชอันไซสอนเขา มา นอกจากนี้ ฮารุยังไปรับรู้เรื่องที่ ยูโกะ ภรรยาของโค้ชอันไซนอกใจ เขาจึงกังวลจนทำการแข่งขันไม่ดีและทำยที่สุดก็ลงเอยด้วยการวิวาท เมื่ออากิเข้ามาถามด้วยความเป็นห่วง เขาจึงพูดกับเธอไม่ดีด้วยอารมณ์โกรธ หลังจากนั้น โค้ชอันไซที่ป่วยก็เสียชีวิตลง ฮารุรู้สึกอ่อนแอ เขาจึงแหวะไปหาอากิ เพื่อพักผ่อนและขอโทษกับสิ่งที่เกิดขึ้น

ต่อมาโค้ชเสียวโดต้องการเปลี่ยนคนออกจากทีม เพื่อให้ทีมแข็งแกร่งขึ้น โดยหนึ่งในนั้นมี มาโกโตะซึ่งเป็นคนในทีมที่ยังอายุน้อยและมีแวว ทำให้คนในทีมไม่พอใจ แต่ฮารุกลับบอกว่าเห็นด้วย คนอื่นไม่พอใจและคิดว่าเขาตกลงกับโค้ชเสียวโดลับหลัง จึงไม่ต้องการให้เขาเป็นกัปตันทีมอีก แต่ถึงเวลาแล้วมาโกโตะก็ออกมายอมรับว่า เขาเล่นโดยหวาดกลัวที่จะบาดเจ็บมาตลอดหลังจากที่เข้ารับการรักษา 6 เดือน มีแค่โค้ชและฮารุเท่านั้นที่ดูออก โค้ชบอกว่าถ้ามาโกโตะทำคะแนนในการแข่งขันได้จะให้กลับมามาเล่นอีกครั้ง มาโกโตะจึงพยายามอีกครั้ง และส่งลูกให้ฮารุทำคะแนนจนได้อยู่ในทีมต่อ

หัวหน้าของทีมมอนสเตอร์ซึ่งเป็นแชมป์มา 3 ปีติด มาดูการแข่งขันของทีมบลู สกอลเปียนของฮารุ แต่เขาบอกว่าเขาไม่ได้มาดูการแข่งขัน แต่มาเพราะต้องการตัวโค้ชเสียวโดเท่านั้น นอกจากนี้ ยังดูถูกทีมของฮารุว่าเล่นแบบคนโง่ ไม่มีหลักการอะไร

ฮารุเคยถูกแม่ทิ้งไปตั้งแต่เป็นเด็ก ต่อมาเมื่อเขาได้สัมภาษณ์ออกรายการโทรทัศน์ในฐานะนักฮ็อกกี้ แม่ของเขาก็ติดต่อมาบอกว่าต้องการจะพบเขา ฮารุเข้ากับแม่ได้ดี และเขาไม่ได้โกรธที่เธอทิ้งเขาไป อากิพยายามบอกกับฮารุว่าให้ปล่อยแม่เขาไปและต่างคนต่างใช้ชีวิตดีกว่า แต่ฮารุไม่ฟังและโมโหเธอ สุดท้ายแล้ว วันที่ฮารุไปส่งแม่กลับ เขาได้รู้ว่าแม่ของเขาเยี่ยมเงินอากิไป 2 ล้านเยน แม่ขอโทษและบอกว่าไม่ได้กลับมาหาเขาเพราะแค่เรื่องเงิน แต่เขาก็พบว่าแม่มีผู้ชายคนใหม่อย่าง ที่อากิเคยบอก เขาจึงกลับไปขอโทษอากิ และบอกว่าเขาจะได้บอกลากับแม่จริงๆ ลักที่ อากิเห็นฮารุที่อ่อนแอและปลอบเขา และทั้งคู่ก็มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งนอกเหนือไปจากกฎเกณฑ์ที่พวกเขาตั้งไว้ในตอนที่บอกว่าจะคบกันแค่เกมเท่านั้น

จากนั้น นัทส์คาวะ แฟนเก่าของอากิก็กลับมาและโทรศัพท์หาเธอ นัดเจอเธอที่สะพานเดิมที่เคยให้สัญญากันว่า อากิปฏิเสธและบอกว่าเธอไม่สามารถจะกลับไปหาเขาได้แล้ว แม้ว่าเธอจะเคยสัญญาว่าถ้าเขากลับมา พวกเขาจะแต่งงานกัน ด้านฮารุกะรู้ว่าแฟนเก่าของอากิกลับมาและรู้ว่าตัวเองเริ่มจริงจังกับอากิ เขาก็ทำกุญแจห้องของเขาสำรองอีกอันเพื่อยกให้เธอ เพื่อจะเหนี่ยวรั้งตัวเธอไว้ เมื่ออากิไปยืนอยู่ที่สะพานที่เธอมักจะไปยืนรอนัทส์คาวะนั้น ฮารุกะก็เดินมาและกำลังจะให้กุญแจห้องกับอากิ แต่เธอกลับหันไปเห็นนัทส์คาวะ และเข้าไปกอดเขาโดยที่ฮารุกะยังไม่ทันได้พูดอะไร หลังจากนั้น ทั้งคู่จึงเลิกกันโดยฮารุกะไม่ปล่อยให้อากิได้มีโอกาสอธิบายอะไร ฮารุกะเองก็ไม่ได้ทำท่าเหมือนว่าเสียใจให้อากิเห็น ทุกคนจึงบอกว่าเป็นเขาแสดงออกว่าเสียใจและทำให้เธอรู้ว่าเขาจริงจังกับเธอและเธอสามารถจะเชื่อใจเขาได้

นัทส์คาวะไปหาฮารุกะเพื่อถามถึงความสัมพันธ์ของเขากับอากิ และบอกกับฮารุกะว่าเขาคือคู่หมั้นของเธอ ฮารุกะจึงบอกว่า พวกเขาทั้งคู่มีความสัมพันธ์กันแล้ว นัทส์คาวะกลับมาขออากิแต่งงานและเธอทำท่าจะปฏิเสธ เขาจึงพูดเรื่องที่เธอมีความสัมพันธ์กับฮารุกะ เธอก็ไม่ปฏิเสธ เขาจึงโมโหและทำร้ายเธอ ก่อนจะขอโทษและบอกว่าเขาไม่ได้ตั้งใจ และจะลืมเรื่องราวทั้งหมด

ฮารุกะไปพบกับอากิที่มีบาดแผลบนใบหน้า และเมื่อรู้ว่านัทส์คาวะเป็นคนทำ เขาจึงบุกไปทำร้ายนัทส์คาวะที่ทำงาน จนเขาต้องถูกจับ โค้ชเฮียวโดแวะไปเยี่ยมเขาและบอกว่าเขาจะไม่สามารถกลับไปเล่นฮ็อกกี้ได้อีกแล้ว และบอกว่าที่เขากลับมาจากแคนาดา ก็เพราะเห็นฝีมือการเล่นของฮารุกะ และฮารุกะเป็นความหวังของเขา แต่ฮารุกะกับก่อเรื่องขึ้นและทำให้ทุกอย่างจบลง

โค้ชไปขออภัยให้อากิบอกนัทส์คาวะให้ถอนฟ้อง อากิบอกว่าเธอจะกลับไปอยู่กับนัทส์คาวะอีกครั้ง ถ้าเขาขอมยกฟ้อง ด้านฮารุกะคุยกับยามาโตะเพื่อนร่วมทีมว่า เขาเกลียดอากิไปจริงๆ แต่จากนี้จะไม่ทำอะไรที่สำคัญไปกว่าฮ็อกกี้ได้อีกแล้ว อากิที่บังเอิญเดินเข้ามาได้ยิน จึงบอกเขาว่าเธอกำลังจะแต่งงานกับนัทส์คาวะ เขาจึงแสดงความยินดีกับเธอ

ต่อมานัทส์คาวะก็ขอเลิกกับอากิ โดยสารภาพว่า ตอนที่อยู่ต่างประเทศเขาเองก็มีผู้หญิงคนอื่น ตอนที่เขาเห็นเธออยู่กับฮารุกะ เขารู้สึกหึงหวง แต่ที่จริงแล้วเขาไม่เคยรักเธอเลย ด้าน ฮารุกะไปแข่งขันในรอบชิงที่ญี่ปุ่นและทำคะแนนนำเอาชนะทีมกรีนมอนสเตอร์ได้ หลังจากนั้น เขาก็ไปคัดตัวที่ NHL ที่แคนาดา โดยมีโค้ชเฮียวโดเป็นคนพาไป

3 ปีผ่านไป ฮารุกะกลับมาที่ญี่ปุ่นอีกครั้ง และให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับการไปเล่นฮ็อกกี้ที่แคนาดาว่า เขาเคยคิดว่าการอยู่คนเดียวจะเป็นพลังให้เขาเข้มแข็ง และเล่นได้โดยไม่ต้องกังวลอะไร

แต่ต่อมาเขาคิดได้ว่า การที่เขาอยู่คนเดียวมันมันโดดเดี่ยว เขาจึงเปลี่ยนเป็นเล่นโดยมีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นพลัง จากนั้น อากิก็กลับไปเล่นสเก็ตน้ำแข็งที่พวกเขาเจอกันครั้งแรก และพบกับฮารุที่นั่น และบอกว่าเธอเป็นกำลังใจให้เขา ขอให้เธอกลับไปอยู่ที่แคนาดากับเขา และคงไม่มีใครเหมาะสมกับเขาเท่าเธอ

9. Good Luck!!

ชินโก ฮาจิเมะเป็นผู้ช่วยนักบินอยู่สายการบิน ANA เขาเป็นนักบินที่ขับเครื่องบินแยะและไม่ค่อยตรงต่อเวลา แต่ก็รักในการบิน วันหนึ่งระหว่างเครื่องบินกำลังจะลงจอดก็ปัดันมิซุชิมะเกิดอาการเจ็บหลังขึ้นมา ชินโกจึงต้องเป็นคนลงจอดเอง แต่เขากลับทำได้แยะมากจนถูกตำหนิจากทั้งโอทาวะ อายุมิ ที่เป็นช่างเครื่อง และ โคตะ คาสึกิ ที่เป็นผู้ตรวจการ นอกจากนั้น โคตะยังบอกอีกว่าหากปัดันมิซุชิมะสุขภาพไม่แข็งแรงก็ไม่ควรมาเป็นนักบิน ชินโกเห็นว่าเรื่องสุขภาพเป็นเรื่องสุจริตและรู้สึกไม่ถูกชะตา กับ โคตะตั้งแต่ตอนนั้น

หลังจากนั้น ก็ปัดันมิซุชิมะตัดสินใจที่จะลาออกเนื่องจากปัญหาด้านสุขภาพ ในระหว่างเที่ยวบินสุดท้ายของเขานั้นก็เกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น เครื่องบินไม่สามารถไปลงจอดยังจุดหมายปลายทางได้ ผู้โดยสารคนหนึ่งเกิดไม่พอใจขึ้นมา ชินโกตัดสินใจออกจากห้องนักบินไปช่วยพูดกับผู้โดยสารคนดังกล่าว เมื่อเครื่องบินลงจอดเรียบร้อยแล้ว โคตะจึงเรียกเขาไปตักเตือนและสั่งพักงานเขา

เมื่อครบกำหนดพักงาน โคตะกลับยึดกำหนดเวลาออกไปอีก พร้อมกับบอกว่าชินโกไม่เหมาะที่จะเป็นนักบินและจะย้ายชินโกไปประจำอยู่ภาคพื้นดิน ชินโกโมโหและตัดสินใจจะลาออกจากบริษัท เขาก็กลับไปที่บ้านเพื่อบอกพ่อว่าเขาจะลาออก พ่อของเขาพูดไม่ให้ยอมแพ้กับเรื่องแค่นี้ ชินโกจึงยอมกลับไป ขอโทษโคตะ แต่ไม่เห็นด้วยว่าการที่เขาออกจากห้องนักบินไม่ใช่เรื่องผิด เพราะเป็นเหตุจำเป็น โคตะบอกว่าเขาไม่เห็นด้วยกับชินโก แต่ทางบริษัทไม่อนุมัติการไล่ออกชินโก ดังนั้น เขาก็สามารถเป็นนักบินต่อได้

ชินโกค่อยๆ สานความสัมพันธ์กับโอทาวะมาเรื่อยๆ วันหนึ่งเมื่อโอทาวะต้องขึ้นเครื่องบินไปทำงานที่ต่างประเทศ เธอจึงบอกชินโกว่าเธอกำลังจะขึ้นเครื่องบิน แต่เธอก็จะจำเป็นต้องไปเนื่องจากเป็นหน้าที่ของเธอ แต่เมื่อถึงเวลาจริงๆ เธอกลับกลับจนไม่สามารถจะขึ้นบินได้ ชินโกเองก็แนะนำให้เธอลงจากเครื่องไป เมื่อถามถึงสาเหตุที่เธอกลับเครื่องบิน โอทาวะก็พร้อมจะให้คำตอบกับเขา

หลังจากนั้น ชินโกได้รับรู้เรื่องราวของโคตะจากกัปตันยามากามิ ซึ่งเป็นครูของโคตะและเป็นคนชักชวนโคตะมาทำงานที่สายการบิน ANA ยามากามิเล่าว่าเมื่อก่อนโคตะไม่ได้เป็นคนขี้มกวดและเย็นชาจนเหมือนหุ่นยนต์เช่นนี้ แต่เป็นคนที่น่ารักและรักการบินเหมือนกับชินโก ที่โคตะเปลี่ยนไปเนื่องจากอุบัติเหตุเมื่อ 12 ปีก่อน ที่เขาป่วยจนไม่สามารถจับเครื่องบินได้ เครื่องบินเที่ยวที่เขาควรจะต้องเป็นคนขับประสบอุบัติเหตุ ทำให้นักบินและผู้โดยสารจำนวนหนึ่งเสียชีวิต และในนั้นก็มีคนญี่ปุ่นอยู่ด้วย

ชินโกกลับไปเล่าเรื่องโคตะให้โอการะฟัง เธอจึงร้องไห้ออกมา หลังจากนั้นเธอก็สำรวจภาพว่าที่เธอกลัวเครื่องบินนั้น เป็นเพราะว่าพ่อแม่ของเธอเสียชีวิตจากเหตุการณ์เครื่องบินตกเมื่อ 12 ปีก่อน และเครื่องบินเที่ยวนั้นเป็นเที่ยวบินที่โคตะควรจะต้องบินนั่นเอง และมันก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เธอมาเป็นช่างเครื่องเพราะไม่ต้องการให้มีการผิดพลาดกับเครื่องบิน และทำให้ใครต้องพบกับความสูญเสียแบบเธออีก เธอไม่ได้รู้สึกแค้นเคืองแล้วและรู้ว่าทุกคนพยายามที่สุดเพื่อจะให้เครื่องบินปลอดภัย ชินโกจึงแนะนำให้เธอไปบอกกับโคตะเช่นนั้น เพราะโคตะไม่เคยยอมก้าวเดินต่อไป แต่มีชีวิตติดอยู่กับเหตุการณ์ในอดีต

เมื่อรู้เรื่องราวของโคตะ โอการะจึงไปหาเขาเพื่อเอาเงินที่เขาส่งให้เธอเป็นประจำทุกปีในวันที่พ่อแม่เธอเสียชีวิตไปคืน เขาไม่ควรส่งเงินมาเพื่อช่วยให้ตัวเองรู้สึกดีขึ้น การที่เขาส่งเงินมาทุกปีทำให้เธอรู้สึกเหมือนเป็นเหยื่อ ทั้งที่เธอควรจะมีมันไปได้แล้ว และเธออยากให้เขามองเธอในฐานะช่างเครื่องคนหนึ่ง ไม่ใช่ลูกของคนที่ประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตก นั่นจะช่วยให้เขาลืมอดีตและก้าวเดินต่อไปได้

หลังจากนั้น มีการซ่อมลงจอดเครื่องบินฉุกเฉิน โอการะที่ต้องสวมบทบาทเป็นผู้โดยสารคนหนึ่งบนเครื่อง เกิดรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาจริงๆ พอเธอไกลตัวลงจากเครื่องบินก็เซเล็กน้อย โคตะที่เห็นดังนั้นก็เป็นห่วงเลยจะกระโจนลงไปช่วย ทำให้เขาสะดุดเกือบจะตกลงมาจากเครื่องบิน ชินโกเอาตัวไปขวางโคตะไว้ แล้วเขาก็หล่นจากประตูเครื่องบินลงมาระแทกพื้นเอง อุบัติเหตุครั้งนี้ไม่ร้ายแรงถึงชีวิต แต่หมอก็รายงานว่ามันจะทำให้ชินโกไม่สามารถกลับไปเป็นนักบินได้อีก เพราะการที่เขาเอาขากระแทกลงนั้น ทำให้ขาเขาอาจจะอ่อนแรงได้และไม่เหมือนคนปกติ ชินโกพยายามทำกายภาพบำบัดและยังมีความหวังที่จะเป็นนักบินอยู่ แต่พ่อเขาเป็นห่วงและบอกให้เขายอมรับความจริง เขาจึงถอดใจที่จะกลับไปเป็นนักบินอีกครั้ง หลังจากนั้นเมื่อเขาได้ออกจากโรงพยาบาล โอการะไปหาเขาที่พักรักษาตัวแล้วทวงสัญญาที่เขาจะจับเครื่องบินพาเธอไปที่ไหนสักแห่ง ชินโกจึงบอกว่าเขาจะพยายาม เพื่อที่จะจับเครื่องบินให้เธอนั่งให้ได้

เมื่อชินโกออกจากโรงพยาบาลแล้ว เขาจึงไปขอร้องผู้จัดการให้เขายังสามารถเป็นนักบินต่อไปได้ โดยเขาจะขอเวลาไปพักรักษาตัวและจะกลับมาสอบการบินอีกครั้งเมื่อพร้อม การไปหาผู้จัดการทำให้ชินโกรู้เรื่องที่โคตะจะลาออกเพื่อรับผิดชอบต่ออาการบาดเจ็บของเขา เขาจึงบอกให้โคตะเป็นนักบินต่อไปและรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยการสอนเขาจนกว่าเขาจะได้เป็นกัปตัน แล้วชินโกก็ตัดสินใจเข้ารับการรักษาอาการบาดเจ็บที่ขาของเขา แม้ว่าเปอร์เซ็นต์ที่จะรักษาหายจะมีน้อยและมีโอกาสที่เขาจะเดินไม่ได้สักเลยก็ตาม

อย่างไรก็ตาม การผ่าตัดเสร็จสิ้นไปด้วยดีและชินโกก็รักษาตัวจนหาย เขากลับไปสอบเป็นนักบินอีกครั้งโดยมีโคตะเป็นกัปตันและผู้คุมสอบ โดยในเที่ยวบินนั้นโอกาวะก็นั่งโดยสารไปด้วย ส่วนกัปตันโนโตะก็ไปเป็นกำลังใจให้เขา ระหว่างที่บินอยู่นั้นเกิดเจอพายุฝน ทำให้เครื่องบินสั่นสะเทือน และไฟในห้องโดยสารเกิดดับ ชินโกอาสาจะออกจากห้องนักบินไปช่วยหาสาเหตุ โดยไม่สนว่าเขาอาจจะสอบไม่ผ่าน เนื่องจากฝ่าฝืนกฎและออกจากห้องนักบินระหว่างการบิน

หลังจากพวกเขาถูกเรือหาสาเหตุที่ไฟดับ โดยมีโอกาวะที่ถูกขอร้องให้มาช่วยด้วย พวกเขาพบว่าไฟดับเนื่องจากผู้โดยสารคนหนึ่งเสียบปลั๊กที่โกนหนวดไว้ใกล้กับน้ำและทำให้ไฟฟ้าเกิดลัดวงจรเมื่อเครื่องบินสั่นสะเทือน เมื่อรู้สาเหตุและพบว่าไม่เป็นอันตรายกับการบินแล้ว ชินโกจึงวางใจกับไปที่ห้องโดยสารอีกครั้ง และกลับไปประกาศให้ผู้โดยสารสบายใจ

เมื่อเครื่องบินลงจอดแล้ว โคตะจึงประกาศว่าชินโกสอบผ่านและเขาทำได้ดีมาก นั่นทำให้เขากลับเป็นนักบินได้อีกครั้ง ชินโกบอกว่าหลังจากที่เขาประสบอุบัติเหตุทำให้เขาเรียนรู้ว่าการบินสำคัญกับเขาแค่ไหน เขาจึงตั้งใจที่จะเป็นนักบินที่ดี และการที่เขารักษาตัวเองให้หายได้แสดงว่าเขาต้องเกิดมาเพื่อเป็นนักบินและเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้น หลังจากนั้น ชินโกกลับไปหาโอกาวะและถามเธอถึงอาการกระดูกเครื่องบิน เธอบอกว่าเธอไม่มีเวลากลับ แต่ว่าเธอได้เห็นท้องฟ้าเหนือเมฆที่เขาเคยบอกเธอว่าสวยงามแล้ว

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวอรอุษา อึ้งศรีวงศ์ เกิดเมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน 2529 ที่จังหวัดกรุงเทพฯ จบการศึกษาปริญญาตรีจากคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ด้วยเกียรตินิยมอันดับสอง ในปีการศึกษา 2551 จากนั้นเข้าทำงานที่บริษัท กรุงไทย จำกัด (มหาชน) ในปี 2552 และเข้าศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชา การสื่อสารเชิงสุนทรียะและบันเทิงคดี คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ. 2553